Bertrice Small
A fúria

magyar könyvklub

Él Langston várában, Anglia déli, kellemesen lankás vidékén egy várkisasszony... és epekedve várja a hercegét, fehér lovon? Hát, nem egészen...
A szépséges, ámde fékezhetetlen temperamentumú Isabelle-hez, aki erõs kézzel irányítja megörökölt birodalmát, egy szép napon beállít a rettenthetetlen Hugh Fauconier lovag, és kijelenti, hogy õ lesz a férje - ezt követeli az angol királyi érdek. Hugh Bevezeti szerelmesét az érzékek birodalmába, és boldogan élhetnének, amíg...
Hanem egy gonosz cselszövés elszakítja egymástól a szerelmeseket. Bretagne vad tengerpartján magaslik az a boszorkányvár, ahol szexuális mágiával bûvöletbe ejti õket a vár úrnõje, Vivienne d'Beretagne és a fivére, Guy.
Belle és Hugh külön-külön vergõdnek fogva tartóik csapdájában, s noha e vergõdés fölöttébb kellemes, szerelmük erõsebbnek bizonyul a puszta gyönyörnél...
Bertrice Small regénye a XII. század világába repíti el az olvasót. Fõurak, királyok vetélkednek angol és normann földekért, de az emberek életét ebben a középkori világban is az érzelmek és az érzékek uralják. Lenyûgözõ mese buja szerelemrõl, fekete mágiáról és veszedelmes élvezetekrõl.

Legkedvesebb East End-i barátomnak,
Andrea Aurrichiónak. Mihez is kezdenék nélküled, szívem?

Előszó

Anglia, 1100. augusztus

Vörös Vilmos király Winchesterben töltötte a húsvétot udvarával, a pünkösd azonban már Westminsterben érte. Ekkortájt történt, hogy egy berkshire-i faluból azt jelentették, vér bugyog a földből, amiről sokak, akik látni vélték a jelet, tanúbizonyságot tettek. A király a hír hallatán azonban csak a hasát fogta nevettében.

— Ezek a fránya angolok! — hahotázta. — Fenemód babonás népség!

A papok komoran csóválták a fejüket, s titkon egymás közt zúgolódtak. A király fölötte istentelen ember volt, s éppúgy fittyet hányt a baljós előjelekre, mint a szent dolgokra. Nem kétséges, hamarosan eléri őt végzete, és vele együtt gonosz társait is. Ám azok, akik jól ismerték Vörös Vilmost, nagyra értékelték azon tulajdonságát, hogy míg a tudatlanságban és félelemben gyökerező hiedelmekkel rioga-tókkal kemény kézzel bánt, addig jó szándékkal viseltetett azok iránt, akik őszinte szívvel szolgálták őt.

A rőtvad vadászszezonja augusztus elsején kezdődött, Vörös Vilmos ekkorra New Forest-i vadászlakjában időzött kísérete, valamint legifjabb fivére, Henrik társaságában. Bizony nem egy s nem két ember akadt, akit igencsak zavarba ejtett Hódító Vilmos legtanultabb fiának, Szépdiák Henriknek a király iránt tanúsított nyájassága, hisz Vörös Vilmos örököse nem Henrik, hanem bátyjuk, Róbert, Normandia hercege volt. Mindazonáltal Henrik herceg szemmel láthatólag nem neheztelt emiatt, jóllehet ez fölöttébb meglepőnek tűnhet egy olyan korban, melyben az embert a mások felett aratott győzelem élteti.

A vadászat kezdetét szokás szerint augusztus másodnapjának hajnalára időzítették. Aznap pirkadatkor azonban egy idegen szerzetes meghallgatást kért a király barátjától, Róbert fitzHaimótól, hogy beszámoljon az intő jelről, melyet éjszaka látott. A király beadta a

derekát: ne vadásszanak aznap reggel! Nem mintha tartott volna a szerzetes látomásától; az ok sokkal inkább az előző este túlzásba vitt lakmározás utóhatásaként jelentkező, kínzó hascsikarásban volt keresendő.

- Úgy elteltem gázzal - gúnyolódott magán -, hogy a szarvas messziről megneszelné jöttömet, s elrejtőzne. No, de majd délután becserkésszük!

így is lett. Ebéd után Vörös Vilmos és társasága nekivágott az erdőnek, hogy rőtvadra vadásszon. Egy csermely partján a király jól kitaposott vadcsapásra bukkant. Nosza, lekászálódott lováról, s a szomjas szarvasra várva, csendben behúzódott a közeli bokrokba. Tudta, hogy társa, Walter Tirel csupán kőhajításnyira lapul tőle. A többiek az efféle vadászatok rendje s módja szerint szétszóródtak.

Hirtelen, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, egy nyílvessző suhant át a levegőn, hogy Vörös Vilmos mellkasába fúródva célba érjen. A király elképedve ragadta meg a nyilat, majd nagy robajjal a csermely menti tisztásra zuhant. Nem hallott semmit, szeme mégis egykettőre felfedezte támadóját, akinek arca előbukkant a dús lombozatból. A király az oly jól ismert fizimiska láttán elmosolyodott. Tekintetébe csodálat, már-már helyeslés vegyült. Aztán orrával a sárba bökve elhasalt, s megadta magát a halálnak.

A lombsátor még csak meg sem zizzent, amint Vörös Vilmos orgyilkosa elillant. Walter Tirel a tisztásra érve körülnézett. Mihelyt pillantása a királyra esett, torkaszakadtából kiáltozni kezdett. A hely azon nyomban megtelt a király kísérőivel. Ott ágaskodott Szépdiák Henrik is, aki a döbbenettől tátott szájjal meredt a látványra, mely a csermely partján fogadta.

- Mon Dieu, Walter! Megölted a királyt! - hüledezett Róbert de Monfort mindenki füle hallatára.

-Non! Non! - tiltakozott Tirel. - Nem én voltam, jó uram! A király már halott volt, mikor ideértem. Együtt kutattunk a vad után, ámde ő előresietett. így leltem rá! Esküszöm!

- Bizonyos vagyok benne, hogy baleset volt - nyugtatta Róbert fitzHaimo. - Tiszteletre méltó embernek ismertünk meg, Walter, s amúgy sem volt okod, hogy orvul megöld a királyt.

- Átkozott egy hely ez! - mélázott de Monfort fennhangon. -Annyi évvel ezelőtt a király fivére, Richárd is ilyen balesetben múlt

10

ki, tavaly tavasszal meg az unokatestvérét érte így a halál. Vadászbalesetben.

- Nem az én nyílvesszőm okozta a király végzetét! - ellenkezett makacsul Walter Tirel.

- Márpedig a tiéd kellett, hogy legyen - kötekedett de Monfort lehajoltában. - Látod? Ez egyike azon két nyílvesszőnek, melyet a király személyesen testált rád. No, nem emlékszel, Tirel? A kovács hat nyílvesszőt hozott ma délután indulásunk előtt. Hogy dicsérte a király a vasmíves munkáját! Négyet megtartott magának, a maradék kettőt pedig neked adományozta. Nincs nálad mindkettő, ugye?

- Az egyiket már korábban ellőttem - védekezett Tirel. - Te magad is ott voltál, mikor megcéloztam azt a szarvast a lóról. Elvétettem a vadat, de nem akadtam rá a nyilamra. Nem emlékszel?

- Baleset volt! - mondta békítő szándékkal fitzHaimo. — Tragikus baleset! Ne keressünk bűnbakot! Mégis, jó uram, tán okosabb lenne, ha visszatérnél francia birtokaidra. Poix-ra, nemdebár? Bizonyára lesz egy-két forrófejű alak, aki revansot akar majd venni ezért a szerencsétlen incidensért. Pattanj lóra, jó uram, és vissza se nézz!

Walter Tirelnek, Poix grófjának sem kellett kétszer mondani. Több sütnivalója volt annál, hogy észre ne vegye: valami igencsak hibádzik. Ugyanakkor nem szándékozott olyasmit magára vállalni, amit el sem követett. Felhágott hát lovára, s elvágtatott, még a királyi laknál sem időzött. Meg sem állt a tengerpartig, ahol az első hajóval rögvest átvitette magát Franciahonba.

- Meghalt a király! - jelentette be de Monfort szelíden.

- Éljen soká a király! - felelte fitzHaimo méltóságteljesen.

Vörös Vilmost másnap, pénteken kísérték utolsó útjára, ám Henrik nem mutatkozott a temetésen. Kisebb gondja is nagyobb volt annál, mint hogy fivérét sirassa. Késlekedés nélkül Winchesterbe nyargalt, hogy rátegye a kezét a királyi kincstárra, majd vasárnap, augusztus ötödik napján királlyá koronázták Westminsterben annak ellenére, hogy atyja kikötötte: Róbert kövesse a Vöröst a trónon. Henrik, a Hódító legifjabb fia, azzal indokolta a trónra támasztott igényét, hogy egyedül ő született Angolföldön.

- En vagyok Anglia királyának egyetlen törvényes örököse - közölte merészen a bárókkal -, mivel születésemkor atyám már Anglia királya volt, ráadásul jómagam is a yorkshire-i Selbyben láttam

11

meg a napvilágot. Fivérem, Róbert herceg pedig akkor jött a világra, mikor atyánk még csak Normandia hercege volt.

Henrik király ünnepélyesen megfogadta, hogy kiköszörül minden csorbát, melyet az előző uralkodó ejtett. Felszentelése közepette azonban egyik szemét mindvégig a keresztes hadjáratban csatázó Róbert fivére hercegségén, Normandián tartotta. Aztán haladéktalanul futárt menesztett Anglia valamennyi földbirtokosához, hogy hűségesküjüket követelje. Muszáj volt tudnia, hogy Anglia testestül-lelkestül vele tart, ha felkerekedik, hogy egyesítse atyja eredeti birtokait Angliával, hisz az szóba sem jöhet, hogy a két terület elszakadjon egymástól. S mivel Anglia jogos királya vitathatatlanul Henrik, világos, hogy mindkét uradalomnak ő az ura.

ELSŐ RÉSZ

Langston 1101 tele

Első fejezet

— Egyszerűen muszáj megnősülnöd, Hugh Fauconier! - jelentette ki a király mosolyogva, miközben hitvese kezéért nyúlt, s gyengéden megszorította. Henrik király alig egy hónapja házasodott meg. Habár választása politikai okokból esett a királynéra, mégis ínyére való társra talált benne, s a királyné is meglehetősen kedvelte férje urát. Jól kijöttek egymással ahhoz képest, hogy esküvőjük napjáig egyszer sem találkoztak.

Edit, akit Matildnak kereszteltek át, hogy férje normann báróinak kedvére tegyenek, csinos kis fiatalasszonyka volt. Anyja sötétvörös hajkoronáját, szürkéskék szemét és istenfélő természetét örökölte; igen jámbor teremtés volt. Úgy tervezte, kolostorba vonul, míg Henrik, aki biztosítani akarta északi határát, mialatt Normandiáért csatázik, meg nem kérte a skót király húgának a kezét. A menyasz-szonyt késlekedés nélkül útnak indították, mivel a skótok királya sosem tudhatta, mikor lesz égető szüksége angol sógorának haderejére. Persze az sem volt mellékes, hogy Edit/Matild az utolsó angolszász uralkodók közvetlen leszármazottja.

Minden szem az uralkodó előtt feszítő vitézre szegeződött. Hugh Fauconier angolszász lovag. Jól ismerte a királyt, mióta világ a világ.

- Repeső szívvel nősülnék, ha az a fehérnép annyi örömet szerezne nekem, mint amennyit a királyné neked, felség - felelte megadón. - De nagyuram, miből is tarthatnék el egy asszonyt, hisz se vagyonom, se földem!

- Mostantól van — vágta rá Henrik somolyogva. — Visszaszolgáltatom neked Langstont, Hugh! No, mit szólsz hozzá?

- Langstont? — hüledezett a lovag. Ez idáig Langston álom volt csupán számára. Langston atyja ősi otthona volt, ő azonban nem ismerte atyját, aki a lovag nagyatyjával és két nagybátyjával egye-

3

temben Hastingsnél lelte halálát. Anyja, mihelyt hírét vette a csatának, hihetetlen előrelátással összecsomagolta a családi vagyont, és szolgálóival átvágott Anglián, nyugatra, atyja házába menekülve. Hugh hét és fél hónapra rá született meg. Anyja halála után anyai nagyanyja, a Hódítóval

távoli rokonságban álló normann hölgy nevelte fel. Langstont egy Vilmos királyhoz hűséges normann lovag kapta.

- Más korokat élünk, mint atyám idején - mondta Henrik király tapintatosan. - Vacsora után keress fel magánlakomban, Hugh! Ott majd mindent elmagyarázok, barátom!

Az udvar Westminsterben ünnepelte a karácsonyt. A királyné jelenlétének köszönhetően ismét szép számban fordultak meg nők az udvartartásban, ennek ellenére visszafogott időszak volt ez, hisz a király még mindig elhunyt fivérét, Vörös Vilmost gyászolta. Ráadásul az a távoli eshetőség, hogy a tavasz megjöttével normandiai Róbert herceg megkísérli letaszítani öccsét az angol trónról, Damoklész kardjaként lebegett fejük felett.

Henrik örök életében két fivére, Normandia hercege és Anglia királya közt vergődve igyekezett mindkettejük kedvére tenni. Nem volt egyszerű feladat, s próbálkozását nem is koronázta siker. A két idősebb testvér úgy végrendelkezett, hogyha utód nélkül halálozná-nak el, egymást teszik örökösükké, ezáltal vágva el az ifjonc Henrik elől az öröklés útját.

Aztán egy napon ii. Orbán pápa felszólította az urakat, csatlakozzanak a keresztes hadjárathoz, és tisztítsák meg Jeruzsálemet a sza-racénoktól. Róbert herceg, belefáradván a hercegségében és a szomszédos államokban dúló hatalmi harcokba, és epekedve vágyakozván egy kis kaland után, felcsapott keresztes lovagnak. Először azonban kénytelen-kelletlen elzálogosította Normandiát fivérének, Vörös Vilmosnak, hogy elegendő ezüst csilingeljen tarsolyában - ebből fedezhette dicső küldetését. A zálog három évre szólt. Ezen idő lejárta után Róbert herceg visszafizeti Vörös Vilmosnak a kialkudott összeget, és visszaszerzi birtokait. Róbert hazafelé tartott az első, csupán halovány dicsfénnyel övezett keresztes hadjáratból, oldalán új jegyesével, a szicíliai Roger király unokaöccsének, Brindisi urának, conversanói Geoffreynak a lányával, Sibylle-lel, mikor New Forest-ben Vörös Vilmos mellkasába belefúródott ama nyílvessző, s Hódító Vilmos legifjabb fia, Henrik rohanvást rátette kezét a kincstárra, és

16

királlyá koronáztatta magát. A bárók, bármi lett légyen is az oka, nem lázadtak fel. Többségük úgy vélte, Henrik erősebb, mint fivére, ám Róbert herceg hazatértével mégis valószínűsíthetővé vált a háború. A királynak minden barátjára szüksége volt, hisz vazallusainak java Angliában és Normandiában egyaránt rendelkezett birtokkal. Hűségük teljes mértékben azon múlt, szerintük a Hódító melyik fiának van nagyobb esélye győztesen kikerülni egy effajta konfliktusból.

Hugh Fauconier még mindig a király szavain ámuldozva egy padra telepedett. Langston! Visszakapja Langstont! Azt kívánta, anyja bárcsak megérhette volna ezt a napot, de hát a szegény asszony a szülés után szinte azonnal búcsút intett e világnak.

- Te mázlista! - bökte oldalba barátja, Rolf de Briard. - Mit követtél el, hogy ily nagy szerencse ért, Hugh? Kötve hiszem, hogy túl sok köze van ahhoz, hogy te tenyészted Anglia legremekebb vadászsólymait! -Rolf asztaltársa egészségére emelte kupáját, aztán nagyot húzott a jóféle borból. - Mekkora a birtok?

Hugh a fejét rázta.

- Fogalmam sincs, Rolf. Sosem láttam. Abban sem vagyok biztos, hol fekszik pontosan, bár annyit tudok, hogy valahol Kelet-Angliában. Nagyanyám, Emma mindig a táj szépségét emlegette. Járt ott egyszer, mikor anyám feleségül ment atyámhoz.

- Biza, akkor még az is megeshet, hogy a király egy förtelmes szemétdombot sózott rád - fontolgatta Rolf. - Mi történt a lovaggal, aki Hastings után szert tett rá? Aztán lehet-e ott szántani-vetni? Van lakóalkalmatosság? Hány jobbágy és szabados van? Sok mindent számba kell ám venni!

- Márpedig én nem vehetek számba semmit, amíg a király be nem avat - kacagta Hugh, s Rolf józan paraszti érveit hallván rögvest visszatért higgadtsága. - Velem tartasz Langstonba?

- Veled, biza! - lelkendezett Rolf. Szerencséjét kutatva vetődött az udvarba, de felettébb unta magát. Hugh ajánlata legalább a kaland ígéretét rejtette magában.

Mihelyt az étkezés befejeződött, és a zenészek lágy dallamok pengetésébe fogtak, Hugh Fauconier felemelkedett a kecskelábú asztal mellől, ahol a vacsoráját elköltötte, és a királyi pár asztala elé húzódott, hogy a király észrevegye. Ott ácsorgott türelmesen, némaságba

17

burkolózva, mígnem a király apródja elvezette egy parányi, ablaktalan szobába, ahol csupán két szék és egy asztal kapott helyet.

- Itt várjon, sir Hugh! - mondta a legény, aztán odébbállt. Hugh képtelen volt eldönteni, helyet foglaljon-e vagy sem, ezért

úgy határozott, inkább állva marad, míg a király meg nem jön, és hellyel nem kínálja. Idegesen rótta a köröket a kis szobában. Aztán egyszer csak nyílt az ajtó, és belépett rajta Henrik király egy apróddal a sarkában, aki bort és két kupát hozott.

- Helyezd magad kényelembe, sir Hugh! - parancsolt rá kedélyesen a király. - Bort ide, legény, mindkettőnknek! - utasította a fiút, aki egykettó're eleget tett a parancsnak, aztán az urakat magukra hagyva távozott a szobából. A király tósztra emelte poharát. - Langs-tonra! — mondta.

- Langstonra! - visszhangozta Hugh Fauconier a király köszöntőjét.

Henrik egy hajtásra felhörpintette a kupa tartalmának felét, aztán szólásra nyitotta száját.

- Miután atyám Angliába jött, Róbert de Manneville lett Langston ura. Szinte még siheder volt, ám megmentette atyám életét a csatatéren. Atyám, mint jól tudod, olyan ember volt, aki nem garasoskodott, ha hűséget és bátorságot kellett jutalmaznia, márpedig de Manneville kitartó hűsége roppant mód imponált neki. De Manne-ville-nek volt egy kis birtoka Normandiában, bár a legtöbben, akik atyámmal Angliába tartottak, nem rendelkeztek földekkel. De Manneville megnősült, született két fia, megözvegyült, újranősült, és született egy lánya. Néhány éve úgy döntött, hogy követi fivéremet, Róbert herceget a keresztes, hadjáratba. Vele tartott legidősebb fia is. Az ifjabbik a normandiai birtokon maradt. A lány, aki itt Angliában jött napvilágra, egész életét Langstonban töltötte az anyjával.

A király szünetet tartott, nagyot kortyolt a borból, majd folytatta.

- Úgy tizenhét hónappal ezelőtt mind sir Róbert, mind fia, sir William odaveszett az ascaloni csatában. Az ifjabb fiú, Richárd, értesülvén a hírről, azonnal megnősült. Sir Róbert indulása előtt végrendeletet írt, melyben leszögezte: örököse Vilmos, illetve annak halála esetén Richárd. Angliai birtokait viszont lányára, Isabelle-re hagyta. Tudomásom szerint a lány most tizenöt éves. Miután a fivérem elhunyt New Forestben, elküldettem mindazon birtokokra, melyeket atyám, majd később fivérem osztott szét a hűbéreseinek itt Angliában, és a hűségesküjüket kértem. Közülük számosan felesküdtek, ámde azok közül, akik nem tették, ott van Langstoni Isabelle. Kétszer próbáltam hűségnyilatkozatot kicsikarni tőle, ám hiába citálnám udvaromba, hogy felesküdjön királyára, válaszra sem méltat. Nem áll mellette férfi, aki viselkedését illetően útmutatást nyújthatna neki. Ugyanakkor honnan tudjam, nem azért fütyül-e az idézésemre, mert fivére, normandiai Sieur Richárd ezt tanácsolta neki? Nem bízhatok ebben a leányzóban, Hugh! Tudod, hogy Kelet-Angliában merrefelé fekszik Langston? Alig néhány mérföldnyire Walberswicktől, ahol a Blyth folyó a tengerbe ömlik. Van ott egy folyóra néző, kőből épült vártorony, melyet annak idején sir Róbert emelt nagyatyád csarnokának helyére. Úgyszólván bevehetetlen, ráadásul kulcsfontosságú szerepet játszik a környék biztonságát illetően. Langston vártornya olyan ember kezében kell, hogy legyen, akinek irántam való hűsége megkérdőjelezhetetlen. Úgy vélem, te vagy ez az ember, Hugh! Ugyan sosem láttad ősi otthonod, számtalan oka van, hogy bizalmamat beléd helyezhetem. A legfontosabbik, hogy nincsen birtokod Normandiában. Nem kell két urat szolgálnod, mint egykoron nekem, vagy mint legkiválóbb, leghatalmasabb báróim közül most sokaknak. Fivérem tavasszal megkísérli elbitorolni tőlem Angliát. Amennyiben elegendő hozzád hasonló, egyeneslelkű, hű embert gyűjtök magam köré, könnyedén megoltalmazhatom azt, ami az enyém. Ez eltökélt szándékom. Ezután könnyűszerrel megkaparinthatom Normandiát. A megboldogult Sieur de Manneville sajnálatos mód azonban

leánya kezébe helyezte Langstont, s ennek csupán egy oka van. A birtok a lány hozománya. Nem eresztheteem szélnek a lányt és megözvegyült anyját a lovagiasság nevében! Ezért megparancsolom, hogy vedd feleségül! Egy angol nemes elárvult gyermekéről lévén szó, jogomban áll intézkedni a menyegzőjéről. Családja nem emelhet panaszt, és nem keresztezheti szándékomat. Nincs jogi akadály, mely utunkba állhatna. Sem te, sem a leányzó nem kötelezte el magát senkinek. Saját papjaim közül küldöm veled Bemard atyát, hogy bizonyságot tegyen a két nőnek: valóban ez az óhajom, nem pedig gálád cselszövés áldozatai, melynek célja, hogy eltulajdonítsam Langstont, és megbecstelenítsem Lady Isabelle-t. O majd összeesket titeket, s beszámol arról, vajon

tényleg minden kívánságom szerint történt-e. Amennyiben a lány fivére sérelmezné rendelkezéseimet hűbéruránál, Róbert bátyámnál, rajtad áll, hogy kemény kézzel biztosítsd Langstont számomra.

- Mikor kívánod, hogy útnak induljak, nagyuram? - tudakolta Hugh Fauconier a királytól. Fele olyan nyugodt sem volt, mint amilyennek tűnt. Szíve az izgalomtól és várakozástól hevesen kalimpált, ám királyának csak hódolatát és nagyrabecsülését mutatta ki.

- Szükséged lesz egy napra, hogy fegyvernököd összepakolja javaidat, Hugh - közölte a király. - Mindjárt futárt menesztek nagyatyádhoz, Cedric uramhoz, és tudatom vele óhajomat. Remélem, most, hogy földbirtokos és asszonyodnak ura leszel, nem hagysz fel remek madaraid tenyésztésével. Azok a legpompásabb jószágok, melyek valaha is a színem elé kerültek!

- Mihelyt letelepedtem, felséges uram, nagyatyámhoz küldetek egypár sólyomért. Sem nagybátyáimat, sem kuzinjaimat nem kötik le a madarak, és nem lesznek az irigyeim.

- Ennek szívből örülök, Hugh. Nagy veszteség lenne, ha a Mer-lin-sone-ok tudománya feledésbe merülne. A családod mindig a legnemesebb vadászsólymokat tenyésztette. Tudod, atyám akkor találkozott először nagyatyáddal, mikor évekkel ezelőtt Normandiába jött, hogy benevezze a madarait egy megmérettetésre? Ekkor nyerte meg atyám Cedric uramat az ügyének. Atyám nagyra értékelte Edward király halála után iránta tanúsított hűségét és Mercia lecsillapításában vállalt szerepét. - A király társára mosolygott. — Túl sok idődet rabolom el, Hugh, pedig sok mindent el kell intézned, mielőtt útnak indulsz Langstonba!

- Kérem engedélyedet, nagyuram, hogy magammal vihessem Rolf de Briard-t - mondta a lovag.

Henrik bólintott.

- Bizony, jó választás, ő biztos megvéd az alattomos hátbatámadástól, Hugh! Vidd csak magaddal!

Hugh felegyenesedett, majd térdre ereszkedett királya előtt, s összekulcsolt kezét uralkodójáéba helyezte.

- Uram s parancsolóm vagy! Eletem végéig hű szívvel biztosítom számodra Langstont, felséges uram! — fogadta.

A király felemelte Hugh Fauconier-t és mindkét oldalt orcán csókolta. Aztán kezébe nyomott egy kis faragott botot ezzel jelezvén, hogy Langston hivatalosan is vazallusa birtokába került. Hugh meghajolt, és távozott a helyiségből.

Henrik elmosolyodott. Elégedett volt aznapi ténykedésével. Soksok évvel ezelőtt ő maga ütötte lovaggá Hugh Fauconier-t, gyermekkori barátja pedig hűséget fogadott neki. Persze Vörös Vilmosnak tett hűségesküje előbbre való volt, de amikor Henriket tavaly nyáron királlyá koronázták, Hugh megújította esküjét, s most Langston végett ismételten hűséget fogadott. Kevés olyan ember akad, akiben úgy megbízhatnék, mint ebben az egyben, gondolta a király. Mások - Hugh-nál gazdagabb, hatalmasabb urak - úgy képzelik, közelebb állnak a szívemhez, pedig egyik sem oly hűséges, mint ő. Ez az egy teljességgel híján van mindennemű rosszindulatnak. A király felhajtotta maradék borát, aztán csatlakozott hitveséhez.

-Nos? - firtatta Rolf de Briard, mihelyt Hugh mellé lépett. -Mit kaptál, barátom? Megéri az utat?

- Ami a birtokot illeti, fogalmam sincs, viszont van ott egy többé-kevésbé új vártorony, ami nem ám fából vagy vályogból, hanem kőből épült, Rolf! És nőül kell vennem a lányt! Mindent összevetve, nem is kötöttem olyan rossz üzletet!

- Miféle lányt? - fakadt ki Rolf. - Van ott egy lány? Mi a neve? No és szemrevaló fehérnép? Vagy ami annál is jobb, gazdag?

- 0 Langstoni Isabelle, az előző lakó lánya, és fogalmam sincs, hogy gazdag-e vagy szép-e, Rolf. - Beszámolt barátjának Langston történetéről és a királynak az ő jövendőbelije hűségesküt megtagadó viselkedéséből fakadó aggályairól. - A leányzó valószínűleg megrettent a helyzettől, és egyre csak atyját és fivérét siratja. Előkelő neveltetésben részesült, s most nem tudja, mitévő legyen. Egykettőre elintézem ezt az ügyet, s a madárka tavaszra a szerelemtől megmámorosodva már a tenyeremből eszik.

Rolf felkacagott.

- A madárkádat ott fogja gardírozni a mamája, barátocskám, és a jó asszony alkalmasint nem kis problémát jelenthet majd! Olyan hatalma lesz a leánya felett, amilyen neked nem adatik meg, hisz számára csupán egy vadidegen leszel.

- Mihelyt hitvesemmé eskették - tanakodott Hugh Fauconier komoly ábrázattal -, Isabelle-nek nem lesz más választása. Nekem tartozik majd először elszámolással! Ha az anyja kötekedne, Rolf, elküldöm Normandiába. Boldogítsa inkább a mostohafiát!

Merész szavak és még vakmerőbb tervek, gondolta Rolf de Briard, de hát Hugh Fauconier örök életében egyenes ember volt, ami a szívén, az a száján. Mindketten hétéves korukban kerültek az udvarba, ott nevelődtek fel. Az élet egyiküket sem kecsegtette fényes kilátással. Hugh árva volt, Rolf másodszülött fiúgyermek; kettejük között tüstént szétszakíthatatlan barátság szövődött. Matild királyné legifjabb fiával, Henrikkel nevelte és taníttatta őket. Gyakorta szelték át a tengert Anglia és Normandia között az udvarral. Eleinte apródként, majd fegyvernökként szolgáltak, végül kevéssel Vilmos király halála előtt lovaggá ütötték őket. A jóságos királyné férjét négy évvel megelőzve távozott e világból.

Második Vilmos király udvara merőben eltért szülőiétől. Vörös Vilmos csekély tiszteletet tanúsított a pöffeszkedő, bigott papokkal szemben. Egyenes ember volt, szerette a nyílt beszédet, s a hűséget és nagylelkűséget ragaszkodással viszonozta, az árulást ellenben kérlelhetetlen kegyetlenséggel torolta meg. Udvartartását jobbára pompás öltözékekbe bújt fiatalemberek alkották. Egyes híresztelések szerint, melyeket soha senki nem támasztotta alá, a király jobban húzott a fiatal fiúcskákhoz, mint a csitri fruskákhoz. A király mosolygott, de se nem cáfolta, se nem erősítette meg a szóbeszédet. Mivel nem volt kegyence, az egyház csak a pletykákra hagyatkozhatott. Tény azonban, hogy a király sosem nősült meg, és fattyat sem nemzett.

Szép számban adódtak esetek, gondolta Rolf, melyekről Hugh-val napokig regélhetnének, mégsem tették. A király egyszerűen a fiúkat kedvelte. Nem volt ideje gyöngédségre. Rolf és Hugh teljesítették kötelességüket, és várták, hogy elérkezzen az ő idejük. Csak így maradhattak életben. S lám, Hugh-nak most saját birtoka lesz! A jólelkű Rolf tiszta szívből örvendezett barátja szerencséjén.

Két nap múltán a két lovag felkerekedett maroknyi fegyvernöke és a hajlott kora ellenére ereje teljében lévő Bemard atya kíséretében. Négy álló napon át fáradhatatlanul ügettek; átvágtak Essexen, majd Suffolk belseje felé vették az irányt. Dermesztő, nyirkos, barátságtalan január volt. Néhány, jószágát az egyik legelőről a másikra terelő paraszton kívül senkivel sem futottak össze. Az abbé úgy intézte, hogy az éjjelt mindig a szerzetesrendeknek a vidéken elszórtan található vendégházaiban töltsék. Alig néhány garasért meleg vacsorát, a fejük felé fedelet, puha ágyat, zabkása reggelit, a mise után almabort és kenyeret kaptak, aztán újra nekivágtak útjuknak. Bemard atya óva intette őket: reggeli csak annak jár, aki végigüli a misét.

— Rég nem voltam ily buzgó templomba járó! - vigyorogta Rolf, amint célállomásuk felé közeledve utoljára hágtak lovukra.

Az atya és a fegyvernökök jót kacagtak ezen. Hugh csupán elmosolyodott - őt inkább a tájék kötötte le. Azt mondták ugyan neki, hogy lapos vidék ez, és igaz, ami igaz, tényleg hiányoztak gyermekkora magasba törő bércei, mégis inkább dimbes-dombosnak nevezte volna. A tágas mezőket szép kiállású öreg fák tarkították. A falvakban jószerivel csak fehérre vakolt, zsúptetős, farámás házikókat lehetett látni, kőépület egy sem akadt. A táj jómódról árulkodott; mindenütt háborítatlan nyugalom honolt. Az aprócska kikötőkben a halászbárkák mellett messzi földről érkezett kereskedőhajók ringtak. A határban mindenfelé birka- és marhacsordák legelésztek. Kelet-Anglia Suffolk grófságában - az ország más részeivel ellentétben -a megosztható örökség intézménye dívott, mely lehetővé tette, hogy az ember egyenlő arányban ossza fel birtokát gyermekei között. Ezen rendelkezésnek hála, a régió Anglia legbenépesültebb angolszász területévé vált.

Amint az út a lankás dombok közt kanyargott, Hugh rádöbbent, mennyire elszigetelődött ez a vidék jelentősebb utak híján a világtól. A levegő hűvös és nyirkos volt, a csönd nyomasztó. Az udvartól és a felkorbácsolt indulatoktól távol Hugh ráeszmélt, milyen ezerarcú is lehet a tél. A fák ágai sötéten feketéllettek az ég szürke díszletében; a környéken tekergő folyók és csermelyek jeges ingoványait és zsom-békjait uraló kövér, fekete földből vörhenyesben és aranyban pompázó sásos-nádas bújt elő, hogy a barna összes elképzelhető árnyalatát felvonultassa.

Látta, hogy a hely éppoly remekül megfelel legeltetésnek, mint gabonatermesztésnek. Eltűnődött, mekkora birtok jár Langstonhoz, s elég jobbágy műveli-e a földeket. Vajon mit termesztenek? Aztán tenyésztenek-e tehenet és birkát? Van-e malom ? Egyáltalán, mi vár reá ősi birtokán? Hugh Fauconier kíváncsisága lova minden egyes léptével nőttön-nőtt.

— Nézz csak oda, jó uram, elöl, a folyón túlra! — szólt Bemard atya. — Ha nem tévedek, az ott Langston vártornya.

Épp egy kaptatón tartottak felfelé, mely a Blyth folyóra tekintett alá. Hugh körülhordozta tekintetét a tájékon.

— Nincs híd! — jegyezte meg.

— Akkor kell, hogy legyen itt valahol egy révész — vágta rá gyakorlatiasan Rolf.

Hátasaikat leirányították a lejtőn, és végigléptettek a folyóparton, míg egy vonalba nem kerültek Langston vártornyával. Ott a folyó túlpartján megpillantottak egy lapos, dereglyeszerű vízi alkalmatosságot, de szemmel láthatólag senki sem tartózkodott a közelben. Hugh fegyvernöke, Fulk hirtelen felfigyelt a parton egy cölöpre, melyre egy kolompot eró'sítettek. Odaugratta kancáját, s erélyesen megrázta a kolompot. Pillanatokon belül egy alak szaporázta lépteit a dereglye felé.

— Derék legény! — dicsérte Hugh a fiatalembert, majd átnézett a Blythen a nagyatyja egykori csarnokának helyén álló vártoronyra; pont olyan, amilyennek a király mondta: kó'bó'l épült. Nagyon furdalta az oldalát, miként tehettek szert a kőtömbökre. A négyszögletes vártorony kétszintes volt. Szokás szerint magaslatra, jobban mondva földhányásra emelték, ezáltal kölcsönözve neki azt a további magasságot, ahonnan szemmel lehetett tartani a környéket. A földhányást egy mély, vízzel teli, széles árok vette körül, míg a magaslat csúcsát fal védte. A fallal elkerített dombtető közepén terpeszkedett a vártorony, melynek bejáratánál fából ácsolt felvonóhíd nyúlt ki, s ívelt át a vízzel teli árkon. Lenyűgöző', gondolta Hugh.

A révész perceken belül ott termett, s már integetett is, hogy szálljanak be; mélázásra nem volt idő.

— Nem tudsz egyszerre mindannyiunkat átvinni — szólt oda Hugh felbecsülve a dereglye méretét. - Fulk, Giles! Ti utánunk jöttök, és ti feleltek a málhásokért. - A két fegyvernök bólintott.

A folyó nem volt ugyan széles, s felszínét sem fodrozta hullám, erős sodrása mégis érezhető volt. A révész nyilvánvalóan mestere volt szakmájának, mert egykettőre a túlpartra kormányozta őket. A két lovag és az atya felhágott a földhányásra, átvágott a hídon és a külső erődítményen, s belépett a vártorony területére. Odabenn hamar felfedezték a toronyba és az istállókhoz vezető kaput. Jöttükre egy zöldfülű jobbágyfiú szaladt lovukért, az épületből egy aggastyán sietett üdvözlésükre. Ez utóbbi a

színük elé érve dülledt szemeket meresztett Hugh Fauconier-ra, aztán előrehajolt, hogy belebámuljon a lovag arcába.

- Hugh uram! - ámuldozott remegő hangon. - Hogy lehetséges ez? Azt mondták, odavesztél Hastingsnél, s veled együtt fiaid is! -Könny gyűlt a szolga szemébe, s végiggurult kortól barázdált, éltes arcán. Reszketeg kézzel nyúlt Hugh felé. — Tényleg te vagy az, jó uram? Te vagy az, avagy lidérc jött hozzánk kísérteni?

- Mi a neved, jó öreg? - tudakolta Hugh a szolgától.

- No de, uram! Én vagyok Eldon. Nem emlékszel rám? Igaz, siheder voltam még, mikor te harcba indultál a normann megszálló ellen — hangzott a válasz.

- Én pedig, Eldon, Hugh urad unokája vagyok! Emlékszel anyámra, lady Rowenára? Nem sokkal azelőtt fogantam, hogy elmenekült volna Langstonból a nagy hastingsi csata után. Nagyatyám és atyám után neveztek el engem is.

A szolga szemében a felismerés fénye csillant.

— Szakasztott úgy festesz, mint nagyatyád — közölte Eldon. — Isten hozott, Hugh jóuram! Isten hozott itthon, Langstonban! - üdvözölte.

— Elvezetnél a vártorony asszonyához, Eldon? — kérdezte Hugh.

— Igenis, jó uram, örvendező szívvel vezetlek elé — felelte az öreg. Sarkon fordult, és felvezette a három férfit a vártorony lépcsőin, be az épületbe.

Lábuk alatt helyezkedett el a torony legalsó szintje. Nyilván főként tárolásra szolgálhat, vélte Hugh. Ezen a szinten a birtok ura és a családja élhet. Beléptek a nagy csarnokba. Hugh számos ajtót látott, melyek további szobákba, helyiségekbe vezettek. A csarnok hosszanti falán több csinos, boltíves ablak sorakozott. A bejárattal szemközt faemelvény magasodott, melyen hófehér abrosszal fedett, kecses asztal állt. A teremben két hatalmas kandalló ontotta a meleget. Az egyik mellett egy csinos asszonyka üldögélt szövőszékén szövögetve.

— Asszonyom! — szólította meg Eldon, s elé lépve meghajolt. - Hugh uram érkezett Langstonba. — További magyarázattal nem szolgált.

Az asszony felemelkedett.

- Isten hozta magukat, uraim - köszöntötte őket csengő hangon -, bár sejtelmem sincs, mit akarnak a vén Eldon szavai jelenteni. Manapság hajlamos elkalandozni, de mindig hűségesen szolgálta házunkat, ezért elnézzük neki ezt az apróságot. Én lady Alette de Manneville vagyok. Megkérdezhetem, jó uram, ti kik vagytok? -Ám mielőtt válaszolhattak volna kérdésére, szolgájához fordult. - Eldon, hozzál bort a vendégeinknek! - utasította, majd ismét a három férfira nézett, s kedvesen rájuk mosolygott.

- Köszönjük a szíves fogadtatást, lady Alette. Én Bemard atya vagyok, a király káplánja - mutatkozott be az abbé. - Henrik király küldött, hogy közvetítsem üzenetét. Ez a fiatalember Hugh Fauconier uram. Társa Rolf de Briard. Együtt tettük meg az utat Westminsterből lóháton.

- Henrik király? - Lady Alette csinos pofijára kiült az értetlenség. - Nem Vörös Vilmos király ül Anglia trónján?

-Vilmos király tavaly augusztus elején elhalálozott, leányom -válaszolta a pap. - Nem értesültetek róla?

- Nem, jó atyám, nem - mondta. - Elzártan élünk a világtól itt Langstonban, nem vezet mihozzánk jelentősebb út.

- De hát nem érkezett királyi futár kétszer is az elmúlt néhány hónapban? Úgy hiszem, kora szeptemberben és november vége felé.

- Bizony, jó uram, járt itt a futár - erősítette meg a lady. A bájos teremtést égszínkék szemmel s dús, aranyló hajkoronával áldotta meg a sors. Ez utóbbit csinos fonatba fogta, és fehér fátyollal fedte a kíváncsiskodó tekintetek elől - De nem említette, melyik király küldte. Tán nem tartotta szükségesnek, s mi sem találtuk fontosnak, hogy rákérdezzünk. - Könnyedén megvonta vállát.

- Nem olvastad az üzenetet, ami az irományban állt? - folytatta az atya.

- Nem, jó atyám. A futár azt mondta, Langston urának szól, ő pedig a keresztes hadjáratban csatázik Róbert herceg oldalán. Mellesleg nem tudok olvasni. A követet illő módon elszállásoltam, az iratokat meg biztonságos helyre elzártam, hogy odaadhassam uramnak, ha hazatér.

Az atya Hugh-ra pillantott, aki így szólt:

- Ez az egész ügy félreértésen alapszik, atyám! Az a pimasz futár arra sem vette a fáradtságot, hogy közölje e drága hölggyel, hogy miután az egyik király elhunyt, a másikat megkoronázták. Most mitévők legyünk?

- Ez a félreértés semmin sem változtat, gyermekem - jelentette ki a pap. - Henrik király utasításai továbbra is érvényben vannak! -Ismét a ház asszonyához fordult. - Kérlek, ülj le, leányom! Sok mindenről be kell számolnom. És kérem, uraim, ti is telepedjetek le! -Az atya egy padon foglalt helyet az úrnővel szemközt. - Szavaid arról árulkodnak, leányom, hogy senki sem értesített téged férjurad haláláról. Tavaly augusztusban esett el az ascaloni csatában. Mostohafiad, Vilmos, szintén vele halt.

Az asszony egy pillanatra elsápadt, keresztet vetett, elvette a boros kupát, melyet hű szolgája, Eldon kínált neki, s lassan belekortyolt. Végül megszólalt:

- Nem, jó atyám, valóban nem közölték, hogy Róbert odaveszett. Akkor feltételezem, most Richárd lett Sieur de Manneville. Persze, ő kell, hogy legyen.

- O megnősült - vetette közbe az abbé. - Talán az esküvővel járó nagy izgalomban elfeledte, mivel is tartozik neked, leányom!

- Nem! - ellenkezett az asszony. - Dehogy feledte el! Attól a perctől fogva, hogy frigyre léptem atyjukkal, a mostohafiaim mindig orcátlanul viselkedtek velem. - Egy pillanatra lehajtotta fejét, de nem könnyezett, állapította meg a pap. Mikor újból felpillantott, azt kérdezte: - Mi célból küldött benneteket a király, jó atyám? Sem az uradalom, sem megboldogult férjuram nem bírt különösebb jelentősséggel. Miért foglalkoztatja Henrik királyt a sorsunk? Mit számítunk mi neki, jó atyám?

-Az üzenetek, leányom, leánygyermekednek szóltak, nem férjuradnak! Henrik király a hűségesküjét követelte. Mivel leányod nem esküdött fel rá, királyunkon aggodalom lett úrrá, mivel Langston stratégiai szempontból meghatározó helyen fekszik. Amennyiben Angliát támadás fenyegetné, a ti vártornyotokhoz hasonló, tengerpartra épült erődök képeznék a védelem első vonalát.-A pap szürke szeme az asszonyéba fúrta magát, hogy megtudja, miféle félelmek avagy megtévesztő szándékok lakoznak benne, ámde Alette de Manneville állta tekintetét. Csupán a hallottak iránti kíváncsiság sütött belőle. - Sir Hugh - folytatta Bemard atya -, Langston hajdani urának, a megboldogult angolszász úrnak, Hugh Strongarmnak unokája. Anyja a hastingsi csata után nyugatra, atyja házába menekült, ahol megszülte őt. Hétéves korában az udvarba küldték, ahol Matild királyné taníttatta és nevelte fel, ugyanis lady Emma Vilmos király rokona volt. — Az abbé szünetet tartott, hogy hallgatósága megemészthesse mondandóját.

— Kérlek, atyám, ne hagyd abba! - nógatta lady Alette.

— Mikor Henrik király tudomást szerzett férjurad haláláról, s arról, hogy lányod és te nélkülözitek egy férfiember igencsak kívánatos útmutatását, hisz leányod Langston úrnőjeként nem tett neki hűségesküt, urunk úgy döntött, az volna a leghelyesebb, ha visszajuttatná Langstont egyetlen jogos örökösének, Hugh Fauconier-nek, gyermekkori barátjának s társának. A király tudniillik tisztában van vele, hogy Hugh uram iránta való hűsége megingathatatlan.

— Akkor hát — kérdezte Alette de Manneville —, kitagadnak minket örökségünkből, s kitúrnak minket lakunkból, jó atyám? Mivé leszünk így?

— Nem, leányom, a király nincs híján könyörületnek! Nem áll szándékában kitagadni vagy kitúrni téged és a leányzót! A király úgy rendelte, hogy leányod keljen egybe Hugh urammal! Leányod nagykorú, s mint urunk értésére adták, senkinek sem kötelezte el magát. így tehát — fejezte be mondókáját a pap — az ügy a lehető legigazságosabban zárul le. Langston, efelől biztos vagyok,

örömmel fogadja urának Hugh Strongarm unokáját, titeket pedig nem fosztanak meg otthonotoktól, ráadásul leányod felettébb tiszteletreméltó lovagot tudhat majd férjének.

— Eszem ágában sincs olyan emberhez nőül menni, akit nem én magam választottam! — csattant fel egy ellentmondást nem tűrő hang a csarnok bejáratában. A hang tulajdonosa vakmerően belépett a terembe. A férfiak nem kis meglepetésére a lányon fiúruha feszült, csupán hosszú fonatba fogott haja árulkodott neméről.

— Isabelle! - kiáltott Alette de Manneville.

— Jaj, asszonyom, kérlek, ne meressz rám ily esdeklő őzikeszemeket! Nem áll jól neked! — gúnyolódott Langstoni Isabelle.

Rolf de Briard igyekezett leplezni derültségét, az atya azonban vérlázítónak találta a lány szavait.

— Kérlek, kegyes hölgy, ne beszélj tiszteletlenül jó anyáddal! -korholta Hugh szelíden. Amennyiben olyan kék szemű, aranyhajú, filigrán teremtményt remélt magának, mint Alette de Manneville, hát keservesen csalódnia kellett. A túlontúl nyúlánk, sudár termetű lány erős csontozatával és lángoló vörös hajával meglehetősen elütött anyjától. Arany pontocskákkal tarkított zöld szeme mérgesen, sőt kifejezetten ellenségesen villant a lovagra.

— No és te, ki fia borja vagy? És egyáltalán honnan veszed a bátorságot, hogy kioktass engem? — fortyant fel Langstoni Isabelle.

— Attól tartok, drága hölgy, én lennék a te jövendőbelid, s eme okból jogomban áll ítélkezni fölötted. Egyelőre úgy döntöttem, életben hagylak - igyekezett Hugh elmésen válaszolni.

— Eszem ágában sincs olyan emberhez nőül menni, akit nem én magam választottam! — ismételte nyomatékosan Belle.

Bemard atya felemelkedett helyéről, karon ragadta a lányt, s a megüresedett padra nyomta.

— Királyunk úgy rendelte, Isabelle leányom, hogy nőül menj ehhez a jó lovaghoz, Langston egykori angolszász urának örököséhez! Atyád és fivéred odaveszett a keresztes hadjáratban! Nincs olyan asszony, aki megvédhetne egy vártornyot a király számára, lett légyen az akár oly pindurka is, mint ez itt!

Atyja halálhírét hallván a leány imént még fagyos ábrázata egyszeriben elkámpicsorodott. Könnyeivel küszködve konokul ezt sivította:

— Inkább költözöm Richárd fivéremhez Normandiába, mintsem egy senkiházi angolszász kutyához menjek nőül!

— O, Belle! — kiáltotta anyja. — Tudod jól, hogy Richárd gondolkodás nélkül kiadná az utunkat! Mellesleg megnősült! Egyébként pedig Manneville sokkal kisebb, mint Langston! Te még sosem jártál ott, de annyit mondhatok, sötét, barátságtalan egy hely! Örök életemben gyűlöltem! Ráadásul a hosszú-hosszú évek folyamán, míg atyád hitvese voltam, egy pillanatra sem menekülhettem mostohafivéreid megaláztatásai elől, ám a béke kedvéért hallgattam, mint a sír. Persze ügyeltek, hogy atyád jelenlétében ne molesztáljanak. Nem mintha atyád a védelmébe vett volna, inkább engem okolt. Az egyetlen dolog, amivel sikerült Róbert de Manneville kedvére tennem, az, hogy téged megszültelek. Eleinte tajtékzott, hogy nem fiú lettél. Csak amikor kiütközött hozzá való hasonlóságod, váltál az ő szíve csücskévé! Ami Vilmost és Richárdot illeti, csak azért tettették, hogy kedvelnek, mert ezzel akartak jó színben feltűnni Róbert előtt, nem azért, mert valódi érzelmek fűzték őket hozzád! Sosem törődtek veled, csak a maguk érdekeit nézték. Hidd el, gyermekem, Richárd nem fog tárt karokkal várni! Nem kell többé atyád kegyeit keresnie!

— Hogy merészelsz, asszonyom, ily hangnemet megütni, mikor atyám nevét a szádra veszed?! - fakadt ki Belle. — Atyám csodálatos ember volt, és én imádtam őt!

— O is szívelt téged, gyermekem, már amennyire képes volt ilyesmire — felelte az anyja —, de hidd el, igazat szóltam! Fivéred nem fog minket befogadni, efelől bizonyos vagyok, amúgy meg miért is hagynánk itt Langstont? Ez az otthonunk! Ez a hely a mindened! Adj hálát a királynak, hogy

alkalmas férjet rendelt neked, s továbbra is úgy élheted az életed, ahogy mindig is tetted, s nem másutt, mint itt, Langstonban! Ne hadakozz magaddal, Belle!

— Félelmetes, milyen pipogya nőszemély vagy! — válaszolt fitymá-lóan a lány. - Hogy lehetséges, hogy a te lányod vagyok? Szemernyi hasonlóság sincs köztünk, asszonyom! Atyám inkább látna engem holtan, mint egy angolszász kutya hitveseként!

— Ezt könnyedén elintézhetjük! — jegyezte meg Hugh Fauconier szárazon, miközben kezét pallosán tartva kék szemével ridegen méregette a lányt.

Rolf de Briard a bajsza alatt somolygott, ám derültségét egy csapásra elképedés váltotta fel, amint a lány tőrt rántott a köpönyege alól, s védekező állásba ugrott.

— Belle! — sikoltotta anyja. Bemard atya keresztet vetett. Hugh sebesen előrelépett, és kiütötte a fegyvert a lány kezéből.

Aztán leszorította a harcias leányzót, és alaposan elnáspángolta. Aztán ismét talpra állította, s a vállát megmarkolva úgy istenigazából megrázta.

— Jól figyelmezz a szavaimra, te fúria! - pirított rá könyörtelen, zord hangon. — A te atyád, Isten nyugosztalja, halott! Henrik király visszaszolgáltatta nekem Langstont, és elrendelte, hogy nőül vegyelek! A király jó barátom. Ha tudta volna, micsoda akasztófára való bestia vagy, sosem tukmált volna rám, inkább zárdába záratott volna téged. En nem vagyok brutális fenevad, hölgyem, ezért adok neked egy-két hetet, hogy legyen idődd megismerni! Ezen idő elteltével Bemard atya összeesket minket, s hírül viszi hűberuramnak, hogy teljesítettük óhaját. Ertesz-e engem, Belle?

- Megütöttél! - kakaskodott a lány.

- Nem szokásom nőket ütlegelni — állította Hugh egy pillanatra sem adva jelét, hogy szerfelett restelli magát, amiért ilyesmire vetemedett. Nem mintha nem lett volna helyénvaló a leckéztetés, és amúgy is jogában állt. Az egyház és a jog egyaránt korlátlan hatalmat biztosított neki a lány felett. Nagyatyja, Cedric Merlin-sone azonban mindig azt hajtogatta, ha az ember akár egyszer is erőszakot alkalmaz asszonnyal vagy állattal szemben, akkor magára vessen, ha az ellene fordul.

A lány szeme szikrát szórt.

- Előbb vonulnék zárdába, mint hozzád menjek, angolszász kutya!

- Fájdalom, hölgyem, a választás nem rajtunk áll! — jelentette ki Hugh. Aztán elengedte a lányt, s meghagyta Alette-nek: — Vidd a szobájába, drága hölgy, és maradj vele, míg le nem higgad! Aztán térj vissza körünkbe, hogy beszélgethessünk!

- Gyűlöllek! Sosem megyek nőül hozzád! — Isabelle kiköpött a lovag felé, miközben anyja az ingujjánál fogva ráncigálta kifelé a csarnokból.

- Jó éjt, te fúria! Szép álmokat! — felelte Langston új ura.

- Tyűha! - hüledezett Rolf de Briard, mihelyt a két nő eltűnt az ajtó mögött. — Már megbocsáss, Hugh, de micsoda hárpiát fogtál ki magadnak! Küldd vissza Bemard atyát a királyhoz, hadd számoljon be róla! Jobb lenne, ha a lány egy zárdában kötne ki, mint hogy örökre a nyakadon maradjon! Bizonyosan akad néhány bajosabb leányzó a király gyámleányai között, akik sokkal kellemetesebb hitvesnek bizonyulnának.

- Bár nem szívesen sújtanék egyetlen gyanútlan apácarendet sem ilyen istencsapásával — tűnődött fennhangon a pap —, mégis egyet kell értenem sir Rolf javaslatával. Azon töprengek, vajon nem bolond-e ez a leány.

Hugh Fauconier a fejét ingatta.

- Adjunk neki egy kis időt, hadd szokjon hozzá a gondolathoz, hogy az élete gyökeres fordulatot vesz! Nem áll szándékomban kitenni a szűrét, amíg szemernyi esélyt is látok arra, hogy elnyerjem a barátságát. Ne feledjétek, Isabelle-t nagy megrázkódtatás érte. Atyja halott. Épp csak az imént hallotta a hírt. A tetejébe megtudta, hogy egy vadidegenhez kell nőül mennie. Szerintem reszket, mint a nyárfalevél, bár ezt semmi pénzért nem vallaná be; bizonyosan szégyenletes dolognak tartja a félelmet.

— Túlontúl lágy szíved van — sóhajtott Rolf. — Ez egyszerűen egy méregtol fortyogó hárpia.

— A falubéliek úgy hívják: istenátka Isabelle! — súgta egy baljós hang. — A pórnép valósággal retteg tőle!

A három férfi Eldonra pillantott, aztán Rolf hahotában tört ki. Még Bemard atya is kuncogott egyet a bajusza alatt.

— Én majd ma Belle douce-nak fogom nevezni — kacsintott egyet Hugh ragyogó kék szemével. — Mikor egy különösen konok sólymot vagy ölyvet akarok beidomítani, amelyik különösebb ok nélkül hatalmasat csíp belém, kedveskedő szavakkal szólok hozzá, finom falatkákkal traktálom, ugyanakkor vaskézzel bánok vele, míg bízni nem kezd bennem. Hasonlóképpen fogok eljárni ezzel a fúriával is, míg halk szavú, nyájas, repeső szívű kis angyal nem válik belőle, aki örömest ugrik, hogy teljesítse parancsomat.

— Te megőrültél! — dünnyögte Rolf. - Maga a Szent Szűz sem bírná megzabolázni! Ha enyém lenne ez a vászoncseléd, én, biza, megkóstoltatnám vele az ostort! Megtanítanám neki, mi az a jó modor! Addig korbácsolnám, míg rá nem jönne, ki az úr a háznál, vagy amíg bele nem pusztulna a makacsságába. — Aztán egy percnyi gondolkodás után hozzátette: - Persze megeshet, ő tenne el engem láb alól.

Most Hugh-n volt a sor, hogy elmosolyodjon. Amint kivillantotta fogait, egész arca felderült. Nem volt jóképű; átlagosnak mondható külseje magas termettel, erőteljes csontozattal, hosszúkás arccal, széles szájjal és nagy orral párosult, mely leginkább az általa nevelt madarak csőréhez volt hasonlatos. A szemöldöke alatt ülő, nagy, kerek, égszínkék szempár volt rajta a legvonzóbb. Ha széles, fülig érő mosolyra húzta száját, kivillantak hófehér fogai. Erélyes kiállása már-már ridegséggel párosult, ám mihelyt elmosolyodott, szeme jókedvűen villogott, s fogai vakítóan ragyogtak. Sok férfival ellentétben ő nem borotválta a tarkóját; sötétszőke, egyenes haját viszonylag rövidre nyírva viselte.

— Hadd tegyek egy próbát ezzel a díszpinttyel, melyet a király oly nagylelkűen rám testált! Ha mégsem birkóznék meg a kihívással, hát akkor, barátaim, jöhet a kalicka! Embert próbáló feladat lesz, mégis úgy érzem, kezes bárányt tudok faragni lady Isabelle-ből.

Második fejezet

Alette de Manneville szokatlan hévvel taszította be lányát a szobába. Behúzta maga mögött az ajtót, elreteszelte, aztán sarkon perdült, hogy szemtől szembe lássa a lányt.

— Teljesen elment az eszed, Isabelle?

A lány lába a döbbenettől földbe gyökerezett, még sosem látta ilyennek anyját. Alette szelíd, nyájas teremtmény volt, aki eleddig sohasem mutatta jelét, hogy ily harag lakozhat benne: sosem illette őt egyetlen rossz szóval sem. Alette iránti megvetése főként abból fakadt, hogy anyja sosem állt ki magáért vagy gondolataiért.

— El nem tudom képzelni, asszonyom, mire célzói — felelte oly fennhéjázóan, amennyire csak tellett tőle. — Csak nem arra számítottál, hogy a sarokba húzódva szótlanul tűröm, hogy Langstonnal egyetemben engem is átengedj egy lóképű angolszász haramiának!

— Isabelle! - Alette általában szelíd hangja most kiváltképp indulatosan csengett. — Bármit is gondolnak a férfiak rólunk, mi nők, igenis intelligensek vagyunk! Cseppet sem vagyunk ostobák! Te pedig különösen eszes lány lettél. Henrik királynak jogában áll elkobozni Langstont! Még én is látom, miféle lehetőségeket rejt magában a vár fekvése! Atyád vég nélkül ezen emésztette magát. Tulajdonképpen azért csatlakozott a keresztes hadjárathoz, hogy elmeneküljön a felelősség elől. Ugyanúgy két tűz között vergődött, mint a többi normann báró és családja. Egyik oldalon Anglia királya, a másikon Normandia hercege. Evégett hagyta rád Langstont, és Richárdra Manneville-t. Ily módon egyikőtöknek sem kell két urat szolgálnia. Te angol vagy, a fivéred normann. Világos, hogyan kell döntened! Mivel a király hiába .követelte hűségeskünket, most attól tart, hogy Langston Róbert herceg oldalára akar állni. Ráadásul stratégiai szempontból meg is tehetnénk. Ez az oka, hogy Henrik

király visszaszolgáltatta az eredeti tulajdonos utódjának a birtokot. Jól tudja, hogy fenntartás nélkül bízhat gyermekkori barátjában. Ám azáltal, hogy Hugh Fauconier hitvesének szánt, egyben atyád emléke előtt is tiszteleg, s biztosítja, hogy ne veszítsük el otthonunkat. Akárhonnan nézem, okos megoldás. -- Alette de Manneville félresöpört homlokából egy kósza arany hajtincset. - Felfogtad, milyen szerencsések vagyunk, te kis bolond? Egy Henrik királynál kevésbé lovagias, kevésbé keresztényi érzelmű uralkodó a kisujját sem mozdítaná Róbert de Manneville özvegyéért és ártatlan leányáért! Es ne merészelj nekem Richárd mostohafivéredről karattyolni! O sosem fogadna be minket! Ideje, hogy szembesülj végre az igazsággal, lányom! Atyád két okból választott engem hitveséül: egyrészt, hogy felneveljem első asszonyától, Sibylle-től született két fiát, másrészt, hogy további gyermekekkel ajándékozzam meg. Vilmos kilenc-, Richárd ötéves volt, amikor Róbert és én egybekeltünk. Valóságos kis szörnyetegek voltak. Atyád jelenlétében udvariasak és engedelmesek, velem szemben durvák és neveletlenek, és az az átkozott vén szipirtyó, az anyjuk dajkája mindig védelmébe vette őket. Ha nem adja alájuk a lovat, még meg is kedveltek volna. De csak hergelte őket; így tartotta életben asszonya emlékét. Azt hiszed, szerettek a fivéreid? Ki kell, hogy ábrándítsalak! Alig két hónapos voltál, mikor egy vesszőkosárba tettek, a folyópartra cipeltek, s nekiveselkedtek, hogy a vízbe dobjanak. Ha az őrszem észre nem veszi őket, ma nem lennél itt, biztos végeztek volna veled! A vén szipirtyó, pedig nem hittem volna, hogy képes ilyesfajta érzelemnyilvánításra, könnyáztatta arccal, hason csúszva rimánkodott, hogy el ne mondjam Róbertnek, milyen iszonyatos tervet eszelt ki a két kölyök. Ha atyád tudomására jutott volna az eset, bizonyosan agyonveri őket. Megígértem, hogy nem mondom el, mindössze egy feltételt szabtam: fivéreid nem merészkedhetnek a közeledbe, míg nem vagy képes megvédeni magad. A vén szipirtyó megesküdött, hogy távol tartja őket tőled, s becsületére legyen mondva, így is lett.

- Miért nem született több gyermeketek? - tudakolta Isabelle kíváncsian, hisz szülei tizenkét évig voltak házasok, mielőtt atyja keresztes lovagként a Szentföldre indult volna.

- Atyád születésed után nem sokkal nemzőképtelen lett - jelentette ki Alette kerek perec. - Hálát adtam érte Istennek, mert szűz voltam ugyan, mikor egybekeltünk, atyád faragatlan, érzékeden tuskó szerető volt, egy nő ezt még előzetes tapasztalatok híján is ösztönösen megérzi.

Isabelle arca lángba borult anyja szókimondó magyarázatát hallva. Egész életében elegáns, nemes atyja volt a példaképe. Aggasztó volt a tudat, hogy ideálja messze elmaradt a tökélytől.

- Most azonban nem az én házasságomról van szó, leányom, hanem a tiédről - folytatta anyja.

- Sosem megyek nőül ahhoz a rusnya, málészájú alakhoz! - makacskodott Isabelle. - Nem küldhetné a király inkább egy olyan jóképű fickót, mint a társa? Amúgy meg, ha nem mutatok hajlandóságot, akkor nincs esküvő, nem igaz, asszonyom? - kérdezte önelégülten. Amint azonban anyja tenyere hatalmasat csattan pofiján, egykettőre lehervadt a mosoly az arcáról.

- Tényleg ilyen tökkelütött vagy? Nem bírod felfogni, amit az imént mondtam neked, Isabelle? Nincs választási lehetőséged! Langston már nem a tiéd! Ha nem mész nőül Hugh Fauconier-hez, akkor kihez fogsz? Kinekkell majd egy nincstelen, hozomány nélküli fruska, akinek ráadásul olyan mérhetetlen az önbizalma és olyan rossz a modora, hogy az embernek megáll az esze? És mi lesz énvelem, leányom? Egyáltalán nem érdekel? Öreg koromra Anglia poros útjait róhatom kolduskénT? Még te sem szánhatsz ilyen sorsot nekem, még te sem lehetsz ilyen lelketlen, Belle! Nem lehetsz ilyen lelketlen!

Isabelle kacagni kezdett.

- Ugyan, asszonyom! Igazán nem állíthatod, hogy megvénhedtél! Nagyon is fiatal vagy. Leginkább szépséges virágszálnak mondanálak. Nem választanál inkább magadnak te egy második férjet, aki mindkettőnket befogadna? Miért nem mész nőül te Hugh Fauconier-hez? Tökéletes megoldás lenne.

- Neked talán igen, de nekem semmiképpen sem. Soha többé nem megyek férjhez, ha tehetem. így özvegyen szabadon élhetem az életem, s ezen nem áll szándékomban változtatni. Egyébként nem

is engem akarnak az oltár elé vezetni. Térj észre, Isabelle! Hugh Fauconier jóravaló embernek látszik, bizonyára jól fog veled bánni, ha esélyt adsz neki, és egy jó szót szólsz hozzá.

- Hugh Fauconier angolszász, asszonyom! Tudhatnád, milyen érzelmekkel viseltetett jó atyám az angolszászok iránt. Cseppet sem kedvelte őket - emlékeztette Isabelle az anyját.

- Ez az ember a király barátja, Isabelle. Az abbé azt állítja, hogy együtt nevelkedett Henrik királlyal. Ha a király a barátjának fogadta, akkor te mi módon utasíthatnád el? Még atyád sem tagadta meg a hűbérurát! Vitának helye nincs, nó'ül kell menned hozzá!

- Márpedig nem fogok! - feleselt a lány.

- Akkor hova mész? — faggatta gunyorosan anyja. — Tán a drágalátos Richárdodhoz ? Még ha hajlandó lenne is otthonába fogadni, Belle, milyen sors várna rád? Fizetetlen szolgaként tengetnéd napjaid fivéred házában. Nem lenne se birtokod, se hozományod. Most még fiatal és szemrevaló vagy, bár külsó'd nem felel meg a mai szépségideálnak: túl nagyra nőttél. Elképzelhető, hogy fivéred egyik barátja felfogadna szeretőnek: a hajad és a bőröd tökéletes. Mégis, szívesebben élnél kiszolgáltatott szeretőként, mint Langston úrnőjeként? Ne! - Emelte fel Alette a kezét, ahogy Isabelle szólásra nyitotta volna száját. - Nem akarom hallani! Most magadra hagylak, hogy alaposan át tudj gondolni mindent, amiről ma este beszélgettünk. Tudom, hogy helyesen fogsz dönteni. - Alette ezzel eltolta a reteszt, kinyitotta az ajtót, s kilépett a nagycsarnokba. Miután behúzta maga mögött leánya szobájának ajtaját, kulcsra zárta, aztán csatlakozott a tűz előtt melegedő urakhoz.

- Foglalj helyet, bájos hölgy! - mondta Hugh jóságosan. - Lehiggadt már lady Isabelle most, hogy túljutott az első megrázkódtatáson ? Gondolom, nem lehet könnyű egy ily érzékeny lelkű teremtésnek ilyen körülmények között hallani szülője haláláról. A vak is láthatja, hogy imádta atyját.

- Mérhetetlenül elkényeztette-jelentette ki Alette de Manneville csendesen. - Nagyra értékelem a kedvességedet, jó uram, ezért ne köntörfalazzunk! Mondjuk ki őszintén: Isabelle nem érzékeny lelkű, egyszerűen csak akaratos. Nem állt módomban megnevelni, mert férjuram csodálatra méltónak és szerfelett szórakoztatónak találta Isabelle, úgymond, becses elevenségét. Férjuram távozta óta azonban én is rájöttem, micsoda erény a lányunkban lakozó roppant energia. Nekem nem lett volna erőm kézben tartani Langstont. Ezt a feladatot Belle vette a vállára. Itt született, mindennél többet jelent számára ez a hely.

- Szereti annyira, hogy további hűhó nélkül hozzám jöjjön? — tudakolta Hugh.

Alette ajkai mosolyra kunkorodtak.

— Még nem áll készen, hogy beismerje a vereségét, jó uram. Fortyog a dühtol és a dactól. Egyelőre bezártam a szobájába, és csupán kenyéren és vízen élhet, míg meg nem jön az esze.

Hugh bólintott egyet.

— Talán néhány nap magány jót fog neki tenni. Asszonyom, elém küldetnéd reggel az intézőt? Muszáj behatóan tanulmányoznom, mi mindenre van még szükség, hogy Langston kellőképp felkészülve várhassa a tavaszi veteményezést.

— Nincsen intézőnk, jó uram. Az öreg, aki ezt a tisztséget ellátta, három éve jobblétre szenderült. Mivel nem tudtam, kit szánna a férjem a helyébe, nem vettem fel senkit. Azóta Isabelle igazgatja a birtokot. Persze semmit sem vetett papírra, de remekül észben tudja tartani a számokat. Elég jól elboldogultunk.

— Akkor bizony nem maradhat holnap a leányod a zárkájában. Késlekedés nélkül meg kell tudnom mindent — közölte Hugh.

— Magadhoz veszed a szobája kulcsát? — kérdezte Alette a lovag orra elé dugva Langston vasgyűrűn lógó kulcsát.

Hugh megrázta a fejét.

— A kulcs nálad marad, amíg Isabelle a hitvesem nem lesz — rendelkezett.

— Ebben az esetben — mondta Alette, s felemelkedett székéből — utánanézek a vacsorának, és szálláshelyre is szükségetek lesz. Beletelik pár napba, míg kiköltözöm az emeleti lakószobából.

Sajnálatos mód csupán két vendégszobánk van, ezért az egyiken ketten osztozkodnotok kell, de azt rátok hagyom, uraim, hogy döntőtök. - Meghajolt és elsietett.

— Milyen kár, hogy a király nem az özvegyet, hanem a leányt szánta hitvesedül - sajnálkozott Bemard atya. - Elbűvölő, bájos teremtés. Szerencsés fickó az, aki ilyen asszonyt tudhat a magáénak.

— Valóban kedves teremtés - válaszolta Hugh -, nekem azonban picikét sótlan, atyám. A leány inkább ínyemre való. Lady Alette mellett nem érne semmi meglepetés.

Nem telt bele sok idő, kisvártatva asztalhoz szólították őket, s felszolgálták nekik a vacsorát. Egyszerű étek volt: húsos, főtt rák friss, zöld vízitorma ágyon; nyúlpaprikás boros mártásban póréhagyma- és répakörítéssel; felhizlalt, szaftos kappan ropogósra sült mogyoróhagymával; azon melegiben a kemencéből tálalt kenyér, egy darab aranysárga vaj, egy jókora kerék olvadozó Brie sajt, és néhány barna bőrkörte. A tálak mellett három kancsó állt az asztalon. Az egyikben almabor, a másikban ser, a harmadikban mélybordó vörösbor. Még egy tálka só is került.

— Férjuram - magyarázta Alette — szerette a változatosságot, és mindig maga töltötte meg a kupáját. - Aztán letelepedett Hugh mellé. Baljára a pap ült, míg Rolf de Briard barátjával szemben helyezkedett el.

A hófehér asztalterítőn ezüstkupák és -tányérok csillogtak. A paprikáshoz kanalat tettek ugyan, s biztos, ami biztos, minden tányér mellé helyeztek kést, ha a szükség úgy hozná, hogy a vacsora során vágni kéne valamit, többnyire ujjaikkal ragadták meg az ételt, s kezükkel szedtek a tálakból. A csarnokban kellemes meleg volt, a két kandalló és a gyertyák lángja aranyló fénybe vont mindent. Hugh felfigyelt rá, hogy nem szórtak gyékényt a padlóra. Mikor szóvá tette, Alette kifejtette: nem szíveli a gyékényt még akkor sem, ha gyógynövényt kevernek a levelei közé.

— Csak a kosznak kedvez, jó uram. Ha egyszer a szemetet és a köpetet a padlóba járják, akkor az isten sem veszi ki onnan azt a bűzt. Az én padlómat mindennap söprik! Amint látod, gyógynövényes, szárított virágos tálkákat tartok, hogy balzsamos legyen a levegő. Nem bírom a kellemetlen szagokat, márpedig az ebekben nagy a hajlandóság, hogy a gyékényre vizeljenek. A tiszta padlóval nem mernek ilyet tenni!

Hugh elmosolyodott. Emma nevű nagyanyja ugyanezt a nézetet vallotta: ő sem engedte, hogy gyékénnyel szórják be a padlóját.

- Nagyon helyes — jelentette ki.

A férfiak megállapodtak maguk közt, hogy az egyik vendégszobán Hugh és Rolf osztozik, a másikban pedig Bemard atya éjszakázhat. Egyik szoba sem volt különösebben tágas.

Vacsora után lady Alette kimentette magát, s visszavonult emeleti hálószobájába. Hugh azt javasolta, ne hurcolkodjon át máshova, amíg meg nem ülik Isabelle-lel a nászt, ámde Alette erről hallani sem akart.

- Most már te vagy Langston ura, sir Hugh - közölte ellentmondást nem tűrőn. — Ugy helyes, hogy te foglald el a ház urának járó lakrészt! Mindamellett hálásan köszönöm előzékeny ajánlatod. Szívből örülök jöttödnek, bár nem számítottunk rá, mindazonáltal boldogan fiammá fogadlak. — Fejet hajtott, majd a paphoz fordulván megkérdezte: — Mondasz reggel misét, jó atyám? Régvolt, hogy ilyen áldásban részesültünk.

- Amíg Langstonban időzöm, minden reggel lesz istentisztelet — nyugtatta meg Bemard atya. — Megmondhatod a népnek, hogy bármikor szívesen meghallgatom a gyónásukat, ha ellátogatnak hozzám.

- Hálásan köszönöm - felelte Alette, s fejet hajtott. Aztán szelíden mosolyogva jó éjt kívánt a három férfinak, s visszavonult, hogy nyugovóra térjen emeleti hálójában.

- Elragadó asszony — szólt helyeselőn a pap.

- Helyes fehérnép - mondta Rolf de Briard tagoltan, miközben szemeivel Alette tovatűnő alakját követte. - Eszményi nő!

- Szent Habakkuk! - hüledezett Hugh, majd bárgyú vigyor ült ki képére. — Elnézést, atyám! Rolf, amilyen romlott alak vagy, te még sosem nyilatkoztál ilyen tiszteletteljesen asszonynépről, talán jó anyádat kivéve, s róla is csak elvétve. No lám, csak nem hódította meg az özvegy a szívedet?

Rolf megrázta magát, mint az ázott kutya, s így szólt:

- Mit számít az, ha így áll is a dolog, Hugh? Semmim sincs, amit egy ilyen tiszteletreméltó, nemes hölgynek felajánlhatnék. Csupán nincstelen lovag vagyok, akinek se hajléka, se semmije.

- Mostantól Langston a te otthonod is, öreg cimborám! — vigasztalta Hugh. — Szükségem van a pallosodra, s szükségem van reád! Lady Alette tudomásomra hozta, hogy az intéző három éve búcsút intett e földi világnak. Isabelle igazgatja a birtokot, de nem vezet róla nyilvántartást, mert nem tud se olvasni, se írni. Te viszont tudsz. Leszel-e Langston intézője? Nem alantas munkát ajánlok neked, s jól megfizetnélek. Bemard atya megfogalmazhatná nekünk az egyezséget.

Rolf de Briard eltűnődött. Káprázatos ajánlatot kapott. Eltekintve attól, hogy földtelen lovagként térjen vissza Henrik király udvarába, más lehetőség nem nagyon kínálkozott számára. Langston intézőjeként olyan tekintélynek örvendhetne, mely legvadabb álmait is túlszárnyalja! Feleséget vehetne! S ami a legfontosabb, gyermekkori barátja, Hugh mellett maradhatna!

— Leszek, biza! — vágta rá lelkesen. — Akkor hát, én leszek Langston intézője, Hugh! Köszönöm az ajánlatod!

- Tehát megállapodtunk - jelentette ki Hugh elégedetten. — Holnap reggeli után szemügyre vesszük a birtokot. Isabelle lesz a vezetőnk, ő ismeri ezt a helyet a legjobban. Persze valahogy le kell majd hűtenünk a kedélyét. Gyanítom, hogy a birtok iránti érdeklődésünk és a ma esti döntésünk igencsak felborzolja majd az idegeit. Talán okosabb is volna, ha most ágyba bújnánk!

Másnap pirkadatkor Bemard atya megtartotta első miséjét. Mivel sem kápolna, sem templom nem épült Langstonban, a nagycsarnokban prédikált.

— Építünk ide egy templomot — fogadkozott Hugh, s a pap mosolyogva hallgatta.

Isabelle továbbra is morcosan álldogált anyja mellett. A két szolgáló, akiketa férfiak nem láttak előző este, a mise után már épp visszakísérték volna a lányt a szobájába, amikor Hugh magához vette a szót:

- Engedelmeddel, lady Alette, szeretném, ha Belle csatlakozna hozzám és sir Rolfhoz felderítőutunkon. Szüksége lesz étekre, ha velünk kell lovagolnia.

- Ahogy óhajtod, jó uram - dünnyögte Alette lehajtott fejjel, hogy leplezze szeme pajzán csillogását, s ajkai kunkorodását.

- Én viszont nem óhajtok veled lovagolni, angolszász kutya! -acsargott Belle.

— Márpedig, ma Belle douce, velem fogsz lovagolni! — rendelkezett Hugh. — Jó anyád elmesélte, hogy te igazgattad Langstont az utóbbi három évben. Ismered a birtokot, mint a tenyeredet, szükségem van hát a segítségedre, hölgyem! Amúgy nem éreznéd magad jobban odakünn, mint a szobádba zárva?

Belle rámeredt. Fene vinné ezt az alakot, gondolta nyűgösen. Olyan átkozottul magabiztos. Ellent akart neki mondani, de a gondolat, hogy az egész napot a pirinyó szobában töltse, tüstént lelombozta. Tudta, hogy az anyja nem hagyná tétlenül heverészni, kénytelen lenne varrni, vagy ami még rosszabb, szőni, pedig mindkettőt szívből utálta.

— Nos, rendben, uram — felelte kelletlenül. — Megmutatom neked Langstont, de nehogy azt képzeld, hogy ezzel sikerül levenned a lábamról, mert messze nem így van. Ha tudni akarod, az én szememben te a halálos ellenségem vagy.

- Akkor jól vigyázz magadra, te fúria, mert én még sosem vesztettem csatát! - figyelmeztette Hugh.

- Én sem, te angolszász! - válaszolt Belle indulatosan, majd anélkül, hogy újabb szót szólt volna, felugrott az emelvényre, és letelepedett.

A szolgálók sem késlekedtek, tüstént telemerték a tányérjaként szolgáló frissen sült, meleg, ropogós kenyérvéget zabkásával, kupáját almaborral töltötték meg. Belle éhesen rávetette magát a reggelire, s tömte magába a kását, és mohón kortyolta hozzá az almabort.

- A jövőben, ma Belle-súgta Hugh a fülébe, hogy csak ő hallja-, várd meg, hogy Bemard atya elmondja az asztali áldást!

- Kívánságod parancs - felelte a lány, s bár jól tudta, hogy a férfinak igaza van, semmi kedve sem volt beismerni. Aztán áthajolt a lovaghoz, és a sajt után nyújtózott.

Hugh megragadta a csuklóját és visszanyomta a helyére.

- Hadd segítsek, ma Belle doncel — utasította rendre. Ezzel előkapta a kését, s lemetszett egy jókora darabot a kemény, sötétsárga sajtból.

- Muszáj így hívnod? - dörmögött Belle, s kikapta a kezéből a sajtot. — Nem vagyok a te édes Belle-ed, angolszász!

- Márpedig én úgy hiszem, ha sikerül áttörnöm a falat, melyet magad köré emeltél, egy édes kis Belle-re lelek majd - fejtegette Hugh.

Belle hahotázni kezdett.

- Szűzanyám! — kiáltotta csúfondárosan. Hugh bátorítóan rávigyorgott.

- Aha, végre mosolyt csaltam ajkaidra, ma Belle! Szerfelett tetszetős vagy, mikor nevetsz - bókolt neki.

- Azon nevettem, micsoda hatökör vagy — vágott vissza a lány. — Az udvarhölgyek tán aléltan omolnak karjaidba, mikor ekkora ostobaságokkal igyekszel elkápráztatni őket? Engem bizony más fából faragtak!

Hugh kuncogott egyet, aztán folytatta reggelijét. A lány ugyan nem sejtette, máris tűz alá vette a védelmi vonalát.

Az étkezés végén a szolgálók meleg vizes csészéket és vászonkendőket hoztak, melyekben kezet moshattak és megszárítkozhattak. Ezt követően Hugh, Belle és Rolf megcélozták a várudvart, ahol lovaik várakoztak. Az egyik szolgáló Belle után iparkodott, s a vállára terítette köpönyegét. Az ifjonc lovász letérdelt. Belle még csak le sem pillantott, úgy lépett a fiú hátára, majd felhágott poroszkájára, egy szürke foltos kancára. Aztán a ló fejéhez hajolt, és gyengéden megpaskolta a jószágot.

- Mutatnád az utat, Belle? - kérte Hugh. A lány türelmetlen pillantást lövellt felé.

- Mivel még nem ismered a járást, angolszász, hát persze, hogy mutatom! - Megsarkantyúzta lovát, s végigszáguldott a hídon.

Langston aprócska falva a vártorony alatt húzódott. Veszedelem idején a falubeliek könnyedén a vártorony zömök falai mögé menekülhettek. Házaik egyetlen utcán elfértek. Langston lakossága többnyire a mesteremberek közül került ki, bár a befolyásosabb szolgálók is itt építettek házat a családjuknak. A faépületek világoskékben, sárgában vagy fehérben pompáztak. A határban a várhoz tartozó földek terültek el.

- Mi módon lehetséges - kérdezte Hugh Belle-től -, hogy a vártorony és a tornyot övező fal kőből épült? Tudtommal nincs kőfejtő sem Suffolkban, sem Essexben, sem Norfolkban.

- Atyám a lápon átvágva húzatta át szánon a kőtömböket North -amptonshire-ből - közölte a lány. - A vártorony mindössze huszonöt éves. Vilmos fivérem születésekor látott neki. A régi csarnok állt itt, míg a torony el nem készült. Öt éven át épült. Lady Sibylle, atyám első hitvese azonban nem volt hajlandó Angliába költözni, ezért atyám akkortájt évente csupán kétszer látogatott ide. Ideje nagy részét főként a király, majd annak fia szolgálatával töltötte. Miután elvette anyámat Normandiában, azonnal Angliába hozta, mert itt akart letelepedni. Én már itt születtem.

- Én pedig itt fogantam — mesélte Hugh.

- Tessék? - Isabelle elképedt.

- Anyám családja-taglalta a lovag-Worcester mellől származik. A hastingsi csata előtt, júniusban ment nőül atyámhoz. Anyám családja persze Vilmos herceg pártján volt, akit hamarosan királlyá is

koronáztak. Atyám családja Harold Godwinson mellé állt, ám anyám, mint mondják, fülig szerelmes volt atyámba, s kerülte a viszályt. Mikor tudomást szerzett a csatáról és Harold király vesztéről, minden vagyonunkat felpakolta, és atyja házába menekült. Addigra várandós volt velem. Születésem után hamarosan elhunyt. Emma nagyanyám állítja, hogy megszakadt a szíve, amiért el kellett válnia apámtól, aki elesett Hastingsnél. Csak addig élt, míg világra nem hozta férjura fiát, s el nem keresztelt atyám után.

Isabelle nem szólt egy szót sem. Makacssága s forrófejűsége ellenére vaj szívvel áldotta meg a sors, noha ritkán mutatta. Annyi szent, a lovag története nagyon megható volt, még akkor is, ha csupán egy angolszász kutyáról szól. Amint átügettek a falu egyetlen utcáján, a lány sorra megmutatta neki az ács, a cipész, a kádár, a tímár, a kovács, a bádogos, a fazekas és a molnár lakját.

- Rendkívül jól el vagytok látva mesteremberekkel - jegyezte meg Hugh.

- A saját családodnak köszönd, nem a miénk az érdem - ismerte el Isabelle morcosan. - Már mind itt voltak, mikor atyám megérkezett. A falun túl két másik aprócska falu fekszik. A földjeinket művelő parasztok élnek ott. Még ma ellátogatunk oda, uram!

A falubeliek kiözönlöttek az utcára, hogy szemügyre vehessék a tovaléptető társaságot, s ujjukkal feléjük bökdöstek és sutyorogtak. Mikor a kovácsműhelyhez értek, Isabelle ismét megszólalt:

- Tiszteletünket kell tennünk Agg Albertnál! Ő a falu vezetője; zokon venné, ha nem térnénk be hozzá!

Megállították lovaikat. A kürtő alatt egy behemót, deres hajú öreg terpeszkedett a székben. Oldalán nála valamivel fiatalabb másа s négy ifjú legény szorgoskodott. A tata Hugh-ra meredt, aztán, mint aki nem hisz a szemének, maga elé parancsolta a lovagot. Belebámult az arcába, s meglepően erélyes hangon megjegyezte:

- Strongarm vére, szakasztott olyan, mint a nagyatyja!

- Hadd mutassam be Agg Albertet, a kovácsunkat! - mondta Isabelle.

- Az igazat megvallva, már nem űzöm e mesterséget. Elbert fiam s az ő fiai vették át a helyem, s meg kell mondanom, szerfelett büszke vagyok rájuk. Remek munkát végeznek. Nem csoda: az én kezem alatt tanulták ki a kovácsipar minden csínját-bínját.

- Te ismerted nagyatyámat?

- Ismertem biz', de nem csak őt! Ismertem atyád s nagybátyáid is. Én vagyok e vidéken a legvénebb vénség. Ez idáig nyolcvan telet értem meg. Nagyatyád nyíltszívű ember volt, s atyád, az ifjabb Hugh rá hajazott. Emlékszem nagybátyáidra, Haroldra meg Edwardra. Micsoda két széltoló volt! Örökké a fehérnép után kajtattak, a lyányok meg visongtak örömükben, ha a két suhanc elkapta ó'ket. - Kacarászott egy sort, aztán megrázta a fejét. — Fiatalok voltak még, hogy odavesszenek! De jó anyád helyesen cselekedett, hogy a csata után visszamenekült a családjához. Persze voltak, akik rossz szóval illették. De így fennmaradt a Strongarmok vére, s én megérhettem, hogy Langston ismét jó kezekbe kerüljön. Igazat szólott Elbert? Valóban hazatértél, Hugh Strongarmr

- Valóban hazatértem - felelte Hugh meghatottan. - Jóságos királyunk, Henrik, Isten áldja és adjon neki hosszú életet, visszaszolgáltatta nekem Langstont. De, Agg Albert, engem nem atyám után hívnak! En Hugh Fauconier, azaz Solymász Hugh vagyok, a díjnyertes madarak után, amiket tenyésztek. Hamarosan itt köröznek majd Langston felett is.

- És a hölgy? — tudakolta Agg Albert Isabelle-re pillantva. — Zárdába küldítek?

— No, az kedvedre való lenne, mi, te mihaszna salabakter? — csattant fel Belle.

— Királyunk úgy rendelkezett, hogy a hölgy hitvesem legyen -tudatta Hugh az odatódult sereglettel. — Meghagyom, hogy úgy tiszteljétek Lady Isabclle-t, miként engem is tiszteltek! Az elmúlt három évben becsülettel igazgatta a birtokot, töró'dött veletek, óvott benneteket!

— S a bérleti díjat az utolsó garasig kisajtolta beló'lünk! - kiabált közbe egy hang.

- Az ő tiszte az volt, hogy behajtsa a bérleti díjat, a tiétek pedig az, hogy megfizessétek! Amint látom, semmiben sem szenvedtetek hiányt! — tette helyre Hugh az akadékoskodót. — Sem éhezés,

sem nyavalya jelét nem tapasztaltam! Jobbágyok és szabadosok lévén tartoztok azzal a bérleti díjjal Langstonnak! Túl sokáig voltatok gazda nélkül, hogy féljetek! Nos, mostantól megint lesz gazdátok! Ez a lovag itt mellettem Rolf de Briard. Ezentúl ő Langston új inté-zó'je! Igazságos ember, nem bánik majd rosszul veletek, de nem fog szemet hunyni a henyélés felett! Velem tartott egy abbé, Bemard atya is. Építeni fogunk egy templomot. Míg fel nem épül, minden pirkadatkor a nagycsarnokban tartja a misét. Akik frigyre szándékoznak lépni, vagy keresztelkedni akarnak, járuljanak nyugodtan elé.

— Éljen soká jó urunk! - kiáltott Agg Albert felbuzdulva.

— És Isten áldja az itt egybegyűlteket! — fűzte hozzá Hugh Fauconier.

A három lovas továbbállt. Átügettek a falun, ki a földekre. A földek messzire nyújtóztak a gyenge téli fényben. Mögöttük a folyó sebesen hömpölygött a tengerbe.

— Csónakokat láttam a parton — említette Hugh.

— Három-négy család halászattal keresi a betevőt — magyarázta Belle. — Amire nincs szükségünk, eladhatják.

— És miféle gabonát termesztenek a földeken?

— Búzát, rozst, zabot, árpát és némi komlót sörnek. Ezenfelül babot, borsót és bükkönyt. A konyhakertekben saláta, répa és hagymafélék teremnek. Anyámnak van egy gyógynövénykertje, onnan szedi a füveket a főzéshez és az orvosláshoz. A konyha a torony alsó szintjén helyezkedik el, és a kertjeinkre nyílik. Van egy jókora almáskertünk, de nevelünk még őszibarack-, szilva- és körtefát, és van vadcseresznyénk és madárcseresznyénk is - sorolta Belle.

Hugh a téli réteken legelésző tehén- és birkacsordákat szemlélte. Bizonyára jócskán van mindenféle háziszárnyasból is. A láp telistele volt vízimadarakkal. A birtokot szegélyező erdők szarvasoknak, nyulaknak és más vadaknak adtak otthont. Remek birtok volt, semmi sem hiányzott a túléléshez.

Később ellátogattak a többi faluba, hogy megmutassák magukat az ott élő jobbágyoknak és szabadosoknak. Meleg fogadtatásban részesültek, jövetelükön azonban senki sem csodálkozott. Hírük futótűzként terjedt, messze megelőzve őket. Belle keveset beszélt, mindössze Hugh kérdéseire felelt. A nap még fenn volt, mikor visz-szatértek a toronyba. Alette illatos párafelhőket ontó, forró vacsorával várta a kis társaságot, s evés után további meglepetéssel is szolgált.

— Bizonyára napok óta nem fürödtetek — hozakodott elő. — Ha elfáradnátok a fürdőszobába, lemosnám rólatok az út porát!

— Van fürdőszobátok? — kérdezte Hugh elégedetten.

— Várnak ugyan kicsi a mi tornyunk - mesélte Alette —, ám semmiben sem szenvedünk hiányt. A két latrina egy közös, föld alatti csatornába íolyik, mely a folyóba enged mindent — jelentette ki büszkén.

A fürdó'szoba mesébe illó' volt. A hatalmas, hosszúkás kó'kádba pumpás szerkezet vezette a hideg vizet. A kád mögött kandalló állt, s a kandallóban izzó szén fölött egy jókora kanna himbálózott, melyből könnyűszerrel a kádba lehetett zúdítani a felmelegített vizet. A káddal szemközti falba egy másik, robusztusabb kandallót építettek; ez fűtötte a helyiséget. A fal menti asztalkán egy rakás törölköző tornyosult az egyéb fürdőkellékek mellett.

— Mikor kihúzzuk a kádból a dugaszt, a víz a latrina csatornájába ürül, s azt végigmosva folyik a folyóba — magyarázta Alette.

Bemard atya közölte, ő akkor kíván fürdőzni, ha a többiek már végeztek.

Alette a fürdőbe vezette Hugh-t és Rolfot, s nekik szegezte a kérdést:

— Melyikőtök kezdi?

— Én lemondok az elsőbbségről a vendégem javára — hajbókolt Hugh Rolf felé.

— Nem úgy van az, jó uram, hisz többé már nem vendég, hanem intéző vagyok! — replikázott Rolf illedelmesen. — Ennél fogva én mondok le az elsőbbségről a gazdám javára! — S ezzel ő is meghajolt.

Hugh felkacagott.

— Nem civódom tovább veled, Rolf! Majd elepedek egy forró fürdőért! — Elkezdte lecibálni a ruháit, s egyenként nyújtotta őket Lady Alette csinos cselédjének.

— Ez Ida, a szolgálóm - mutatta be a torony úrnője. — Ugorj a kádba, jó uram, míg meleg a víz!

— Isabelle nem segít a vendégek fürdetésénél, kegyes hölgy? — tudakolta Hugh.

— Ügy véltem, túl zsenge ő még az ilyesmihez — mentegette Alette

a lányát.

— Pedig meg kell tanulnia! — közölte Hugh. - Küldd el Idát a leányért tüstént, hadd okuljon! Rolfnak már nem kell segédkeznie! — Bemászott a kádba, s letelepedett a vízben álló sámlira.

— Szaladj, hívd ide, gyermekem! — utasította Alette a cselédjét csendesen.

Ida térült-fordult, s már vissza is ért.

— Azt mondta, nem jön! Hugh Rolfra meredt.

— Hozd ide arámat! — mondta.

Dühödt visítozás hallatszott, majd felpattant a fürdő ajtaja, s belépett az intéző a foglyával. Isabelle úgy lógott Rolf vállán, mint egy krumpliszsák, leszámítva, hogy vadul rúgkapált és az öklével teljes erőből a lovag hátát püfölte. Mihelyt ismét saját lábára állhatott, minden erejét összeszedve behúzott neki egy nagyot.

— Hogy merészelsz kezet emelni rám, te hígvelejű? - sipította. Rolf elvigyorodott, s kivédte a második ütést.

— Én kértem meg, hogy hozzon ide, ma Belle doitcel — szólt közbe Hugh. — Jegyesemként a te felelősséged lesz, hogy megfürdesd a vendégeket! Jó anyád azt mondja, híján vagy az ilyen irányú tapasztalatnak. Itt az ideje, hogy kitanuld ezt a mesterséget! Az asztalon találod a tengeri szivacsot. Vedd kezedbe, mártsd a folyékony balzsamba, és dörzsöld meg vele a vállamat!

— Eszem ágában sincs!

— Érintésed legyen gyengéd, ám határozott, ma Belle! — rendelkezett Hugh szenvtelenül, füle botját sem mozgatva a lány nyílt ellenszegülésére.

Isabelle keresztbe fonta karját, s dacosan jövendőbelije tarkóját bámulta.

— Süket vagy, angolszász? Eszem ágában sincs téged megfürdetni! Idióta szokás, amúgy meg anyám a torony úrnője, míg meg nem hal, nem pedig én!

— Hölgyem! Most azonnal megfogod azt a szivacsot, és lecsu-takolsz! — dörrent rá Hugh.

— Nem kényszeríthetsz rá! — felelte Isabelle magabiztosan.

— Belle! — esdekelt anyja. — A torony úrnője mindig a torony urának hitvese! Mihelyt egybekeltek Hugh Fauconier-vel, én a háttérbe vonulok, leányom, s rád hárulnak ezek a teendők, nem rám!

— Mihelyt egybekeltünk, elvégzem őket — ellenkezett Isabelle —, addig azonban nem vagyok rá hajlandó, asszonyom! Persze még az is kérdéses, létre jön-e ez a frigy egyáltalán!

— Ma Belle donce szégyenlős — vetette közbe a lovag színlelt kedvességgel. — Örül a lelkem, hogy ily szemérmes és tartózkodó. Csak még bajosabb lesz tőle a szememben. Figyeld jó anyádat, és tanulj tőle, Belle! Most mentesítelek a fürdetés alól, míg egybe nem kelünk.

— A pokolba veled! — fakadt ki Isabelle. - Csak nem képzeled, hogy itt maradok, míg téged tisztába tesznek, mint egy behemót csecsemőt! — Sarkon perdült, de Rolf mézesmázos mosollyal elállta az útját.

— Hallottad, hogyan rendelkezett urad-parancsolód, hölgyem! — mondta.

— Hogyan rendelkezett uram-parancsolóm? — Alany tajtékzott a dühtől. Nem sokat teketóriázott, fogta magát, s jól sípcsonton rúgta Rolfot.

— Aúúúúúúúúú! - jajveszékelt a lovag egy lábon ugrálva, miközben Isabelle elrobogott mellette. Egy pillanat alatt kint termett.

— 0, asszonyom! - ingatta a fejét Ida rosszallóan. — Már rég megérett ez a leány egy alapos náspángolásra! Isten óvjon, Hugh uram! Semmi kétség, ezt a leányt megszállta az ördög!

— Onts még meleg vizet a kádba, Ida! — utasította Hugh. — Kezd kihűlni. - Aztán Alette-re pillantott, s elmosolyodott. - Ne aggódj, asszonyom, megszelídítem én ezt a vadócot, csak idő kérdése!

— Odavan az állatokért, jó uram — mondta Alette könnyes szemmel -, de az embereket nem bírja. - Majd egy árva szó nélkül lemosdatta, megszárította, és meleg törölközőbe bugyolálta Hugh-t. — Az emeleti hálószoba a tiéd, jó uram, a mai nap folyamán kipakoltam mindenemet. Ezentúl a lányommal éjszakázom, míg hitvesed nem lesz, aztán engedelmeddel megtartom magamnak a szobáját. Ida elkísér, s gondoskodik róla, hogy semmiben ne szenvedj hiányt. Indulj gyorsan, nehogy meghűlj!

Hugh tiltakozni akart, de nem tette. Alette helyesen cselekedett, hisz az emeleti lakosztály mostantól a várurat illette meg. Az asszony bizonyára zavarba jön, sőt zokon is veszi, ha — akár szívélyességből, akár lovagiasságból - nem fogadja el a szobát.

— Köszönöm, asszonyom, az előzékenységedet — felelte, s Idát követve új lakhelyére vonult.

Alette Rolf de Bnard-hoz fordult.

— Te vagy a soros, jó uram! Ne késlekedj! Még az atya is hátravan! Rolf szégyenlősségét leplezendő, villámgyorsan átnyújtotta ruháit,

és bemászott az imént megüresedett kádba. Mióta megpillantotta, számára Alette a világ legédesebb teremtménye volt, s igen erősen vonzódott hozzá. Fogalma sem volt, mitévő legyen.

— Hány éves vagy? — bökte ki végül.

Alette meglepődött, arcát elborította a pír. Hálát adott az Istennek, hogy a férfi háttal volt neki, s nem láthatta.

— Harminc — válaszolta. - Tizennégy éves voltam, mikor Róbert de Manneville asszonya lettem, s tizenöt évesen szültem Isabelle-t. Miért kérded?

— Én harminckét esztendős vagyok - felelte, aztán hallgatásba burkolózott.

— Van hitvesed? — tudakolta Alette pár perc múlva, amint fáradhatatlanul sikálta a tejfelszőke kobakot.

— Nincs. Nem engedhettem meg magamnak. Atyám harmadik asszonyának legifjabb gyermeke vagyok - ecsetelte. — Ha a fivérem nem lett volna olyan nagylelkű, sosem vált volna lovag belőlem, Ranulfnak azonban, Isten áldja, mindig vajszíve volt.

— Sokat számít, ha szeretik az embert — bólogatott Alette. — Én négyévesen árvaságra jutottam, s nagybátyám gondjaira bíztak. Kemény ember volt, mégis szerzett nekem férjet.

— Szerelmes voltál Róbert de Manneville-be? - faggatta Rolf merészen. Nem volt joga ilyen kérdéseket feltenni, de tudnia kellett.

— Az uram volt — mondta az asszony csendesen. — Hűséggel tartoztam neki, becsültem, tiszteltem. Másra nem tartott igényt. Azért keresett asszonyt, hogy felnevelje a két fiát, s további fiúkkal ajándékozza meg. Ez utóbbi dologban kudarcot vallottam. - Leöblítette a lovag haját egy vödör meleg vízzel, s a kezébe nyomott egy kesztyűt, hogy lemoshassa az arcát. — Tiszta vagy, jó uram!

Rolf felemelkedett, s hagyta, hogy leszárogassák.

— Van friss öltözéked holnapra, vagy kimosassam ezeket a mosónővel éjszaka?

— Van ruhám — nyugtatta meg a lovag, amint Alette szorosan az ágyéka köré tekerte a törölközőt.

— Akkor eridj az ágyadba, sir, nehogy megfázz! — javasolta az asszony, s édesdeden a lovagra mosolygott.

— Hölgyem, hálás köszönet a fáradozásodért — válaszolta Rolf, s kivágtatott a fürdőből.

Alette kiengedte a víz egy részét a kádból, aztán forró vizet zúdított bele, s a papért indult, hogy ő is letisztálkodhasson. Ellenőrizte, kioltották-e a tüzet a csarnokban, majd megparancsolta Idának, hogy takarítsa ki a fürdőt Bemard atya után.

- Aztán térj nyugovóra, Ida! Belle szobája zsúfolt lesz, míg hozzá nem megy az úrhoz, de elalhatsz a kereveten, a lányom szolgálója meg majd a szalmaágyra fekszik.

- Minél előbb nőül megy a leány az úrhoz, annál jobb - mondta ki Ida kerek perec. - Itt az ideje, hogy valaki megregulázza, s erre csak egy férj képes. Isten bocsássa meg Róbert úrnak, hogy nem hagyta gyermekkorában megnevelni. Micsoda zabolátlan fruska vált belőle, asszonyom!

- Inkább azért imádkozzunk, hogy az új úr nehogy haragra gerjedjen, és más asszonyt kérjen Henrik királytól!

- Menj, pihenj le, asszonyom! - tanácsolta Ida, s megpaskolta úrnője karját. - Reggel majd más szemmel látjuk a világot! Bizonyára Isabelle kisasszonyt is észhez lehet téríteni valami módon.

- Remélem, Isten és a Szűzanya meghallgatja könyörgésünket -felelte Alette felindultan.

Harmadik fejezet

Langston vártornya nem volt nagy építmény. A nagycsarnoktól jobbra, az épület egyik végében húzódott meg az éléstár és a kamra, s mellettük kapott helyet a fürdőszoba. A nagycsarnok hosszanti falából három kisebb szoba nyílt. Az egyikben, melyet a kandalló választott el a két másik, vendégszobaként használt helyiségtől, Isabelle lakott. A cselédek a padláson aludtak. A csarnok alatti pincében élelmiszereket, fegyvereket és egyéb száraz dolgokat tároltak. A pince mellett volt a konyha.

Hugh és Rolf hamar kiderítette, hogy a toronyra nem húztak egyetlen kiszögellést sem az őrség számára, és strázsa sem akadt, aki őrszemként védte volna a vártornyot. Az ajtónálló egy vén totyakos volt. Sehol egy őrszem, sehol egy fegyveres. Hugh világosan látta, hogy a gondviselés küldte őket.

- Hogy védtétek volna meg magatokat, ha megtámadnak? - faggatta Belle-t. — Langston könnyű préda, csak az elszigeteltség óvott meg benneteket - jelentette ki haragosan.

- Ugyan, ki akarna minket megtámadni? - vetette oda Belle csípősen. - Mellesleg a falvak azonnal a segítségünkre sietnének, ha veszély fenyegetne.

- Sokkal valószínűbb, hogy a parasztjaid felhúznák a nyúlcipőt, és az erdőbe menekülnének - kötötte Hugh az ebet a karóhoz. -Szerintem még a jószágokat is hátrahagynák, úgy eliszkolnának. Téged pedig anyáddal együtt könnyűszerrel leölhettek vagy meg-becsteleníthettek volna!

Rolf ellovagolt a falvakba, hogy legényeket toborozzon, akiknek jobban fűlik a foga a katonáskodáshoz, mint a földműveléshez. Mire hazafelé vette útját, a másod- s harmadszülött fiúk igencsak szép számú, díszes serege ügetett nyomában, hogy kapa helyett inkább fegyvert ragadjon. A katonáskodásra vállalkozó fél tucat élemedettebb férfi a legényekkel együtt kapja a kiképzést, harcos helyett azonban őrszem válik belőlük; a vén totyakos ajtónálló helyét pedig unokái foglalják el. A sereg mindennapi gyakorlatozásának részeként föl-alá masírozott a vártorony udvarán a két fegyvernök, Fulk és Giles felügyelete alatt, akik azt is megmutatták újsütetű tanoncaiknak, hogyan bánjanak az íjjal, a nyíllal és a dárdával. Alkalmanként Rolf és Hugh is bekapcsolódott a kiképzésbe, hogy további tanácsokkal lássák el újoncaikat.

Langston intézőjeként és udvarmestereként Rolf feladatkörébe tartozott a birtok igazgatása, továbbá ítélkezett a kisebb jogi perpatvarokban és vitás ügyekben, s ő irányította és felügyelte a szabadosokat és a jobbágyokat. Egy nagyobb birtokon más és más, az intéző fennhatósága alatt dolgozó vezetők lennének felelősek a különböző feladatokért, Langston azonban túlontúl pirinyó volt az efféle nagyzoláshoz. Rolf egyedül a torony cseléd ségének irányítását hagyta Alette-re, de nem kis meglepetésére Isabelle is roppant segítőkésznek mutatkozott. A birtok számadása az előző intéző haláláig - aki szerfelett alaposan és megfontoltan végezte feladatát - aprólékos munkáról tanúskodott.

Belle azonban sem írni, sem olvasni nem tudott, csupán memóriájára hagyatkozhatott a birtok ügyeinek intézésekor. Ezért most reggelenként Rolf mellett üldögélt, s türelmesen diktálta neki a birtok forgalmának legapróbb részleteit is, hogy a lovag bevezethesse az adathalmazt a könyvekbe.

- Kifogástalanul emlékszik mindenre! - áradozott Rolf Hugh-nak, amint egy délután kettesben kilovagoltak Langston legtávolabbi falujába, hogy ellenőrizzék, miféle javításokat kell tavasz előtt a házikókon elvégezni. - Kénytelen voltam megkérdezni Lady Alette-et, mi ütött a lányába, hogy egyszeriben ilyen készséges lett, holott nem szenvedheti jelenlétünket. A drága hölgy szerint Belle számára óriási megkönnyebbülés, hogy lerázhatja magáról az intézői teendőkkel járó felelősséget, mert jobban szeret a szabadban lenni. Gyanítom, hogy Lady Alette titkol előlem valamit, hisz Isabelle egyenesen él-hal Langstonért. Nem kis áldozat tőle, hogy megválik a tekintélyét biztosító feladatoktól! Bizonyosan rájött, hogy nincs más választása. Készségesen felvállalta a birtok ügyeinek intézését, amikor muszáj volt - folytatta Rolfés a korához képest remekül megállta helyét. Ha mégis sikerülne megszelídítened, végül is alkalmatos hitves válhatna belőle.

- Megfelelően intézte az ügyeket? - tudakolta Hugh a barátjától Rolf dicsérő szavain ámuldozva.

- De még mennyire! Hiába sírnak-rínak a jobbágyok, hiába örvendeznek, hogy újból van uruk, csak az bökte a csőrüket, hogy nő parancsol nekik. Isabelle kemény kézzel bánt velük, akár egy férfi: a bérleti díjat az utolsó garasig megfizettette, a földeket időben felszántatta, a gabonát betakaríttatta, és a piacon mindig jó árat alkudott ki. Nem hagyta, hogy a falusiakon eluralkodjon a kétségbeesés, és elejét vette, hogy a vadorzók túl sok vadat zsákmányoljanak az erdőkből. Az ám! Lady Isabelle példásan megbirkózott a teendőkkel Langston urának távollétében, Hugh!

Hugh Fauconier-t elégedettséggel töltötték el Rolf szavai. Jöhet még idő, s nem is olyan soká, mikor mindannyiuknak a király seregében kell majd szolgálni, ezért boldoggá tette a tudat, hogy Isabelle nélkülük is elboldogulna.

Minden annak rendje s módja szerint alakult, kivéve, ami az udvarlást illeti. Belle továbbra is roppant ellenséges maradt: bárhonnan közelített felé, mindig tüskés oldalát mutatta. Azt azonban megfigyelte, hogy Rolf összeszedte bátorságát, s nagy merészen megkörnyékezte a megözvegyült Lady Alette-et. Barátja nem beszélt érzéseiről, de Hugh sem volt vak, s látta, honnan fúj a szél. Kénytelen leszek házat építtetni a várban az intézőmnek, gondolta somolyogva.

Másnap szürke, ködös hajnalra ébredtek. Egész héten majd megvette őket az isten hidege, Belle mégis magára penderítette köpönyegét, s reggeli után kiosont a csarnokból. Hugh követte tekintetével, amint átvágott a várudvaron, benyitott a magtárba, s pár perc múlva kezében egy vászonzsákkal újból kilépett. Hugh égett a kíváncsiságtól, hát elhatározta, a nyomába ered. A táj többé-kevésbé lapos volt, így nem tévesztette szem elől, bár elég távolról kísérte, nehogy a lány felfigyeljen rá.

Isabelle szaporán lépdelt a zúzmarás legelőkön. A föld keményen kopogott a talpa alatt. Szélcsendes idő volt; a gyöngyházfényű nap megkísérelt áttörni a ködfátylon, ám próbálkozása eleve kudarcra volt ítélve. Belle előtt ott csillámlott a folyó, melynek partján vékony)éghártya képződött. A nyúlánk, mély aranyban pompázó, tollas fejű sások néma őrszemként feszítettek a reggeli fényben. A víz egy felborult kis lélekvesztőt sodort a partra. Belle kihúzta, rátelepedett, s átnézett a folyam felett. Alig néhány mérföldnyire terült el a tenger.

Hugh megtorpant. Figyelte, ahogy a lány gondolataiba mélyedve csendben ücsörög. Milyen nyugodt, milyen békés!

Egy csapat sarki lúd siklott a folyó fölé, s Isabelle-től nem messze leereszkedtek. A lány nem mozdult. A szárnyasok a part felé vették az irányt, kitotyogtak a vízből, és körülvették a lányt. Isabelle benyúlt a zsákba, s magot szórt nekik. A madarak gyorsan, mohón kapkodták az eleséget. Mikor végeztek, a lába köré telepedtek. Egyesek tollászkodni kezdtek, mások, egy kis vakargatás után ácsingózva, a nyakukat nyújtogatták jótevőjük felé. Hugh Fauconier-t teljesen megigézte a látvány. Aztán, valami titkos jelre, a madarak sietve visszatotyogtak a vízbe, és tovaúsztak. Hugh soká

tűnődött volna a rejtélyen, ha a sásban fel nem bukkan két hatalmas, hófehér hattyú. Esetlen jószágok, gondolta a férfi, miközben a hattyúk kibillegtek a partra.

Isabelle felemelkedett, benyúlt a zsákba, és nekik is magot szórt. Amint a két megtermett szárnyas közrefogta a lányt, Hugh-t elfogta a nyugtalanság, hisz a hattyúk hírhedten elvetemült jószágok, s ugyancsak nagyot tudnak csípni-harapni az emberbe. Ezek a hattyúk azonban kétségtelenül Belle barátai voltak. Hugh jól tudta, micsoda türelmet igényelhetett, hogy a lány elnyerje a vad szárnyasok bizalmát, hisz ő is egész életében madarakat: sólymokat, ölyveket, karvalyokat idomított. Találkozásuk első pillanatától fogva érezte a madarak és a lány közötti hasonlóságot. Most, miután megfigyelte őt a ludakkal és a két hattyúval, ráébredt, hogy ha jegyese rá tudta venni ezeket a jószágokat, hogy a tenyeréből egyenek, akkor akara-tossága és hirtelen haragja mellett bizonyára sok jó vonás is rejtőzik benne. Eleget látott. Sarkon fordult, s a földeken átvágva visszaindult a toronyba.

— Vajon havazni fog? — mélázott Alette hangosan aznap este, mikor mindannyian a nagycsarnokba gyűltek.

— Majd reggel — felelte Belle az anyjának. - Szinte vágni lehetett a párát a levegőben. Jó pár napja hideg van, s a szél sem fúj, asszonyom. Es épp amikor hazatértem ma délután, a jószágot is beterelték a legelőkről. A jobbágyok csaknem olyan jól olvasnak az időjárás jeleiből, mint én.

— Sokat havazik errefelé, ma Belle? — kíváncsiskodott Hugh.

— Többnyire szállingózik, de olykor-olykor előfordul, hogy hózápor kerekedik — mondta. - Miért követtél ma, jó uram?

— Hát észrevettél? — hitetlenkedett a lovag, hisz óvatosan szedte a lábát.

— Először a lépteid zajára figyeltem fel. Megtermett ember lévén zajosan jársz-kelsz. Aztán mialatt a madarakat etettem, megpillantottalak a szemem sarkából.

— Tudni akartam, hova mész - magyarázkodott Hugh.

— Azt hitted, a szeretőmmel találkozom? - firtatta a lány éles hangon. - Ki nem állhatom, ha kémkednek utánam!

— Fel sem merült bennem, hogy szeretőd lenne — közölte csendesen a lovag.

— Micsoda? Tán nem vagyok elég kívánatos? — replikázott Belle fagyosan.

— Úgy vélem, a benned lakozó erény túlszárnyal minden vágyat - jelentette ki Hugh. - Rövid ismeretségünk alatt szemernyi csapodárságot sem tapasztaltam benned, ma Belle!

Találkozásuk óta most először mosolygott rá a lány. A lovag válasza vitathatatlanul elnyerte tetszését. Tovább nem is feszegette az ügyet.

— Tudsz sakkozni? — kérdezte Hugh a lánytól.

— Igen — hangzott a válasz —, méghozzá minden szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy kiválóan. Ez idáig egyik fivérem sem tudott megverni, jó uram! Vajon a te férfias büszkeséged elviselné-e, hogy kikapj egy nőtől? Tudnod kell, hogy én nem kérek, s nem várok irgalmat, de én magam sem kegyelmezek!

— Hozd csak azt a sakktáblát, ma Belle! - mosolyodott rá Hugh. Hamar meglett a tábla, és a bábuk is előkerültek a faragásokkal

díszített elefántcsont dobozból. Belevetették magukat a játékba, eleinte szótlanul, aztán csipkelődve, egymást ugratva, ahogy leütötték egymás bábuit. Belle elsöprő győzelmet aratott, Hugh azonban nagyokat kacagva azonnal visszavágót követelt, melyre Belle természetesen rögvest ráállt.

— Te látsz fejlődést kettejük kapcsolatában? — kérdezte Rolf halkan Alette-től, amint a tűz mellett ücsörögve bort iszogattak.

— Az igazat megvallva, Belle számomra kész rejtély — felelte Alette őszintén. — Világ életemben az volt. Sosem értettem őt teljesen. Attól tartok, vakmerőségét atyjától örökölte, nem tőlem, márpedig ami helyénvaló egy férfiban, nem feltétlenül kívánatos egy lányban.

— Olyan szépséges vagy! - bukott ki Rolf száján váratlanul. Ot is meglepte saját merészsége.

— Tessék? — Alette nem volt egész bizonyos, jól értette-e. -Azt mondtam, olyan szépséges vagy! - ismételte meg a férfi

immár magabiztosabban. — Még senki sem mondta neked, Lady Alette? - Rolf de Briard barna szeme barátságosan vizsgálgatta az asszonyt. - Jó családból származom — folytatta —, bár megeshet, nincs jogom így beszélni.

— Nem tudom, jogodban áll-e, vagy sem — felelte Alette —, de még senki sem nevezett szépségesnek, bár a néném egyszer megjegyezte, hogy elég szemrevaló vagyok.

— Hát urad nem mondta, milyen bájos vagy? - döbbent meg Rolf. Hogy lehet, hogy Róbert de Manneville nem zengett dicshimnuszokat hitvese kecsességéről, elragadó arcocskájáról, lágyan zengő hangjáról. Rolf szemében az asszony maga volt a megtestesült tökély.

— Róbert azért vett nőül, hogy gyermekeket szüljek neki! Előszeretettel mondogatta, hogy a sötétben minden tehén fekete — mesélte Alette. Majd hosszas gondolkodás után megrázta a fejét. — Nem, jó uram, sosem mondta, hogy szép vagyok.

— Drága hölgy! Posztomon kívül mást nem ajánlhatok, azt is barátom, Hugh jóindulatának köszönhetem, mégis boldoggá tennél, ha nem utasítanád el közeledésemet! — udvarolt Rolf a hitetlenkedő asszonynak. — Azonos korúak vagyunk, s nem köt minket vérkötelék. Én semmi akadályát nem látom kapcsolatunknak!

— Jó uram, bókod zene füleimnek, de nem titkolhatom, igyekezeted merő időpocsékolás lenne! Nem áll szándékomban újból férjhez menni — mondta az asszony gyengéden. Szíve hevesen vert, mintha fiatal fruska lett volna, aki első udvarlójával áll szemben. Igaz, ami igaz, Róbert de Manneville sosem tette neki a szépet ilyen kedvesen. Rolf de Briard tényleg kitett magáért!

- Miért nem áll szándékodban újból férjhez menni, drága hölgy? -faggatta.

— Özvegyként sokkal nagyobb szabadságot élvezek, mint házasságban. Szerintem hitvesként az embert csupán egy hajszál választja el a szolgaságtól. Nézd meg a lányom! Csekély tiszteletet tanúsít irántam. A sir Hugh-val való házasság ellen is azért tiltakozik, mert szemtanúja volt Canossa-járásomnak, melyet atyja mellett kellett elszenvednem. Egy férfiember kényére-kedvére ütlegelheti, bántalmazhatja, megalázhatja hitvesét, s az asszony köteles mindezt zokszó nélkül tűrni. Sosem éltem boldogabban, mint amióta uram a keresztes hadjáratba indult. Gyászolom emlékét, hisz nem vagyok kőszívű, ugyanakkor ujjongok, hogy nem tér ismét haza, s így kegyetlenkedéseinek vége szakad. Még a kutyáit is nagyobb becsben tartotta, mint engem!

- Én nem vagyok Róbert de Manneville! - erősködött Rolf. - Én a tenyeremen hordanálak, minden percben csak imádnálak, ha egy napon férjedül fogadnál! - A lovag kezébe vette Alette kacsóját, és ajkaihoz emelve csókot nyomott rá. Aztán megfordította az asszony kezét, tüzes ajkát csuklója belső felére tapasztotta, majd végigcsókolta a tenyerét.

Az asszony beleborzongott. Szeme találkozott a férfiéval, s a lovag barna tekintetéből áradó lángoló szenvedély láttán elállt a szava.

- Ne utasítsd el közeledésemet! — súgta Rolf dallamos, érzelmektől túlfűtött, mély, zengő hangon. — Hadd bizonyítsam be, hogy nem minden férfi brutális fenevad! Ha megismersz, s a véleményed mit sem változik, akkor, ígérem, beletörődöm döntésedbe, de addig hadd tegyek egy próbát!

— Felettébb állhatatosnak tűnsz, sir - pihegte Alette. Még sosem dúltak benne ilyen érzések. Róbert életében nem vetett rá ilyen érzelmes pillantást, hangja nem remegett a szenvedélytől. Mikor először találkoztak, ellentmondást nem tűrőn kijelentette, hogy nagybátyjától megkérte a kezét. Egyszer sem vettek szájukra szerelmes szavakat! Udvarlásról szó sem volt! Férje nagy kegyesen leereszkedett, s nőül vette a csupán csekélyke stafírunggal bíró kis árvát, aki e jótéteményért cserébe felneveli két fiát. Üzlet volt ez, semmi más!

— Akkor lehetek a lovagod, hölgyem? — tudakolta Rolf reménykedve.

— Talán egy kis időre - felelte Alette, mikor visszatért hangja -, de, jó uram, nem ígérhetek semmit!

- Megértem - bólogatott Rolf repeső szívvel. Majd ő bebizonyítja Alette-nek, hogy nem minden férfi brutális fenevad! Bebizonyítja, hogy méltó a kezére. Hát az a dúvad Róbert de Manneville nem is kapiskálta, milyen kincset tart a markában? Micsoda hatökör lehetett!

Alette felemelkedett az asztal mellől.

— Későre jár, sir — közölte.

- Elkísérlek a szobádig, drága hölgy! - ajánlkozott a lovag.

A csarnok kiürült, csak Hugh és Isabelle görnyedt elmélyülve a sakktábla fölé. A lány megnyerte az első játszmát, ami főként annak volt tulajdonítható, hogy ellenfele alábecsülte képességeit. Lassacskán azonban tisztelet ébredt benne a lovag iránt, rádöbbent, hogy Hugh-nak esze ágában sincs megajándékozni egy újabb győzelemmel, s mindent elkövet, hogy ezt megakadályozza.

Még sosem találkozott ilyen férfival. Isabelle imádta atyját, aki igen elnézően bánt vele, ugyanakkor tartott is tőle, mert sosem tudhatta, mikor fordul ellene, mikor lesz vele is olyan kegyetlen, mint anyjával. Isabelle titkon azon tűnődött, vajon szorult-e belé annyi mersz, mint Alette-be. Ellenszegülne-e, vagy gyáva nyúl módjára felkötné a nyúlcipőt? Róbert de Manneville kedvesen bánt lányával, de amikor keresztes hadjáratra indult, Isabelle még gyerek volt. A hír hallatán, hogy atyja soha többé nem tér vissza, a lánynak nagy kő esett le a szívéről, megkönnyebbülésében még könnyeket is elfelejtett hullatni.

Két fivére egészen más volt. Vilmos tíz évvel volt idősebb nála. Isabelle sosem ismerte volna be anyjának, de Vilmos valóban csak atyjuk jóindulata kedvéért tűrte meg maga mellett. Azon ritka alkalmakkor, amikor kettesben maradtak, Vilmos előszeretettel kínozta mostohatestvérét azzal, hogy az ő anyja nemesi származásánál fogva messze felette áll a lány anyjának, pedig Belle jól tudta, hogy anyja rokonsága is a nemesek sorába tartozik. Vilmos azzal is gúnyolta, hogy nagyobbra nőtt, mint más lányok, pedig egy jó házból való hajadonnak apró termetű, filigrán teremtésnek illett lennie. „Csak vörös hajú borjú vagy, aki egy szép napon vörös hajú tehénné növi ki magát" — hangoztatta nemegyszer Vilmos. Szerencsére, ahogy felserdült, egyre több időt töltött Normandiában, ekképpen Belle hamar megszabadult testvére állandó ócsárlásától. Szívből örült a hírnek, hogy többé nem tér haza a keresztes hadjáratból, s a hab a tortán, hogy se hitvest, se örököst nem hagyott maga után.

Richárd de Manneville, atyja ifjabbik fia kevésbé volt ellenséges kishúgával szemben. Hat év választotta el őket, így több időt töltött Lady Alette felügyelete alatt, mint bátyja. Szeszélyes jelleme éles ellentétben állt Vilmos tunya, sznob karakterével. Általában kedvesen közeledett Isabelle-hez, de az sem volt ritka, hogy leküzdhetetlen féltékenységében, amiért Langston a húga, Manneville pedig Vilmos jussa lesz, dühös pofonokat osztott ki a lánynak, ha senki sem látta. Atyja nem rendelkezett akkora vagyonnal, hogy az egyházban tekintélyes pozíciót biztosítsanak számára, Richárd de Manneville-nek tehát lovagként kell boldogulnia. Saját erőből kell megkeresnie a megélhetését és kivívnia mások elismerését.

Ez a kilátás nemigen volt Richárd ínyére. Hányszor, de hányszor előfordult, hogy hosszú ujjaival jókorát csípett kishúga ruha fedte testrészeibe mérgében. A kék-zöld foltokkal tarkított Belle hamar megtanulta, hogyan védje meg magát bátyja gálád támadásaitól. Hol öklével, hol lábával célozta meg drágalátos testvérét, akit e mutatvány szerfelett szórakoztatott, s olyan hahotára fakadt, hogy tomboló dühe egykettőre elszállt. Isabelle sejtette, hogy Richárd örömtáncot jár a csatában elesett bátyjuk halálhíre hallatán, hisz Manneville így az ő birtokába került.

Es a velem egyenrangúak közül csupán ilyen alakokhoz volt szerencsém! — gondolta Belle. Persze alkalmanként megfordult a háznál egy-egy nemes, aki a birtokon áthaladva szállást kért éjszakára, ők azonban későn érkeztek és korán útnak indultak, látogatásuknak nyoma sem maradt. Isabelle több mint négy éven át élt a szolgákat leszámítva anyjával kettesben, és tizenkét éves kora óta egyes-egyedül igazgatta a birtokot. Mikor az öreg intéző jobblétre szenderült, igencsak

megrémült, de mivel nem akarta, hogy éhen vesszenek, s nem akarta, hogy a jobbágyok lázongjanak vagy odébb-álljanak, nem volt más választása: kezébe kellett vennie a dolgokat, s vaskézzel irányítania a gazdaságot. A gyengeség legapróbb jele is romlásba dönthette volna őket. Amíg a parasztok, a jobbágyok és a szabadosok számára világossá nem vált, hogy ő a birtok ura, állandóan kötekedtek és ellenszegültek. Le kellett törnie a szarvukat.

Nap mint nap kilovagolt, akár esett, akár fújt. Ahol lehetett, helyetteseket nevezett ki, ám mindegyiknek alaposan a körmére nézett. Amit nem tudott a vetésről, cséplésről, aratásról, betakarításról, azt pillanatok alatt eltanulta a birtokon élő asszonyoktól, akik a sarkukra álltak, s férjuraikkal ellentétben azt akarták, hogy Belle felülkerekedjen. A lány még a gyümölcsfametszés fortélyait is elsajátította, s nem átallott leugrani a lováról, hogy behajtsa a baromfit az ólba, ha vihar közelgett. Igazságot szolgáltatott, s míg a szegénységben sínylődő, családjának nyulat ejtő bérlő vadorzása felett időről időre szemet hunyt, addig szemrebbenés nélkül felakasztatta azokat, akik az előzetes figyelmeztetés ellenére orcátlanul lenyilazták az őzeit, hogy húsukat a falusiaknak eladva tetemes haszonra tegyenek szert, a haszonleső vadorzók családját pedig késlekedés nélkül száműzte a birtokról. Isabelle jól tudta, ha maradhatnának, azzal szinte bizonyosan kihívná maga ellen a sorsot. Langston népe, ha nem is mind kedvelte, de tisztelte úrnőjét. Ha férfi lennék, gondolta Isabelle keserűen, senki sem nézne rám ferde szemmel.

S most szembekerült Hugh Fauconier lovaggal, Langston utolsó angolszász urának örökösével. A király küldte, akit nem is ismer, hogy földjei mellett az ő szabadságát is elvegye. De miért? - tusakodott Isabelle, mintha csak következő lépését fontolgatná sakkozás közben -, miért nem jutott soha eszembe, hogy egyszer férjhez kell mennem? Atyja sosem hozta szóba, bár ha nem megy a keresztes hadjáratba, nyilvánvalóan eljegyezték volna, s mostanra már az esküvő napját is bizonyára kitűzik. Az atyja távollétében eltelt években hozzászokott, hogy a maga ura, senki sem parancsol neki, s rá kellett döbbennie, hogy semmi kedve ezen változtatni. Nem állt szándékában hatalmát egy férfinak ajándékozni. Langston csak és kizárólag az övé! Előrelépett a futóval, bár már a bábu felemelésekor rájött, hogy baklövést követ el.

— Sakk! — mondta Hugh csendesen, s levette a lány futóját. — Hogy léphettél ilyen bután?

— Elgondolkoztam — vallotta be a lány. — Máson járt az eszem, uram. Azt hiszem, jogosan nyerted meg ezt a játszmát. - S ezzel halványan a lovagra mosolygott.

— Min járt az eszed?

— Rajtad — hangzott a meglepő válasz.

- Rajtam? — vonta fel Hugh szőke szemöldökét.

- Tudom, hogy nem a te hibád, uram, de szerintem nem igazságos, hogy a király el akarja venni tőlem Langstont — fejtette ki Isabelle. —Tudom, csak nő vagyok, de az elmúlt években béke honolt birtokaimon, s jólétben éltünk.

- Mit tennél, ha kitörne a háború? - faggatta a lovag szelíden. — Hogy védenéd meg Langstont? Hogy teljesítenéd hűbérurad iránti kötelezettséged: hogy küldenél neki katonákat? Te nem szállhatsz hadba a király oldalán, s másokat sem képezhetsz ki katonáskodásra. Amúgy ki a hűbérurad, Belle? Henrik királynak vagy Róbert hercegnek fogadsz-e hűséget? Es ha a fivéred magának követelné Langstont? Mit tennél?

- Tehát háború lesz?

- Valószínűleg, jövő tavasszal vagy nyáron — mondta Hugh. — Henrik király persze győzedelmeskedni fog, Langston azonban túl közel fekszik a tengerhez. Márpedig ha a fivéred, Róbert herceg csatlósa áthajózna a csatornán, és téged kettesben lelne Lady Alette -tel, nem vitás, hogy a herceg nevében azonnal rátenné a kezét a birtokra. A király ebbe nem törődhet bele, ma Belle. Nem vagy oktondi fruska, aki ne értené, miről beszélek. Igenis bátor, intelligens lány vagy, és bár sosem hittem volna, hogy ezekkel a szavakkal valaha nőt fogok illetni, terád passzolnak. Langstont nem védheti meg más, csak férfi, neked pedig férj kell, hacsak nem az apácaélet mellett

döntesz. Ez utóbbi esetben nem állok utadba, s bőséges járandóságot biztosítok neked, hogy kedvedre választhass a zárdák közül. Jó anyád pedig visszatérhetne Normandiába, Manneville-be. Lehetséges, hogy a fivéred nem ujjongana, de nem tagadhatná meg atyja özvegyétől a kosztot s kvártélyt.

Isabelle felemelkedett, a boltíves ablakhoz lépett, s kitekintett a sötétbe.

— Havazik — jegyezte meg, mikor megpillantotta az ablakpárkányra hulló hópelyheket. Hallotta, hogy Hugh hátratolja a székét. A férfi mögé lépett, s átölelte karcsú vállát. A lány megmerevedett.

— Miért félsz tőlem, Belle? Miért nem akarsz hozzám jönni?

— Nem rólad van szó, uram — magyarázta Isabelle, miközben nyakán érezte a lovag meleg leheletét. — Nem tartok én senki emberfiától, s a hitbuzgó élet sem vonz igazán. Csupán szabad akarok lenni! A házasság kötelékében egyetlen nő sem lehet szabad! Minden ok nélkül ütlegelhetsz, eltaszítsz magadtól, s én nem tiltakozhatok! Mind a jog, mind az egyház melletted áll! Atyám nem bánt velem rosszul, de anyámnak sanyarú sorsa volt mellette. Inkább hajadon maradok, mint ilyen életet éljek! Természetesen fogadkozhatsz, hogy nem úgy lesz, s talán így is gondolod, de végül ugyanolyan véget érnék, mint anyám!

— Anyám nem sokkal születésem után elhunyt, s mint tudod, atyám Hastingsnél lelte halálát — mesélte Hugh. — A nagyszüleiül neveltek fel, de egyetlenegyszer sem láttam, hogy Cedric Merlinsone kezet emelt volna hitvesére, Lady Emmára. Nagyanyámban éppoly harcias, lobbanékony normann vér buzog, mint benned, ma Belle, ám még az ő dühkitörései sem hozták ki nagyatyámat annyira a sodrából, hogy kezet emeljen rá. Tudom, nem sokan késlekedtek volna a veréssel, nagyatyámat azonban más fából faragták. A nagyszüleiül egyenrangú felekként éltek, mint annakidején Vilmos király és a jóságos Matild királyné, Isten nyugosztalja őket! Ilyen házasságot kínálok neked, Langstoni Isabelle! Nem szolgáló leszel, hanem a társam, gyermekeim anyja! Ha a király nevében hadba kell vonulnom, te leszel Langston helytartója! Fogalmam sincs, hogyan győzhetnélek meg másképp! Egyikünknek sincs beleszólása a dologba. A király meghagyta, hogy esküdjünk meg. En hűségesküt tettem Szépdiák Henriknek, és teljesítem parancsait. Tudom, tisztességtudó nő vagy, hát hogy mondhatnál ellent a királynak?

— Hajlandó vagy írásba foglalni mindazt, amit az előbb mondtál? — firtatta a lány.

— Miért, bíróság elé citálnál, ma douce? — A lovag jót mulatott. — Mellesleg, nem tudsz olvasni, s halvány fogalmad sem lenne, vajon tényleg azt vetettem-e a papírra!

— Megbízom benned, uram — felelte Isabelle. Hugh elképedt.

— Te megbíznál bennem, Belle? De miért?

— Mert szemernyit sem hasonlítasz atyámra vagy fivéreimre — mondta magától értetődően a lány.

Ez volt a legmeghökkentőbb hűségnyilatkozat, melyet valaha is tettek Hugh-nak. Ilyen bizalmat elutasítani egyszerűen lovagiatlan dolog lett volna.

— Majd megkérem Bernard atyát, hogy írja le, amit diktálsz, ma Belle, én pedig a jelenlétedben aláírom az irományt. Cserébe én is kérek tőled valamit! Szeretném, ha megtanulnál írni-olvasni! Meglásd, ezáltal sokkal jobb úrnő válik majd belőled! Megígéred nekem? — Hugh maga felé fordította a lányt, s most szemtől szemben álltak egymással.

— És ki lesz a mesterem, uram? — tudakolta Belle.

— Bernard atya majd kiokít! így megfelel?

— Igen, uram, szíves-örömest tanulok, de ugye a számok tudományát is megtanítja? — nézett fel a lány vágyakozom — Ha te elmész Rolf de Briard-ral, és át kell vennem az irányítást, pontosan kell vezetnem a könyvelést, nehogy túljárjanak az eszünkön!

Hugh bólintott, s az járt a fejében, hogy ennél gyönyörűbb szemekkel még sosem találkozott. Nem anyja szemének lágy kéksége tükröződött vissza a lány pillantásában, inkább sejtelmes, arannyal

pettye-zett zöld, mint a napfényben fürdőző erdő mélye. Nem bírta tovább türtőztetni magát, szájával villámgyors csókot nyomott a lány ajkaira.

Isabelle hátrahőkölt, szeme elsötétült, s félig mérgesen, félig meglepetten kérdőre vonta:

— Hogy merészeled, uram?

— No de Belle, csak csókkal pecsételtem meg az egyezségünket! - válaszolt a lovag komolyan.

— Ez a szokás?

— Hát senki sem csókolta még ajkaidat? - kérdezett vissza Hugh, bár már tudta a választ.

— Ki csókolhatna itt engem, uram, és miért is tenne ilyet? — vitatkozott a lány harapósan. — Nem vagyok viháncoló szolgáló, aki epedve várja, hogy ledöntsék egy fa árnyékában! Annak meg, hogy atyám megcsókolja anyámat, csupán egyszer voltam szemtanúja: amikor Róbert herceg oldalán felcsapott keresztes lovagnak.

— Pedig a csókolózás jól bevált, ősi szokás — állította Hugh, s a lányra villantotta mosolyát. — Nagyatyám kedvenc időtöltései közé tartozott, hogy nagyanyámat se szó, se beszéd elkapta, és szerelmetes csókkal illette. Mi is jobban megismerjük egymást, ha rendszeresen gyakoroljuk a csókolózást, ma Belle.

— Te a bolondját járatod velem — pirított a lány a lovagra —, márpedig én ki nem állhatom, ha rá akarnak szedni, uram! Semmi értelmét nem látom annak, hogy ajkainkat a másikéhoz dörgöljük!

Hugh kuncogott egyet.

— Fiatalka vagy te, túl ártatlan, ma Belle — csitította szelíden. — Idővel megmutatom, hogy a csók kellőképpen jártas alkalmazása mily gyümölcsöző lehet! Mellesleg semmi sem tiltja, hogy egy házaspár akkor és annyit csókolózzon, amennyit csak kedve szottyan.

— Az ám, de mi nem vagyunk házasok! — figyelmeztette Belle komoran, ám amint a lovag magához rántotta, a lánynak hirtelen

elállt a lélegzete.

— Viszont hamarosan azok leszünk, ma Belle, hamarosan azok leszünk! — felelte Hugh, és szabad kezével megtámasztotta a lány tarkóját. — Hunyd be a szemed! — utasította. — Élvezetesebb csukott szemmel, chériel

Hogy engedelmeskedhetek egy ilyen ostoba kérésnek? - töprengett Isabelle, miközben hosszú szempillái legyezőkként terültek szét sápadt arcán. A férfi meleg szája az övére tapadt. Váratlanul örömteli borzongás járta át. Megrökönyödve bontakozott ki a férfi ölelő karjaiból, arcára kiült a döbbenet.

— Mi a baj? - tudakolta a lovag.

— Éreztem valamit... — Egy pillanatra elgondolkozott. — Valami... gyönyört! — bökte ki végül. — Igen. A csókodtól gyönyör áradt szét testemben, uram!

— Ez volt a célom, ma Belle. A csóknak gyönyört kell keltenie!

— És mi következik a csók után? — faggatta a lány.

— Több rejtezik a csókban, mint amit megtapasztalhattál — közölte Hugh lágy hangon, s gyengéden végigfuttatta ujját a lány elegáns, hosszú orrán. — Idővel mindent felfedezünk együtt, most azonban ideje, hogy ágyba bújj, ma Belle! Anyád bizonyára aggódik, hova tűnhettél. Nem örülnék, ha emiatt nyugtalankodna. - Kiengedte öleléséből a lányt.

Isabelle egy pillanatra megrémült, vajon megtartják-e lábai, de aztán udvariasan pukedlizett egyet, majd sarkon fordult, átvágott a csarnokon, és eltűnt szobája ajtajában.

Odabenn sötét volt. Óvatosan kitapogatta útját a kerevet és a szalmazsák között, ahol a szolgálója, Agneatha, és anyja szolgálója, Ida hortyogott. Mióta anyja kiköltözött az emeleti hálószobából, Isabelle kénytelen volt vele megosztani ágyát. Szemernyi magányban sem volt része. Már-már megérné feleségül menni Hugh Fauconierhez, hogy helyet kapjon a vár urának hálójában, mely jóval tágasabb, és sokkal kevesebb emberrel kellene osztoznia rajta, mint ezen a szobán. Letelepedett ágya üres felére, lehúzta a puha cipőt, amelyet a házban viselt, majd újból felállt,

kicsatolta övét, s az éjjeliszekrénykére fektette. Aztán kibújt tunikájából és szoknyájából, az öv tetejére halmozta őket, s bebújt az ágyba anyja mellé.

— Feleségül megyek hozzá — súgta halkan anyjának, aki virrasztott.

— Hogyhogy? — kíváncsiskodott Alette. — Megvert sakkban, s ezzel elnyerte a nagyrabecsülésedet, Isabelle?

-Az első játszmát én nyertem, a másodikat ő. Utána beszélgettünk. Nem olyan lesz, mint atyám! Megígérte, hogy aláír egy papírt, és azt akarja, hogy tanuljak meg írni-olvasni! Az abbé lesz a tanítóm! — újságolta a lány. — S végül is, amint mondtad, nincs választásom. A király így rendelkezett, és Hugh Fauconier a király embere. Hát hogy mondhatnék ellent a királynak?

Alette érezte, ahogy elernyednek feszült izmai.

— És mikor? - tudakolta lányától. — Mondta, hogy mikor üljük meg a nászt?

Isabelle vállat vont a sötétben.

— Hadd döntse el ő, asszonyom! Nekem nem számít. — Ezzel az oldalára fordult jelezvén, hogy a beszélgetést lezártnak tekinti.

Az asszony megkönnyebbülten felsóhajtott. Eltűnődött ugyan, vajon mi okozhatta Isabelle pálfordulását, s vajon mit jelent az, hogy a lovag „aláír egy papírt". Mi köze lehet annak a papírnak makacs lánya megnyeréséhez Te jó ég! Le kell ülnie Isabelle-lel, hogy beszéljenek... arról! Hogyan is hagyhatná, hogy lánya naivan belesétáljon ebbe a házasságba, anélkül hogy tudomást szerezne arról, mi is vár rá, és mit várnak tőle?

Alette visszagondolt saját nászéjszakájára, s kirázta a hideg. Róbert de Manneville vadidegen volt számára, nagybátyja szomszédja. Életében talán ha fél tucatszor látta. Olyan idős volt, hogy az atyja is lehetett volna; a felesége gyönyörű, büszke asszony volt, aki után húsz mérföldes körzeten belül minden rangos férfi irigyen epekedett. Aztán egy nap nagynénje mesélte, hogy szegény Sieur Róbert hirtelen megözvegyült, néhány hónapra rá pedig nagybátyja azzal állított be, hogy a szomszédnak új asszonyra van szüksége, és hajlandó lenne Alette-et választani a lány szegényes hozománya ellenére.

- De miért pont én, Hubert bácsi? - faggatta jámboran a férfit. -Sieur Róbert bizonyára jobb partit is találhatna magának, mint Alette d'Aumont!

- Bizonyára - bólogatott a nagybácsi -, de neki most azonnal kell az asszony, és a két neveletlen fiának anyára van szüksége. Sieur Róbert további gyermekeket is akar, akikkel Lady Sibylle nem tudta megajándékozni ingatag egészségi állapota miatt. Te erős lány vagy, Alette, remekül megfelelsz majd neki!

Erre nem lehetett mit mondani. Az biztos, nem volt választása. Arról persze sejtelme sem volt, hogy a környéken senki sem adta volna Róbert de Manneville-hez a lányát. Forrófejű alak volt, és imádta elhunyt hitvesét. Sibylle de Manneville nyomdokaiba senki sem érhet, legyen az akár a legragyogóbb, legtehetősebb leány a környéken. Hubert d'Aumont-nak azonban a helyzet remek alkalmat adott arra, hogy családja sorsát egy magasabb rangú családéval kösse össze. Bármit megadott volna, hogy saját hajadon lányát adja de Manneville-hez, a lány azonban mindössze tízéves volt, s nem állt készen, hogy meghágják, és gyereket szüljön. Kénytelen volt unokahúgára hagyatkozni, s őt örömest fel is áldozta, hogy elérje célját.

Egy órával azelőtt, hogy a pap összeeskette volna Róbert de Manneville-lel, Elise nagynénje odament hozzá.

- El akartam mondani neked, mivel tehetsz az urad kedvére az ágyban - kezdte -, de Sieur Róbert megtiltotta. O maga akar kitanítani. Nagybátyád gyáva nyúl módjára beleegyezett, de én nem értek velük egyet. Ám ha beszélnék neked arról, amit tudnod kéne, Sieur Róbert megneszelné, és szerfelett elégedetlen lenne, márpedig akkor a nagybátyád kemény verésben részesítene engem, Alette. Ezért csak ennyit mondok: mindenben cselekedj úgy, ahogy férjurad kívánja, gyermekem! Soha ne mondj neki ellent! Kemény ember az urad, ha rajtam állt volna, ma petité, én biztos nem adlak neki!

A rémisztő szavak még ott csengtek Alette fülében, mikor a pap egyesítette őt és Róbert de Manneville-t a házasság kötelékében. Tudta, hogy nagybátyja nagy adósságokba verte magát, hogy állhassa a szertartást követő lagzit. Mikor a dínomdánom véget ért, felültették Róbert de Manneville harci ménjére, férjura mögé telepedett, és ura otthonába tartva együtt vágtak át a földeken, s mindeközben kóstolót kapott abból, mi vár reá. Útközben Róbert de Manneville izmos combjai átvették a ló irányítását, s kezével reszkető hitvese kerek kis melleit kezdte dögönyözni. A férfi a mulatságon temérdek bort vedelt, mégsem volt részeg, s most egyik kezét újdonsült asszonykája szoknyája alá dugta.

- Megcsipkedték-e már valaha a petitébijou-á, Alette? - faggatta. Maga felé fordította a lány arcát, s nedves csókot nyomott ajkaira.

Alette együgyűen rábámult. Elképzelni sem tudta, mi a csudára gondolhat férje.

- Uram? - Hirtelen elakadt a lélegzete: Róbert de Manneville egy különösen érzékeny pontot kezdett dörzsölni lábai között az ujja hegyével, egy olyasvalamit, melynek létezéséről eleddig halvány fogalma sem volt. Megvonaglott a fájdalomtól, a férfi azonban rögtön rárivallt, hogy maradjon veszteg. Képtelenségnek tűnt, mégis igyekezett uralkodni magán. Aztán, mintha ura szándékosan sokkolni akarná, ura a testébe vezette egyik vaskos ujját. A lány rémülten zokogni kezdett, ahogy az ujj egyre beljebb nyomult, majd hirtelen megállt.

-Jól van! - kiáltott fel a férfi. - Érintetlen vagy. A nagybátyád igazat mondott. Nem volt dolgom nővel, mióta az én drága Sibylle-lem elhalálozott, Alette! Hónapok óta gyűlnek nedveim! Egy perccel sem várok tovább! Azonnal ki akarok elégülni! - Megtermett lovát egy facsoporthoz vezette. - Most pedig tedd pontosan azt, amit mondok, Alette! - parancsolta, miközben kiemelte a lányt az öléből. - Húzd fel a szoknyád, és terpesztett lábbal ülj föl a lóra, mint az imént! - Mikor Alette engedelmeskedett, folytatta: - Dőlj előre, kis drágám, amennyire csak tudsz!

A lány ismét követte utasítását, s közben megjegyezte:

- Nem tehetek róla, de a hátsóm így menthetetlenül a levegőbe emelkedik, uram! Roppant mód pironkodnék, ha valaki erre találna jönni!

- Légy türelemmel, ma petité! - csitította a férfi, majd végigsimított a felkínálkozott tejfehér popsin. Aztán felhúzta gazdagon díszített tunikáját, férfiassága után matatott, végül sikeresen előrántotta gatyá-jából a kemény, ágaskodó szerszámot. Kissé felemelkedett a kengyelben, egyik kezét a lány hasára tette, hogy megtámassza, és az ölébe húzza, miközben másik kezével a megfelelő bejáratot kereste, hogy beillessze tajtékzó fütykösét.

Alette érezte! Érezte, amint az a valami egyre beljebb nyomul a résen, melyet a férfi ujja nemrég felderített, csakhogy ez a valami, akármi lett légyen is, sokkalta vaskosabb! Alette nyüszíteni kezdett, félig a félelemtől, félig a fájdalomtól.

— Ez fáj! - zokogta. — Kérlek, ne bánts!

A férfi karcsú csípőjének lágy húsába vájta ujjait. Újból előredön-tötte a lányt, s megint keményen beledöfött szerszámával. Alette sikoltott, könyörgött, majd ismételten sikoltott.

— Fogd be a szád, te hülye kis kurva! - dörrent rá. — A fájdalom rögtön alábbhagy, a sipákolásod viszont elveszi az örömöm! - Vadul tovább döngette a lányt, aztán megrázkódott, s kéjesen felnyögött. -Ahhhhhhh! Ennyi megteszi, míg haza nem érünk, ma petitel Ezt még megismételjük párszor ma éj jel! - Megigazította a lány szoknyáját, visz-szahelyezte a lóra, s sarkantyújával nógatva ménjét, folytatták útjukat.

Alette arcán csendben peregtek a könnyek. Miért is nem figyelmeztette nagynénje, micsoda gyötrelmek várnak rá? Teste bejárata, melyen a férfi oly durván behatolt, szörnyen sajgott. Igyekezett összeszedni magát, mert már nem voltak messze új otthonától. Sem férjét, sem magát nem akarta zavarba hozni. Mikor megérkeztek, a férfi lekászálódott a lóról, leemelte őt, s bemutatta két fiának, valamint a szolgáknak. Alette mindannyiukat udvariasan köszöntötte, ellenségesen bámuló mostohafiait arcon csókolta. Ks híja volt csupán, hogy nem sírta el magát. Teste cefetül fájt, mégis

emelt fejjel lépett a nagycsarnokba, ahol Manneville személyzete üdvözlésképpen tósztot mondott egészségére. Aztán szobájába kísérték, ahol Ida már várt rá.

— Gondoskodom magamról, Ida — bocsátotta el csendben szolgálóját, nehogy az felfedezze szégyenét. Alette sebesen kibújt ruhájából, s elszörnyedve látta, hogy alsószoknyáján élénkvörös vérfolt éktelenkedik. Talán most jött meg a havibaja? A vér végigcsorgott combján. Bensőjét, ahol a férfi behatolt, nyúzottnak érezte, ám még mielőtt lemosakodhatott volna, kinyílt szobája ajtaja, s belépett Róbert de Manneville.

A véres ruhadarab és a lány combján elmázolódott vérfolt láttán a férfi elégedetten elvigyorodott.

— Úgy látom, becsületes munkát végeztem, sikerült elvennem a szüzességedet, ma petité — örvendezett, s elkezdte ledobálni magáról az öltözékét.

Az elkövetkező órák rémálomként maradtak meg emlékezetében. Férjura kielégíthetetlen vágyat érzett iránta. Reggelre félholt volt, tejfehér testét karmolások, zúzódások borították. Ezután minden éjszaka olyan volt, mint az első, amíg nem tudathatta urával, hogy gyermeket vár.

Isabelle esküvőjük után tizenegy hónappal született. Akkorra már Langstonba költöztek, s mikor Alette felgyógyult a gyermekágyból, férjura, akárhogy is próbálkozott, képtelen volt férfiúi teendői ellátására. Ez volt a válasz az imáira, gondolta az asszony. Ezt követően azonban férje még durvábban bánt vele, mint valaha, de Alette tudta, inkább elviseli a férfi ütlegeit, mint hogy még egyszer az életben kéjvágyának tárgya legyen. Alette csupán ilyen férfi-nő kapcsolatot ismert.

Hogyan is magyarázhatná el leányának a házastársi kötelezettséggel járó gyötrelmet, megaláztatást és szörnyűséget? Isabelle amúgy is elég nehezen kezelhető. Ha tudná, mi vár rá, óhatatlanul meggondolná magát. És akkor mi lesz velük? Nem, nem! Minden nőnek el kell viselnie férje bujaságát! Isabelle sem lesz ez alól kivétel! Nem szól neki semmiről! Az égvilágon semmiről!

Negyedik fejezet

Még sötét volt, mikor Bernard atya nekikészüló'dött a misének Langston nagycsarnokában. Fiatal szolgálók hada sürgött-forgott körülötte, hogy felélesszék a kandallókban a tüzet. Az atya csendben eló'vette bársonytarsolyából az ékkövekkel díszített, aprócska keresztet, melyet mindig magával vitt utazásaira, és áhítatosan a fa-emelvényre helyezte, mely oltárként fog szolgálni. A szolgájaként kijelölt fiú két ezüst gyertyatartót rakott a kereszt két oldalára, beléjük nyomkodott némi méhviaszt, és elragadtatottan vigyorgott, mikor az atya jóváhagyóan rámosolygott.

Mennyi tennivaló! - gondolta Bernard atya, amint körültekintett a csarnokon. Már túl volt számos esketésen és keresztelőn. Két jótét lelket elbúcsúztatott: az egyház utolsó kenetével segítette őket a túlvilágra; továbbá megáldotta azok sírját, akik az elmúlt néhány évben papi segítség nélkül hunytak el.

Hugh megígérte, hogy épít egy templomot, s az atya tudta, hogy a fiatalember állja a szavát. Langstonnak szüksége van templomra! A vártoronynak kápolna kell! A népnek pedig pap kell! Attól a perctől fogva, hogy megpillantotta Langstont, beleszeretett a helybe. Nem akart odébbállni. A királynak amúgy sincs szüksége rá! Az udvarban csupán egy volt a számtalan királyi káplán között, itt viszont szükség van rá! Ugyan nem fizetnék túl, de itt valóban szükség van rá! Beszél Hugh-val!

— Mi ez a zordon ábrázat, jó atyám? - szólította meg hirtelen gondolatainak tárgya. — Minden rendben?

Bernard atya Hugh Fauconier-hez fordult.

— Szükségetek van itt rám! — visszhangozta gondolatait hangosan.

— Hajlandó lennél letelepedni ezen a kis birtokon? Én örömmel venném, Bernard atya, de én nem vagyok nagyúr, s nem is leszek soha — mondta Hugh. — És a király vajon beleegyezik-e?

— Henrik királyt temérdek olyan névtelen pap szolgálja, mint én -magyarázta Bernard atya -, és még két tucat másik ácsingózik az udvarba. Ha megkérnéd, uram, biztosan felmentene a szolgálat alól, hogy itt maradhassak Langstonban, ahol vitathatatlanul jobban tudom szolgálni Istent. A királynak nem jelentek semmit.

— Akkor megkérjük - mosolyodott el Hugh, majd rátért a lényegre. — ígértem Langstonnak egy templomot. Majd megépítjük együtt, jó atyám, addig ellakhatsz itt a vártoronyban, vagy lehet saját házad. Megkapod az egyházat megillető bérleti díjat és terményt. Egyelőre nem ígérhetek mást, mint kosztot és kvártélyt, amíg meg nem ismerem jobban a gazdaság állapotát.

Az atya bólogatott.

— így igazságos, uram.

Langston népe gyülekezni kezdett a misére. Feltűnt Rolf, majd Alette és Isabelle is megjelent szolgálóik kíséretében. A pap mellett segédkező legény meggyújtotta a gyertyákat a rögtönzött oltáron, és az istentisztelet megkezdődött. Mikor a szertartás véget ért, az atya megáldotta a gyülekezetet, de még mielőtt szétszéledt volna a sereglet, hogy dolgára menjen, Hugh megszólalt.

— Jó atyám, egy percre, kérlek! Tegnap este Lady Isabelle azt mondta, hitvesem lesz. Szeretném, ha összeesketnél minket!

— De jó uram! — hűlt el Alette. Egy ilyen jelentőségteljes pillanatot nem így ünnepel az ember! Lányára pillantott, ahogy mindenki más is a teremben.

Langstoni Isabelle azonban csak Hugh Fauconier tekintetét kereste. Meglepte a lovag kérése, ám az ezüstöskék szemekben villanó kihívásnak lehetetlen volt ellenállni, s a szája sarkában kunkorodó, szinte észrevehetetlen mosoly nyomban elárulta, hogy Hugh ennek tudatában is van. Kissé zavarta ugyan Isabelle-t, hogy a férfi ilyen magabiztosan incselkedik vele. Most bizonyára azt várja a nép, hogy dühkitörésével mindenkit halálra rémisszen, de nem adja meg nekik ezt az örömet!

Önmagát is meglepő hiúsággal végigmérte öltözékét. Arannyal hímzett élénkzöld tunikát s indigókék szoknyát viselt, a derekára aranyhímzéses selyemövet kötött. Dús haját, mint mindig, egyetlen fonatba fogta. Egy szemvillanás alatt felmérte külsejét, majd Hugh pillantását viszonozva így szólt:

— Remek ötletnek tartom, hogy pirkadatkor esküdjünk meg, jó uram! így legalább a nép nyugodtan végezheti a dolgát napközben.

Hugh nem bírta elnyomni vigyorát. Kinyújtotta a kezét, s amint Isabelle megfogta, maga mellé vonta a lányt.

— Hallottad jegyesem szavát, jó atyám! Adj össze bennünket késlekedés nélkül, a sokadalom pedig tanúja lehet az eseménynek, amelynek tiszteletére ma délután mindenki mentesül a munka alól!

— Hol van a papírom? — jutott Isabelle eszébe hirtelen.

-A szertartás után megkérem az atyát, hogy írja meg, ma Belle! Bízol bennem?

— Igen, uram!

így tehát Langstoni Isabelle és Hugh Fauconier Henrik király rendelése szerint és mindkettejük hozzájárulásával a házasság szent kötelékében egyesült a lány megrökönyödött anyja és a gyülekezet színe előtt.

— Megcsókolhatod a menyasszonyt, uram! - zárta Bernard atya az esküvőt.

Isabelle arra számított, a férfi futó csókot nyom majd ajkaira, mint előző éjszaka, ám csalódnia kellett: Hugh szorosan magához ölelte a lányt, és határozottan szájon csókolta a bámulok kéjes ujjongása közepette. Mikor Belle ismét saját lábára állhatott, ámulat ült ki az arcára.

— No, kis asszonykám - mondta a lovag nyugodtan —, megreggelizünk?

— Igen, férjuram - replikázott Belle ugyancsak higgadtan.

— De hát az esküvő napjának emlékezetesnek kell lennie! — méltatlankodott Alette étkezés közben. - Mise után esküdni, minden előzetes figyelmeztetés nélkül?! No és ezt nevezitek ti lakomának? Kenyér, sajt és bor? Ó, Isabelle! Miért nem mondtál nemet, hogy illően ülhessük meg a nászt? Senki sem okolt volna ezért!

— Nekem nem számít - feleselt Isabelle. — A király rendelte el ezt a házasságot, és te is megmondtad, hogy nincs más választásom! Ha az uram ma reggel kívánta szentesíteni kötelékünket, én nem láttam okát a tiltakozásnak!

Alette elképedve hallgatta lányát, de el kellett ismernie, Belle sosem volt az illendőség példaképe. Talán nem is kellett volna meglepődnie botrányos viselkedésén!

— Kinek rendezted volna az illőnászt, asszonyom? — gúnyolódott vele a lány. — Egy szem rokonunk Normandiában tartózkodik! Szomszédainkról semmit sem tudunk, hisz a szomszédos birtok hatalmas földesura meglehetősen ritkán fordul meg mifelénk! Az esküvő szép volt, és Langston népe is szemtanúja lehetett! Nekem nem hiányzik semmi!

— No de a lakodalmi torta! - súgta Alette erőtlenül. — Nem volt se mázas torta, se trubadúr! Milyen emlékek maradnak meg benned? Egy nőnek szüksége van szép emlékekre az esküvője napjáról!

— Te szép emlékeket őrzöl? Alette elsápadt, majd kijelentette:

— A családom körében ünnepelhettem! Volt bor és torta! Aztán atyád a lovára ültetett, és keresztülvágtattunk a földeken Manne-ville-be. Ilyen volt az én esküvőm! Te mire fogsz emlékezni? A reggeli mise után megesett, elsietett, légből kapott ceremóniára! És sajtra! — Zokogni kezdett.

— Chere asszonyom! — szakította félbe Hugh ezek hallatán. —Tudom, csalódtál, de majd pótoljuk, amit most elmulasztottunk, ha világra jön első gyermekünk! Nagy ünnepséget csapunk, és a szervezését teljes egészében rád bízom! - Kezébe vette az asszony kezét, és csókot lehelt rá. — Ne sírj tovább!

Alette Hugh-ra nézett a könnyfátylon át, s arra gondolt, mégis milyen szerencséje van a lányának ezzel a közönséges kinézetű, kedves ifjúval. Rámosolygott a lovagra, aztán visszahúzta a kezét, és így szólt:

— Tu es bien gentil, monseigneur.

— Szerintem ez igenis fenséges lakoma, asszonyom! — jegyezte meg Isabelle, s roppant mód iparkodott férje kedvességén túltenni, bár gyengének és felettébb butácskának találta anyját. — A kenyér még meleg, s ma reggel új kerék sajtot vágtunk!

— O, Belle! — kiáltott Alette kizárólag a lányának fenntartott hangon.

Hugh felemelkedett.

— Szeretném, ha ma kilovagolnál velünk, ma Belle! Meg kell tudnunk, melyik parcellák maradnak tavasszal parlagon, ráadásul nyakunkon a nagyböjt! Ki szállítja a halat? A mi népünk nem fog eleget, ugye?

— Először is Bernard atyának meg kell írnia a papírt - rendelkezett Isabelle —, utána pedig alá kell írnod, férjuram!

— AH az alku! — vágta rá Hugh, s nyomban pergamenért, tollért és tintáért küldetett.

Mivel jó pár percbe telt, mire felkutatták a kívánt eszközöket, a szolgálók leszedték az asztalt, és a maradék kenyeret és sajtot egy kosárba tették, hogy még aznap szétosszák a szegények között, amint az Langstonban szokás volt. Végül a pap letelepedett az asztalhoz, elé helyezték a tiszta pergament és a frissen hegyezett lúdtollat.

— Diktáld neki, asszonykám, mit szeretnél! — mondta Langston ura Belle-nek.

Isabelle egy ideig törte a fejét, majd belevágott:

— Én, Hugh Fauconier, Langston vártornyának ura... Bernard atya sebesen körmölt.

— ...a mi urunk Jézus Krisztusra és a Szent Szűzre fogadom, hogy hitvesemmel, Langstoni Isabelle-lel tisztelettudóan és méltóképpen fogok bánni.

Az atya keze visszavett az iramból, ám mivel Hugh nem adott utasítást, hogy álljon meg, tovább rótta Isabelle mondatait.

— Nem emelek rá kezet, s nem bántalmazom szavaimmal. Alette de Manneville lánya vakmerőségén elszörnyedve szája elé

kapta két kezét. Egyáltalán nem lepte volna meg, ha új veje véget vet a színjátéknak, de Hugh nem lépett közbe.

— Távollétemben hitvesemre száll Langston és népe felett gyakorolt hatalmam, mivel egyenrangú társnak tekintem őt.

Alette felsikoltott, s szívére szorított kézzel a székébe hanyatlott.

— Mon Dieul — súgta, s hevesen kalimpáló szívvel várta Hugh Fauconier jogos dühkitörését.

— Ennyi, férjuram - közölte Belle teljes lelki nyugalommal.

— Rolf, te és Bernard atya lesztek a tanúk! írjátok alá ezt az irományt! — hagyta meg Hugh csendesen, aztán lehajolt, hogy ő is odabiggyessze a nevét. Végül feltekerte a pergament, s átnyújtotta Isabelle-nek. — íme, a stafírungod első darabja — mosolygott a lányra. — Én mindig állom a szavam, chénel

— Mikor lesz az első órám? — taggatta Belle.

— Délután. Engedelmeddel, egyelőre jó anyád szakértő kezeire bízzuk a háztartást, asszonykám! Te reggelente kilovagolsz velünk, hogy továbbra is értesülj a birtokon bekövetkezett változásokról! Úgy számolom, Rolfot és engem nyáron hív hadba a király, s neked kell majd felügyelned Langstont, amíg távol vagyunk! Belle bólogatott.

- Megyek a köpönyegemért — vetette oda, s már futott is.

- Amíg mi kilovagolunk - kérte Hugh az anyósát -, intézkedj, hogy hitvesem javait átköltöztessék az emeleti hálóba! Ezenfelül szeretném hallani, mennyit tud a férfi és a nő közti házastársi kötelezettségekről. Mit mondtál el neki?

- Semmit, jó uram! - felelte Alette. - Eddig nem volt rá szükség, de még a nap folyamán utasítom, hogy mindenben hajoljon meg óhajod előtt!

Hugh látta az asszony szemében az iszonyt. Az elhunyt férjével űzött szerelmi játékok nyilvánvalóan nem tették boldoggá. Micsoda szerencse, hogy nem okította ki Isabelle-t, a végén a lányba is beleivódott volna az asszony félelme és undora.

- Ne szólj Belle-nek, asszonyom! - mondta szelíden. - Gyengéd ember vagyok, nem fogom bántani!

Az asszony arcára kiült a megkönnyebbülés. Meghajolt a lovag előtt, s szoknyáját suhogtatva elsietett.

- Te is bánj vele gyengéden, mikor körülrajongod, Rolf! - szólt oda barátjához.

Rolf de Briard rögtön tiltakozásra nyitotta volna a száját, ám meggondolta magát, s helyette nagyot sóhajtott.

- O a legszemrevalóbb asszony, akit valaha láttam! Feleségül akarom venni, Hugh! Meglep? Áldásodat adod? Végül is most már te rendelkezel felette.

- Kaphatnál fiatalabbat! - érvelt Hugh. - Már elmúlt harminc, s megeshet, hogy nem tud neked örököst adni!

- Nem számít!

-Akkor nekem nincs ellenvetésem, csak nyerd meg magadnak! Egyenrangúak vagytok! Lovag vagy, Langston intézője! De ne feledd! Szelíden tedd neki a szépet, mert gyanítom, Lady Alette nem volt boldog Róbert de Manneville mellett! Valószínűleg bántalmazta, elvette a kedvét a férj és hitvese közti szerelmi játéktól!

Rolf de Briard bólintott.

- Pedzegetett valami olyasmit, hogy nemigen szerette férjurát, bár inkább a kimondatlan szavakkal utalt rá, mintsem azzal, amit mesélt.

- Rögtön itt a tavasz! — vigasztalta Hugh. - Ilyenkor lehet a nő szívét legkönnyebben rabul ejteni. Vess be, pajtás, mindent, s én is ezt teszem Belle-nél — kuncogta.

- Úgy látom, sikerült közös nevezőre jutnotok - jegyezte meg Rolf, s hűséges kutyaszemében pajzán fény csillant. - Szegény szívem majd' kiugrott a helyéről, mikor mondtad az atyának, hogy eskessen benneteket össze, s Isabelle nem tajtékzott a dühtől. És az az irromány, amit diktált!

Egyetlen bíróság sem fogadná el! Akár Isten törvényét, akár az angol jogot tekintem, mindkettő korlátlan hatalmat biztosít a férfinak hitvese felett. Te is tudod!

- Hát persze - hagyta helyben Langston ura -, Isabelle-nek azonban szüksége volt arra a megerősítésre, amit ez az irromány nyújt neki. Sosem fogja megtudni, Rolf, hogy ítélkezne a jog, mert nem lesz rá szüksége! Nem vagyok én vadállat, aki olyan irgalmatlanul bánik a családjával, ahogy atyja szemmel láthatóan tette!

- Túlságosan lágy szíved van! - motyogta Rolf.

- Csak ma Belle-hez! Teljesen megbabonázott ez a lány! Sokkal kellemesebb dolgokat is el tudok képzelni vele, mint naphosszat vitázni. Szeretném, ha a gyermekeim szerelmünkből fakadnának, mint ahogy én is drága szüleim szerelméből születtem, Isten nyugosztalja lelküket!

- Uram! - Isabelle türelmetlenül topogott a csarnok bejáratánál. -Jössz már? Vagy inkább haszontalan fecsegésre pazarlód a drága idődet?

A két férfi nagyot kacagott, aztán elvették köpönyegüket a várakozó szolgáktól, és követték Belle-t. Odakünn a táj ismét havas volt, de mint Isabelle tájékoztatta a maroknyi csapatot, az igazi vihar délutánra volt várható. Miközben keresztülgaloppoztak a birtokon, a lány rendre beszámolt, melyik paszta marad parlagon a következő vetéskor, és melyikbe kerül árpa, melyikbe zab, kukorica és búza.

- Jobbágyaink és szabadosaink egyaránt heti három napot robotolnak - mesélte Isabelle -, vetés után már nincs szükségünk minden idejükre. Atyám ugyan örökké dolgoztatta őket, szerintem azonban derekasabban munkálkodnak, ha - amennyiben tényleg kifogástalan, amit tettek- dolguk végeztével hazamehetnek. Aratáskor egyik földről a másikra járva együtt fáradozunk azon, hogy a termény mielőbb a magtárba kerüljön, de természetesen az uradalmi birtokokkal kezdjük. Engedélyezni szoktam, hogy a termés betakarítása után összegyűjtögessék maguknak, amit találnak a földeken és a gyümölcsösben.

- Remek úrnője voltál Langstonnak, ma Belle - dicsérte Hugh a menyasszonyát.

- A jobbágyok egyrészt azért nehezményezték, hogy én irányítom a birtokot, mert egy normann úr gyermeke vagyok, másrészt mert női mivoltom sértette a büszkeségüket - de megfizettek érte! Nem hagyhattam, hogy Langston ebek harmincadjára jusson!

Milyen furcsa, gondolta Hugh, amint tovalovagoltak. Noha ő volt Langston jogos angolszász örököse, Isabelle mégis sokkal inkább langstoni, itt született, itt nevelkedett. Felettébb imponált neki a lány erényessége és hűsége, és remélte, hogy nagyszülei egy nap ellátogatnak hozzájuk, hogy megismerjék feleségét. Szíve mélyén érezte, ők is jó véleménnyel lennének erről a fúriáról.

Mire visszaértek a toronyba, már szakadt a hó. Ahogy áthaladtak a falvakon, a kis házikók kéményéből bodor füstcsík gomolygott az ég felé. Még a kutyák is behúzódtak gazdáik otthonába, senkinek sem volt szíve kiverni ebét az utcára ilyen csikorgó hidegben. Délre járt. Alette illatos párákat ontó meleg étekkel várta őket: volt ott kacsa, szarvaspástétom, sűrű zöldségleves, lágy tojás, kenyér, vaj és sajt. Az emelvényen helyet foglalók ezüsttányérból ették a finomabbnál finomabb fogásokat, és ezüstkupából itták a jóféle bort, míg a csarnokban lakomázok másik fele fatányérból kanalazott, fakupából hörpölt. Az étkezés befejeztével almával, körtével megpakolt tálak kerültek az asztalra. A gyümölcs oly frissnek tűnt, mintha alig pár perce szedték volna kosárba. Hugh meg is jegyezte.

- Mikor leszedjük októberben - magyarázta Alette -, azonnal viaszba mártom a betakarított gyümölcsök egy részét, hogy jobban elálljanak, aztán hűvös, száraz helyen tároljuk őket. így ilyenkor februárban is olyan az ízük, mintha az imént szedtük volna.

- Milyen okos gondolat - vetette közbe Rolf.

- Ezt a fortélyt még a nagynénémtől tanultam.

Aznap délután Bernard atya elkezdte tanítani Isabelle-nek az ábécét, aki okos lány lévén gyorsan elsajátította a hallottakat. Alette ezen idő alatt szövőszéke mögött üldögélt, s a már több mint egy

éve készülő faliszőnyeggel foglalatoskodott. Hugh és Rolf a birtok számadását tanulmányozta elmélyülten, míg két fegyvernökük összeterelte a szolgálaton kívüli őrszemeket, a fegyverekhez vezették őket, s bemutatták nekik, hogyan kell harci szerszámaikat ápolni. Majd leszállt az est. Odakint felerősödött a vihar, a szél egyre han-gosabban üvöltött, s a csarnokot ellepte a kandallóból visszaszálló füst. Feltálalták a vacsorát: kenyeret, sajtot, hideg sültet és párolt gyümölcsöt. Az étkezés végeztével lassanként mindenki elszállingózott a csarnokból, Langstonban ugyanis csak vészhelyzet esetén hajtották itt az emberek a fejüket álomra, a szolgák és a fegyvernökök a csarnok feletti padláson éjszakáztak. Alette a lánya mellé lépett.

- Ida és Agneatha elkészítette neked a fürdővizet! Gyere, Isabelle, segítek, ez a nászéjszakád! Amíg kint voltatok, átszállíttattam a holmijaidat az emeleti hálóba, férjed szobájába. Agneatha továbbra is osztozhat a szobámon Idával, hacsak nem szeretnéd, hogy veletek aludjon! Ma éjszaka azonban mindenképpen nálam alszik!

Isabelle szó nélkül felemelkedett. Hogy mehetett ki a fejéből, hogy a házassághoz ez is hozzátartozik? Hogy lehetett ilyen buta, hogy elfelejti, mostantól Hugh Fauconier-val kell osztoznia szobáján. Némán követte anyját a fürdőbe, aztán feltűzte hajfonatát, s a kő-kádba lépve hagyta, hogy a három asszony megfürdesse.

- Mi ez az illat? Mióta szokás illatosított vízben pancsolni? Agneatha kuncogva kikerülte Ida jobb kezét.

- Levendula, úrnőm, hadd illatozzon a menyasszony újdonsült férjének!

-A férfiak szeretik ezt a bűzt? - fogadta Isabelle kétkedve a választ.

- Ha kiszállsz a vízből és megszárítkozol, gyengül az illat -okította Alette -, s a férfiak élvezik, ha arájukat illatfelhő lengi körül.

Isabelle a szolgálók segítsége nélkül serényen végigdörzsölte testét, leöblítette magát, és tisztaságtól ragyogva kilépett a kádból. Ida és Agneatha finoman megtörölték a lányt. Alette átnyújtott Belle-nek egy tiszta hálóinget. A lány belebújt, kibontotta a haját, és kritikusan szipogott egyet.

- Még mindig érzem azt a nyavalyás levendulát, asszonyom! -elégedetlenkedett.

- Kellemes, friss illatot árasztasz - hangzott Alette válasza. Aztán egy kis ajtóra mutatott a falon, melyre Belle eleddig fel sem figyelt. -Az emeleti hálóba nyílik! Nem kell a csarnokon átmenned! - Alette homlokon csókolta lányát. - Jó éjt, gyermekem! Isten adjon neked nyugodalmas, békés jó éjszakát! - Ezzel kitárta az ajtót, s valósággal belökte a szomszédos szobába, majd bezárta mögötte az ajtót.

Az emeleti háló a vártorony urának magánlakosztálya volt. Belle sosem tölthetett itt sok időt, mert amikor atyja lakott itt, csupán Alette-nek volt bejárása, miután pedig atyja felcsapott keresztes lovagnak, Alette főként a csarnokban időzött, csak éjszaka ment fel a hálóba. A szoba tágas kandallójában kedélyesen pattogott a tűz, a keskeny ablakok masszívan sorakoztak a falban, s a helyiséget jóleső meleg árasztotta el. Olyannyira, hogy Isabelle hiába erőlködött, nem bírt visszaemlékezni, mikor érzett utoljára ilyen kellemes meleget a vártorony belsejében, melynek szürke kőfalai szinte vonzották a nyirkos hideget. Nyáron remek védelmet jelentett a kinti rekkenő hőség elől, ám télen annál elviselhetetlenebb volt.

- Gyere, Belle, ülj mellém! - szólt neki Hugh.

A lány riadtan ugrott egyet, észre sem vette, hogy a férfi is a szobában van, s lám, most ott ül a széken a tűz mellett.

- De hát nincs hely melletted, uram!

A tűz fényében látta, hogy Hugh kinyújtja kezét.

- Mindketten elférünk ezen a széken! No gyere!

Hugh megtermett ember volt, s ő sem volt törékeny virágszál. Nem értette, hogy férhetnének el ketten azon a keskeny faszéken, de azért a férfihoz lépett. Hugh kinyúlt, s az ölébe ültette Isabelle-t.

A lány megmerevedett a rémülettől. Megpróbált menekülni, de a férfi kezei vasmarokként kulcsolódtak köré.

- Hát nem jó így? - tudakolta a lovag. - Hajtsd a fejed a vállamra, ma Belle! Úgy kényelmesebb lesz neked is!

A lány dermedten ült, alig pihegett.

- Mit művelsz, uram? - faggatta idegesen férjét. Mi a csudának tartja ilyen szorosan?

- Igyekszem átölelni az én csinos kis asszonykámat.

Belle nem tudta, mit feleljen, hát szótlanul várta a folytatást.

- Félsz tőlem, ma Belle? - kérdezte a lovag gyengéden.

- Félni? - kérdezett vissza a lány remegő hangon, bár nagyon iparkodott, hogy gunyoros legyen. - Mitől kéne félnem, uram?

-Talán a férfi és a nő közti házastársi szerelmi játékoktól? -válaszolt Hugh kedvesen, megértően. Ez a hangnem roppant mód irritálta a lányt. Úgy bánik vele ez az alak, mint egy gyerekkel, holott ő már réges-rég kinőtt a gyerekkorból!

- Sosem hallottam effélékről, uram! - csattant fel a lány.

- Jó házból való szűzként ezt el is vártam tőled! Ezért szeretném megtanítani neked, amilyen gyengéden csak telik tőlem. A férfi és nő közti szerelmi játékok mindkét fél számára élvezetesek lehetnek. Én jól tudom, micsoda gyönyört meríthetek a testedből, ma Belle, de szeretném, ha te hasonló gyönyört élnél át velem!

- Láttam már állatokat párzani! - motyogta Belle.

- Mi nem vagyunk állatok - vonta Hugh a vállára a lány fejét. -Te bátor lány vagy, ma Belle, de minden szűz tart egy kicsit az ismeretlentől. Bízz bennem, chérie! - Megsimogatta a lány fejét. -Hadd vezesselek^ ígérem, gyengéd leszek!

Isabelle-nek fogalma sem volt, miként reagáljon. Kissé ügyefogyottnak érezte magát, s ez különösképpen dühítette. Hugh gyakorlott mozdulatokkal bontogatni kezdte a lány hálóingét. Belle elkapta a kezét, s közben küzdött saját magával, nehogy felsikítson.

- Non, non, chérie - korholta a lovag szelíden, s félresöpörte a két kezet, akárha pillék lettek volna. Miután sikerült mindent kioldania, leengedte Isabelle vállán a hálóinget, mire az a lány derekára omlott.

Isabelle nem tudott tovább uralkodni magán, halkan felsírt. Hugh gondolkodás nélkül a lány ajkaira tapasztotta száját, hogy elfojtsa a zokogást. Belle elhúzódott, tenyerét a férfi mellkasának támasztva könyörögni kezdett a lovagnak:

- O, kérlek, ne!

Szemei elhomályosultak, s megszégyenülten érezte, ahogy egy kövér könnycsepp gurul alá az arcán.

Hugh odahajolt, s tekintetével egész idő alatt a lányét követve elkapta nyelvével a kósza könnycseppet.

Isabelle vadul megrázkódott a lelkében dúló érzelmek viharában.

Hugh látta kedvese szemében az egyre gyűlő pánikot, ezért ismét ölelő karjaiba vonta a lányt.

- Ne félj tőlem, chérie! A jegyesem vagy, meseszép vagy! Nem tehetek róla, nagyon kívánlak!

- A tegnap estét leszámítva eddig sosem környékezett meg férfi, te voltál az első, aki megcsókolt. Azt hittem, csókolózni bolondság, de megmutattad, milyen élvezetes lehet. Mit kívánsz most tőlem, uram? Abban is élvezetem lelem majd?

Hugh nagyot sóhajtott.

- Megtanítalak, ma Belle, s testünk édes gyönyörben fog egyesülni! -Te jó ég! Hát sosem volt még dolga szűzzel? Valószínűleg nem. Nehéz ügy, gondolta. Ha kényszeríti, akkor rémület keríti hatalmába a lányt, és sosem fog neki megbocsátani. Muszáj türelmesnek lennie! Nem volt rá példa,

hogy valaha is meg kellett volna tartóztatnia magát szeretője kedvéért. Puhatolózva, lassan a lány mellére csúsztatta kezét. - Oóóó, chérie!

Isabelle megremegett, de nem szólt semmit.

Érzéki mellei, mint két érett, kerekded kis alma. Hugh dédelgetni kezdte: hüvelykujjával először az egyik, majd a másik selymes mellbimbót cirógatta, s érintésére mindkettő azonnal megkeményedett.

- A te kis méhecskéid a legcsábítóbbak, melyeket valaha is láttam, ma Belle. Szeretném őket megcsókolni.

- Még ne! - pihegte Isabelle. Hugh végigsimított a lány ficánkoló testén, majd finoman egyre lejjebb tűrte a hálóinget. Ujjai felfedezőútra indultak a lapos kis hason, aztán még lejjebb, egyre lejjebb, a lány selymes szálú pamacsának sűrűjébe kúsztak. Isabelle-nek elakadt a lélegzete. Aztán a férfi hirtelen újból felültette. Szeme ragyogott, hangja parancsoló volt.

- És most, chérie, oldd ki a hálóingem, ahogy én is kioldottam a tiédet! Érezni akarom a kezedet a testemen, ma Belle!

Hugh megfeszített figyelemmel követte a lány mozdulatait.

Belle égett a kíváncsiságtól. Jól tudta, hogy Hugh semmit sem visel az ing alatt. A férfi hálóinge csak térdig ért, nem bokáig, mint az övé, ráadásul oldalt a csípőjéig fel volt sliccelve. Isabelle ügyetlenül bogozni kezdte a zsinórt, s a ruha hamarosan a lovag derekára csúszott. Széles, sima mellkasán igencsak keményen meredt előre két rózsás mellbimbója. A lány félénken megérintette a lovagot, s szerfelett elámult bőre puhaságán.

- Hmmm, ez finom - bátorította Hugh mosolyogva.

Isabelle szégyenlősen elpirult. Nagyon zavarban volt, hogy nem tudott uralkodni testén: hiábavaló volt minden igyekezete, egyszerűen nem bírt megálljt parancsolni a széles mellkast simogató kezének. Ujjai apró köröket rajzoltak a férfi bőrére, egyre csak cirógatta, csiklandozta testét. Ujjbegyeiben ott érezte a férfi melegét. Hugh megragadta egyik kezét, ajkaihoz emelte, s lassan, csuklója belső, érzékeny, finom bőrétől kiindulva apró csókokat nyomott a lány kezére, egészen a tenyere közepéig. Ezüstöskék tekintete összefonódott a lány arany pontocskákkal tarkított, zöld pillantásával. A lovag arcához szorította a lány kezét, mire Belle bátortalanul a férfi vállába temette arcát. Mindez olyan új, olyan szokatlan, olyan félelmetes volt számára, s mégis inkább meghalt volna, semmint felfedje félelmeit Hugh előtt.

A férfi becézgetve ringatta a lányt, megcirógatta a haját, kikötötte a hosszú fonatot összetartó szalagot, ujjaival finoman végiggereblyézte a vörösen aranyló hajzuhatagot, majd szétrázta, hogy hófehér vállára omoljon. Hangosan, elismerően felszipákolt.

- Mi ez az illat, chérie? Ez egyszerűen pompás! - S orrát Belle hajába fúrta.

- Levendula - mondta szinte súgva a lány.

Hugh két ujja közé fogta kedvese állát, s erélyesen, mégis gyengéden maga felé fordította arcát. Eddig nem volt alkalma ilyen közelről megszemlélni jegyesét, akinek ovális arca kissé szögletes állban ért véget, pofiján apró gödröcske bújt meg. Mandulavágású szeme futó pillantást vetett rá, aztán dús, sötét szempillái fátyolként ereszkedtek sápadt arcára. Hosszú, keskeny orra tipikusan arrogáns normann orr volt. Hugh-t azonban leginkább a lány szája bűvölte el. Szív alakú, telt ajkait még az Isten is csókra teremtette. Nem is bírt neki ellenállni múlt éjszaka. Akkor most miért tenné?

Finoman átkarolta a lányt. Ajkaira hajolt. A testét körüllengő, átható, édes illat mindkettejüket beburkolta, teljesen megbabonázta a férfi érzékeit. Hugh egy pillanatig abban sem volt biztos, ki kit csábít el, olyan hevesen kívánta a lányt.

Isabelle megborzongott, pedig nem fázott, s nem is félt. Hugh csupasz mellkasa hirtelen pőre melleinek préselődött. Belle legvadabb álmaiban sem képzelte, hogy léteznek ilyen érzések. Bőr a bőrön: egyszerűen mámorító. Nagyot sóhajtott, kissé kinyújtózott, hogy testük minél nagyobb felületen érintkezhessen, majd Hugh ugyancsak mámorító csókjára koncentrált. Nem számított, hogy

nem álmai delejes normann lovagja ölelte! Hugh-t megelőzően ugyan egy férfi sem illette csókkal száját, mégis ösztönösen érezte, hogy kedvese ugyancsak ért a szerelemhez. Némi küzdelem árán Belle-nek sikerült kiszabadítania karját, hogy a férfi nyakába csúsztatva még közelebb húzta a kívánatos szájat. A lovag váratlanul felhördült, mire Belle ijedtében elhátrált.

— O, ma Belle, még egy szentet is kísértésbe hoznál azokkal az isteni ajkaiddal! - Hugh hanyatt döntötte a lányt, s ujjaival körberajzolta szájának ívét. - Annyi mindent meg akarok tanítani neked, ma doucel - motyogta. Ezüstöskék pillantása Ámor nyilaként hatolt Belle szívébe.

Hugh talpra állította asszonykáját. A puha hálóing a lány bokájára hullott, s felfedte bájait a férfi vizsla tekintete előtt. Isabelle aranyló vörös haja tövéig elpirult. Mikor azonban Hugh is felemelkedett, s róla is lehullott felálltában a hálóing, ha lehet, még vörösebb lett. Mindazonáltal képtelen volt a szemét levenni a férfi testéről. A lovag kissé furcsán festett ugyan felöltözve, pucéron igen arányosnak tűnt. Hosszú, izmos végtagjain harmonikusan oszlott el a hús, lábai már-már túlontúl formásak voltak egy férfihoz képest, s bőrét jóval világosabb, aranyló pihék borították, mint sötétszőke haja sejteni engedte. Prémje olyan volt, mint az ő pamacsa, bár a szivárvány minden színében pompázott, s a szőrszálak, mint szorosan hurkolt arany-fonatok kunkorodtak férfiassága körül. Isabelle szeme elkerekedett a látványra, s parányi sikkantással elfordította a fejét.

— Még sosem láttam pucér férfit — magyarázta.

— És ez most megbotránkoztat? Isabelle megrázta a fejét.

— Szerintem a te tested... gyönyörű. Nem, nem ezt akartam mondani, de nem tudom, miként fejezhetném ki. A jóképű nem idevaló, mert nem vagy jóképű, uram. Mellesleg, arcra lehet mondani, hogy jóképű, de testre aligha.

Hugh halkan felnevetett.

— Szerintem neked viszont minden porcikád gyönyörű, ma Belle! — Kezébe vette a lány arcát, s ismét csókolni kezdte. Hogy is lehet ekkora szerencséje, hogy ilyen tüneményes lányt kapott feleségül?

Isabelle az Elisabeth, azaz Erzsébet név rokona, tehát a templom, melyet Langstonnak ígért, a Szent Erzsébet névre fog hallgatni köszönetképpen mesébe illő hitveséért!

Belle szinte beleszédült a férfi szenvedélyes csókjaiba, lábai elgyengültek, rogyadozni kezdtek. Halkan felsikoltott. Hugh karjai közé kapta, s szőke fejével a lány nyakának ívét kutatva, forró, nedves száját idegölő lassúsággal fel-le járatva, csókzáport zúdított a lány hátrahanyatlott, s ezáltal jóhiszeműen felkínált torkára. Aztán halk mormogások közepette ajkai elindultak lefelé, a nyak gödrén át a lány melléig. Kezei a kecses derékra kúsztak, hogy kissé megemelje a karcsú testet. Belle megfeszült, mellei egy vonalba kerültek Hugh szájával, s a férfi nyelve azonnal rácsapódott a kemény kis mellbimbóra.

— O, Szűzanyám! Ez túl sok nekem! - kiáltott fel Isabelle önkéntelenül, s rögtön meg is gyűlölte magát érte. Hugh most bizonyára gyávának nézi, és megveti.

A lovag azonban karjaiba kapta, átvágott édes terhével a szobán, finoman az ágyra fektette, és mellékúszott.

— Ne szégyenkezz! — csitította. — Számodra új ez a szenvedély, ma Belle! Nagy hatalma van feletted! Meglásd azonban, hamarosan örömmel üdvözlöd, ahelyett hogy félnél tőle! Én már kimondhatatlanul kívánlak, de szeretném, ha te is megismernéd a gyönyört! — Hatalmas kezével finoman cirógatni kezdte a lány testét.

Mikor ismét megjött a szava, és a szíve sem kalimpált már olyan hevesen, Isabelle nekiszegezte a kérdést:

— Párzani fogunk, uram? Még nem mondtam el neked a teljes igazságot! Régen, mielőtt Normandiába költözött volna, láttam Richárd fivéremet egy jobbágylánnyal párzani. Nem tudta, hogy figyelem. Az istállóba mentem a kancámért, és miközben felnyergeltem, Richárd bejött a lánnyal, de nem vettek észre. A falnak taszította, felrántotta a szoknyáját, leoldotta magáról a ruháit,

és nekiesett. Szegény lány ijesztő hangokat hallatott, de amikor Richárd végzett vele, futó csókot nyomott a lány arcára, és nagyot kacagva odébbállt. Nem láttam jól, mit csinálnak. Bántotta? Szörnyen sikoltozott szegény, bár amikor Richárd végzett vele, roppant elégedettnek tűnt.

—A fivéred valóban közösült a lánnyal, de nem bántotta. Kielégült-ségében sikoltozott, nem félelmében vagy fájdalmában.

— Én is így fogok sikoltozni? — mélázott Belle fennhangon.

— Ha gyönyörben lesz részed, igen, ma Belle - súgta a lovag, s nyelve hegyével kedvese fülének csigavonalába nyalintott, aztán finoman belefújt. A lány libabőrös lett.

— Szerintem te egy elvetemült gazfickó vagy, uram! — súgta Belle. — Engem is megrontasz?

— Meg ám! — mormogta Hugh. Átgurult az ágy túloldalára, lehajtotta fejét, és ismét csókolgatni kezdte a lány mellét.

— Oóóó! — sóhajtotta Isabelle idegesen.

A férfi nyelve ismét mellbimbója köré csapódott, s szopogatni kezdte.

— Uúúúú! — nyögdécselte Belle, mintha villám sújtotta volna. Hugh szája kitartóan szopogatta, szívogatta a kemény kis bimbót, s a lány eddig ismeretlen vizekre evezve élvezte a gyönyört. Belle kinyúlt, hogy eltaszítsa forró vérű szerelmét, de keze ehelyett a sötétszőke hajkoronába túrt, hogy még erősebben keblére nyomja a kielégíthetetlen ajkakat. Mellei sajogni kezdtek, combjai között furcsán lüktetni kezdett egy pont. Isabelle felnyögött. Hugh hirtelen a lány hasára tette a kezét, s ujjai mindentudóan kúszni kezdtek a lüktetés irányába. Hamar rálelt a pontra. Megcirógatta. Belle-t mintha áramütés érte volna, teste görcsösen ívbe rándult. Szinte felzokogott a megkönnyebbüléstől, bár nem értette, miért. Nem ismerte testét.

— Ne félj, chérie\ — nyugtatta Hugh. — Fel kell készítenem azt az édes szűz testedet, hogy készen álljon férfiasságom befogadására! Ez — s ujjával megint végigsimított a pulzáló kis gombocskán — a te kéjgyöngyöd. Ha így megérintem — Isabelle éleset sikoltott közben —, kéjmámort érzel, n'est-cepas, ma douce?

— Igeeeen — szűrte Belle összeharapott fogai közül. — Oóóó, uram, ez olyan élvezetes! Könyörgök, ne hagyd abba!

Hugh elmosolyodott a sötétben, s lágyan játszadozni kezdett a lánnyal. Erőfeszítéseit apró nyivákolások koronázták.

— Ki akarlak elégíteni! —jelentette ki Isabelle hirtelen. Megkísérelt felülni, de Hugh visszanyomta a párnákra.

— Még nem, chérie — felelte a férfi rekedtesen, s csókjaival csitította el kedvesét. Aztán becsúsztatta egyik ujját Belle női csatornájába, s kitapogatta a szűzhártyát. A lány felsírt, félrerántotta a fejét. Keskeny volt a bejárata, de Hugh tudta, hogy kinyílik majd, mint egy virág, hogy befogadja őt. Elkapta a lány kezét, és hímtagjára vonta. A kecses ujjak végigfutottak szerszáma teljes hosszán. Belle szuszogását alig lehetett hallani a sötétben.

- Ez a te vágyad? - kérdezte elfúló hangon. - Hatalmasnak tűnik, uram! - A férfiból áradó perzselő hőség különösen izgatóan hatott rá. Szíve ismét heves kalimpálásba kezdett, s úrrá lett rajta a félelem, bár ezt semmi szín alatt nem ismerte volna be. Hugh gyönyört ígért neki, s eddig egyszer sem kellett csalatkoznia benne. A percek múlásával lábai közt egyre sajgóbban lüktetett a gombocska. Ösztönösen érezte, hogy csak testük egyesülése adhatja meg azt a kielégülést, mely után mindketten annyira epekednek.

- Magadévá tehetsz, uram! Készen állok, de el kell mondanod, mit kívánsz tőlem, mert, ugye megérted, meglehetősen tudatlan vagyok!

Milyen bátor! — gondolta Hugh büszkén. Fejét a lány mellén nyugtatva érezte reszkető szívének heves dobogását. Vessünk véget a titkolózásnak, hadd leljük mielőbb örömünket egymásban! Jóleső melegséggel töltötte el szívét: Isabelle nem hisztizett, nem reagált hideg távolságtartással közeledésére.

- Tárd szét a lábaidat, ma doucel — utasította. A kerekded combok közé csusszant, óvatosan elhelyezkedett, s előremozdulva gyengéden behatolt a lány vágyakozó, mégis szorongó testébe. A hüvely falai megnyíltak, majd szorosan rásimultak a hímtagra. Az izzó bejárat kis híján megperzselte a férfit.

Behatoláskor Isabelle megfeszült. Érezte, hogy virág módjára szétnyílik teste, s alig várja, hogy magába szippantsa a férfit. Félelemmel vegyes izgalom lett úrrá rajta. Még sosem volt ennyire tudatában a testének. A férfi által diktált érzéki tempótól azonban hamarosan a fellegekben érezte magát. Ujjai Hugh széles vállába mélyedtek, s rajta csüngve ösztökélte a lovagot előre. Előre, de hova?

- Kérlek! — esdekelt a lány. — Kérlek!

Könyörgésére válaszul Hugh visszahúzódott, majd keményet lökött, s férfiassága tövig hatolt a lány hüvelyébe. Belle combjaiban és altestében bénító fájdalom áradt szét, melytől egy pillanatig moccanni sem tudott. A nyilallástól még a lélegzete is elakadt. Aztán amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan tova is tűnt. Legnagyobb meglepetésére vad zokogásba fogott. Hugh legjobb tudása szerint igyekezett megvigasztalni, átkarolta, lecsókolta arcáról a könnycseppeket. Majd mihelyt biztos volt benne, hogy alábbhagyott a fájdalom, ismét mozogni kezdett, ki-bejáratta hímtagját, míg Isabelle kendőzetlen, őszinte gyönyörtől nem nyöszörgött.

Az éles fájdalom váratlanul érte, de amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan tova is tűnt, s azon tűnődött, vajon tényleg érezte-e, vagy csak képzelte. Majd Hugh mozogni kezdett, s a teste elragadtatva reagált. Úszott a boldogságban. Csodás, felemelő érzés volt. Teste mintha egy pillanat leforgása alatt megduzzadt, darabokra szakadt s egybeolvadt volna a gyönyörrel. Mikor aktusuk véget ért, folytatásért könyörgött:

— Még, uram, még!

Hugh elégedett kacagással átölelte a lányt, és csókot nyomott a fejére.

— Oui, chérie, sok gyönyör vár még ránk, csak először pihenjünk egyet, hogy visszanyerjük az erőnket!

— Most már valóban a hitvesed vagyok, Hugh Fauconier!

— Valóban a hitvesem vagy — bólintott Hugh. — Ha elül a vihar, elküldöm a fegyvernököm, hogy beszámoljon róla a királynak. Bemard atya Langstonban kíván maradni. Szükségünk lesz a király beleegyezésére. Örülsz, hogy lesz papunk?

— Igen, uram. Mi hasznát vennénk a templomnak abbé nélkül? -Isabelle odabújt férjéhez, s életében először maradéktalanul elégedett volt. — Megtanít írni-olvasni, hogy jobb úrnő legyek. És megkereszteli a gyermekeinket, ha a világra jönnek.

— Szereted a gyerekeket?

— Egyelőre sejtelmem sincs — vallotta be Isabelle kuncogva. — Még egy gyereket sem szültem! Ha nem olyanok, mint a fivéreim, akkor biztos szeretni fogom őket.

— Olyanok lesznek, mint mi, ma Belle — mondta Hugh lágyan. -Egy szép nap felkerekedünk, s meglátogatjuk a nagyszüleimet. Majd ők elmesélik neked, milyen legény voltam én. De először egyedül megyek, hogy elhozzam a madaraimat. Langston ideális hely, remekül megfelel majd a sólymaimnak. Tudsz solymászni?

— Sosem tartottunk madarakat — közölte Belle. — Nekem ajándékozod az egyiket? Es megtanítasz vadászni vele?

— Megígérem, chériel Kapsz egy sólymot!

— Bízom a szavadban, uram, eddig az összes ígéreted betartottad Azt hiszem, kezdelek megkedvelni!

Hugh kacagva ölébe vonta asszonyát, s ismét szenvedélyes csók özönt zúdított rá.

— Én meg azt hiszem, téged kezdelek megkedvelni, te fúria!

Ötödik fejezet

Másnap tovább havazott, s Isabelle és Hugh egész déleló'tt ki sem dugta az orrát az emeleti hálóból. Mikor végre-valahára megjelentek a nagycsarnokban, a fiatalasszony felettébb dévajul tette-vette magát, és a férj is igen elégedettnek tűnt. Az elibük tett fogásokat pillanatok alatt eltüntették, beszédre nem sok idó't vesztegettek, az étkezés végeztével pedig kéz a kézben visszavonultak lakosztályukba. A csarnok kiürült, mindenki ment a maga dolgára. Alette a szövó'széke elé telepedett, Rolf meg térdére fektetett kardját fényesítgette. Alette hirtelen felzokogott, arcát a kezébe rejtve így kiáltott:

— O, szegény gyermekem! Szegény gyermekem! Rolf félretette kardját, s az asszony mellett termett.

— Hölgyem, mi bánt? Kérlek, ne sírj! — Az asszony elé térdepelt, s lapátnyi kezével megpróbálta letörölni Alette könnyeit.

Ettől azonban az asszony csak még hangosabban itatta az egereket.

A férfinak fogalma sem volt, mivel csitíthatná Alette-et, hát átkarolta, vigasztaló szavakat duruzsolt a fülébe, és lágyan cirógatta az aranyló hajzuhatagot.

— Ne sírj, kis drágám! — kérlelte. — Nem bírom elviselni, ha boldogtalan vagy! Mondd, mi bánt? Igyekszem mindent jóvátenni, Alette! — S finoman karjaiba vette.

— Ebédidőig ki sem jöttek a szobából — pityergett Alette. - Aztán mihelyt ettek, a barátod erőszakkal visszarángatta a lányomat a hálóba! Szegény, szerencsétlen leányom! Bizonyára durván elbánt vele a hites ura! Nem hittem volna, hogy Hugh uram ilyen alávaló gazfickó lehet! S a kezem meg van kötve, semmit sem tehetek a gyermekemért! O, Isabelle! Bárcsak figyelmeztettelek volna! Bárcsak figyelmeztettelek volna! — Alette Rolfra pillantott, s a férfi szíve majd

meg szakadt, mikor az asszony így folytatta: - Sosem fog megbocsátani nekem! Hogy is tehetné?

Rolf sejtette, hogy Alette jobblétre szenderült férje nem volt maga a megtestesült hősszerelmes, most azonban egyértelműen beigazolódott, hogy Róbert de Manneville kíméletlen, szadista szerető volt, aki asszonya megfélemlítésében lelte örömét. Hugh-t nem ilyen embernek ismerte.

- Hölgyem! - szólt az asszonyhoz kedvesen. - A te lányod boldog asszony, az életemre esküszöm! Hát nem nézted meg alaposan, mikor étkezni jött urával? Sugárzott a boldogságtól! Hugh gyengéd ember, sosem bántalmazna egy nőt! Tévedsz, ha mást gondolsz!

- Tévedek? - kérdezett vissza Alette, miközben komoran vizslatta a lovagot. - Akkor miért nem keltek fel már hajnalban, hogy nekilássanak a teendőiknek? És miért rángatta vissza a hálóba, ha nem azért, hogy újra és újra meghágja? - Iszonyodva megborzongott: hirtelen tudatára ébredt Rolf derekát ölelő karjának.

- Lady Isabelle nem úgy festett, mintha bántódás érte volna! Cseppet sem látszott boldogtalannak! - bizonygatta Rolf az asszonynak. Amint látta Alette zavarát, elvette a kezét a derekáról. - Gyermekkoromtól fogva jól ismerem Hugh-t. Az első szeretőnkön is megosztoztunk. Később számtalan közös kalandunk volt, és bátran kijelenthetem, gyengéd szerető! A nők mindig élvezték a kényeztetését. Szerintem a lányoddal sem viselkedik másképp, Lady Alette! — Rolf tovább térdepelt szerelme mellett, hogy tekintetük összefonódhasson.

Az asszony álmélkodva meresztette kék szemét a férfira.

- Élvezi azt? - súgta hitetlenkedve. - Hogy élvezhetné egy tisztességes asszony az ura kéjvágyát?

- Szerintem élvezheti, ha ura kéjvágya saját gyönyörével párosul - felelte Rolf. - Hát sosem kívántál még férfit, Alette? Sosem?

- Tizennégy éves voltam, amikor Róbert de Manneville asszonya lettem - magyarázta az asszony tárgyilagosan. - Mivel korán elárvultam, tízéves koromig nagynénám és nagybátyám nevelt, aztán unokatestvéreimmel együtt a helyi zárdába küldtek. Bebörtönözve vártuk, hogy megfelelő házastársat leljenek számunkra. Az elaggott abbén kívül, aki meghallgatta a gyónásunkat, és a szentségekben részesített minket, nem akadt dolgunk férfival. Róbert de Manneville-t csak látásból ismertem, a szomszédunk volt. Nem udvarolt, számomra jóformán vadidegen volt, mikor egymásnak hűséget

esküdtünk. Róbert de Manneville-en kívül nem ismertem más férfit. Röstellem kimondani, de sosem vonzódtam hozzá. Kizárólag rettegést és utálatot ébresztett bennem.

- Durván bánt veled - jelentette ki Rolf.

Alette rámeredt, aztán a lovag legnagyobb meglepetésére tovább mesélt. Beszámolt neki az összes rémtettről és kegyetlenkedésről, melyet esküvője napján és utána minden éjjel el kellett szenvednie, míg be nem jelenthette, hogy várandós. Ekkor mentesült házastársi kötelezettsége alól. A szülés után Róbert de Manneville hiába próbálkozott újra, férfiassága csődöt mondott, amiért persze asszonyát hibáztatta. Alette mesélt Rolfnak az állandó ütlegelésekről és megaláztatásokról, a szakadatlan könyörtelenségről, mellyel férje folyton-folyvást gyötörte. Miután kiöntötte szívét, ismét magába fordult.

- Ha az én asszonyom lennél, Alette, én tisztességgel bánnék veled, gyengéden közelednék hozzád! Az érintésemtől gyönyörűségedben dalra fakadnál! Ha az enyém lennél, nem kellene rettegned! — győzködte Rolf az asszonyt. Férfi létére elborzadt a sok szörnyűség hallatán. Kortársai könnyen hajlottak a durvaságra, ha nővel akadt dolguk, de sem ő, sem Hugh nem bánt velük szántszándékkal erőszakosan. Az ő szemében égbekiáltó bűn volt egy ló nyakán elvenni egy hajadon szüzességét. Mindenáron be akarta bizonyítani Alette-nek, hogy nem minden férfi brutális fenevad, és hogy a szenvedély egy nő számára is lehet édes.

- Akkor sem megyek férjhez többé, ha a király utasít rá - mondta az asszony komor elszántsággal. - Inkább a halál, mintsem újból egy férfi uralkodjon felettem!

- De most Hugh Fauconier Langston ura - emlékeztette Rolf. — Máris a kezében vagy, drága hölgy!

- Biztos nem esik bántódásom, ha jól vezetem a háztartását, s nem hinném, hogy alantas vágyait rám kényszerítené. Arra ott van szegény Isabelle! - Hirtelen feltűnt neki a lovag közelsége. Elpirult. Rolf látván az asszony kényelmetlen érzését, felemelkedett.

- Hugh sosem adná ki az utadat, hölgyem, de mi lesz veled, ha a lányod átveszi tőled a ház úrnőjét megillető teendőket? Akkor mihez kezdesz? Fiatal vagy még, s szépségben túlteszel leányodon!

- Nem kéne ilyeneket mondanod! - korholta Alette a lovagot. -Szerintem te túlontúl vakmerő vagy!

- Nem így van az! - mosolyodott el Rolf. - Sosem voltam túl vakmerő, drága hölgy, inkább épp az ellenkezője. Most azonban figyelmeztetlek, semmi, de semmi nem tántoríthat el szándékomtól! Ne utasítsd el közeledésemet! Hugh uram semmi kivetnivalót nem talált benne, mikor kifejeztem neki irántad érzett csodálatomat. Meglásd, ma petité Alette, bebizonyítom, hogy nem minden férfi brutális fenevad! No, mit szólsz? - Hűséges kutyaszeme bátorítóan fürkészte szerelmét, hangjában eltökéltség csendült.

- Szerintem te megőrültél, Rolf de Briard! - hangzott a válasz. -Mint mondtam, férfi többé az ágyamba nem bújik! Nem teszem ki magam senki fia kénye-kedvének! Még csak az hiányozna! Hogy egy újabb Róbert de Manneville-t kelljen elszenvednem?

- Szerintem Isabelle kisasszony nem egyedül atyjától örökölte heves vérmérsékletét! - ugratta Rolf csúfondárosan Alette-et. -Neked van a legérzékibb szád a világon, ma petitéi

Alette elpirult, aztán sebesen felállt, s szobája menedékébe iramodott. Rolf de Briard igenis túl vakmerő, akármit is mond! Szavai azonban megérintették szívét, bár nem értette, hogyan lehetséges ez. Férfi neki még nem udvarolt ilyen kedvesen! Annyi szent, hogy férjura nem! Ezt nevezték az unokatestvérei udvarlásnak? Róbert és ő mindig meglehetősen egyoldalú társalgást folytattak: a férfi megmondta, mit kíván, ő pedig teljesítette az óhaját. Róbert gyakorta kritizálta vélt vagy valós botlásaiért, mire ő gyászos hangon elnézést kért, hogy ki merészelte hozni a férfit sodrából.

Házassága hosszú évei folyamán Róbert de Manneville egyszer sem mondta neki, hogy szereti, törődik vele, és bármi módon örömét leli benne. Mikor Isabelle megszületett, őrjöngött, hogy nem

újabb fiúval ajándékozta meg. Nem adott hálát Istennek vagy a Szűzanyának, hogy nem veszett oda gyermekágyban, s lánya majd kicsattan az egészségtől!

Két fia egy húron pendült vele. Az idősebbik, Vilmos, őt okolta anyja halála miatt, holott az esküvő előtt Alette nem is ismerte a de Manneville-eket. Vilmos nyolcéves volt, mikor anyja világra akarta hozni harmadik, halva született fiát, és Vilmos örökké emlékeztette erre Róbert második asszonyát. Sibylle tudta, mi a kötelessége!

Vilmos anyja kedvence volt, s bár Alette sejtette, hogy Sibylle-t nem pótolhatja, mégis élt benne a remény, hogy jó anyja lehet a fiúnak. Vilmos azonban nem engedte közel magához, s anyja dajkája, az a vén szipirtyó csak tovább szította a fiúban tomboló dühöt; egy szóval sem intette, ha fiatal és bizonytalan mostohaanyjával ordenáré módon viselkedett, sőt mi több, nyíltan helyeselte viselkedését.

A fiatalabbikkal, Richárddal ugyancsak meggyűlt a baja. Másodszülöttként Richárddal nem nagyon törődtek, ezért a fiú örömmel fogadta mindazt a figyelmet és törődést, melyet Alette-től kapott, hisz ötévesen égető szüksége volt rá. A szerencsétlen csöppség azonban korán válaszút elé került: szeretetreméltó mostohaanyja vagy inkább bátyja kegyeit keresse? Viselkedése végül alig volt elviselhetőbb, mint fivéréé. Vilmos tizennégy éves korában visszatért Normandiába, hogy felügyelje a birtokot, melyet atyja neki szánt. Richárd ebből persze azt szűrte le, hogy egy szép nap az övé lesz Langston. Csak néhány évvel később tudta meg, hogy a birtokot mostohahúga örökli. Elégedetlenségének több ízben is hangot adott.

- Miért nem álltál ki értem ? - támadt mostohaanyjára. - Isabelle-nek elég lenne némi hozomány is, nem? Egy tömött zsebű hajadon mindig jó parti egy földbirtokosnak! Biztos a te mesterkedésed, hogy atyám nem hagy rám semmit! Vilmos jó előre figyelmeztetett! Megmondta, hogy sokkal inkább odavagy azért a vörös hajú démonért, akit kölykeztél, mint értem! Kicsaltátok atyámtól a vagyonom! Ezt sosem bocsátom meg nektek! - Richárd visszatért Normandiába, hogy Manneville-ben csatlakozzon fivéréhez. Alette azóta nem látta, de nem is hiányolta. Távolléte nagy megkönnyebbülést jelentett számára. Hát ilyen tapasztalatokat szerzett a férfiakkal kapcsolatban.

Es most itt van Rolf de Briard, és lágy, igéző szavakat döngicsél a fülébe, melyektől szíve vadul kalapál, s teljesen összezavarja őt! Férfiembernek hinni ostobaság! Nem tanulta még meg? Hát nem tanította meg rá az élet? Ugyanakkor el kellett ismernie, Isabelle cseppet sem tűnt levertnek vagy mélabúsnak. Leginkább egy nagy vörhenyes macska jutott róla eszébe, amelyik jól belakmározott a tejfelből. Alette-nek nem sok meglepetésben volt része élete folyamán, de ez váratlanul érte. Mi a csudától lett az ő vehemens lánya egyszeriben mosolygós, jókedvű asszonyka? Tán megfenyegette új-donsült férje? Egy sikolyt sem hallott, bár fél éjszaka a csarnokban fülelt, míg Ida érte nem jött, hogy betessékelje az ágyba.

Az elkövetkező napokban Alette éberen figyelt, de semmi jelét nem látta annak, hogy Isabelle boldogtalan lenne. Sőt mi több, lánya egyre nagyobb érdeklődést tanúsított az úrnői teendők közé tartozó háztartási munkák iránt. Ezer meg ezer kérdéssel ostromolta: hogyan tartósítjuk az élelmiszert, hogyan készítünk szappant, egyfolytában erről faggatta. Ráadásul olybá tűnt, mintha vacsora után ő kezdeményezné, hogy sietősen távozzanak férjével. Előfordult, hogy nem jelentek meg az asztalnál estebédkor, ehelyett a lakosztályukba vitették a kenyérből, sült húsból, sajtból és borból álló menüt, s mihelyt a szolgálók kitették a lábukat, az ajtó máris bezárult mögöttük. Isabelle egyszer olyan buján nevetett, hogy Alette kifejezetten megütközött rajta. Igen, határozottan kéjsóváran nevetett! Rolf, mintha gondolataiban olvasott volna, felkuncogott.

— Ne légy már olyan elbizakodott! — csattant fel Alette. — A barátod nyilvánvalóan megbűvölte, de ne félj, nem kell sokáig várnunk, előbb-utóbb ő is kimutatja a foga fehérjét!

— De butus vagy, ma petitel — mondta neki Rolf.

Néhány nappal később Hugh és Isabelle éktelen veszekedésbe kezdett. A lány a hálójukba rohant, s bőszen becsapta maga mögött az ajtót. Hugh utána eredt, s miközben ádázul püfölte az ajtót, így kiabált:

— Nyisd ki azt az ajtót, Belle! Nem vagyok hajlandó kint éjszakázni az oktalanságod miatt!

— Nincs kulcsra zárva, te szamár! — kiáltott vissza a lány mindenki füle hallatára.

Alette ereiben egyszeriben megfagyott a vér. Látta, hogy veje beront a hálóba, s úgy bevágja az ajtót, de úgy, hogy beleremeg a torony. A csarnokban tartózkodók elhűlve hallgatták az odabentről jövő csatazajt. Hallották az üvöltözést, hallották, hogy vázák törnek ripityára, aztán egyszerre csak süket csönd, elült a zaj. Alette kétségbeesetten az ajtóhoz rohant, de nem hallott semmit.

Reszketve motyogott:

— Megölte! Minden joga megvolt hozzá, de mégis! Oóó, Isabelle!

— Szerintem sokkal valószínűbb, hogy éppen csókolja — vigasztalta Rolf. — Csak szerelmesek civódásának lehettünk tanúi, ma petitel

— Honnan tudod? — faggatta a lovagot, miközben az gyengéden elvonszolta az emeleti háló ajtaja elől, és a tűz mellett álldogáló székbe ültette.

— Lady Isabelle ma reggel látta, hogy Hugh egy felettébb szemrevaló jobbágylánnyal beszélget. A leányzó szégyentelenül flörtölt Hugh-val, ott illegette-billegette, tette-vette magát. Hugh-t roppant mód szórakoztatta a dolog. De annak ellenére, hogy igen élvezte a lány páváskodását, egyáltalán nem bátorította. Láttam, ahogy Lady Isabelle kettejüket méregeti. Hát nem vetted észre, milyen harapósan viselkedett ma egész nap? Majd megőrül a féltékenységtől! Ügy hiszem, egyre jobban szívébe zárja hites urát. Szerintem ebben a pillanatban a viszályok elsimításán fáradoznak a jól bevált módszerrel. Mellesleg Hugh nem fenevad, ma petitel Sokkal valószínűbb, hogy Isabelle emelt kezet a férjére, mintsem fordítva. A félelmeid, mint mindig, most is alaptalanok.

Alette nem szólt semmit, s Rolf már-már úgy képzelte, az ügy tisztázódott, különösen mire Ida ágyba kísérte úrnőjét. Rolf szép álmokat kívánt neki, és tovább ücsörgött a tűz mellett. Elnézte, amint a lángok a nagy hasábokat nyaldossák, végül elszunyókált. Hirtelen neszt hallott. Nem tudta, honnan jön, nem tudta, mi lehet, hát kinyúlt kardjáért, és körültekintett a csarnokban. Mindent úgy talált, ahogy lennie kellett. Felállt, s mihelyt szétkémlelhetett, megpillantotta a fehér hálóingben kucorgó Aiette-et. Nagyot sóhajtott, majd gyengéden megkérdezte:

— Alette, kis drágám, mit művelsz? - Az asszony haja zilált volt, szemében vad tűz lobogott.

— Semmit sem hallok! — zokogta.

— Mert Hugh és Isabelle vagy szunnyadnak már, vagy egymással foglalatoskodnak, ma petité! — Lehajolt, s felemelte az asszonyt.

Alette egyenesen a lovag szemébe nézett. Kisírt szemei láttán majd összetört a lovag szíve.

— Annyira félek!

Rolf épp időben kapta el eszméletlenül összeroskadó szerelmét. Egy pillanatig tétován bámészkodott, fogalma sem volt, mitévő legyen. Hogy vihetne vissza a szobájába anélkül, hogy fel ne verje a vele éjszakázó két szolgálót? Micsoda purparlét csapnának! És akkor Alette félelmeire rögtön fény derülne! Rolf a lelke mélyén tudta, hogy egyedül egy gyengéd szerető szabadíthatja meg az asszonyt a félelmeitől. Nosza, sebesen saját szobája felé vette az irányt, belépett, és az ágyra fektette Alette-et. Aztán csendben behúzta maga mögött az ajtót, egy szál inget leszámítva ledobálta a ruháit, és bemászott mellé.

Alette magához tért.

- Hol vagyok? - motyogta.

- A szobámban - felelte Rolf csendesen. Az asszony megremegett.

- Engedj, hadd menjek, uram! - kérlelte.

- Nincs kulcsra zárva az ajtó, Alette - közölte a lovag -, de ha maradsz, ma petité, bebizonyítom neked, hogy feleslegesen rettegsz a férfiak vágyától!

- Képes lennél megerőszakolni? - kérdezte elfúló hangon, s megborzongott.

- Soha! - kiáltotta Rolf feldúltan. - Semmi olyat nem kérek tőled, amit nem adsz szívesen! Nem vagyok szörnyeteg, már megmondtam! Azért, mert Róbert de Manneville úgy bánt veled, ne hidd, hogy ez a természetes! Óriási tévedés! Aggódsz a lányodért, pedig szemmel látható, hogy Isabelle úszik a boldogságban! Ha most úgy döntenél, hogy inkább visszamész a szobádba, sajnálni fogom, de megértem, és türelemmel leszek. Lehet, hogy nem hiszel nekem, de az első pillanattól fogva szerelmes vagyok beléd. Tudod, hogy feleségül akarlak! Nekem nem kell más nő, ha téged nem kaphatlak meg, ma petité!

Alette hallgatott. Rég volt, hogy ágyát férfival osztotta meg. S még régebben, hogy testét férfi érintette. Libabőrös lett, fázott. Tudta, hogy fel kellene kelnie, és minél sebesebben távoznia, de a szíve mélyén a kíváncsiság pisla fénye gyúlt. Még ha félt is, megvolt a magához való esze. Rolf de Briard cseppet sem hasonlított Róbert de Manneville-re, s gyanította, hogy nem is fog soha. Isabelle nyilvánvalóan elégedett Hugh Fauconier-vel, s ezen Alette igencsak eltöprengett. Akárcsak Rolf de Briard szívet melengető ragaszkodásán.

- Nem vagyok én ledér cseléd! - kérte ki magának.

- Nem, a jegyesem vagy - jelentette ki a lovag ellentmondást nem tűrően.

- Tudod, hogy nem megyek még egyszer férjhez - feleselt Alette.

- Inkább lennél a szeretőm, mint az asszonyom? — ugratta a lovag.

- Nem így értettem! - ellenkezett Alette zavarodottan.

- Szeretnék veled szerelmeskedni - mondta neki Rolf de Briard, s mutatóujjával végigsimított az asszony orrán.

- Oóóó, nem is tudom! Annyira félek, Rolf, de közben...

A férfi karjaiba kapta szerelmét, és lágyan csókolni kezdte. Puha ajkai az asszonyéra tapadtak, és ravaszul élesztgetni kezdték az asszonyban lakozó vágyat. Ujjai szakavatottan kioldották Alette hálóingét, mely az asszony derekára omlott, s felfedte telt kebleit.

- Aááá - kiáltott Alette félelemtől remegő hangon. Eszébe jutott Robert, aki minden erejét bevetve durván összepréselte érzékeny melleit, és mohó lapáttenyerével kékre-zöldre zúzta őket. De mintha ez nem lett volna elég, fogait keményen mellbimbójába mélyesztette, hogy Alette sikított a fájdalomtól. Rolf azonban nem tett ilyet. Keze gyengéden, játszadozva ölelte testét, és forró csókokat záporozott bőrére. Mikor mellbimbóját a szájába vette, Alette-en elhatalmasodott a rettegés, de a férfi csak finoman megszopogatta a kemény bimbókat. Alette testén érzéki borzongás futott végig.

- O, kedvesem, a te kebleid a legtökéletesebbek, legszépségeseb-bek a világon! - súgta Rolf szenvedélytől elfúló hangon, s csókzáport zúdított a pihegő domborulatokra.

Alette egyre jobban belefeledkezett a férfi kényeztetésébe. Micsoda élvezet! Hogy lehet, hogy a férje sosem érintette ily gyengéden? Vajon Isabelle is hasonló gyönyöröket él át Hugh Fauconier karjaiban? Nem csoda, hogy boldog!

- Érzed a gyönyört, Alette? - mormogta Rolf, majd apró csókot cuppantott az asszony fülébe.

- Igen! - súgta az asszony. Gyönyör! Tehát ezt hívják gyönyörnek! Eddig sosem érzett gyönyört egy férfi érintésére.

Rolf nekibátorodott. Lassan, óvatosan egyre lejjebb húzta a hálóinget Alette formás kis alakjáról. Az asszony nem állt ellen, de nem is kérlelte, hogy hagyja abba, Rolf mégis érezte, hogy izmai megfeszülnek. Mintha arra várt volna, hogy a férfi ökle lesújtson. A lovag türelmesen cirógatta, míg Alette fel nem oldódott szerető ölelésében. Ekkor Rolf megragadta az asszonyt, keresztbe fektette az ágyon, lehajtotta szőke fejét, és apró, meleg csókokkal árasztotta el a csábos kis testet. Alette megremegett.

- Oóóó, Istenem! — sóhajtotta szenvedélyesen.

Rolf elmosolyodott a félhomályban. Szobáját csupán egy gyertya fénye és a fogyatkozó hold sápatag sugara világította be. Az asszonyhoz simult, s forró, nedves nyelvét végigjáratta a telt keblek közti völgyben, majd le kedvese hasán, a köldökéig.

— Oóóó! Úúúúú! - nyöszörgött Alette. Beleszédült az érzések kavalkádjába, mely gyönyörrel árasztotta el testét. Égett a vágytól, melynek létezéséről eddig nem is tudott.

Rolf magához húzta az asszonyt. Alette feje hátrahanyatlott, szőke haja karjára omlott. Rolf perzselő csókkal borította kedvese ágaskodó nyakát, vadul zakatoló szívét, megcirógatta keményre duzzadt, sajgó keblét. Ajka hol az egyik, hol a másik mellbimbóra vándorolt, nyelvét játékosan köréjük csapta, finoman megszopogatta őket. Majd hanyatt fektette az asszonyt, s teste rejtett zugainak felfedezésére indult: ujjai lassan felkúsztak combja belső felén, egyre közelebb és közelebb vénuszdombjához. Végül beletúrt pamacsába, szétnyitotta szeméremajkait, kitapogatta kéjgyöngyét, s ezzel Alette a gyönyör útjára lépett.

Hogy hagyhatom, hogy ezt tegye velem, tűnődött az asszony megrészegülten. Tudta, hogy le kellene állítania a férfit, mielőtt túl késő, mielőtt levedli a báránybőrt, s visszaváltozik brutális fenevaddá. Le kell állítania! Lábai szétnyíltak, ahogy egyre közeledett a csúcs felé. Le kell állítania! A lovag hirtelen rajta termett. Alette kinyúlt, hogy ellökje magától, de keze nem engedelmeskedett. Karja a férfi nyakára fonódott, s közelebb húzta. Mi ütött belé? O, te jó ég! Érezte, hogy a férfi hüvelye bejáratához illeszti hímtagját. Belehatolt! Teljesen kitölti! S hihetetlen, de igaz, szenvedélye ellenére gyengéden mozog! S ő csak arra vágyik, hogy örökké tartson ez a pillanat! Alette sóvárogva felzokogott, éles körmeit a felette tornyosuló, izmos vál-lakba vájta. Rolf egyre sebesebb ütemet diktált. Alette teste szenvedélyesen követte a férfi mozdulatait, csípőjét megemelte, hogy minél jobban befogadhassa a férfi lökéseit. És mesés volt!

Rolf ajkai az asszonyéra tapadtak, hogy elfojtsa annak sikkantásait. Soha, de soha nem éltem még át ehhez foghatót, futott át a férfi agyán. Alette ujjai a hátát gyömöszölték, éles körmei kéjes csíkokat vájtak húsába. Rolf testében nőttön-nőtt a feszültség. Mikor izgalma már-már az elviselhetetlenségig fokozódott, vágya gyönyörittasan kedvese csábító kis testébe lövellt, s szerelmi nedveivel csordultig töltötte az asszony méhét. Gyönyörük beteljesedése után az öröm könnyeit ontva, megmámorosodva pihegtek egymás karjaiban.

- Légy a hitvesem! - kérlelte Rolf az asszonyt. — Bíznod kell bennem! Bármit megtennék érted! A tenyeremen hordoználak, istennőként imádnálak, sosem bántalmaználak! Légy az asszonyom!

- Nem tehetem! - súgta Alette rekedtesen. Rolf türelmetlenül káromkodni kezdett.

- De hát miért nem?

- Már megmondtam — magyarázta Alette csendesen — Férfi többé nem uralkodik felettem! De ha akarod, lehetek a szeretőd! Sikerült bebizonyítanod, hogy valóban létezik édes gyönyör férfi és nő között! — Belebújt hálóingébe, és az ajtó felé indult.

- Hova mész? — tudakolta a lovag.

- A szobámba, mert ha felébred az egyik cseléd, és nem talál az ágyamban, még a végén felveri az egész házat. Az ugyebár nem járná, hogy az ágyadban leljenek rám ? Senki sem feltételezné rólam, hogy képes lennék ilyen égbe kiáltó bűnre!

- De te élvezed ezt! - vádolta Rolf. Alette felkacagott.

- Jó éjt, drága uram! — köszönt el az asszony. Madarat lehetett volna fogatni vele. Belle születését leszámítva soha életében nem érzett még ilyen boldogságot.

- Kérlek, ne menj, szerelmem! Ida nem fog felébredni, úgy hortyog, hogy a csarnok is attól zeng. Mélyen alszik, nem ébred fel!

- De Agneatha a legkisebb neszre is felriad! - vitatkozott Alette. Óvatosan kinyitotta az ajtót, kisiklott rajta, s már ott sem volt.

- A pokolba Agneathával! - dörmögött Rolf. Mi a kórságnak alszik Isabelle szolgálója Alette szobájában? Ha a saját úrnője nem fogadja be éjszakára, akkor aludjon a többi szolgával a padláson!

Rolfnak pokoli ötlete támadt. Agneatha jóképű, tenyeres-talpas vászoncseléd s igencsak tetszik neki Giles, márpedig a fegyvernök a padláson éjszakázik! Ha Giles egy kicsit bátorítaná, a lány örömest felköltözne a padlásra, hogy elcsábítsa a fegyvernököt, vagy az csábítsa el őt! És akkor szabadon élvezhetné a testi örömöket Alette-tel. A cselédjétől meg nem kéne tartani, hisz Ida úgy alszik, mint akit fejbe vertek! Nem kelti őt fel sem égzengés, sem földindulás!

Kettesben kell maradniuk, hogy megszabadítsa szerelmét a házasságról kialakult ostoba nézeteitől. Rolf kényelmes pozíciót keresve álmatlanul hánykolódott.

— Isten verje Róbert de Manneville-t és a hozzá hasonlókat! — átkozódott komoran. Ha csak fele annyira tisztességesen bánt volna Alette-tel, az asszony szíves örömest frigyre lépne vele! Miféle alak bántalmazza asszonyát szeretkezés közben? Világos, hogy ócska alak lehetett! Rolf végre álomba merült.

— Észrevetted, hogy megváltozott anyám? — faggatta Isabelle férjurát néhány nappal később, amikor kilovagoltak, hogy felmérjék, milyen károkat okozott a vihar. Isabelle megkönnyebbülésére nem esett kár semmiben, sőt a hó begyógyította a föld sebeit. Másfél éve, Mártonnapon kiáradt a tenger. A hullámok két mérföldnyire behatoltak a szárazföldre, és a Blyth úgy megáradt, hogy számos parcella víz alá került. Szerencsére a víz ott messze nem volt olyan sós, mint a folyó-torkolatnál, ahol az árvíz bizonyosan terméketlenné tette a földet. Tavaly sikerült Langston áradás sújtotta parcelláiról némi gabonát aratni, s most az eső és a hó vitathatatlanul jótékony hatással volt a megviselt területekre.

— Hogyhogy megváltozott? — kérdezett vissza Hugh.

— Sokkal többet mosolyog, mint valaha, és szövés közben örökösen énekelget. Szerfelett bosszantó, uram! — jelentette ki Isabelle morcosan.

Hugh tanakodott egy sort, beszámoljon-e neki a történtekről, végül úgy döntött, elmondja.

— Az anyád Rolf de Briard szeretője lett, ma Belle. Rolf szerelmes belé, ő pedig boldog. Ennyire egyszerű!

— Hogy hazudhatsz ekkorát az anyámról!? — fakadt ki Isabelle mérgesen. Vágtába rúgtatta lovát, és elviharzott.

Hugh utána nyargalt, földeken át, le a folyópartra, ahol a hápogó kacsák ijedten rebbentek szét a szélrózsa minden irányába. Végül egy tisztásra érkezve beérte. Isabelle remek lovas volt, Hugh el is tűnődött, vajon mikor fárad ki. De hát miért bántja annyira, hogy az anyja ismét boldogságra lelt? Lehet, hogy nem tudja, Rolf feleségül akarja venni Alette-et? No, majd ha elmondja, biztos lehiggad. Aztán Isabelle lova megbotlott, a lány átbukfencezett a kanca fején, s a hókupacban landolt. Hugh döbbenten figyelte a szeme előtt lepergő balesetet, s nagy kő esett le a szívéről, mikor a lány felpattant, s cifrán káromkodva leporolta a havat köpönyegéről. Hugh leugrott a lováról.

- Jól vagy, ma Belle? - rohant riadtan hitveséhez.

Isabelle felnézett, majd akkora pofont kevert le élete párjának, hogy az a csillagokat látta.

- Hazug disznó! - sipította, teljes erőből püfölve a férfi mellkasát. Mivel meglehetősen nagyra nőtt, öklözése sem volt éppen fájdalommentes.

Hugh megragadta Isabelle csuklóját, de a lány kisiklott kezei közül, s tovább ütötte-verte férjét, ahol érte.

- Hagyd abba, te fúria! - kiabált a lovag. - Hagyd abba! Nem hazudtam! Kérdezd meg anyádat, tényleg Rolf szeretője lett-e!

- Hogy jut egyáltalán eszedbe, hogy ilyet kérdezzek anyámtól! — üvöltötte Belle. — Sosem feszegetnék ilyen kényes témát. Sosem gyaláznám meg atyám emlékét ilyen gyanúsítgatásokkal!

- Atyád brutálisan bánt anyáddal! - kiabált Hugh vissza. - Rolf de Briard kedves és gyengéd! Alette-nek sosem volt része ilyen szeretetben! Tudod, hogy azt hitte, azért töltünk olyan sok időt egyedül, mert bántalmazlak? Ott kucorgott a hálónk ajtaja előtt éjjelente, és hallgatózott, ütlegellek-e. Kétszer rajta is kapták: egyszer Ida, egyszer meg Rolf. Most végre tudja, hogy egy férfi szeretetre

méltó is lehet szeretkezés közben! Legalább már nem félt téged, te komisz fúria! Nekem pedig nem szokásom hazudni!

Isabelle karja lehullott, arcából kiszaladt a vér.

- Megkérdezem! — mondta, ezzel felpattant a közelben várakozó lovára, és elviharzott a vártorony irányába.

Hugh Fauconier nagyot sóhajtott. Hogy is hihette, hogy gond nélkül megszelídítheti ezt a vadócot? Keserveset kacagott naivitásán. Isabelle eszményi hálótárs volt: szenvedélyes és tanulékony. Legalább ez közös bennünk, gondolta savanyúan, de Isabelle még sok meglepetést tartogatott. Intelligens, okos és hűséges. És bár imádott szeretkezni vele, félelmetes lobbanékonysága cseppet sem mérséklődött. Micsoda bolond volt! S bolond mód szerelmes asszonyába! Felszállt a lovára, a torony felé fordította a jószágot, és közben eltűnődött, vajon mi várja otthon.

Mikor hazaért, Isabelle-nek híre-hamva sem volt, de kancája egy lovászfiú mellett ment épp az istállóba. Hugh odaszólt a legénynek, aztán leugrott a lováról, s felsietett a csarnokba vezető' lépcsó'kön. Alette épp a szőttesén munkálkodott, Rolf az oldalán fújta a furulyáját. Belle az árnyékban megbújva leselkedett. Mikor Rolf megcsókolta Alette kezét, szemük gyengéden összefonódott.

Isabelle, nem tudván, hogy férje ott áll mögötte, besétált a csarnokba.

— No, asszonyom! — szólt gőgösen az anyjához. — Te aztán szépen őrzöd atyám emlékét! Úgy hallom, e férfi szajhája lettél! Micsoda szégyen-gyalázat!

Alette elsápadt, de rögtön talpon termett, hogy bátran szembenézzen lányával.

— Hogy merészelsz kritizálni, Isabelle? — vonta felelősségre a lányt. — Atyád, akit te imádsz, rossz férjem volt, bár erről sosem panaszkodtam. Neked pedig rossz atyád volt, bár valószínűleg ennek nem vagy tudatában. Ha jobb atyád lett volna, megengedte volna, hogy megbüntesselek, ha rossz voltál! Azzal, hogy nem tette, mindkettőnk kárára volt!

— Túlságosan pipogya voltál te ahhoz, hogy elsírd Róbert de Manneville-nek a vélt sérelmeidet! — csattant fel Isabelle.

— Csak a férj és asszonya tudhatja, mi folyik a zárt ajtók mögött!

— Hirtelen milyen rettenthetetlen lettél, asszonyom! — acsargott a lány.

— A szerelem ad erőt s bátorságot, leányom — jelentette ki Alette csendesen, s büszkén feszített Rolf oldalán.

— És ő vajon szeret-e téged, anyám ? És ha igen, vajon miért nem vesz feleségül? Ez a fickó csak a lábaid közé akar férkőzni, és cseppet sem tisztel! Atyám legalább becsült téged!

— Megkértem anyád kezét, Lady Isabelle — szólalt meg Rolf-, csak nem adja! De kitartok, míg igent nem mond, mert tiszta szívemből szeretem. És igenis tisztelem őt!

— Hát így állunk, asszonyom? — kérdezte Isabelle az anyját.

— Soha többé nem megyek férjhez — közölte Alette dacosan. — Nem hagyom, hogy még egyszer egy férfi döntsön felettem! A magam ura vagyok, és az is maradok!

Bemard atya, aki egész idő alatt a tűz mellett ücsörgött, felemelkedett, és csatlakozott a torzsalkodó felekhez.

— Leányom — intézte szavait Alette-hez —, ez a magaviselet nem szolgál jó példával, de tudom, nem szoktál így viselkedni! Sir Rolf feddhetetlen házassági ajánlatot tett neked! Ha úgy döntesz, nem akarsz hozzámenni, Sieur de Manneville özvegyeként jogodban áll nemet mondani neki, ám lelki tanácsadódként azt mondom, a továbbiakban be kell szüntetned ezt a léhaságot! — Szigorú pillantása Rolf de Briard-ra esett. - Neked pedig, uram, megtiltom, hogy a jövőben testi kapcsolatot létesíts ezzel a nővel, Alette de Manneville-lel, amíg hites uradul nem fogad! Ha bármelyikőtök megszegi parancsomat, mindkettőtöktől meg kell tagadnom a szentségeket! Megértettétek, amit mondtam? - zárta a mondókáját zordan.

Alette a lányára meredt, majd egy árva szó nélkül szobájába távozott, s úgy bevágta maga mögött az ajtót, ahogy csak tőle telt.

— Hallani akarom a lovagi esküd, uram! A nők gyöngék, de a férfiember még gyöngébb, ha egy nő esdekelni kezd. Tehát, az esküdet, sir Rolf!

— Esküszöm, atyám! — fogadta Rolf kelletlenül a papnak, miközben szemeivel majd felnyársalta Isabelle-t. Alany diadalittasan nézett vissza.

Hugh látta hitvese tekintetét.

— Menj a szobádba, Belle! — utasította csendesen, hangja azonban vészjóslóan csengett.

Isabelle tiltakozásra nyitotta a száját, de férje olyan ádáz pillantást vetett rá, hogy fékezte nyelvét.

— Igenis, uram - válaszolta alázatosan.

— És ki se tedd a lábad, míg el nem döntöttem, mi legyen a büntetésed! - tette hozzá a lovag.

Belle megtartotta magának a fejében megfogalmazódott választ, s úgy tett, ahogy férje parancsolta.

Alig húzta ki a lábát a csarnokból, Hugh máris cimborájához fordult.

— Az én hibám! Elmondtam neki az igazat, mert látta, hogy Alette megváltozott az elmúlt néhány napban. Őszintén sajnálom, Rolf!

Rolf megrándította a vállát.

— De hát miért nem megy hozzád, fiam ? — tudakolta az atya. Rolf elmagyarázta.

— Ó! — szörnyülködött Bemard atya a fejét ingatva. - Igaz, a férj valóban élet-halál ura a házasságban, és Szent Pál is arra tanítja az asszonyokat, hogy mindenben engedelmeskedjenek uruknak, mégis túl sok férfi él vissza Istentől kapott hatalmával. Nem lenne szabad így bánni a gyengédebb, gyengébb nemmel, sőt dicsőíteni, tisztelni kéne őket, amiért képesek új életet adni. Engedélyezem, sir Rolf, hogy tovább udvarolj hölgyednek, de az nem torkollhat nemiségbe, míg Alette örök hűséget nem fogad neked! Most eredj, vigasztald meg, mert hogy összetört a szíve, afelől bizonyos vagyok! Ha gyengéden kiállsz Isten parancsolata mellett, idővel győzedelmeskedni fogsz, s asszonyod a tiéd lesz! Imádkozom értetek!

Rolf elsietett, az atya pedig Hugh-hoz fordult.

— Jó uram, a feleségednek kijár egy alapos dorgálás! Nem irigylem tőled! Mindenesetre mielőbb essél túl rajta!

Hugh komoran elvonult szobájukba, ahol Isabelle várakozott. Mikor behúzta maga mögött az ajtót, és látványosan kulcsra zárta, a lány dühösen rámeredt, bár szíve elszorult a félelemtől.

— No hát, Belle, mivel magyarázod az anyáddal és sir Rolffal szemben tanúsított gyalázatos viselkedésed?

— Még az atya is megmondta, hogy igazam van! — védekezett a lány. — Anyám úgy viselkedett, mint egy szajha, az első jöttmentnek odadobta magát!

— Nagyon tévedsz! — vetette ellen Hugh. — Neked újdonság a szenvedély, ma Belle! Mondd, hogy tetszik?

— Egyszerűen csodás!

— No, anyádnak szintén újdonság! Szerinte is csodás, különben nem űzte volna Rolffal az utóbbi néhány héten! Rolf lankadatlanul azon van, hogy leküzdje anyád érthető ellenérzéseit a házassággal szemben. Idővel sikerrel is jár, de neked semmi jogod nem volt, hogy ország-világ előtt szétkürtöld a kapcsolatukat! Hála Istennek, hogy a szolgálók nem voltak jelen! Rolf az intézőnk. Ezzel a húzással alááshattad volna a tekintélyét! Anyádat is megbántottad, Bemard atyát meg arra kényszerítetted, hogy lelkük halhatatlanságára hivatkozva eltiltsa őket egymástól, pedig amúgy valószínűleg szemet hunyt volna a kapcsolatuk felett! Úgy viselkedtél, mint egy akaratos, makrancos gyerek, ma Belle, ezért férjedként kötelességem, hogy ráncba szedjelek! Úgy tűnik, nincs más választásom! Vedd le a köpönyeged!

— Tessék? — Isabelle nem hitt a fülének.

— Vedd le a köpönyeged! El kell hogy náspángoljalak! Úgy viselkedtél, mint egy gyerek, ezért gyereknek kijáró büntetésben lesz részed! Elfenekellek!

— Csak nem mersz! - hűlt el a lány.

— Micsoda? Még ellenkezni mersz? — Hugh vészjóslóan felvonta szemöldökét.

— Nem te magad mondtad, hogy nem szoktál nőket ütlegelni? -visította Isabelle.

— Nincs más választásom, Belle! Most pedig tedd, amit mondtam! Azonnal!

Belle megkukult. A férje tényleg el fogja verni! Szíve összeszorult a félelemtől, kívülről azonban cseppet sem látszott idegesnek. Egyenesen férje szemébe nézett, levette köpönyegét, és szépen kisimítva maga mellé helyezte. Aztán kérdőn Hugh-ra pillantott, aki ekkorra már az ágyon ült.

— Gyere ide! — hívta Hugh Isabelle-t, s mikor a lány ott állt előtte, ráparancsolt: - Húzd fel a pendelyt, és hasalj a térdemre! —Tekintete roppant fenyegető volt.

— Meglásd, egy nap úgyis megöllek! — fenyegetőzött Isabelle.

— De nem ma! - felelte Hugh, és a térdére fektette a lányt. - Ezt, Belle, az anyádért kapod! — mondta, s keményen a fenekére suhintott. Belle sikított, bár jajveszékelése inkább a benne fortyogó dühnek, mint a komoly fájdalomnak volt betudható. - Ezt Rolfért kapod! -Hugh keze ismét lesújtott. - Ezt pedig miattam! - Keze harmadszor is a lány fenekén csattant. - Most pedig, te lehetetlen fúria, sikoltozz tovább! Azt akarom, hogy az egész ház azt higgye, hogy azt kapod, amit megérdemelsz!

Isabelle hallotta, hogy a férfi keze hatalmasat csattan valamin. Rémülten felsikoltott. Csak utána vette észre, hogy férje a feneke helyett az ágyat csapkodta. Megkönnyebbülten felzokogott, majd szétmázolta az arcán pergő könnyeket, és tovább sikoltozott, ahogy csak torkán kifért, hogy a csarnokban tartózkodók bizton fültanúi lehessenek megleckéztetésének.

— Na — mondta Hugh fennhangon —, remélem sikerült téged móresre tanítanom, egy életre okultál belőle, és a jövőben több tiszteletet tanúsítasz mások iránt. Elvégre te vagy Langston vártornyának úrnője! - Megfordította a lányt, magához ölelte, s a fülébe súgta: — Most aztán tényleg komisz voltál, Isabelle!

— De te is! - szájalt a lány. — Miért nem engem ütöttél, uram? Megérdemeltem volna! — ismerte be.

— Ütlegelt eb nem zárja szívébe a gazdáját! — hangzott a meghökkentő válasz.

— Én nem vagyok állat! — kérte ki magának Isabelle, s megpróbált kiszabadulni a férfi ölelő karjaiból.

— Ez igaz, de pont ezért több sütnivalód lehetne annál, mint hogy úgy viselkedj, ahogy az előbb a csarnokban! Anyád nem tartozik többé hűséggel atyádnak! Mivel még gyönyörű és fiatal, boldog élete lehet Rolffal. Tán féltékeny vagy rá, ezért nem akarod, hogy boldog legyen?

— Nem, dehogy! Tudom, hogy atyám cudarul bánt anyámmal, de hozzám mindig kedves volt. Ezért torzsalkodunk miatta.

— Akkor próbáld megjobban megérteni, chériel - Hugh finoman megcsókolta hitvese kívánatos ajkait. — Nagyon fájt?

— Jó nagyot tudsz ütni, uram — dörzsölgette Isabelle sajgó fenekét. — Eléggé csípett!

-Az jó! - felelte Hugh háborgó asszonyának. - Akkor, ha legközelebb ilyen elhamarkodott cselekedetre késztetne lobbanékonyságod, jusson eszedbe a csípős fenekelés, és gondold meg, mit csinálsz, ma Belle! N'est-ce pas? — Hugh szeme pajzánul villogott.

— Most már bizonyos, hogy egy nap megöllek! — zúgolódott Isabelle. Hugh felkacagott.

MÁSODIK RÉSZ

Anglia 1101 tavasza-1103 nyara

Hatodik fejezet

Télvíz idején megellettek a birkák, s a világra jött kisbárányok közül egy sem hullott el, ami Langston népe szerint igen jó ómen volt, s bizton számíthattak jó termésre a következő évben. A tehenek kora tavasszal szülték meg borjaikat, ráadásul három kanca is lecsikózott. A kicsinyek majd

kicsattantak az egészségtől, naphosszat anyjukkal vagy egymással kergetőztek az aszfodéloszokkal tarkított zöldellő mezőkön. Mire elérkezett a szántás ideje, minden éledezni kezdett. Anglia nagy részén még sejtelmük sem volt az embereknek, hogyan kell megnövelni a föld termőképességét, Langstonban azonban már évszázadok óta ismerték a hármas vetésforgót, mely szerint minden harmadik parcellát pihentetés végett parlagon hagytak, miközben a másik két területen dúsan nőtt a gabona. Az aratás ideje az őszi—téli vetésű földeken késő tavasszal, a kora tavaszi vetésűn nyáron jött el.

A közös művelésű földeket egyenlő részekre osztották, és a jobbágyok mindenütt kaptak egy-egy parcellát, ahol gabonát termesztettek. Allataikat kiterelhették a közös mezőkre legelészni, disznaikat kicsaphatták az uraság erdejébe makkozni, s ezenfelül tűzifát gyűjthettek maguknak télire. A jobbágy, akár erdőben a fa, az uradalom szerves részét képezte, és gazdája engedélye nélkül nem hagyhatta el azt. Az engedelmes, hűséges jobbágy biztosra vehette a maga lakját és földecskéjét, ám ezekért a javakért cserébe szolgálnia kellett urát, bármit kívánt is az tőle.

Ha eljött a szántás-vetés ideje, először ura földjét művelte meg, csak aztán a magáét. Minden évszakban köteles volt elvégezni a rá kiszabott pluszmunkát, urának természetben fizetett. Lisztjét kizárólag ura malmában őröltethette, s búsulhatott, ha a szabados molnár jellemtelen alak volt, s többet kért az őrlésért, mint ami jogosan járt volna. Ura engedélye nélkül se nem házasodhatott, se gyerekei nem

lehettek, bár a jó gazda ritkán tagadta meg a jobbágytól az áldást, ha mindkét fél hajlandóságot mutatott.

Langstonban azonban, mint minden kisbirtokon, úr, jobbágy és szabados egyaránt ki volt szolgáltatva a másiknak.

Ami Hugh Fauconier-t illeti, o elsősorban Henrik királynak tartozott hűséggel, hisz tőle kapta a birtokát. A királynak a szétosztott földekért cserébe voltak bizonyos elvárásai hűbéreseivel szemben. Példának okáért, ha csatában fogságba esett, hűbéresei váltották ki, ők fizették legidősebb fia taníttatásának költségeit, míg lovaggá nem ütötték, és ők állták legidősebb lányának stafírungját. Hűbérbirtoka fejében minden hűbéres köteles volt évi negyven nap katonai szolgálatot teljesíteni, s ha a király úgy kívánta, szórakoztatni uralkodóját, illetve felfedezőútra, avagy csatába indulni vele.

Ha a hűbéres mindezt teljesítette, birtoka és népe következett. Hugh és Rolf apránként kiépítette a védelmi vonalat, amelyre számíthat, ha Langstont martalócok támadnák meg. S bár Hugh a királytól kapta birtokát, amennyiben egy erős ellenfelének Langstonra fájna a foga, és ő képtelen lenne megvédeni, óhatatlanul búcsút inthetne vártornyának és földjeinek. S ha Langston új ura még arra is hajlandó lenne, hogy hűséget fogadjon Henrik királynak, a királynak eszébe sem jutna tiltakozni, hisz mi haszna egy gyenge hűbéresből? Vagyis Langston lakói egymásra voltak utalva, ha biztosítani akarták megélhetésüket és fennmaradásukat.

A szántóföldeket hamarosan bevetették, s rövidesen kidugták fejüket a zöld hajtások; a tehén- és birkacsordát kihajtották a rétekre legelni; a gyümölcsfák bőséges termést ígérve ezerszámra bontogatták virágaikat. Alette és Isabelle alig szólt egymáshoz, a kényszer azonban együttműködésre késztette őket: együtt irányították a répa, hagyma, póré, borsó és bab vetését, a káposzta palántázását. A torony falain belül elhelyezett gyógynövénykert Alette felségterülete volt. Itt nevelte a gyógyításra és ételízesítésre szolgáló növényeit, melyeket egykor Normandiából telepített új otthonába.

- Mindig meg akartad nekem tanítani, mit kell tudnom róluk! -jegyezte meg Isabelle kedélyesen. Nagy igyekezettel azon fáradozott, hogy visszakerüljön anyja kegyeibe. Jó pár hét eltelt már, hogy Alette szerelmi ügye Bemard atya tudomására jutott, de anyja haragja cseppet sem enyhült azóta. Isabelle most saját bőrén érezhette meggondolatlan viselkedésének következményeit. A birtokon egyedül anyja volt rangjabeli nő, s rá kellett ébrednie, hogy egyben egyetlen barátja is. Ezért szerette volna áthidalni a köztük tátongó szakadékot. Alette ugyanakkor nem mutatott túl nagy hajlandóságot, hogy fátylat borítson a múltra.

- Sosem érdekelt téged - felelte kimérten. - Mi ez a nagy pálfordulás? - Letérdelt, s óvatosan lehúzta a télire betakargatott növényekről a takarót.

- Langston úrnője lettem, és ha jó úrnője szeretnék lenni népemnek, meg kell tanulnom, hogyan segíthetek rajtuk. Egy szép nap majd én osztom meg a tudományod lányaimmal és unokáimmal.

- Sok mindent kell pótolnod! - mondta Alette mellé térdelő lányának. - Ez itt egy istenfa, hajszálszerű leveleiről ismerheted fel. Használhatod lázcsillapításra és sebekre. Emez meg testvére, az üröm. Kiváló szer székrekedés és hasfájás ellen. Ezenkívül emberből és állatból egyaránt kiűzi a bélférget, és jó bolhairtó. Ha viszont sokat belélegzel belőle, fejfájást és ingerlékenységet okoz. - Alette lecsípet az istenfáról egy levelet, szétmorzsolta ujjai közt, és Isabelle orra alá dugta. - Szagold meg!

Isabelle megszaglászta.

- Milyen édeskés az illata!

- Az íze viszont keserű!

- Es ez mi? - mutatott Isabelle egy vörös szegélyű, lilás szirmú, aromás illatot árasztó virágra.

- Fekete üröm. Bor és sör ízesítésre szokták használni.

- És mi van még?

- Varádics, főként főzéshez, de szélhajtó hatása is van. Emez itt a körömvirág, a bubópestis ellenszere, jó csípésekre, de az ételeket is nagyon finommá teszi. Ha érlelés előtt a sajtba keverjük, a sajt megőrzi a színét, cukrozva pedig fenséges kompót lesz belőle. A májkökörcsin teája enyhíti a máj bántalmakat, a cickafark elállítja a vérzést, a gyűszűvirág külsőleg alkalmazva a görvélyes megbetegedéseket gyógyítja. A kökörcsin virága zöldre, az aszfodéloszé sárgára festi a ruhát. A nőszirom gyökértörzséből tintát nyerünk. Ha megszárítjuk a gyökértörzset, kellemes illatosítószert kapunk. A levendula segít az álmatlanságban szenvedőknek, a pemetefű a köhögést csillapítja. A borrágófű és a kakukkfű bátorságot önt az emberbe, a citromfű javítja a memóriát, a zsálya pedig májusban fogyasztva hosszú életet ad - fejezte be Alette a felsorolást. - Persze ez csak a kezdet, de ha már a töredékét sikerült megjegyezned annak, amit mondtam, az is egy lépés előre. - Energikusan foglalkozni kezdett a növényeivel. - Eridj! - szólt Belle-re.

- De segíteni akarok, asszonyom!

- Nem kell! így is többet tettél értem a kelleténél - jegyezte meg Alette szarkasztikusan. - Nincs szükségem a segítségedre, leányom!

- Annyira sajnálom! - fakadt ki Isabelle. - Azt hittem, csak ledér-ségből vagy vele! Nem tudtam, hogy szereted! Nem akartalak bántani, anyám!

- Szeretem? Ezt meg miből gondolod? - kérdezte Alette dühösen. - Szerinted tehát ha egy nőegy férfi ágyába bújik, akkor mindjárt szerelmes is belé? Te szerelmes vagy a férjedbe, Belle? Egyáltalán, tudod, mi az a szerelem? RolfdeBriard bebizonyította nekem, hogy a szenvedély nem feltétlenül durva és bestiális. Megmutatta, hogy egy férfi igenis szerelmeskedhet gyengéden. Őbenne megvan minden, ami atyádból hiányzott!

- És ezért szerelmes vagy belé! - vonta le a következtetést Isabelle diadalittasan.

Alette eltűnődött.

- Talán igen, de te, Isabelle, erre még csak utalást sem tehetsz! -Alette felállt és leporolta szoknyáját. - Megtiltom!

- De hát miért? O imád téged, és az minden vágya, hogy feleségül vegyen! - Belle felemelkedett, szembenézett anyjával.

- Nem vagyok hajlandó még egyszer igába hajtani a fejemet! Egy férfi bánthatja a feleségét, de sosem emelne kezet a szeretőjére! Egyébként nem vagyok se a felesége, se a szeretője, hála az én erkölcsös lányomnak, aki nem tűri az ilyesmit a házában! - vágott vissza Alette keserűen.

- Itt Hugh az úr - hallotta Isabelle a saját hangját -, és ha megparancsolja, akkor muszáj oltár elé állnod Rolf de Briard-ral, anyám!

- Előbb vetném le magam a torony faláról, vagy előbb fojtanám vízbe magam! - mondta Alette komoran a lányának. - Nehogy azt hidd, hogy erőszakkal házasságba kényszeríthetsz, még a végén a lelkeden száradna a halálom! - Sarkon fordult és odébbállt.

Aznap éjjel Isabelle és férje ébren feküdt az ágyban.

- Miért ragaszkodik ilyen csökönyösen az elképzeléséhez?

- Mert apád állandóan bántalmazta - magyarázta Hugh türelmesen, amint a lány lágy melleit cirógatta hosszú ujjaival. - Ha Isten is úgy akarja, Rolf győzedelmeskedni fog.

- Es ha nem akarja?

- Akkor valószínűleg mindketten boldogtalanok lesznek - mondta Hugh. Megcsókolta a lány ajkait, s jót somolygott Belle sípoló lélegzetvételén. - Azt mondják, apádtól örökölted heves vérmérsékletedet, de szerintem anyád véréből is csörgedezik az ereidben. Ő is nyakas, eltökélt asszony. - Egyik kezével átkarolta hitvesét, a másikat végigcsúsztatta a derekán, és megmarkolgatta a hátsóját. - Már több hete, hogy el kellett náspángolnom ezt a finom kis popsit - motyogta. - Nagyon jó kis asszonykám voltál az utóbbi időben, ma Belle! -Keményen megcsókolta, szájával szétfeszítette az asszony ajkait, s nyelvével átnyúlt, hogy megvívjon az asszonyéval.

Isabelle-lel forgott a világ. Lassan ugyan hozzászokott férje szenvedélyéhez, gyanította, hogy tartogat még számára meglepetéseket. Eddig nem csókolta így, de tetszett neki. Sóhajtva elfészkelődött, hogy Hugh még jobban átölelhesse, és vágyakozástól feszülő melléhez húzhassa.

- Hmmmm - dorombolta, éles kis körmeit finoman a férfi húsába vájva.

Hugh érezte, ahogy a gyönyör végigfut testén.

- Te fúria! — becézte. - Hála Istennek, még mindig túl ártatlan vagy ahhoz, hogy ismerd saját hatalmad!

Belle válaszul megharapdálta férje fülcimpáját, aztán kis nyelvét a fülébe dugta, és körbejáratta, majd finoman belefújt. Kezével megcirógatta urát, s merészen odasúgta:

- Olyan kemény a dákod, uram, mint a vas! Látom, minden vágyad, hogy megdugjál! No gyere, hatolj belém, Langstoni Hugh! -Forró csókot nyomott férje fülére.

- Te szégyentelen! - ugratta Hugh a lányt. Ujjai kedvese izgalomtól csatakos szeméremajkait cirógatták.

- Igaz - ismerte be Belle jámboran. - Ha szerelemről van szó, valóban levetkőzöm gátlásaimat. Siess, férjuracskám! Magamban akarom, érezni akarom a perzselő lüktetésed! Nem bírom tovább nélküled!

- Mondd ki: azt akarod, hogy a magamévá tegyelek! - kérette magát a férfi.

- Azt akarom, tégy magadévá! - vágta rá Isabelle. - Oóó, Hugh, könyörgök! Tégy magadévá! Most!

Hugh majd belepusztult, és szíve szerint vadul döngette volna, mégis csigalassúsággal hatolt be kedvese vágytól nedves hüvelyébe. Ámultán fedezte fel, hogy nem tud betelni asszonyával. Néha arra gondolt, el sem hagyná az ágyat, ha tehetné. Esküvőjük óta, az asszony havi ciklusát leszámítva, nem telt el nap, hogy ne szeretkeztek volna naponta többször is. És Isabelle mindig mohón epekedett utána. Úgy bizony! Mohón epekedett utána!

- Kénytelen leszek erényövet csatolni rád nyáron, amikor Henrik királyt szolgálom. - Feneke hol összepréselődött, hol szétnyílt, ahogy meglovagolta a lány hullámzó testét. - Túl szenvedélyes vagy, ma Belle! - Hugh a magasba emelte Isabelle lábát, hogy még mélyebbre hatolhasson. Úgy tűnt, nem tud eleget kapni kedveséből.

- Neked mindig az leszek, uram! - lihegte Belle, s lábait a férfi derekára kulcsolta. Ó, te jó Ég! Milyen csodálatos szerető a férje, s szeretkezésük mennyi gyönyör forrása! - Senki sem tehet túl rajtad bujálkodásban! - Kisvártatva Belle már a fellegekben szárnyalt, kiáltásai a férfiéval kórusban visszhangzottak a szobában, ahogy együtt hágtak a gyönyör csúcsára.

Az aktus után kielégülten feküdtek egymás karjaiban.

- Néhány nap múlva meg kell látogatnom nagyapámat worcesteri birtokán! Szerintem Langstonban remekül lehetne sólymokat tenyészteni, és neked is ígértem egy madarat, ma Belle! Fiatal jószágot hozok, hogy te magad idomíthasd be.

-Veled mehetek? Még sosem jártam Langstonon túl! Annyira szeretnék utazni!

- Most nem jöhetsz, szerelmem! Ez az idő nem alkalmas látogatásra, túl sok a teendő itthon. Rolf itt marad ugyan, hogy felügyelje a tennivalókat, de nem szeretném, ha ismét anyád venné kezébe a háztartást. Langston most már a tiéd! Túl korai lenne elutaznod! Csak összezavarná a cselédeket, és meginogna a tekintélyed. Márpedig ezt mindenáron el kell kerülnünk, mert a nyár folyamán a király magához hívat engem is és Rolfot is, hogy mellé álljunk a fivére ellen folytatott küzdelemben, aki megpróbálja megkaparintani

Angliát. Akár itt, akár Normandiában csatlakozunk a csatázó királyhoz, a végeredményt tekintve egy a lényeg: mindkettőnknek mennünk kell! Teljes egészében rád hárul majd, hogy Langstonban rendben folyjanak a dolgok! És bár apád távollétében le voltál a birtok intézője, Langston úrnőjének mindig anyádat tekintették! Most azonban megváltozott a helyzet! Langston minden ízében úrnője tulajdona, ha a birtok ura távol van.

- Egyszer azért bemutatsz majd a családodnak? -tudakolta Isabelle. Csalódott volt ugyan, de értette, miért akarja férje, hogy maradjon. Kötelezettségei voltak, s bár ura mellett nem volt nyűg ellátni feladatát, az elmúlt évek megmutatták, hogy nem lesz könnyű dolga.

- Ha ez a háború nem hoz ádáz küzdelmet, ellátogatunk hozzájuk ősszel, aratás után - ígérte Hugh, s egy csókot nyomott a lány orrára.

Hugh néhány nap múlva fegyvernöke, Fulk, valamint hat fiatal, világra éhes langstoni legény kíséretében nyeregbe pattant, és neki vágott az útnak. Isabelle szomorúan bár, de mosolygós arccal inteti búcsút férjének. Hugh egy hónapig lesz távol, s neki máris hiányzc il i a férfi! Hogy lehetséges, hogy ilyen könnyedén belopta magát a szívébe? Felkacagott ostobaságán. Hugh Fauconier erős és kedves. Tudta, miként érezze jól magát, és senkinek, de senkinek, még drága kis asszonykájának sem engedte meg, hogy kihasználják. Isabelle felnézett rá, gyengéden szerette.

Hugh jó pár hétig távol volt. Már május közelgett, mikor a toronyban strázsáló őrszem lovasokat jelzett. A folyó túlpartján, az átkelővel szemközt egy kis csapat felfegyverzett ember tűnt fel. Isabelle letekintett Langston falairól, és számolni kezdett.

- Tízen vannak - mondta. Anyjához fordult: - Hol van Rolf de Briard?

- Reggel kilovagolt az egyik távoli faluba - felelte Alette. - Nem találod ismerősnek a csapat vezetőjét, Isabelle?

- Jobb lesz, ha Rolf után küldünk valakit - jelentette ki a lány, eleresztve a füle mellett anyja szavait. - Biztonságban vagyunk, amíg meg nem próbálják átúszni a folyót. Bár szerintem nem próbálkoznak ilyen őrültséggel, mert még a vak is látja, hogy ebben a tölcsértorkolatú folyóban erős áramlatok sodrába kerülhet, aki beleveti magát.

- De hát ez Richárd! - kiáltotta váratlanul Alette. - A fivéred, Richárd de Manneville! Nézd csak meg jobban, Isabelle! Hát nem Richárd?

Belle utasítást adott, hogy küldjenek a birtok intézőjéért, majd kimeresztette szemét, úgy bámult át a folyón.

- Lehetséges, hogy ő az. Nem látom ekkora távolságból. Amúgy, amikor legutoljára találkoztunk, még siheder volt.

- Mi a csudát akarhat? - tanakodott Alette idegesen. - Minek jött vissza Angliába? Normandiában lenne a helye!

-Te félsz! - lepődött meg Isabelle. - De hát miért? Egy de Manneville nem bánthat téged!

- Richárdnak nem itt lenne a helye! — hajtogatta Alette. - Semmi oka, hogy Langstonba jöjjön! Ez rossz jel!

- Azért mi is tartogatunk neki néhány meglepetést! Senki sem értesítette az esküvőmről, ugye?

Alette megrázta a fejét.

- Senki. Nem éreztem szükségét az udvariaskodásnak, hisz annyi tisztesség sem szorult belé, hogy üzenjen nekünk atyád haláláról vagy a saját esküvőjéről. Azt sem tudjuk, ki a hitvese, és vannak-e gyermekeik!

- Engem nem is érdekel - felelte Isabelle. - Amikor Richárd képes volt azért Manneville-be vágtatni, mert apánk rám hagyta Langstont, ráébredtem, hogy egész idő alatt Langstont imádta, nem engem.

- De ha tudtad, miért nem mondtad el nekem? Egész idő alatt őt védted! Hogy tehetted?

- O a mostohatestvérem, asszonyom!

- Hahóóóó! Vártorony! - kiáltott valaki a folyón túlról.

- Türelmetlen, mint mindig - dünnyögte Belle, majd hangosan visszaszólt: - Ki vagy, uram?

- Richárd de Manneville vagyok, Langston ura! - hangzott a válasz.

Isabelle hahotára fakadt, s gunyoros nevetése hangosan szállt.

- Te nem lehetsz Langston ura, Richárd, és ezt nagyon is jól tudod! Átküldőm érted és két emberedért a dereglyét, ha visszaérkezett az intézőnk. Addig viszlát, fivérem!

— Belle? Te vagy az? Ördög és pokol! Te átokfajzat, jól megnyúltál! Engedj át, most azonnal! Reggel óta egy falat nem sok, annyi sem csúszott le a torkunkon!

— Az a te bajod, Richárd! Átkelhetsz, mihelyt az intézőnk megjön, egy perccel sem előbb! Persze megpróbálhatsz átúszni a lovaiddal, de hamarosan dagály lesz. Ha belefulladsz, legalább egy gonddal kevesebb! Csak gyere, ha akarsz!

Most Richárd de Manneville-en volt a sor. Felnevetett.

— Istenátka Isabelle! Látom, mit sem változtál! Inkább várunk, petité soeur\

Isabelle és az anyja lement a toronyból és visszatért a csarnokba. Alette-nek majd kiugrott a szíve.

— Hogy merészeli Langston urának nevezni magát! Sokkal jobban tudja ő ezt annál!

— Ugy hívja magát, ahogy akarja, asszonyom, de a lényegen ez nem változtat semmit. Langston az én hozományom! A király parancsára feleségül mentem Hugh Fauconier-hez, most már ő Langston ura. Vajon mihez kezd majd Richárd ezzel a ténnyel?

— Kiköpött apád! — mondta Alette komoran. — Semmit sem tesz érdek nélkül! — Elvette a cselédtől a boros kupát, és idegesen belekortyolt. - Mi a csudát akarhat?

— Nyilván valami tervet forral, hogyan szabadítson meg Langston-tól. Sikerült Manneville-re rátennie a kezét, megnősült, szerintem már örököse is született, különben nem hagyná magára az asszonyát. Most az én részemre feni a fogát. — Felkacagott. — Hogy le fog esni az álla az én drágalátos fivéremnek, mikor a tudomására jut, hogy Langston többé már nem szabad préda, és húgocskája sem védtelen!

Rolf de Briard a küldönccel a sarkában berobbant a csarnokba.

— Láttam! — Bólintott Isabelle-nek, de szemét végig Alette-re szegezte.

— A mostohafivérem, Richárd de Manneville. Képzeld, elnevezte magát Langston urának! — mesélte a lány, és gyorsan informálta Rolfot. — Ugye van elég emberünk, hogy megvédjük a tornyot a maroknyi seregével szemben?

— Sokkal nagyobb sereggel szemben is képesek lennénk megvédeni Langstont, hölgyem! - közölte Rolf.

- Szerintem szükség lesz egy kis erőfitogtatásra, Rolf. Nem szeretném, ha a drágalátos fivérem egy percre is azt hinné, hogy akár szemernyi esélye is van, hogy elragadja tőlünk Langstont! Richárd bűbájos is tud lenni, de a lelke mélyén könyörtelen vadállat.

Rolf bólintott.

- Adj egy órát, és átküldőm érte és embereiért a dereglyét. Jobb, ha nem hagyjuk a többieket szabadon kószálni a birtokon. Lehetséges, hogy többen is szándékoznának csatlakozni a

társaságához. Ha a tornyon belül tartjuk a fivéredet meg a csapatát, legalább kívülről nem érhet minket támadás. Hugh néhány napon belül hazaér.

- Rád hagyom a torony védelmét, Rolf- mondta Isabelle mosolyogva a férfi legnagyobb meglepetésére.

Kissé zavartan meghajolt, és magára hagyta a két nőt.

- Nem csinosítjuk ki magunkat, hogy kellőképpen fogadhassuk vendégünket? — kérdezte Isabelle az anyját.

Mikor Richárd de Manneville egy óra múlva belépett Langston csarnokába, elképedve bámulta fogadására siető húgát. Isabelle nő létére valóban sudár termetű volt, s fenséges tartását nyakán és kézelőjén indigókék és arany hímzéssel díszített, citromsárga gyapjútunikája és uszályos zöld szoknyája még inkább kihangsúlyozta. Karcsú derekára zöld selyemöv simult, aranyló vörös haját aranycsat fogta össze. Annyi bizonyos, hogy ez a lány már nem az a csitri, akitől elbúcsúzott, mikor Normandiába ment.

- Isabelle, ma petité soeur! - köszönt Richárd, s üdvözlésképpen átölelte Isabelle-t. Úristen! Hisz ennek a lánynak kifejlett, telt keblei vannak! Egy kicsit szorosabban és hosszasabban tartotta karjában, mint az illendőség diktálta volna.

Isabelle kiszabadította magát.

- Üdvözöllek Langstonban, fivérem! - mondta Isabelle angolul, majd merészen nekiszegezte a kérdést: - Mi szél hozott angol földre? Tán Manneville nem tart rád igényt?

- Atyánk halott, s Vilmos ugyancsak - jelentette be Richárd drámai hangon.

- Tán azt hitted, nincs tudomásunk róla? - kérdezte Isabelle élesen. — És halljuk, megnősültél!

- Fogalmam sem volt, hogy egy ilyen eldugott porfészekbe is eljutnak a hírek — szólt Richárd fitymálón.

- Henrik király aggódott, hogy férfi nélkül anyám és én védtelenek vagyunk. - Megfordult és magához intette Rolfot. — Ez itt az inté zőnk, Rolf de Briard. Sir Rolf, hadd mutassam be neked Richárd fivéremet, Sieur de Manneville-t!

A két férfi egymást mustrálgatva bólintott.

Richárd de Manneville bólintott egyet mostohaanyja felé.

- Asszonyom, örülök, hogy ismét látlak. — El is feledkezett róla, milyen fiatal! Es milyen szemrevaló! Kedvenc kékjében tündökölt, s arca olyan derűt sugárzott, amilyenre Richárd, hiába kutatott agyában, nem is emlékezett.

- Jól nézel ki, Richárd - felelte Alette hűvösen.

Langston gyakorlott cselédei felszolgálták Sieur de Manneville-nek és kilenc társának a frissítőket.

-A vacsora rögtön tálalva, addig is meséld el, mi célból jöttél Langstonba, Richárd! - kérte Isabelle.

- Róbert herceg nekem adományozta Langstont — kezdte a férfi.

- Tessék? Nem hallottam tisztán, fivérem! — szólt közbe Isabelle fagyosan. - Róbert herceg nem adományozhatja neked Langstont csak úgy, mivel atyánk közvetlenül Vilmos királytól kapta ajándékba, ő pedig nekem adta Langstont, nem neked, Richárd! Hogy merészelsz azzal próbálkozni, hogy elbitorold tőlem Langstont?!

- Isabelle, te ezt nem értheted, hisz fiatal lányka vagy még, de hamarosan háború lesz! Róbert hercegnek szüksége lesz Langstonra, amint visszaszerzi atyja hagyatékát Szépdiák Henriktől! — magyarázta fivére. - Egy nő nem rendelkezhet Langston felett! Az természetellenes lenne! Atyánknak sosem kellett volna rád hagynia Langstont, de Róbert herceg majd kiköszörüli a csorbát!

- Langston a hozományom, Richárd!

- Csak nem képzeled, hogy kitenném az én drága kis húgocskám szűrét, Belle? Ráadásul férj nélkül?-kuncogott Richárd.-Dehogy! Hoztam neked egy férjet, chériel Mindketten hűséget esküdtünk

Róbert hercegnek, és Luc de Sai nekem is hűségesküt tett. Cserébe feleségül kap téged, Isabelle, és őrzi Langstont számunkra. Te pe< lig, lady Alette, szintén maradhatsz óvó szárnyaink alatt. Már mindent elintéztem! - zárta mondókáját elégedetten.-Luc de Sai, ide hozzámI

Egy robusztus, fekete szemű, fekete göndör hajú fiataléiul lei váll ki a társaságból, hogy csatlakozzon Richárdhoz.

— Luc, ez a húgom, aki hamarosan a menyasszonyod lesz! Hát nem remek lány?

Luc de Sai arcátlanul méregetni kezdte Isabelle-t, szeme hosszasan elidőzött a lány telt keblein. Megnyalta a száját.

— Hölgyem! — köszönt végül, s meghajolt.

— O, drága Richárd — vetette közbe Isabelle mézesmázos hangon. - Lehetetlenség, amit kérsz! Attól tartok, nem lehetek ezen úriember asszonya!

— Miért, Belle, csak nem félsz? Ezt nem feltételeztem volna rólad! - kacarászott Richárd önelégülten.

— Nem, Richárd, nem olyan fából faragtak engem, de téged annyira lefoglalt, hogy elmeséld, mi mindent tettéi értünk, hogy elfelejtetted megkérdezni, mi történt velünk az elmúlt években, amikor anyám és én egyedül maradtunk. Ezért most közlöm veled, csak annyi történt, hogy hét hónapja férjhez mentem!

— Én vagyok a de Manneville család feje, Isabelle, te pedig de Manneville vagy! — zúdult fel a férfi. — Nem mehetsz férjhez a beleegyezésem nélkül, márpedig én nem adtam a beleegyezésem! Érvényteleníteni fogjuk a házasságot!

— Szeretem, ha egy nőt már betörtek — helyeselt Luc de Sai. -Nem bánom, ha nem szűz a lány, uram!

— Hol a férjed? — faggatta Richárd de Manneville, és dühösen Rolf de Briard-ra meredt. — Te vagy az, intéző?

Isabelle felnevetett.

— Nem, nem Rolf az. Az én uram Hugh Fauconier, Langston utolsó angolszász urának leszármazottja, drága fivérem. Az uram nincs itthon. Worcesterbe szólította a kötelesség. Ami a felettem gyakorolt hatalmadat illeti, Richárd, hát olyan nem létezik! Én a király parancsára esküdtem hűséget Hugh-nak, mivel Henrik király, akárcsak fivére, szintén úgy tartja, hogy egy nő nem védheti meg egyedül Langstont. Maradj éjszakára, ha van kedved, de azt tanácsolom, mielőbb térj vissza a gazdádhoz Normandiába! Nézz körül, Richárd, megtudjuk mi védeni azt, ami a miénk! Csenevész kis sereged nem veheti el tőlünk!

— Húgocskám, olyan embernek ismertél meg, aki fülét-farkát behúzva elmenekül? Langston az enyém lesz! — vakkantotta Richárd mérgesen. — Te viszont nő létedre túl sokat képzelsz magadról!

-A férjemnek pont ez tetszik bennem! Langston sosem volt a tiéd, Richárd, és nem is lesz soha! Van merszed idetolni a képed, hogy elvedd, ami az enyém?!Te normann vagy, én angol! Langston vártornyát Henrik királynak védjük, nem Róbert hercegnek, és ez itt Anglia, nem Normandia!

- Jól vigyázz, húgocskám! Nem vagyok én olyan tehetetlen, mint amilyennek hiszel! Befolyásos kapcsolataim vannak! Ha akarom, Normandiába vitethetlek, és zárdába záratlak, míg a házasságodat el nem rendezem! Mi tarthatna vissza? Róbert herceg a Szentföldön harcolt a keresztes háborúban. Kivívta magának a pápa nagyrabecsülését, amikor visszaszerezte Jeruzsálemet az egyháznak! És én Róbert herceg embere vagyok! Érhet még téged és a férjedet baleset, drága Isabelle! Es akkor az én gyámoltalan mostohaanyám magára marad! - Richárd de Manneville Luc de Sai-ra pillantott. - No, mit szólsz, Luc? Megfelelne lady Alette kényes ízlésednek? Feleségül vennéd-e? — Maga elé húzta Alette-et. — Gyönyörű, ugye? Sokkal szebb, mint a lánya!

- Sokkal szebb — visszhangozta Luc de Sai, s ismét megnyalta a száját. Szemét fel-alá járatta Alette összehúzódó alakján.

- Richárd, te semmit sem változtál! Ugyanolyan érzéketlen vagy, mint voltál! - mondta Isabelle csípősen. - Mindazonáltal sajnálattal kell jelentenem, hogy anyám sem lehet embered asszonya, ugyanis nemrégiben ment férjhez, és gyermeket vár!

- Belle - sipította Alette. - Honnan tudtad?

- Majd később elmondom, asszonyom! — Szemét mostohafivére szemébe fúrta.

- No, és kinek a felesége a mostohaanyám? — tajtékzott Richárd.

- Sir Rolf de Briard-é, az intézőnké. O az uram legjobb barátja, és Hugh-hoz hasonlatosan ő is Matild királyné udvarában nevelkedett, Isten nyugosztalja szegényt. - Isabelle jámboran keresztet vetett, s Bemard atyára tekintett, aki csendben figyelte a Richárd de Manneville és mostohahúga, Langstoni Isabelle között zajló szóváltást. — Az atya a tanú rá! A király káplánja volt, amíg férjemmel és Rolffal ide nem küldte, hogy Langstont szolgálja. Mindkét esküvői szertartást ő vezette le, ugye, Bemard atya? — Isabelle édesdeden a papra mosolygott.

— így volt — vágta rá a pap gondolkodás nélkül. Isabelle mellé sétált. - Lady Isabelle esküvőjét január végén ültük meg, Lady Alette-ét márciusban, de Manneville uram. Minden a király akarata szerint történt, mert ő, fivérével, Vörös Vilmossal ellentétben jámbor, istenfélő fia az egyháznak.

— Vedd le a kezed az asszonyomról! — mondta Rolf Richárd de Manneville-nek fenyegető hangon. Védő ölelésébe vonta az asszonyt, aki megkönnyebbülten dőlt szerelméhez.

— Most sikerült rászednetek, de jól vigyázz, húgocskám, mert amint Róbert herceg elfoglalja Angliát, Langston az enyém lesz! S mihelyt birtokba veszem, te és az anyád elhordhatjátok az irhátokat a vacak lovagjaitokkal egyetemben! Azt hiszitek, kijátszottatok? Majd meglátjátok!

— Hordd el magad! — kiáltott Isabelle mostohafivérére haragosan.

— Tessék? - hökkent meg a férfi.

— Hordd el magad! — ismételte meg Isabelle, s a langstoni legényekért intett. - Látni sem bírlak, Richárd de Manneville! A vendégszeretetem nem terjed ki azokra, akik gyalázzák házam népét! Atyánk és fivérünk két éve halott, mégsem volt idődd, hogy értünk küldess! Esküvődről sem értesítettél minket! Még mindig nem tudom, ki a hitvesed, nem mintha érdekelne. Sajnálom azt a szegény lányt, Richárd! Most meg, amikor úgy hozza a kedved, ideállítasz, s úgy teszel, mintha érdekelne a sorsunk, s össze akarsz házasítani az egyik embereddel, hogy Róbert hercegnek őrizzük Langstont! Micsoda hatökör vagy, Richárd! Most pedig hordd el magad, és a buja, nyálcsorgató barátodat se felejtsd itt!

— De már majdnem leszállt az éj! — tiltakozott Richárd.

— Alfréd átvisz titeket a folyón - mondta Belle fagyosan. - Ha a túlparton szándékoztok éj szakára letelepedni, nem akadályozhatom meg, de reggelre híretek-hamvatok se legyen, drága fivérem!

— Hölgyem! Kérlek! - lépett közbe a pap, Isabelle azonban egy kézlegyintéssel leintette.

— Ne papolj nekem vendégszeretetről vagy családi kötelességekről, Bemard atya! A fivérem egyikben sem jeleskedik, csak ha az érdeke úgy diktálja. Agyunkban ölne meg minket éjjel, ha megúszhatna szárazon! Nem igaz, Richárd?

- Már kislány korodban is kellemetlen kis vakarcs voltál, Isabelle! Látom, nem változtál. Mindig mondtam, hogy atyánknak meg kellett volna ismertetnie veled az ostort, de egy szem lánya voltál, s bolondult érted! Ne félj, visszatérek még Langstonba, mihelyt Róbert herceg elrendezte Anglia ügyét Szépdiák Henrikkel, húgocskám!

Isabelle felnevetett.

- Akkor nemigen találkozunk, drága fivérem! Most pedig, eredj innen!

Richárd de Manneville sarkon fordult és elviharzott sarkában kos-lató kíséretével egyetemben. Isabelle felhágott a torony falára, hogy jól lássa, mint viszik át fivérét a folyó túloldalára. Komoran figyelte, ahogy a maroknyi csapat tábort üt a másik parton, aztán elégedetten visszatért a csarnokba, ahol anyja, Rolf és az atya várt rá.

- Nem kvártélyoztad el őket! - lelkendezett Rolf. - Hugh büszke lesz rád, el is mesélem majd neki!

Isabelle halványan elmosolyodott.

- Ha jön a háború, nekem kell majd megvédenem Langstont, Rolf! És azt mindannyiotoknak megígérhetem, hogy megteszek minden tőlem telhetőt! A fivérem egy kapzsi disznó!

- Van itt még valami, amit muszáj tisztáznunk! - szólt közbe Bemard atya szelíden, és szigorúan Alette-re nézett. - Várandós vagy, gyermekem?

- Senkinek semmi köze hozzá, atyám! - mondta Alette dacosan.

- Márpedig nekem igenis közöm van hozzá, ma petité, mert ha várandós vagy, akkor az én gyermekemet hordod a szíved alatt! És én sosem hanyagolom el a kötelességemet! - ellenkezett Rolf.

- A kötelességedet?! Nem vagyok én a te kötelességed, és a gyermekem sem az! Ha egyáltalán várandós vagyok! - fujtatott Alette.

- Agneatha, a szolgálóm azt állítja, anyámnak hetek óta nem jött meg a havi vérzése — tudatta Isabelle a két férfival.

- Nagy bűnt követtem el az érdekedben, leányom! Hazudtam, amikor azt mondtam Sieur de Manneville-nek, hogy te és sir Rolf a házasság kötelékében éltek, és én magam celebráltam az esküvőt! Jóvá kell tennem bűnömet, különben a lelkemen szárad!

- Szerintem Isten bizonyosan megérti, miért tetted, amit tettél, szent atyám! — tiltakozott Alette. Mi a csudának vigyorog Rolf, mint a fakutya? - A mostohafiam nem jön többé Langstonba, mivel kicsi az esélye, hogy Róbert herceg győzedelmeskedjen Henrik király felett. Miért nem hagytok békén?

-Isten útjai kifürkészhetetlenek, leányom! - magyarázta az atya. - Én sem hiszem ugyan, hogy Henrik király alulmaradhat a fivérével szemben, ám jelenleg nem lehetünk teljesen bizonyosak benne! Csak Isten a megmondhatója, hölgyem. Azt viszont kételkedés nélkül ki merem jelenteni, hogy ez a derék lovag tiszta szívből szeret téged. Nem hagyhatod, hogy a gyermeke fattyúként jöjjön világra! Egy ilyen cselekedet nem lenne méltó hozzád, Alette de Manneville! Képes lennél egy ártatlan lelket sújtani a félelmeid, elhunyt férjed bűnei és saját rátartiságod miatt?

Alette elszántsága megingani látszott, különösen Rolf karjainak egyre szorosabb ölelése és a fülébe sugdosott lágy szavak következtében.

- Szeretlek, ma petitel Jó leszek hozzád, a Szűzanyára fogadom! Kérlek, bízz bennem!

- Jöjjetek! - szólt Bemard atya. - A szobámban senki sem zavar minket, az remekül megteszi kápolnának. - Beterelte a két nőt és Rolfot a kis helyiségbe, s behívta Idát és Agneathát is. - A jelen lévő Lady Isabelle és a két szolgáló lesz a tanú, tehát kezdhetjük!

Alette teljesen kiszolgáltatottnak érezte magát. Immár második alkalommal hagyja cserben saját gyermeke! Vajon hol rontotta el? És mégis... felpillantott Rolfra, és könnyek szöktek a szemébe. A férfi szeméből sütött a szeretet és az odaadás, hogyhogy eddig ezt nem vette észre? Tényleg szeret engem, gondolta, s a felismeréstől egyszeriben nagy kő esett le szívéről. Rolf nem Róbert de Manneville! Rolf szereti őt! Boldogan fognak élni! A jég, melybe bebörtönözte szívét, egy szemvillanás alatt elolvadt. Megragadta a férfi kezét és megcsókolta. Mikor Rolfnak kiült arcára az öröm, Alette legszívesebben hangosan felkacagott volna. Mikor feltették neki a kérdést, repeső szívvel mondta ki az igent, s boldog volt, hogy Rolf asszonya lehet.

- Mondjátok el a szolgáknak az igazat, gyermekeim! Ha, ne adj Isten! Sieur Richárd mégis visszatérne, akkor arra esküdjenek, hogy márciusban keltetek egybe, ne arra, hogy április utolsó napján! -tanácsolta az atya csillogó szemmel. - Az Isten áldjon benneteket, gyermekeim! Most pedig, hagyjatok magamra, hogy bocsánatot nyerhessek a hazugságért, mely ma az érdeketekben elhagyta számat! -Keresztet vetett.

- Holnap kijelöljük, hova épüljön a templom! És a templom mellett lesz a saját házad, jó atyánk! A termésből minden évben a tiéd az egyházat megillető rész, és két szolga, férj és feleség, akik kiszolgálnak téged.

- Köszönöm, hölgyem. Tudom, Hugh urunk is egyetért majd ígéreteddel.

Magukra hagyták a papot. A csarnokban éppen feltálalták a vacsorát. Mivel étkezés alatt Alette és Rolf alig tudták a szemüket levenni egymásról, Belle nem állta meg némi ugratás nélkül:

-Ahhoz képest, asszonyom, milyen hevesen tiltakoztál ez ellen az újabb nász ellen, igen elégedettnek tűnsz - mondta pajkosan. -Tudtad, Rolf, hogy anyám azzal fenyegetőzött, hogy aláveti magát a torony faláról, ha ismét a házasság igájába kényszerítem? Most valahogy mégsem hinném, hogy ilyen tragédiától kellene tartanunk.

- Ma petitel — A vőlegény ereiben megfagyott a vér.

- Belle igazat mond, mon amour. De nem kell félned! Menthetetlenül beléd szerettem, noha nem hittem volna, hogy ez megtörténhet. - Alette a lányára pillantott. - Hogy lehet az, hogy bölcsebb voltál nálam? Mégis szerelmes lennél a férjedbe? S mivel te ismerted, mi a szerelem, megláttad, hogy én is szeretem Rolfot, még mielőtt bevallhattam volna magamnak?

- Hogy én szerelmes vagyok Hugh-ba? - visszhangozta a lány. Eddig nem gondolt rá, de ezúttal nem volt más választása. Kénytelen volt fontolóra venni anyja kijelentését. Vajon tényleg szerelmes Hugh-ba? Az biztos, hogy roppant mód hiányzott neki, és nem csupán azért, mert élvezte a szerelmeskedést. Hiányzott, hogy nem fekhet mellette, hogy nem beszélhetik meg Langstonról szövögetett csodás terveiket, hogy mellette vágtasson a mezőkön át, hogy mellette ébredjen éjszaka, és hozzábújjon. És a hajbakapásaik is hiányoztak! - Talán tényleg szerelmes vagyok belé - jegyezte meg elgondolkozva -, már amennyiben ezt szerelemnek lehet nevezni. Mindamellett nehogy el merjétek neki árulni! Ha tényleg szeretem, úgyis megmondom neki, ha eljön az ideje, de csak és kizárólag akkor, egy perccel sem korábban! Ha bárki elárulja neki a titkom, annak lesz nemulass!

— A titkod jó kezekben van, mostohalányom - ugratta Rolf. -Azt hiszem, az intézőnek saját házat kell adni - fontolgatta

Isabelle fennhangon. — Majd megemlítem férjuramnak, ha megérkezik. - Felkapta a kupáját, és mosolyogva az újdonsült párra emelte. -Tósztot mondanék anyámra és mostohaapámra! Hosszú, boldog életet és gyermekáldást kívánok!

Nagyot kortyoltak a borból, majd Alette így szólt:

— Nem lenne itt az ideje, hogy te is gyermeket szüljél, Isabelle?

— Túl fiatal vagyok én még ahhoz — válaszolt a lány fölényesen.

— Tizenöt éves sem voltam, mikor te a világra jöttél — feleselt az anyja. — Te viszont már a tizenhatot is betöltötted.

Isabelle felkacagott.

— No de asszonyom, épp csak a hónap elején volt a születésnapom! Mellesleg, te amúgy is korán gyereket akartál szülni, hogy megmenekülj apám tolakodó figyelmétől. Ellenben én kifejezetten élvezem férjuram kedveskedését, sőt, alig várom, hogy végre hazatérjen! — Felkapott egy darab párolt nyulat a tálról, és kéjesen beleharapott.

Alette azt sem tudta, hova legyen zavarában, Rolf azonban csak kuncogott.

— Én pontosan tudom, mit érez, ma petité — súgta az asszony fülébe. — Én is alig várom, hogy ismét az ágyamba bújj! Mikorra várod a gyermekünket?

— Az év végére - felelte Alette egy mosolyt elnyomva.

— És ártana a babának, ha játszadoznánk egy icipicit, chérie? -Rolf megrágcsálta az asszony fülcimpáját. — Hmmmm, ez pompás! Sokkal puhább, mint a nyúl!

Isabelle majd kipukkadt a nevetéstől.

— Vigyetek magatokkal harapnivalót meg bort, Rolf atyám! Látom, nem bírtok magatokkal! Eridjetek a szobátokba, és először egymás utáni éhségeteket csillapítsátok! Csak aztán élvezhetitek igazán ezt a fenséges nyuszit.

Roll felpattant és magával húzta Alette-et.

— Hölgyem, hálás köszönet mindazon jó érzésért, melyet irányunkban tanúsítasz! — Megpakolt egy tálat nyúlhússal, kenyérrel és sajttal. Átnyújtott Alette-nek egy kancsó bort, aztán tánclépésben elvonultak a szobájukba.

Belle egymaga maradt. Hirtelen béke költözött a szívébe Úgy erezte, ennél jobb már nem is lehetne az élete. Csupán egyvalami pontosabban valaki hiányzott: Hugh. Remélhetőleg hamarosan hazaér, és egymás iránt lobogó szenvedélyük új hévvel fog lángolni Valóban szereti? Tudta, hogy igen, de addig nem vallja be neki amlg Hugh hasonló vallomást nem tesz. Nem teheti magát kiszolgáltatottá!

Hetedik fejezet

Amíg Hugh távol volt, felépült a madárház a sólymoknak és a többi ragadozó madárnak, melyeket Langstonba költöztet nagyatyja otthonából. A torony alagsorában tárolt termésköveket íelcipelték a várudvarra, és habarccsal rögzítve elkészítették az építmény alapját. Maga a madárház alaposan kiszárított fából készült. A palánkok közti réseket a folyóparton gyűjtött agyaggal tömködték be, hogy ne fúhasson át rajta a szél. Tető'fedésre zsúpot használtak, padlónak köveket fektettek a földre, és az egész építményt bevakolták. Két ablaka volt. A nehéz tölgyfa ajtót vaspánt tartotta, és súlyos vaslakat zárta. Éppen akkora volt, hogy egy solymász beférjen rajta.

Belül egyetlen helyiség volt. Odabenn félhomály uralkodott, mivel a két ablak épp csak annyi fényt engedett be, hogy a madarak hozzászokhassanak a napfényhez. A kó'padlóra durva szemcsés homokot szórtak, ezt naponta gereblyézték és meghatározott időszakonként cserélték. A madárház elég magas és tágas volt ahhoz, hogy a madarak megtanuljanak repülni. Területén számos ülőrudat helyeztek el, hogy minden madár kénye-kedvére válogathasson köztük. Némelyek egészen magasra, a fehérre vakolt falaktól távol kerültek, mások épp csak annyira voltak a földtől, hogy a madár farktolla ne lógjon le. Utolsó simításként szárított virágcsokrokat lógattak le a tetőről, hogy kellemes illat lengje be a levegőt.

A madárház köré gondosan faragott ülőrudakat szúrtak a földbe és kőtömböket helyeztek el. Itt fogják a madarakat a madárház védett környezetétől merőben eltérő külvilághoz szoktatni. Képzésük nagy gondosságot és még több türelmet igényel a solymász részéről.

A ragadozó madarak tartása a nemesség kiváltságai közé tartozott. Általában vadon élő madarakat fogtak be. Az alig kikelt flókákat egyszerűen kivették a fészekből, az idősebb, már repülni képes flókákat hálóval kapták el. Hugh Fauconier nagyatyja, Cedric Merlin-sone páratlan ügyességgel nevelte vadászmadarait. Mivel madarai születésüktől fogva hozzászoktak az ember jelenlétéhez, jobb, engedelmesebb vadászokká váltak.

-Ritkán beszélgettünk madarakról. Milyeneket hoz Hugh? — tudakolta Isabelle Rolftól két nappal fivére látogatása és sietős távozása után. Kora reggel futár érkezett a hírrel, hogy Hugh Fauconier aznap tér haza.

— Kétfélét hoz. Az egyik a hosszú szárnyú sólyom, a másik a rövid szárnyú, de mellettük számtalan faj létezik még. Mindegyiket Hugh nagyapja tenyészti.

— Mit számít a szárny hosszúsága? — kérdezte Isabelle. Szeretett volna minél többet megtudni a madarakról, hogy ne tűnjön férje szemében műveletlennek. Az udvarban, ahol Hugh nevelkedett, az udvarhölgyek bizonyára jártasabbak a solymászatban, mint ő.

— A hosszú szárnyú madarak a nyílt terepen, mezőkön, lápokon és vizeken vadásznak. A rövid szárnyúaknak ellenben az erdőkben lehet jobban hasznát venni, ahol a sólymok különösen nehezen lavíroznak a fák között, ráadásul a sok ágtól képtelenek nagy magasságból lecsapni áldozatukra —

magyarázta a férfi mostohalányára mosolyogva. - Nyugodtan faggasd Hugh-t a madarairól, örömmel veszi majd az érdeklődésedet!

— ígért nekem egy kis sólymot.

— Én úgy vélem, egy karvaly megfelelőbb választás egy hölgynek—vitatta Rolf fennhangon. — Ha anyád is szeretne magának egy madarat, én azt választanék neki. Az talán elterelné a gondolatait a kavargó gyomráról.

Isabelle fülig pirult. Gyorsan elfordult. A gondolat, hogy anyja gyermeket vár, zavarba ejtő volt, s vádlón rávilágított saját meddőségére. Hogy eshetett Alette teherbe ilyen gyorsan, mikor ő, a fiatalabb nem képes bebizonyítani férjének, mennyit ér. Mi a baj vele?

— Hugh megtanít majd vadászni a sólyommal? Sosem volt még ragadozó madaram!

— Hát persze — biztosította Rolf a lányt. — Szeretné, ha jó vadász válna belőled, Belle, és szüksége lesz a segítségedre, ha jönnek a nemesek a madaraiért.

Isabelle hirtelen felkacagott.

— Szegény Rolfl — ugratta. - Egész nyáron Langston igazgatásával kell majd foglalatoskodnod, míg Hugh és én naphosszat csak vadászunk a madarakkal. Jutalomképpen, ha minden rendben megy, és szerencséd van, néha csatlakozhatsz hozzánk!

Rolf a bajsza alatt somolygott.

— Azt, biza, nagyra értékelném, leánykám! — Hugh-nak igaza volt, gondolta magában. Lehet, hogy Isabelle egy fúria, de gyanította, hogy a lány soha életében nem volt ilyen szabad, ilyen kötöttségektől mentes, mint az utóbbi időben. Ujjongva látta, milyen boldog a lány, mert tudta, ha ő boldog, akkor a barátja is az.

Langston ura délután ért haza. Érkeztét a birtok egy távoli csücskében, az uradalom határában fekvő falucska egyik derék legénye jelentette. A ponyvával fedett, apró pónik vontatta szekerek, a robusztus paripáján feszítő Hugh-val az élükön, komótosan döcögtek előre, így hát majdnem beesteledett, mire a vártoronyhoz értek. Hugh karján egy bőrsisakot viselő, hatalmas fehér madár trónolt.

A hírre kirohanó Isabelle elkerekedett szemekkel bámult.

— Mi ez? - kérdezte Rolftól.

— Ez egy norvég vadászsólyom.

— Pompás madár! — motyogta a lány ámuldozva.

Hugh Belle mellé vezette lovát. Mihelyt megállt, egy legény vált ki a menetből, és elvette a vadászsólymot. Hugh átlendítette lábát a nyergen, és könnyedén lecsúszott lováról.

— Isten hozott itthon, uram! - köszöntötte Belle, és mintha kicsit nehezebben vette volna a levegőt.

Hugh arca felderült.

— Hölgyem! — felelte a férfi. Egy szóval sem mondott többet. Nem volt szükségük szavakra. Lehajolt, és komótosan megcsókolta Belle-t, míg a lány irulva-pirulva ki nem bontakozott az öleléséből. Gyengéden korholni kezdte a férfit.

— Uram! Nem illendő, hogy ennyi nép előtt így csókolják! — Orcái pirospozsgásak lettek, szeme természetellenesen csillogott.

Hugh jót vigyorgott a lagymatag dorgáláson.

— Bocsáss meg nekem, asszonykám! Ki vagyok éhezve! — mondta ragyogó szemmel.

— Az étek tálalva lesz, mire elkészülsz, uram — tájékoztatta Belle

a férfit.

— Én másra éhezem, nem étekre — mormogta Hugh a lány fülébe. Aztán megfordult, és utasításokat osztott a három solymásznak, akik vele tartottak. — Vigyétek őket a madárházba, legények! Etessétek, itassátok meg őket, a fejükről vegyétek le a bőrsisakot! Azt akarom, minél előbb hozzászokjanak új környezetükhöz. Rolf, megfelel a célnak a madárház?

— Igen, uram, bár jobb lenne, ha az egész kőből épült volna. így, hogy a falai fából vannak, könnyen sebezhető.

Hugh bólintott.

— Mihelyt a birodalom biztos lábakon áll, elküldetünk North-hampshire-be terméskőért, mint Belle apja, mikor a vártornyot építtette. Látom, megkezdődtek a munkálatok a templomon.

— Igen, és az atya házán is — felelte Rolf.

— Mondtam Bemard atyának, hogy élhet a toronyban — furcsállta Hugh.

— Lady Isabelle majd beszámol mindenről, ami a távollétedben történt, én csak egy dolgot említek meg. Alette két napja a feleségem lett, és a szíve alatt hordja a gyermekemet.

Hugh arcára fülig érő, sugárzó vigyor ült ki, megragadta cimborája kezét, és erélyesen megrázta.

— Csodás! Hogy sikerült nyélbe ütni? És boldog vagy, Rolf? Hát persze, micsoda kérdés! — nevetett Hugh.

Rolf visszavigyorgott.

— A mostohalányom majd elmeséli.

— Látom már, sok kőre lesz szükségünk! Nektek is építünk házat a várfalakon belül.

— Ezt ígérte Lady Isabelle is. Hugh hitetlenkedve megrázta a fejét.

— Az Isten szerelmére, Rolf, felfogtad, hogy alig hat hónapja még csak ágrólszakadt lovagok voltunk, kilátásunk semmi, és most nézz csak ránk! Mindkettőnknek asszonya van, ráadásul te apa leszel!

— Te meg Langston ura vagy, tiéd a birtok, mely egykoron atyád családjáé volt. Bizony, én magam is elképesztőnek találom, uram. Ha nem lettél volna olyan nagylelkű, továbbra is szegény lovag lennék a király szolgálatában, nem e gazdagon termő földek intézője.

— Gyere! - mondta Hugh. Barátja hálája igencsak zavarba ejtette. - Még nem találkoztál a solymászaimmal. Zöldfülű legények ugyan, de szerintük velünk biztosabb a boldogulásuk, mint nagyapám házában a többi tizenhét solymász mellett, mivel azok mind idősebbek náluk. Alain, Faer és Lind, ide hozzám! - szólította a triót, akik a kalitkák lepakolásával foglalatoskodtak.

A három fiatalember letette terhét a madárházba, majd tisztelettudóan felsorakoztak gazdájuk előtt. Mindhárman szabadosok voltak, nem jobbágyok. Mióta a Merlin-sone família ragadozó madarakat nevelt, az ő családjaik is solymászattal foglalkoztak. Középtermetű, átlagos testalkatú, barna hajú legények voltak, csak a szemük színe különbözött.

- No gyertek, legények! Bemutatom nektek Rolf de Briard-t, gyermekkori pajtásomat, Langston intézőjét! Rolf, ezt itt Alain, Faer és Lind, nagyapám házának legifjabb, ám egyben legjobb solymászai.

A három fiú elpirult, és izgatottan izgett-mozgott, ahogy üdvözlésképpen bólintott az intézőnek.

- Majd kiderül, milyen jók vagyunk, mihelyt beidomítottuk ezt a sereg madarat, amit magunkkal hoztunk - nyilatkozta Alain hármuk nevében.

- Gyertek a csarnokba, ha végeztetek a madarakkal —utasította őket Hugh, aztán Rolffal karöltve feliramlottak a lépcsőn.

- Isten hozott újra itthon, uram! - üdvözölték a mosolygó szolgák. Hugh nagy melegséget érzett szíve tájékán. Itthon. Bizony, Langston tényleg az otthona. Megesküdött volna, hogy még az épület kövei is örömmel fogadták jöttét.

- Hála Istennek, hogy biztonságban hazaértél, uram - fogadta az atya.

- Hallom, sok dolgod akadt, jó atyám, mióta utoljára láttuk egymást - felelte Hugh. Lekapta köpönyegét, és kupát ragadott. - Rolf azt állítja, hogy esküvőt is celebráltál.

A papnak sugárzott az arca a boldogságtól.

- Valóban, uram.

- És hogy történt a dolog, atyám?

- Ez Lady Isabelle története. Meg kell hagyni, nagyon eszes asszony a feleséged.

- Felettébb eszes - bólogatott Hugh. - Az imént még engem fogadott, de már el is tűnt. - Körülnézett a csarnokban, ám Béliének se híre, se hamva nem volt.

- Isten hozott itthon, uram — köszöntötte anyósa. — Nagy megkönnyebbülés, hogy ismét magunk között tudhatunk.

Hugh megragadta Alette kis kezét.

- Köszönöm, asszonyom, és fogadd jókívánságaimat esküvőtök alkalmából!

Alette finoman felnevetett, és elpirult.

- Köszönöm, uram - válaszolta, de imádattal teli tekintete már férjén nyugodott.

- Nagyon örülök nektek - folytatta Hugh -, habár nem is oly rég még csökönyösen tiltakoztál ellene. Még a lányodon is túltettél makacsságban! Egyébként hol bujkál az én kis asszonykám? Érkezésem óta mintha a föld nyelte volna el.

- A fürdővizedet készíti, uram. Úgy gondolta, szívesen lemosnád magadról az út porát a hosszú lovaglás után.

- Belle kitanulta volna a fürdetés művészetét? — hitetlenkedett Hugh.

- Igyekezett — kacagott Alette.

Hugh sarkon fordult, s futólépésben megindult a fürdő felé, ahol mennyei örömök vártak rá. Azóta, hogy Alette megpróbálta megtanítani lányát a vendégfürdetés fortélyaira, Isabelle kerek-perec visszautasított minden ilyen nemű próbálkozást. Hugh-t tehát most felettébb furdalta a kíváncsiság, mi okból gondolta meg magát a lány.

- Szaporán, jó uram, szaporán! - szólt rá Isabelle élesen, mikor belépett a fürdőbe. - A víz kellemesen meleg, és hamarosan itt a vacsora ideje! Ne tétovázz, dobd le ruháidat!

Kettesben voltak a fürdőben.

- Mit nem hallok, hölgyem? Hát nem a te feladatod, hogy kisegíts a ruházatomból? - telepedett le a férfi egy ülőkére. - Gyerünk, segítsd le a csizmámat, Belle! - Hugh a lány szemébe nézett. Lerítt róla, milyen jól szórakozik.

- Ilyen nyámnyila alak lennél ? - morogta Belle, de azért odament, hogy lerántsa a csizmát a hatalmas lábakról.

Hugh átkarolta, ölébe vonta, és hosszan megcsókolta. Egyik kezével benyúlt a szoknyája alá, és simogatni kezdte a lány combjának belső, selymes felét.

Belle kéjesen felsóhajtott. Aztán feltápászkodott, és játékosan lekevert férjének egy pofont.

— De uram! - Jól adta a magából kikelt hajadont. - Most nincs idő ilyen léha entyempentyére! Kelj fel! — Atráncigálta Hugh fején a tunikát, és félrehajította. A meleg időre való tekintettel Hugh csupán egy lenvászon inget viselt a tunika alatt. — A többit vesd le magad! Nekem ellenőriznem kell a vizet. Valószínűleg már jeges! — Isabelle arcát elfutotta a pír. Vajon a hőségtől, vagy férjura epekedő, a dudorodó alsónadrágon át is jól látható, keményen ágaskodó szerszámjától?

Hugh kilépett maradék ruházatából, miközben Belle nagy dérrel-dúrral ellenőrizte a víz hőfokát, a kádba csepegtetett némi illóolajat, kiválasztotta a megfelelő szappant, és összeszedte a fürdetéshez szükséges kellékeket.

— Nosza, ugorj be! - buzdította türelmetlenül integetve. Hugh fellépdelt a kőlépcsőkön, és bemászott a méretes kádba.

— Úúúúú — nyögte. A forró víz azonnal ellazította többnapos lovaglástól sajgó izmait. Kicsit mélyebbre merült. — Oóóó, ma Belle, ez maga a mennyország! Neked is ki kell próbálnod! Gyere ht,ckériel Nagyon hiányoztál!

— Ne légy nevetséges — szidta Belle a férfit mesterkélt hangon. -Most pedig légy jó, hadd tegyem végre a dolgom! - felkapta a mosdókesztyűt.

— De nem lenne könnyebb idebenn fürdetni? — ugratta Hugh. Isabelle rámeredt, és orra alatt motyogott valamit a férfiak okton-

diságáról. Hugh se szó, se beszéd, elkapta a lányt, és berántotta a kádba. Isabelle ijedtében fülsüketítőt sikoltott.

— Hugh! Teljesen elment az eszed? - Megpróbált kievickélni a kádból, de hiába. A férfi keze vasmarokként fonódott derekára. -Engedj el, te bolond! A víztől tönkremegy a ruhám! Engedj el!

— Vesd le gyorsan, ma Belle doucel — döngicsélte Hugh a fülébe. Ujjai elkezdték kioldani a lány szoknyáit. Lehúzta és kihajította őket a kád mellé, ahol ázott kupackénт várták további sorsukat. — A tunikát, hölgyem! — parancsolt rá. Kibújtatta a felsőjéből, majd a szükségtelenné vált ruhadarabot az ázott ruhák tetejére vetette. Levette róla a fehérneműt, és azt is áthajította a fürdőn. Isabelle szerencsére nem viselt cipőt a fürdőben, a haja is fel volt tűzve. — Nos, hölgyem, most pedig szíveskedjél illően meleg fogadtatásban részesíteni, nem úgy, mint az előbb! - Szája kérlelhetetlenül rátapadt Isabelle ajkaira.

1 7 A

Belle majd beleszédült a gyönyörbe. Óóóó, mennyire hiányzott neki a férfi! Hugh ölébe kucorodva jól érezte a kőkemény, utána epekedő hímtagot. Hugh egyik kezével átölelte asszonykáját, a másikkal eljátszadozott a lány duzzadó kis kéjgyöngyével. Aztán ujjait egyre beljebb nyomta a krémes üregbe, miközben Belle a szájára tapadva kéjeseket nyögött.

— Hiányoztam neked, ma Belle? — mormogta Hugh a lány ajkait harapdálva. Ujjai egyre mélyebbre hatoltak, aztán ritmusosan elkezdtek ki-be járni.

— Szinte... észre sem vettem... hogy nem vagy itt, uram... Sok dolgunk... akadt — füllentette a lány. Első csúcspontját elérve hirtelen megrázkódott.

Hugh könnyedén megemelte, maga felé fordította, ágaskodó férfiasságára húzta, és nagyot nyögött a gyönyörtől, ahogy Belle magába szívta.

— Hazudsz! — szűrte a fogai között. Lapáttenyerével megmarkolta a lány feszes fenekét.

Belle átkarolta férje nyakát, és lassan meglovagolta. Hugh végigcsókolta a lány torkát, majd lejjebb, duzzadó mellét, végül bekapta, és megszopogatta a sajgó mellbimbókat.

— Elvetemült gonosztevő vagy, Hugh Fauconier — dorombolta Belle. - Oóóó, úúúúú! — nyögte szemét lehunyva, amint Hugh belé-lövellve szenvedélye gyümölcsét csordultig töltötte üregét. Néhány percig kielégülten feküdtek egymás karjában, mindketten roppant elégedettek voltak a dolgok állásával. Belle hirtelen felkapta a fejét.

— 0, Szűzanyám! — hápogta elkerekedett szemekkel.— Addig nem ülnek asztalhoz a csarnokban, amíg ott nem vagyunk. Mióta fekszünk így? - Kikászálódott a kádból. A víz végigzúdult testén, újraélesztve szenvedélyét. — Gyorsan sikáld meg magad, uram! — szólt Hugh-ra, és hozzávágott egy mosdókesztyűt. — És sietek öltözködni, és hozok neked is friss ruhát. Kérlek, igyekezz!

A csarnokban hallották, ahogy Hugh felkacag, s mikor a vártorony ura és asszonya néhány perccel később belépett, senki sem merte szóvá tenni, hogy Isabelle más ruhát visel. A szolgák sorjázni kezdtek az alsó szinten elhelyezkedő konyhából, és lassan ínycsiklandó párát ontó étkekkel teltek roskadásig az asztalok. A fő asztalnál zamatosnál zamatosabb ételek közül válogathattak. Volt ott aznap fogott, roston sült folyami sügér, zsenge őzhúsos pite, nyárson sült nyúl, gazdag zöldségtál, párolt borsó, vaj, sajt, kenyér. Bor és ser egyaránt került. A cselédasztalnál ülök kevésbé dúskálhattak a finomságokban. Nekik be kellett érniük a sózott hal, nyárson sült nyúl, gulyásleves, kenyér és sajt menüvel. Azért akadt étel bőségesen, Isabelle sosem fukarkodott a cselédség rovására. Ezen az estén még a ser is patakokban folyt.

Hugh jó étvággyal lakmározott, akárcsak Belle, de titkon alig várták, hogy elvonulhassanak hálójukba, és tovább csillapíthassák egymás iránt érzett vad gerjedelmüket, melyet épp csak annyira enyhítettek a fürdőben, hogy asztalhoz tudjanak ülni. Lopva egymásra pillantgattak, s ha tekintetük találkozott, szégyenkezve kapták el tekintetüket. Kezük összeért, riadtan összerezzentek, s idegesen kacarásztak. Ugyanakkor türelmesen megvárták, hogy a szolgálók letakarítsák az asztalt. Két fiatal

szakács jött be a csarnokba, az egyik kezében dob, a másik kezében tilinkó, és a tűz mellé telepedve lágyan játszani kezdtek. Mikor Rolf tréfálkozva felvetette Hugh-nak, hogy sakkozzanak egyet, a vártorony ura felemelkedett, látványosan nyújtózott egyet, s hatalmasat ásított.

- Sokat ültem a lovon az utóbbi napokban. Inkább megkeresem az ágyam. Velem tartasz, Isabelle, vagy szívesebben maradnál inkább a csarnokban, hogy anyádat meg mostohaatyádat szórakoztasd?

- Én is nagyon fáradt vagyok. — Isabelle rögvest talpon termett, s férje után rohant.

Rolf jót kuncogott.

-Azt hiszem, Hugh sokat fog még lovagolni hajnalig, és Belle legalább kétszer ilyen fáradt lesz, mire felkel a nap.

- Ne légy ilyen illetlen, uram! - pirongatta Alette a férjét kacagva.

— Fel kell akasztanom a ruháimat száradni — jelentette ki Belle, amint beléptek az emeleti hálóba. — Nincs olyan sok öltözékem, hogy nélkülözhetném bármelyiket is.

- Iparkodj! — utasította Hugh, s mikor asszonya ismét csatlakozott hozzá, így folytatta: - Megvárakoztattál, ma Belle! Ezért meg kell büntesselek! — A térdére fektette a lányt, és kettőt paskolt a csupasz fenékre, aztán visszafordította kedvesét és megcsókolta.

Belle kinevette.

1 n i?

— Uram, meg kell mondanom, hogy hiányzik az erő az ütéseidből! Keményebben kellene bánnod a kezeddel, ha meg akarsz fenyíteni — ugratta. - Azok a kis paskolások csak arra jók, hogy felizgassák az embert. - Hogy szemléltesse, Isabelle kihívóan megillegette-bille-gette a hátsóját a férfi ölében, s máris érezte az eredményt.

Hugh felállt, az ágyra dobta a lányt, rávetette magát, és úgy leszorította, hogy Belle moccanni sem bírt.

— Te fúria! — dörmögte a fülébe. — Hát sosem szelídítelek már meg?

— Soha! Egy szelíd kis feleség halálra untatna téged, Hugh Fauconier! Engem nem vehetsz le a lábamról! Nem vagyok hajlandó minden füttyentésedre ugrani, és neked sem tetszene, ha így tennék!

— Nem tartom szerencsés dolognak, hogy ennyire a vesémbe látsz, ma Belle doucel

Isabelle átkarolta a férje nyakát, és ajkaihoz vonta a férfi száját.

— Az asszonynak ismernie kell az urát — mormogta, aztán lágyan beleharapott Hugh alsó ajkába. — Hogy is járhatna a kedvében, ha sejtelme sem lenne, hogyan kezdjen hozzá? — Megborzolta a férfi arany haját.

— A kedvemben akarsz járni, ma Belle? — nyögte Hugh. Majd megőrjítette a vágy. A lány fiatal, kemény melle csodásan tapadt meztelen mellkasához. A bőrét döfködő, megmerevedett mellbimbók mint parányi éles kis kavicsok. Hugh lejjebb csúszott, hogy szájába vehesse az egyiket, s erőteljesen szopogatni kezdte.

Isabelle-t mintha áramütés érte volna, mikor a férfi ajkai szívni kezdték bimbóját. Szinte hallani lehetett a dorombolását.

Hugh egy pillanatra felemelte a fejét, és a lány szemébe nézett. Megismételte a kérdést:

— A kedvemben akarsz járni, ma Belle? — Ajkai ráleltek a másik kebelre. Finoman beleharapott.

— Aúúú - kiáltott a lány halkan. A fájdalomra váratlan gyönyör járta át testét. — Néha a kedvedben akarok járni — ismerte be.

Hugh ismét felemelte fejét.

— Most is?

— Igen — súgta Isabelle. Végigsimított Hugh arcán, ujjaival követte állkapcsa vonalát. Lágyan megcirógatta az ajkakat, melyek egyenként végigcsókolták ujjait, majd finoman az egyik köré tapadtak és lassan

szopogatni kezdték. Belle érezte, hogy összeszorul a gyomra. -Hugh! — nyöszörögte.

A férfi elengedte a kezét, és átkarolta a lányt.

— Emésztő szenvedély dúl bennem, Belle, és nagyon hiányoltam az én kis asszonykámat. Nem az a fajta vagyok, aki egy csinos kis cseléd után koslat, hogy a szénakazalban vagy a bokor tövében hemperegjen egyet. Mióta itt hagytalak, nem volt nővel dolgom! Eddig gyengéden szerettelek, chérie, de ma éjjel nem hiszem, hogy képes leszek gyengédségre! Fenemód vágyom rád! — Lapáttenyerével megsimogatta a lány haját, mely a csípőjére omolva egészen a combjáig leért. — Éjjelenként, mikor nem voltál mellettem, csak rád gondoltam, Belle! A tejfehér bőrödre, a lángoló hajadra, az igéző, arany pontocskákkal tarkított zöld szemedre és a buja testedre. De eszembe jutott fiatal bölcsességed, hűséged és a Langston s népe iránt érzett szereteted is. - Ujjai közé fogta a lány állát, hogy a szemébe nézhessen. - Elképzeltem, hogy harcolsz az elveidért, eltűnődtem a heves vérmérsékleteden, mely néha összeütközésbe kerül a józan ésszel, és nem számított, mennyire szeretem a családom, és milyen boldoggá tett, hogy láthattam a nagyszüleimet, csak egy dolog lebegett a szemem előtt: minél előbb felpakolni a madarakat, és visszasietni hozzád, Belle! Érted, mit mondok, chérie?

Isabelle szemét elfutotta a könny, de a válasza erőteljesen csengett:

- Azt akarod mondani, Hugh, hogy szeretsz engem, és ennek nagyon örülök, mert én is szeretlek téged!

Ajkaik összefonódtak, eleinte csak lágyan, majd egyre szenvedélyesebben. Belle buja ajkai ellágyultak férje kemény csókja alatt, megnyíltak, mint egy virág, és a lány teljesen átadta magát a testét elárasztó érzelmeknek, míg csókjuknak lassan se vége, se hossza nem volt. Hugh apró csókokat nyomott Belle megfeszülő torkára, mellkasára, melleire. Isabelle nagyot sóhajtott, apró érintésekkel cirógatta a férfit. Keblei megduzzadtak, hatalmasra nőttek. Mikor Hugh nyelve mellbimbója köré csapódott, felvinnyogott a fájdalomtól. A férfi fogai finoman megrágcsálták az érzékeny bimbót. Belle nyöszörgött.

Hugh ajkai egyre lejjebb haladtak a lány testén. Isabelle egy percre megmerevedett, de aztán ellazult, hisz a férje az, akit szeret, és aki szereti őt! Hugh sosem volt még ilyen vakmerő. Ajkai finoman bele-

1 T O

nyalintottak a köldökébe, és végigszáguldottak a feszes testen. Isabelle-nek a lélegzete is elakadt, mikor Hugh ajkai combja érzékeny, belső felére tapadtak, hogy végül lábfejénél kössenek ki. Belle idegesen kacarászott.

Hugh következő húzása azonban végképp felkészületlenül érte. Nyelve visszaindult ajkainak útvonalán, a lábujja hegyétől, csigalassúsággal fel a lábán, egészen combjai belső oldalára. Szétfeszítette Belle alsó végtagjait, és arcát a lány lángoló vörös kunkorai közé temetve mélyen beszippantotta illatát. Isabelle elképedve levegő után kapkodott, forgott vele a világ, pedig Hugh további meglepetéseket is tartogatott még a számára! Érezte, hogy a férfi ujjai szétnyitják, és nyelve érzéki kutatásba kezdett. De vajon mi után kutat?

- Oóóó, Szűzanyám! - kiáltott, mikor Hugh egyértelműen rátalált arra, amit keresett, s nyelve fáradhatatlan csapkodásba kezdett. Fel-alá járt bájos kis kéjgyöngyén, olyan gerjedelmet ébresztve benne, majd elalélt a gyönyörtől. A sosem tapasztalt érzékiségtől megmámorosodva testét és lelkét átjárta a mennyei téboly. Hánykolódni kezdett az édes ajkak alatt, s sajgón, mégis szárnyalva igyekezett a csúcs felé. Mikor szenvedélye vadul kiteljesedett, egy pillanatra úgy érezte, mintha teste megnyílna, s ő erőtlenül hagyja, hogy szétáradjon benne a tomboló öröm. Felzokogott.

Ebben a pillanatban behatolt Hugh, szerszáma végigsúrolta hüvelyét, s perzselő lüktetéssel, élettel töltötte be. A férfi lenyalintotta arcáról a könnyeket, és lágyan megcsókolta. Aztán vadul döngetni kezdte, egyre keményebben és beljebb hatolva. Hugh érezte, hogy a lány hüvelye forrón rátapad. Hirtelen olyan mélyre hatolt, hogy már-már azt képzelte, a lány rögtön elnyeli. Mintha egyre csak szívta volna magába, körmei fenekébe vájtak, karcsú lábait a derekára kulcsolta.

- Belle! Belle! - nyögte. - Ne tedd ezt velem! - Majd érezte, ahogy férfiassága egyre duzzadtabb, egyre érettebb lesz a lányban. Mikor már majd szétdurrant, szenvedélye hirtelen előtört, s elöntötte szerelmével kedvesét. Micsoda megkönnyebbülés áradt szét benne! S legnagyobb meglepetésére ő is könnyekre fakadt.

Belle átölelte és csókzáport zúdított arcára.

- Mit tartogatsz még számomra, uram? — lihegte. Hugh erőtlenül felnevetett. Legurult a lányról.

- Csodálatos vagy,maBelledouce, drága kis asszonykám! Imádlak! Isabelle nem szólt semmit, csak keblére vonta a férfi kobakját.

Hugh érezte a csókokat a tarkóján, aztán a lány elcsendesült, s a ritmikus szuszogásától ő is elszenderült.

Hajnalhasadáskor még mindig Belle karjaiban találta magát. Soha életében nem érezte még magát ennyire biztonságban, ennyire otthon.

- Szeretlek, Belle - súgta.

- Én is szeretlek, Hugh - hangzott váratlanul a válasz. Azt hitte, Belle még mélyen alszik.

- Mióta vagy ébren?

- Alig egy-két perce.

Hugh belenézett a lány szemébe.

- Mit szeretnél ma csinálni, ma Belle ? Szeretnéd látni a madarat, amit neked választottam? Szép kis sólyom ám!

Belle elmosolyodott, az oldalára fordult és bólintott egyet.

- Milyen madarakat hoztál még? Rolf azt mondta, vannak hosszú szárnyú és rövid szárnyú sólymok, de te szívesebben mesélnél róluk.

- Hoztam két-két pár norvég vadászsólymot, vándorsólymot és kis sólymot. Ezeknek hosszú szárnyuk van. Az első kettó'kifejezetten nagyra nőtt madár, középtermetű vadra és mindenféle vízimadárra vadásznak. A kis sólymok, mint a nevük is jelzi, apróbbak. Ezek kis állatokra, szárnyasokra, nyúlra, rágcsálókra vadásznak. - Hugh maga alá gyűrte a párnát, nekitámaszkodott, felült, és úgy folytatta: -A rövid szárnyú madarakból két fajtát hoztam, karvalyt és galambászhéját. Persze fiókákat is hoztam, ők még nevelésre várnak.

- Látni szeretném a kis sólymomat-jelentette ki Belle, s pucéran kimászott az ágyból. — Hogy néz ki? Jó vadász?

Hugh lelkesen felkacagott.

- Ez hétpecsétes titok, hölgyem! A saját szemeddel kell látnod! Először is, nevet kell adnod neki, mivel minden madár a saját nevére hallgat.

Rohanvást megfürödtek, hogy lemossák magukról szenvedélyük nyomait, belebújtak ruháikba, és a csarnokba igyekeztek egy falás kenyérért és sajtért. Mihelyt bekapták reggelijüket, megcélozták a madárházat, ahol Hugh három solymásza már buzgón serénykedett. A madarak a kőtömbökön napoztak, hogy hozzászokjanak a kül-

1 A r\

világhoz. A solymászok udvariasan bólintottak uruknak és úrnőjüknek.

- Elhoztam az asszonyomat, hogy láthassa a kis sólymát.

- Szép kis jószág - méltatta Alain.

Hugh karonfogva bevezette Belle-t a madárházba az alacsonyabb ülőrudakhoz, ahol két kis madár üldögélt. Hugh kinyúlt a nagyobbért és a kezére helyezte.

- íme, ő, ma Belle!

- Alig van tolla - berzenkedett a lány.

Hugh finoman felnevetett, nehogy megriassza a karján ülő madarat.

- Csak idén tavasszal született, chérie. A szülei fenségesek, és ez a példány még náluk is ígéretesebbnek tűnik.

- Miért nem kaphatok kifejlett madarat?

- Mert te is részt akarsz venni a sólymod képzésében! Ez azt jelenti, hogy ki kell találnod egy füttyjelet, amelyre csak és kizárólag ő hallgat, és hozzád kell kötődnie! Egyedül a tiéd lesz. Ahhoz, hogy mindezt elérjük egy madárnál, részt kell venned a képzésében! Nos, milyen nevet adsz neki? Csak te keresztelheted el, ma Bellel

A kis sólyom hirtelen kinyújtotta a nyakát, és finoman belecsípett Isabelle blúzának ujjába.

A lány rémülten elrántotta a kezét, majd felnevetett.

- O maga nevezte el magát, uram. Legyen Couper a neve, illik rá. Hugh visszahelyezte a madarat a rúdra. Couper a „csíp" francia

megfelelője. Kuncogni kezdett.

- Találó név.

- Hogyan fogom beidomítani? Semmit sem tudok a sólymokról. Apámnak volt egyszer egy vándorsólyma, de én a közelébe sem mehettem.

- Couper készen áll a képzésre, a karmait visszavágták. Egyesek levarrják a fiatal madár szemét, én azonban jobban szeretem a bőrsisak használatát. — Hugh a kezébe vett egy sisakot, és felhelyezte a kis sólyom fejére. — Már hozzászokott. Látod a rézgyűrűben végződő bőrszíjakat, melyek a lábához vannak erősítve? Lábbéklyónak hívjuk. A madár lábához kapcsolt kis csengettyűk segítségével a solymász mindig megbizonyosodhat madara hollétéről, mozgásáról. — Gyengéden megsimogatta a sólymot. - Coupernek már azt is megtanították, hogyan álljon az ember kezén. Most pedig, Belle, szeretném, ha fütyülnél egy dallamot! Aztán nyomd a kezedet a sólyom mellkasának, és segíts neki rálépni! Mindig ugyanazt a dallamot kell fütyülnöd, chérie, ez a ti kettőtök dala lesz! így senki sem lophatja el a madaradat, mivel Couper nem csupán a dallamot követi, hanem a hangszínt is, márpedig azt nem lehet utánozni.

Belle eltűnődött, aztán négy rövid, lágy hangot füttyentett, s közben kezét gyengéden a sólyom mellkasának nyomta. A madár tétovázott, de Belle ismét elfütyülte a dallamot, és kezét kitartóan a madár begyének támasztotta. Couper végül elszánta magát, átlépett a fiatalasszony kezére. Belle lélegzet-visszafojtva végigsimított a karján trónoló, kávébarna tollazatú, megbéklyózott szárnyason. A madár halkan csipogott, és idegesen fészkelődött Belle érintésére.

- Tegyél vele egy kört - utasította Hugh a feleségét -, és folyamatosan beszélj hozzá! Hadd szokja meg megnyugtató, lágy hangod!

- O, Couper! Te gyönyörű kislány, vagy legalábbis az leszel, mihelyt kinőnek a tollaid. Máris a szívemhez nőttél. Remek barátok leszünk, ugye, mapetite? Együtt fogunk tanulni, mert nekem eleddig sosem volt sólymom, neked meg sosem volt úrnőd, de Hugh azt állítja, hogy a szüleid pompás madarak, és te is az leszel. Nem szeretnél szégyent hozni a családodra, ugye?

Hugh figyelte, ahogy a lány a sólyom fülébe sutyorogva körbekörbe sétál. Néha elkapott ugyan egy-két szót, de Belle duruzsolása kizárólag kis sólymának szólt. Néha-néha megsimogatta a szárnyast, amely hamar hozzászokott a lány könnyed, finom érintéséhez. Néhány perc elteltével Hugh odaszólt a lánynak:

- Hozd ide Coupert, ma Bellel Szeretném, ha megetetnéd! Lind! -kiáltott a fiatal solymásznak. - A vödröt!

Isabelle meglepetten fordult hátra. Eddig észre sem vette, hogy más is van a madárházban, most azonban megpillantotta Lindet és Faert is. Elpirult. Micsoda szerencse, hogy nem ragadtatta magát bensőséges simogatásokra az idegenek előtt!

- Mi van a vödörben ? - faggatta a férjét, hogy leplezze zavarát és félénkségét a két legény előtt.

- Csirkehús. Fogj egy darabot, és etesd meg vele Coupert! Lind felemelte a vödröt, Belle kiválasztott egy darab nyers húst,

és Couper elé tartotta. A madár karma és csőre segítségével mohón kikapta úrnője kezéből a falatot, s a másik lábán egyensúlyozva szétcincálta reggelijét.

Isabelle lágyan felkacagott.

- Nem vagy te egy kicsit falánk, ma petité? Látom, igencsak eleven vagy. - Hagyta, hogy a madár elfogyassza a kezén a húst, majd, mikor végzett vele, Isabelle egyfolytában dicsérve s a fülébe duruzsolva óvatosan visszahelyezte a rúdra.

Hugh helyeslőn bólintott, szeme találkozott a két solymászfiúéval, akik mosolyogva visszabólintottak uruknak.

- Egy póráz van a rúdhoz erősítve, chérie. Kötözd az egyik gyűrűhöz, és jól húzd meg! így Couper nem hagyhatja el a madárházat. A póráz elég hosszú ahhoz, hogy repüljön egyet, de végül vissza kell térnie az ülőrúdra.

Isabelle követte az utasításokat, majd Hugh-val kéz a kézben visszasétáltak a csarnokba.

- Couper valóban csodálatos! - lelkendezett. - Máris megszerettem, uram. Köszönöm.

- Nagyon ügyes voltál ahhoz képest, hogy ez volt az első találkozásod Couperrel, ma Belle, de figyelmeztetlek, a tanórák egyre nehezebbek lesznek. Mégis úgy vélem, az a helyes, ha te magad tanítod be Coupert. Az órák során majd ráérzel, micsoda érték egy ilyen madár, és milyen óvatosan kell közeledni hozzá. Sokan a vadonban gyűjtik össze a fiókákat. Egy mozdulattal kiemelik a fészekből, s már az övék is. Szerintem ez így túl egyszerű, ráadásul csökkenti a populációjukat. Sokkal rögösebb az út, ha te magad neveled és képzed őket. A Merlin-sone család madarait mindig nagyra értékelték Angliában és Normandiában, pont azért, mert jól vannak idomítva, és egészségesek. Mától kezdve mindennap dolgozol egy kicsit Linddel Couper betanításán!

- Még több tanóra? — ugratta a lány. Hugh elmosolyodott.

- Bemard atya mesélte, hogy már nagyon szépen tudsz írni, chérie, és az olvasás is napról napra jobban megy. Nagyon büszke vagyok rád!

- Angolul és franciául is tudok írni-olvasni, uram, és hamarosan latinul is megtanulok. Bemard atya azt mondta, jó fejem van a tanuláshoz, ami meglehetősen szokatlan egy nőnél. Örökké ezen morgolódik, de aztán tovább okít. Mint mondja, még a végén nem lesz elég felkészült, ha a gyerekeinket kell kézbe vennie. Számtant is tanulok. Sokkal könnyebb, mint fejben tartani azt a sok adatot -ismerte be Isabelle.

- Remek úrnője leszel Langstonnak, míg mi Rolffal a király szolgálatában leszünk - bátorította Hugh.

Belle férje elé lépett, és aggódva szemébe nézett.

- Hamarosan indulnod kell, ugye? Hugh bólintott.

- Bármelyik nap megjöhet a hadba hívó üzenet, ma Belle! Ahogy hazafelé tartottam Worcesterből, sok szóbeszéd a fülembe jutott. A nagy normann urak többsége álnokul cserbenhagyta Henrik királyt. A király hajókat küldött, hogy elvágja Róbert herceg szövetségeseinek útját, de néhány kapitány átállt az ellenséghez. E pillanatban a két fivér még csak szócsatát vív, de hamarosan háború lesz, s a tét Anglia. Reméltem, hogy Normandiában zajlik majd, de úgy néz ki, Henrik király azt szeretné, ha a fivére jönne hozzá, hogy hazai terepen vívhassa meg ezt a csatát.

- Hát ezért dugta ide Richárd azt az ocsmány képét! - kiáltott Isabelle, majd a szája elé kapta a kezét. - O, nem is meséltem!

- Mit, chérie?

- Tegnap el akartam mondani, de a fürdőben is, meg utána is elvontad a figyelmem! - Kuncogva a férfi szemébe nézett, majd komoly ábrázatot öltött. — Míg távol voltál, uram, a fivérem, Sieur de Manneville látogatott el hozzánk, s azt állította, őLangston jogos ura, mire én kiadtam az útját.

- Még azt sem engedted meg neki, hogy a toronyban éjszakázzon? - hűlt el a férfi. Felkacagott. - Okosan tetted, Belle, nagyon okosan!

- Ez volt Rolf véleménye is.

- És hogy sikerült rávenned anyádat, hogy feleségül menjen az intézőmhöz? - kérdezte. Nagyon furdalta a kíváncsiság.

- Mikor Richárd látta, hogy engem nem tud az emberéhez kényszeríteni, azzal állt elő, hogy majd anyámat adja hozzá, mire én megmondtam neki, hogy anyám már Rolf asszonya, és Bemard atya is megerősítette. Persze Richárd távozása után anyámnak nem volt más választása, mint feleségül menni Rolfhoz. Bemard atya váltig állította, hogy ha nem teszi, az foltot ejt az ő patyolattiszta lelkén -fejezte be Belle kacagva.

- Furfangosan becserkészted a vadat, mondhatom! Még szerencse, hogy engem szeretsz, ma Belle! Nem szeretnék az ellenséged lenni!

- Anyám minden tiltakozása ellenére roppant elégedett, hogy Rolf felesége lehet. Rolf és apám között szemernyi hasonlóság sincs. Lady Alette azt tesz, amit akar, örömittas ura úgysem szól bele. Nem sokára Northamptonshire-be kell küldetnünk kőért, uram, hogy nekik is legyen saját házuk.

- Majd a várhoz kapcsoljuk, és így lesz egy másik torony a várudvarban, ahova, biztos, ami biztos, csak a csarnokból nyílik majd bejárás.

- Jó néhány évbe telik egy másik torony felépítése, uram! Nem készíthetünk nekik addig faházat? Anyám karácsony és vízkereszt között várja a babát, s hamarosan túl sokan leszünk itt. Különösen, ha én is szülök egy gyereket.

- Várandós vagy, Belle? - kérdezte Hugh izgatottan. Belle búsan megrázta a fejét.

- Még nem.

- Sebaj, fiatal vagy, van időd.

- De mi lesz, ha megölnek a háborúban? — sírt fel a lány.

- Nem ölnek meg- állította Hugh olyan határozottan, hogy Belle kételkedni sem mert szavában. - Túl sok mindent veszítenék, ma Belle, n'est-cepas?

Isabelle ösztönösen a férfi keblére vetette magát.

- Megöllek, Hugh Fauconier, ha nem vigyázol magadra! - suttogta figyelmen kívül hagyva a logikát.

Három nap múlva megérkezett a király futára. A király magához rendelte sir Hugh Fauconier-t, Langston urát, és intézőjét, sir Rolf de Briard-t, hogy a nevében megvédelmezzék Angliát. Húsz katonát vittek magukkal, akik képzésének és fegyverzetének költségét Hugh állta. Megbízatásuk addig szólt, míg Anglia biztonságban nincs Henrik király uralma alatt.

Nyolcadik fejezet

Isabelle és anyja tehát ismét magára maradt, magányuk azonban ez alkalommal más volt. Más, mint tavaly ilyenkor, messze nem olyan volt ez, mint öt hónappal ezelőtt. Most mindketten férjnél voltak. Apja halott, anyja várandós. Csupán egy dolog volt a régi: Langston még mindig az övék volt. Ismét Isabelle igazgatta, csak most már nagyobb hozzáértéssel, és Bemard atya támogatását is maga mögött tudhatta. Hugh és Rolf távol volt. A két fiatal fegyvernök és húsz felfegyverzett langstoni legény is velük tartott. A lovagok és fegyver-nökök lóháton, a felfegyverzett legények és nyilasok gyalogszerrel.

Isabelle kikísérte őket. Minden egyes ismerős arcot emlékezetébe vésett, ahogy indulásra várakoztak a várudvarban. Hányan vesznek oda, tűnődött gyászosan, s most először értette meg igazán, milyen nagy horderejű esemény előtt állnak. Görcsösen szorongatta férje kezét, magában kérlelte, hogy vigyázzon magára, és mielőbb térjen haza. Nem kérhette, hogy maradjon. Tudta, hogy ez lehetetlen. Nem szégyenítheti meg Hugh Fauconier-t nyilvánosan Rolf és az emberei előtt.

- Mindennap foglalkozz Couperrel! Lind majd megmondja, mit kell tenned. Mire hazaérek, szeretném, ha nagy fejlődést tapasztalhatnék, ma Belle. Majd együtt vadászunk, kettesben.

- Elhúzódik a háború, uram? Hugh a fejét ingatta.

- Nem hinném, chérie. Amíg azonban távol vagyok, jól vigyázz Langstonra, még annál is jobban, ahogy a múltban tetted! Őszre itthon leszek. - Futó csókot nyomott a lány ajkára, s magára hagyta.

Eljött a Szent Iván éje, s Belle mentesítette a jobbágyokat a munkák alól, hogy kedvükre ünnepelhessenek. A földek és a kertek roskadoztak, minden jel arra utalt, hogy bőséges termést

takaríthatnak be. Langstonba nem érkezett hír arról, mi történik a nagyvilágban. Annyira távol estek a főbb útvonalaktól, hogy kifejezetten Langstonba küldött futár nélkül nem szereztek tudomást a külvilág eseményeiről. Ez egyrészről jó, gondolta Isabelle, másrészről viszont kész Isten csapása.

Aznap este Langston úrnője a várfalon állt, s csendben kémlelte a fénylő tábortüzeket. Látta, amint a torony mellett táncot járnak az árnyalakok. Primitív ünnep volt, s Belle, tudván, hova vezet a szenvedélyes tánc, sóváran epekedett férje után. Ezzel szemben Alette, aki túl volt terhességének korai hetein, s pocakja kigömbölyödött, olyan nyugalmat árasztott, amilyet Isabelle még sosem tapasztalt anyjánál.

- Hogy ülhetsz ilyen békésen, mikor azt sem tudod, mi folyik? -esett neki Isabelle. - Lehet, hogy éppen véres csata dúl, és Hugh meg Rolf halálos sebet kapott!

- Akkor hazaszállítanák őket, hogy itthon ápolhassuk a sebeiket - felelte Alette józanul. - Ha nem kéred azt a tál cseresznyét, végtelenül hálás lennék, ha nekem adnád, Isabelle! Pompás íze van! De hát te bele sem kóstoltál!

- Nem kérek belőle, asszonyom! - felelte Belle élesen. Gyűlölte az elszigeteltséget, gyűlölte, hogy fogalma sincs, mi történik. Amikor apja Róbert herceg oldalán keresztes lovagként harcolt, egyáltalán nem foglalkoztatta, mi zajlik odakinn, akkoriban azonban csupán szeleburdi gyerek volt. Most viszont a férje csatázik a távolban, márpedig őt tiszta szívből szerette. Épp ezért nem érhette fel ésszel, hogy képes Alette olyan békésen és higgadtan eszegetni, ha tényleg szereti Rolfot. Egyszerűen az idegeire megy! A nyári tájon is szelíd béke honolt.

S valóban béke volt. A király erősen tartotta magát. Szövetséget kötött a francia Fülöp királlyal és rokonával, Flandria grófjával. Sem Franciaországnak, sem Flandriának nem állt érdekében, hogy Anglia és Normandia újból egyesüljön. Legjobb, ha az ellenségeskedő fivéreket távol tartják egymástól, s mindenki marad a maga hazájában. Henrik másik szövetségese Anzelm, Canterbury érseke volt, aki Vörös Vilmos uralkodása alatt száműzetésbe kényszerült. Henrik első intézkedései közé tartozott az érsek visszahívása, aki cserében támogatta Henrik igényét az angol trónra. A király ellenségei között azonban hatalmas angol-normann urak is akadtak, akik abban reménykedtek, hogy ha Henriket sikerül eltávolítani a trónról, Róbert herceg kerül a helyére. Ország-világ tudta róla, hogy bár kiváló katona, uralkodónak fabatkát sem ér, s valószínűleg amúgy is Normandiában maradna. így aztán Anglia a nagyurak szabad prédája lehetne. A legveszedelmesebb mind közül Róbert de Belleme, a walesi lápok ura. A kegyetlenkedéseiről, könyörtelenségéről hírhedt fó'nemest kizárólag családja érdekei motiválták.

Júliusban egy házaló révén megtudták, hogy feltűnt a színen a normann flotta. Beszámolója arra engedett következtetni, hogy Róbert herceg Pevensey vidékén köt majd ki, a valóság ezzel szemben egészen más volt, Henrik király fivére ugyanis délen, Portsmouthban szállt partra július 19-én. Seregével, mint várható volt, London felé vette az irányt, Henrik azonban, sokkal ádázabb harcos és sokkal jobb taktikus lévén, Róbert herceg elé vágott. Hódító Vilmos két fia a Londonba vezető úton találkozott. A közvetítő szerepet felvállaló Anzelm érsek a két fivér közé állt, hogy összebékítse az acsarkodó feleket, s egy egyezség révén megóvja Angliát az értelmetlen háborútól.

Az egyezség szerint Henrik király átengedi Róbert hercegnek normandiai birtokait, s ezt további kétezer ezüsttel fejeli meg évente. Ezenkívül kegyelmet nyernek az árulók, s ennek jeléül Henrik visszaadja földjeiket. Ha pedig úgy esne, hogy valamelyik fivér elhalálozik, s nem hagy maga után törvényes örököst, a másik testvér örökli birtokait. Ez utóbbi kitétel nem tűnt igazán mérvadónak, nem csak azért, mert Matild királyné várandós volt, hanem mert Róbert hercegnek is fiatal asszonya volt, aki nyilván szül majd néhány fiút.

A király megnyúlt arccal, búslakodva, lélegzetét visszafojtva várta, hogy a herceg elfogadja Anzelm érsek feltételeit. Mondj igent, te idióta, fohászkodott Henrik magában. Mikor Róbert herceg végül abban a hiszemben, hogy Henrik húzza a rövidebbet, „Ügy legyen!" kiáltással vigyorogva ráállt az alkura, a király megkönnyebbülten felsóhajtott. Alig bírta magába fojtani kitörő örömét.

— Isten áldjon benneteket, fiaim! - zárta a tárgyalást az érsek jámboran. — Sok szenvedéstől óvtátok meg népeteket. Normandia és Anglia a ti neveteket áldja és dicséri. Az írnokaim írásba öntik az egyezségeteket, s reggel majd aláírjátok.

Az angol tábor közepén hatalmas sátrat állítottak fel a nemes urak lakomájához. Egy emelvényt is ácsoltak sebtiben, mögé három széket állítottak. Középütt ült Anzelm érsek, jobbján a király, balján a herceg. Alant asztalok és padok tucatjain hűbéresek garmadája ünnepelt nagy vigassággal. A szolgák kenyeres tálakat és boros kancsókat cipelve fel-alá rohangásztak, zenészek is voltak a sátorban, a szabadban marha, birka és disznó forgott a nyárson. Ám hiába a nagy jó szándék, a király követői a sátor egyik, a herceg emberei a sátor másik oldalán maradtak.

Henrik szíve ellágyult. Furfangjának köszönhetően sikerült elkerülnie a véres összecsapást, és kétezer ezüst nem olyan nagy ár Anglia trónjáért. Nem mintha nem tudott volna vereséget mérni Róbert seregére. Ostoba fivérem visszavonulásával azonban elég időt nyerek, gondolta Henrik, hogy megerősíthessem pozíciómat. Skócia felől házasság útján biztosította az északi határt. Ha viszont sikerül birodalmát megtisztítania az árulóktól, akik azt hívén, hogy megbocsátást nyertek, az ő lakomáját falják, akkor hatalma végre szilárd, már-már megingathatatlan lesz. Persze nem kifejezetten árulásukért végez majd velük, de nem lesz nehéz indokot találni. Meg kell szabadítani Angliát az olyan alakoktól, mint Róbert de Belleme, aki a markában tartja a walesi lápokat. De már nem sokáig lesz így! És az enyém lesz Normandia is, gondolta Henrik. Nem ma és valószínűleg nem is holnap, de akkor is az enyém lesz, öt éven belül! Somolygott egyet a bajsza alatt, körbenézett, s gondolatban megjegyezte, kik hűségesek hozzá, s kik az árulók. Hirtelen megpillantotta gyermekkori barátját, Hugh Fauconier-tRolfde Briard társaságában. Eljöttek a hívására, s hoztak magukkal húsz jól felfegyverzett, jól képzett markos legényt.

A király apródja fülébe súgta:

— Eridj oda sir Hugh Fauconier-hez, és mondd neki, hogy vacsora után látni kívánom sir Rolf de Briard-ral egyetemben a sátramban!

— Igenis, felség — felelte a fiú, és rohant, hogy teljesítse ura parancsát.

Henrik látta, hogy Hugh kurtán bólint az apród üzenetére. Elmosolyodott. Hugh Fauconier. Eszébe jutott, mikor anyja gyerekként azt tanácsolta neki, tisztelettel és nyájasan bánjon Hugh-val, s életre szóló, igaz barátot lel benne. A vacsora csörömpölését túlszárnyalva fülébe csengett anyja édes, dallamos hangja. Látta kedves arcát. Legifjabb gyermekként ő volt a kedvence, őrá hagyta összes angliai birtokát.

— Lehet, hogy Hugh Fauconier sosem lesz nagyúr, Henrik -mondta az anyja -, de jó családból származik! A Merlin-sone-ok Mercia királyának fiára vezetik vissza eredetüket. Apja, Wessex grófja feleségének, Lady Godivának az unokatestvére, ezért csatáztak Harold Godwinson oldalán Hastingsben. Ha hűséget fogadnak valakinek, akkor az örök életre szól! Hugh anyai nagyapja úgy esküdött hűséget atyádnak, Edward király örökösének, hogy a csata még messze nem dőlt el, és senki sem tudhatta, hogy Anglia atyád kezébe kerül. Családjuk nem különösebben befolyásos, s vagyonosnak sem lehet őket mondani. Erősségük főként hűségükben és őszinteségükben rejlik. Ha elnyered Hugh Fauconier igaz barátságát, Henrik, ez az angolszász uracska sosem fog neked csalódást okozni! Ahogy korosodsz, fiam, szép lassan ráébredsz majd, hogy az igaz barát ritka, mint a fehér holló!

Szépdiák Henrik megfogadta anyja tanácsát, hisz az asszony sosem csapta be, sosem vezette félre. Bízott benne, mint senki másban. Egyébként is tetszett neki az angolszász fiú, aki azért jött az udvarba, hogy a társa legyen. A többi normann fiúcskával ellentétben Hugh Fauconier barátságos, egyenes gyermek volt. Bármit tettek a többiek, ő sosem csalt, inkább megrázta a fejét, és egyre csak azt mondogatta: „Ha nem becsülettel szerzed meg, az nem igazi győzelem!" A többiek eleinte csúfot űztek belőle, de lassan felhagytak az ugratással, mert Hugh egyszerű szavai leforrázták őket. Volt valami ebben a magas, egyszerű képű angolszász fiúban, amitől a kedvében akartak járni, a barátai akartak lenni. Hugh azonban maga választotta meg barátait, bár a többiekkel is udvariasan

viselkedett. Egyik választottja Henrik herceg volt, a másik Rolf de Briard. És ahogy anyja ígérte, Hugh Fauconier hűségesen szolgálta Hódító Vilmos fiait.

A lakoma után Hugh Rolffal a sarkában elvonult a király sátrába. A három férfi melegen üdvözölte egymást. Az apród jóféle borral csurig töltött kupákat hozott, és a trió hónapok óta most először telepedett le, mint három öreg cimbora.

— Mesélj! Hogy tetszik Langston? — kérdezte a király Hugh-tól. — A hírnököd csak a száraz tényekre hagyatkozott.

-Jó állapotban találtam a birtokot, uram. Belle jó intézője volt apja távollétében. Róbert de Manneville ugyanis alig húzta ki a lábát Angliából, a régi intéző rögtön elhalálozott. Mindent annak rendje s módja szerint találtam, ami azért is elképesztő, mert Belle akkoriban se írni, se olvasni nem tudott. Minden eseményt, minden számot elraktározott az agyában.

— Akkor nem kell aggódnod Langstonért, amíg távol vagy - jegyezte meg a király. — No, és csinos kis hely?

— Hosszan elnyúló földek, lágyan alábukó hegyek, uram. Némi erdő. Igen, szép hely. Köszönöm, hogy visszajuttattad nekem. Él néhány jobbágy a birtokon, akik még emlékeznek a családomra.

— És az asszonyod, Hugh? — A király kacsintott egyet.— Van olyan szép, mint a birtok? Úgy veszem ki szavaidból, érti a dolgát, de kicsit ijesztőnek tűnik, hogy fiatal kora ellenére ilyen rátermett.

Hugh felnevetett.

— A jobbágyok Istenátka Isabelle-nek keresztelték el, uram. Tűzrőlpattant egy leány, annyi szent, minden krajcárt behajtott rajtuk. Szigorúan ítélkezik, de sosem igazságtalan. Szerintem a jobbágyok leginkább azt vették zokon, hogy nő. Nekem jó asszonyom, elégedett vagyok Belle-lel.

— És Bemard atya is boldog? — tudakolta a király udvariasan.

— Építünk neki egy templomot meg egy saját házat. Úgy látom, sokkal szívesebben szolgálja Langston népét, mint hogy egy legyen a seregnyi káplánod közt, uram. Tele van energiával, sürög-forog, állandóan tesz-vesz valamit.

— És te, Rolf? — Henrik király másik barátjához fordult. - Elégedett vagy Langston intézőjeként? Fogadok, hogy hamarosan te is asszony után nézel most, hogy megengedheted magadnak - kuncogott.

— Már orvosoltam a problémát, jó uram — újságolta Rolf Henriknek. — Mikor megérkeztünk Langstonba, első pillantásra beleszerettem Róbert de Manneville özvegyébe, Lady Alette-be. A feleségem lett, s az első gyermekünket karácsony tájára várjuk. Hugh épít nekünk egy házat a vártorony udvarán.

A király nagyot kacagott.

— Agyafúrt fickó vagy te, Rolf de Briard. Megfogtad az isten lábát! No és csinos fehérnép az özvegy?

— Az anyósom meseszép — mesélte Hugh. - Sokkal szebb, mint az én Belle-em, de nekem ő is tetszik.

— Örülök, hogy mindkettőtök számára ilyen jól sült el a dolog, uraim. Erős Angliára és hűséges lovagokra van szükségem. Tudom, számíthatok rátok most, hogy egy időre elrendeződött fivéremmel ez az ügy.

Hugh és Rolf azonnal felfogta a király szavainak értelmét, és csendben bólogatott.

— Mindig állunk rendelkezésedre, uram - felelte Hugh. Aztán hangját lehalkítva folytatta: - Mi a szándékod az árulókkal? Végül is ígéretet tettél arra, hogy megbocsátasz nekik.

A király arcára sátáni vigyor ült ki.

— Meg is bocsátok, de más módon is el lehet bánni a lázadókkal és lázongásukkal, barátaim!

— Melletted állunk, uram - közölte Hugh határozottan. Sokáig beszélgettek, aztán mikor a király nyugovóra óhajtott térni,

társai magára hagyták. Reggel a király és a herceg emberei összegyűltek, hogy tanúi legyenek a két fivér közti békeszerződés aláírásának. Utána a király magához hívatta Hugh Fauconier-t.

— Gyere, Hugh, tedd tiszteletedet Róbert hercegnél! Szeretne veled a madaraidról beszélgetni.

Hugh előlépett, meghajolt a herceg előtt. Róbert jóképű férfi volt, markáns vonásai és kedves kék szemei voltak.

— Mivel állhatnék szolgálatodra, herceg uram? — tudakolta udvariasan.

— Henrik azt mondja, te neveled nagyapád pompás madarait. Tényleg így van ?

— Most épült fel a madárházam, herceg uram. Nagyatyám még mindig nevel sólymokat Worcesterben. Nekem mindössze néhány tenyészpárom van, illetve pár idén kikelt fióka, ez minden.

— Szeretnék egy hófehér tollazatú norvég vadászsólymot, ami darvakra vadászik! Tudsz nekem küldeni egyet?

— Csak jövő tavasszal, herceg uram — felelte Hugh becsületesen. — Van egy szép kis madaram, két hónapos, hófehér szülőktől. Az anyja a legremekebb vadászsólyom, ami valaha is a kezembe került. A fiókája szerintem még fantasztikusabb lesz beidomítva, de az idomításhoz időre van szükség.

Róbert herceg bólintott.

— Hajlandó vagyok várni egy Merlin-sone-féle madárra, Hugh Fauconier! Ha készen áll, te magad hozd el, hogy személyesen tanítsd meg solymászomnak, hogyan kell etetni, és milyen bánásmódot igényel. Igazi fejedelmi madár lesz!

Hugh a királyra pislantott.

— Uram engedelmével, herceg uram.

— Engedélyezem, Hugh, elviheted a madarat Normandiába. Legyen ez az én ajándékom neked, Róbert - mondta Henrik nagylelkűen.

A herceg meghajtotta fivére felé a fejét.

— Köszönöm, Henrik. Nem hinném, hogy olcsón megúszod ezt az ajándékot. - Elmosolyodott.

A király felnevetett.

— Mennyit kérsz a madaradért, Hugh? Az megfelel, ha negyedéven át elengedem a lovagi adományt? — A fivéréhez fordult. — Hugh langstoni birtoka felér két lovag éves jövedelmével, s erre még rájön az éves szolgálata. Igazán hűséges emberem.

— Langston? — A herceg elgondolkozott egy pillanatra, majd folytatta: — Henrik, beszélnünk kell Langstonról. A birtok előző urának fia vitatja a tulajdonviszonyokat. Arra kért, említsem meg neked.

— Itt van?

— Igen.

— Hívd ide, s azonnal tisztázzuk az ügyet. — A király Hugh-ra kacsintott, mert már eljutott fülébe Richárd de Manneville nemrég Langstonban tett látogatásának híre.

Richárd de Manneville előlépett, majd meghajolt először hűbérura, aztán a király előtt.

Henrik gondolatban feljegyezte a fiatalember ballépését. Vagy lehet, hogy nem is botlás volt ez, hanem sunyi módon így akarta jelezni, kit tart urának?

— Mijén jogcímen követeled magadnak Langstont? — kérdezte de Manneville-től szigorú hangon.

— Langstont a te atyád adományozta az én atyámnak, uram. En vagyok atyám egyetlen igazi örököse. A birtok az örökség jogán engem illet - állította Sieur de Manneville.

- A te atyád végrendeletet készített, uram, melyben Langstont Isabelle húgodra hagyta hozomány gyanánt, így tehát a lány az örökös. A végrendelet másolatát megtalálod fivérem, Vörös Vilmos papírjai között, aki abban az időben Anglia trónján ült. A végrendeletet ugyanis itt az udvarban írták, s Vilmos hagyta jóvá. Egyébként én előbb hallottam atyád haláláról, mint ahogy te tudatni szándékoztál húgoddal a szomorú eseményt. Királyként jogomban állt egy ilyen fiatal, ártatlan és védtelen

lányka gyámjaként cselekednem, s így is tettem. Húgodat gyámjaként feleségül adtam emberemhez, sir Hugh Fauconier-hez. A húgod, hozzám hasonlóan, elégedett a történtekkel - zárta le az ügyet a király.

- Ha így áll a helyzet - szólalt meg Róbert herceg -, Sieur de Manneville nyilván felhagy a tiltakozással, és a továbbiakban nem követeli magának Langstont. - Róbert herceg igazságos ember volt.

Richárd de Manneville arca elsötétült, de tudta, hogy nincs más választása. El kell fogadnia Anglia királyának és saját hercegének döntését. Csalódását alig leplezve fejet hajtott a két uralkodó előtt, a király azonban még nem végzett vele.

- Lépj elém, uram! - utasította barátságosan. - Még nem találkoztál húgod urával. - Odaintette Hugh-t. - Uraim, üdvözöljétek egymást, és csókoljátok meg egymást a béke jeléül!

Hugh jót mulatva a helyzeten a király parancsa szerint cselekedett. Sógorában azonban még mindig ott fortyogott a düh. Hugh úgy tett, mintha észre sem venné.

- Gyere, Richárd de Manneville, igyunk egy kupa bort! Sajnálom, hogy nem voltam Langstonban, mikor meglátogattál minket. Az én kis feleségem persze mesélte, hogy ott jártál.

- És azt is elmondta az a kellemetlen kis vakarcs, hogy még a kvártélyt is megtagadta tőlünk, uram? - érdeklődött Richárd de Manneville ingerülten. - Reméltem, hogy a házasság jó hatással lesz húgomra, de mit kell látnom?! Te ugyanolyan engedékeny vagy vele, mint atyánk volt.

-Asszonyom páratlan teremtmény, Richárd fivérem - közölte Hugh, s Sieur de Manneville kezébe nyomta a boros kupát. - Attól tartok, nem sikerült elnyerned a bizalmát, de bizonyos vagyok benne, hogy ez pusztán az őoktondisága miatt volt így, igaz-e? A nők olyan félénkek!

- No, ez igaz - értett egyet Richárd de Manneville kelletlenül, és nagyot húzott a borból.

- Akkor szent a béke, barátok vagyunk? - kérdezte Hugh mosolyogva.

Richárd de Manneville megvonta a vállát.

- Rendben. Amúgy sem valószínű, hogy még egyszer az életben szerencsénk lesz egymáshoz, Hugh Fauconier. Én mindössze Róbert herceg szolgálatára hagyom el a birtokom. Van egy fiam, és asszonyom újabb gyermekeket ígér nekem. Remélem, húgom termékenyebb lesz, mint a mostohaanyám. Lady Alette csak Isabelle-lel tudta megörvendeztetni atyámat, de talán jobb is így.

Hugh Richárdra emelte kupáját.

- Szerencsés utat kívánok neked Normandiába! A két férfi felhajtotta a borát, aztán elváltak útjaik.

- Hát ez lett a vége - sajnálkozott Luc de Sai Richárd de Manneville mellé lépve.

- Nem ismersz te még engem! Időbe telik, de Langston úgyis az enyém lesz! Hadd higgye a húgom és férjura, hogy győzedelmeskedtek! Hadd ringassák magukat csalóka biztonságérzetbe, a végén akkor is elérem célomat! Várd ki a végét!

- Es a húgod az enyém lesz?

- Ha akarod, igen.

-Akarom. Gyanítom, legalább olyan szenvedély lobog benne, amilyen lángoló vörös a haja. Nagy élvezet lesz hallani, hogy üvölt a gyönyörtől.

- Milyen alantasak a vágyaid - mondta Richárd megvetően.

- Minél elemibb egy ember vágya, annál jobb, uram! így ritkán éri csalódás - felelte Luc de Sai meglepő logikáról adva tanúbizonyságot.

Róbert herceg Mihály-napig fivére királyságában időzött. A herceg bárhova látogatott, emberei mindenütt nagy felfordulást hagytak maguk mögött. Nyomukban romlás és pusztulás maradt. A beígért hadizsákmány híján kezelhetetlenné váltak. Anglia népe, előrelátó királya gondos figyelmeztetésére elásta értékeit, zárdába küldte lányait, és jámboran tűrt. Henrik király adott némi mozgásteret a normannoknak, nem akarta egyből veszélybe sodorni a törékeny békét. így aztán

mikor Róbert herceg és serege a két birodalmat elválasztó La Manche csatorna felé vette az irányt, Henrik és népe megkönnyebbülten felsóhajtott, s a király hazaengedte csapatait.

Hugh Fauconier és Langston felfegyverzett legényei egy esős októberi délelőtt érkeztek haza. Hugh-t ujjongó öröm töltötte el a torony láttán. Boldog volt, hogy elkerülték a csatát, s most sértetlenül hazatérhettek. Rolf ragyogó arccal vizslatta a még mindig szerelmetes Alette kigömbölyödött pocakját, melyet már a szoknyáján át is sejteni lehetett. Lelkesen leugrott lováról, karjaiba zárta az asszonyt, és csókolta, ahol érte.

— Te jó ég, uram! - bontakozott ki Alette lángoló arccal, melyre kiült a férje hazatérte felett érzett roppant boldogság.

Hugh szemét végig Isabelle-ébe fúrva leszállt paripájáról. Belle csendesen várt rá. Eleganciája s méltósága nagy hatással volt a férfira. A lány valóban ízig-vérig úrnője a birtoknak.

— Isten hozott újra itthon, drága uram — köszöntötte szenvedélytől lángoló tekintettel, bár nyugodt viselkedése bárkit megtévesztett volna, aki nem ismerte Langstoni Isabelle-t.

— Örülök, hogy ismét itthon lehetek, hölgyem — felelte a férfi, s lecibálta kesztyűjét. - Menjünk beljebb! Elegem van már ebből a nyirkosságból, a tűz melegére vágyom.

— És bizonyára némi borra is. Az ebéd majdnem kész, uram. Nyilván farkaséhesek vagytok ennyi lovaglás után. — Megfordult, s férjével a sarkában besietett a csarnokba. — Az étkezést követően megfürödhetsz, s utánad mostohaapám is beugorhat a kádba. Már vártunk titeket.

— Először együnk, aztán hadd fürödjön meg elsőként Rolf. Én szeretném megnézni a madárházat. Neige tavasszal kikelt fiókájára, a fiatal norvég vadászsólyomra lecsapott Róbert herceg. Jövő tavasszal saját kezűleg kell elvinnem neki. Meg kell tanítani darvakra vadászni.

— Akkor véget ért a háború ? — faggatta Belle. Átvette a szolgától a zamatos, édes vörösborral teli kupát, s férje kezébe nyomta.

— Sikerült vérontás nélkül pontot tenni az ügy végére — mesélte Hugh, s elmagyarázta asszonyának a megállapodás lényegét.

— Szerintem nagy ostobaság a király részéről, hogy megbocsát az ellene lázadó uraknak. Alaposan meg kéne őket büntetni, hogy egy életre megtanulják a leckét.

Hugh jót kuncogott.

- Ne aggódj, ma Bellel Henrik királynak megvan a magához való esze. Róbert de Belleme és társai bocsánatot nyernek ugyan árulásukért, ám óriási hiba, ha azt hiszik, a király elfelejti az árulásukat. Henrik sosem bocsátja meg, ha valaki ellene fordul. Talál rá módot, hogyan büntesse meg őket. Az érsek olyan gondosan megfogalmazott egyezsége is érvényét veszti egy nap. A király magának akarja Normandiát, és amit akar, úgyis megszerzi. A herceg remek katona, de Henrik király sem rosszabb, ráadásul ész tekintetében óriási előnyre tett szert fivérével szemben. Légy türelemmel, chérie, s majd meglátjuk, ki nevet a végén! — Hugh felhajtotta borát, és arcon csókolta az asszonyt. — Remélem, kipihented magad az utóbbi időben! — mondta perzselő tekintettel.'

Feltálalták az ebédet, s a csarnokot hónapok óta először ismét boldog zsivaj töltötte be. Isabelle mosolyogva nyugtázta férje és emberei jó étvágyát. Milyen jó volt újra látni őket! Étkezés után Alette kézen fogta urát, s együtt távoztak a fürdőbe. Hugh Isabelle-lel az oldalán, ígéretének megfelelően a madárházat vette célba.

— Meglátod, mekkorát nőtt Couper, és már milyen ügyes! — jelentette ki Isabelle büszkeségtől dagadozva. — Itt is van. Lind most szoktatja. Szervusz, drága kis szépségem! — búgta Belle. Kinyújtotta a karját, majd mindvégig gyengéd szavakat suttogva és finoman simogatva, gyengéden rásegítette a kis sólymot.

Hugh elégedetten bólintott felesége produkciójára.

— Lovagoltál már vele, ma Belle?

— Eddig kétszer, pont ezen a héten — felelte az asszony, s megölelgette a madarat, amely az ismeretlen hang hallatán ijedten borzolta tollait. — Nyugalom, drágaságom! — dorombolta. — Ez az urad! Hozzá kell szoknod, akár az én, akár Lind hangjához!

A kis sólyom egyenesen Belle-re nézett, tekintetéből sütött a gőg, aztán serényen tollászkodni kezdett, jelezvén, fütyül rájuk.

Isabelle jót nevetett, visszahelyezte a kőre, s megvakargatta a nyakát.

— Lind azt mondja, jövő héten megtanítjuk csalival vadászni, uram.

— Az első komoly lépés. - Hugh körbetekintett. Mikor megpillantotta a fiatal norvég sólymot, melyet Róbert hercegnek ígért, magához szólította Alaint. Ö volt a felelős a nagy ragadozó madarakért. —

Királyi gazdát találtunk Blancának. Be kell tanítani darura vadászni, mielőtt jövő tavasszal Normandiába viszem. A király ajándéka Róbert hercegnek.

— Királyi fenségnek is való — jegyezte meg Alain. — Magam tanítom be a láp felett, uram. Tavaszra készen lesz.

— Hogy tanítjátok be, hogy csak darura vadásszon? — tudakolta Belle, miközben a torony felé lépkedtek.

— A csalijára daruszárnyakat kötünk. Szeretnéd látni az idomí-tását, ma Belle?

Belle buzgón bólogatott.

— Igen, szeretném.

Hugh a tornác árnyékában keményen magához rántotta a lányt. Egyik karjával szorosan a derekát ölelte, a másikkal kitapogatta mellét, és gondolkodás nélkül dögönyözni kezdte. Szája forró szavakat suttogott a lány fülébe:

— Magamévá akarlak tenni, asszonykám! Amíg meg nem pillantottalak ma délelőtt a várudvarban, nem is tudatosult bennem, menynyire hiányoztál, Isabelle! — Rátalált a lány mellbimbójára. Gyengéden csipkedni kezdte.

Isabelle szíve a torkában dobogott. Lábai egyszeriben elernyedtek, már-már attól tartott, összeroskadnak alatta.

— Uram! Mi lesz, ha meglátnak? — Érezte a férfi nekifeszülő keménységét.

— Akkor azt fogják mondani, hogy Langston urában még mindig ég a buja vágy fiatal kis asszonykája után — felelte a férfi, s ajkaival közvetlenül a füle alatt megcsiklandozta a lány nyakát. — Ne ellenkezzen, asszonyom, különben kénytelen leszek itt és most magamévá tenni! Pokolba a következményekkel!

— Nem mernéd! — zihálta Isabelle részben elképedve, részben kíváncsiságtól égve, vajon tényleg beváltja-e ura a fenyegetést.

Hugh hahotára fakadt, nekidöntötte asszonyát a tornác kőfalának, s forró csókot nyomott a lány szájára. A szenvedélyes csók ellenére Belle nagyon is tudatában volt annak, hogy férje a ruhájával matat. Aztán váratlanul, még mindig csókba olvadva, Hugh keze felcsúszott a szoknyája alá, megmarkolta fenekét és felemelte a levegőbe. Isabelle meglepetten hátrahőkölt, mikor Hugh heves, kőkemény szerszáma belehatolt.

— Oúúú! Aááá! Uúúúúú! — Lábával átkulcsolta a férfi derekát és hangosan lihegett az élvezettől. — Igen! Igen! Igeeeen! O, Szűzanyám, mennyire hiányoztál, szerelmem! — Összevissza csókolta férje arcát, hogy utat adjon szenvedélyének. Legkisebb gondja is nagyobb volt annál, mintsem meglátja-e őket valaki. Minden idegszálával akarta a férfit.

Hugh eleinte lassan, határozottan járatta ki-be hímtagját, örömének javát Belle halk nyögéseiből nyerve. Aztán szenvedélye nőttön-nőtt, egyre hevesebben mozgott, keményebbeket lökött. Belle kis híján elalélt. Együtt jutottak el perzselő szenvedélyük csúcsára. A lány jólesően megborzongott. Hugh lassan, finoman leengedte a lányt.

— Te fúria! — mormogta. — Próbára teszed a türelmem! Isabelle bágyadtan elnevette magát.

— Uram, nem gondoltam volna, hogy ilyen dolog lehetséges lenne. Legközelebb nem kísértelek ilyen felelőtlen kijelentésekkel. Mindamellett... nagyon élveztem!

A tornácon túl ezüstösszürke fátyolban ömlött az eső. Isabelle rájött, miért nem látta meg őket senki. Hugh-hoz bújt.

A férfi megsimogatta a zekéjén nyugvó aranyló vörös fejecskét. Alig néhány perce döbbent rá, milyen könnyelmű tettekre készteti ez a lány. Most aztán tényleg benne van a pácban! Mégis, milyen jó ilyen odaadással szeretni valakit, zárta gondolatmenetét. Megcsókolta a lángoló kobakot.

— Sosem vágytam még asszonyra ennyire, ma Belle! Te vagy az egyetlen, aki így felizgat! Azt hiszem, nem szeretek távol lenni tőled, chérie]

— Ennek szerfelett örülök, uram, mert te is hiányoztál nekem! — Belle a férfira mosolygott.— Nem kellene bemennünk, uram? Szerintem anyám mostanra patyolattisztára mosdatta mostohaatyámat. Valószínűleg sokkal édesebb teendők kötik már le őket.

— Nem hinném. Anyádnak nagyon előrehaladott a terhessége. Rolf tudja, hogy egy időre vissza kell fognia magát. Beszélgettünk erről.

Isabelle felnevetett.

— Mily keveset értetek ti a női praktikákhoz! Anyám állítja, hogy a férfi és asszonya akkor is örömüket lelhetik egymásban, ha az asz-szony hasa kigömbölyödött a gyerektől.

— Valóban?

— Ezt mondta. Hamarosan nekem is el kell, hogy árulja! Hugh eltartott magától a lányt, szeme elkerekedett.

— Várandós vagy, ma Belle?

— Azt hiszem, uram — közölte a lány nagy lélekjelenléttel. — Anyám is ezen a nézeten van, márpedig ő biztosan jobban tudja, mint én.

— Honnan vagytok olyan biztosak benne? - Hugh arcáról sütött a boldogság.

— Nem volt vérzésem azóta, hogy elmentél a háborúba, uram. S ha késó'bb együtt leszünk, látni fogod, hogy a mellem is megnagyobbodott. Ha fiú lesz, azt akarom, hogy olyan legyen, mint te, de ha lányunk születne, remélem, nem fog rád ütni. Nincs akkora vagyonunk, hogy egy átlagos kinézetű lányt kiházasítsunk.

— Mikorra várod? - faggatta a férfi fojtott hangon.

— Kora tavaszra.

— Mostantól fogva nem ülhetsz lóra! - jelentette ki Hugh ellentmondást nem tűró' hangon. Kinyitotta a torony ajtaját, s behúzta a lányt a csarnok melegébe.

— Jaj, Hugh! - kérlelte Belle kétségbeesetten. — Ha tudtam volna, hogy ilyen szemellenzó'sen viselkedsz, biztos nem mondom el! Hogy tanítsam be Coupert, ha nem lehetek vele? O az enyém, nem a tiéd vagy Lindé! Kérdezd meg anyámat! Kutya bajom még egy-két hónapig!

— Nem vagyok hajlandó kockáztatni a fiam épségét a szeszélyeid miatt! — hangzott Hugh válasza, amilyenre eleddig nem akadt példa.

— A te fiad épségét, uram ? Es mi a helyzet a feleségeddel, ezentúl csak úgy gondolsz rám, mint valami tenyészállatra? — kérte ki magának Belle metsző' hangon. - Akit bármikor lecserélhetsz, ha úgy tartja kedved?

— Jól tudod, hölgyem, hogy nem így értettem! Ne facsard ki szokás szerint a szavaimat, ha valami nem tetszik! — Mérgesen a lányra meredt.

Belle visszabámult, cseppet sem ijedt meg.

— Ez az én gyermekem is! — mondta dühösen fújtatva. - És nem kockáztatom az épségét, uram, mert nem vagyok olyan önző'! De akár akarod, akár nem, akkor is lóra ülök a következő egy hónapban, hogy beidomíthassam a sólymomat! Couper teljesen összezavarodna, ha most felhagynánk a tanításával. ígérem, nem vágtatok! Csak lépésben fogok lovagolni, és meg sem

mozdulok, amíg a sólyom vissza nem tér a prédával, Hugh! Nem fogok igazán vadászni! Sőt, te is velem jöhetsz, amikor kiviszem Coupert, hogy lásd, nem kockáztatok semmit!

- Nem is tudom. Beszélnem kell az anyáddal. Belle negédesen mosolygott.

- Köszönöm, uram! — felelte. Biztos volt benne, hogy innentől nyert ügye van. — Gyere! Megfürdetlek!

Hugh Fauconier egyre csak a fejét rázta.

- Ha sejtettem volna, hogy várandós vagy, nem lettem volna olyan durva.

Belle buján felkacagott.

- Nem vagyok törékeny virágszál, akit minden szélfuvallattól óvni kell! Cseppet sem bánom a vadságot. Csak annak örülök, hogy az eső megóvott minket a kíváncsi szemektől.

Másnap együtt lovagoltak ki. Couper megtette képzésének első komoly lépéseit. Lind vékony kötelet erősített a madár béklyójának végére, és mikor nyílt terepre értek, és Hugh lesegítette asszonyát a lóról, Lind átrakta Coupert Isabelle kesztyűs kezére. Belle az ismerős dallamot fütyülve, melyhez a sólyom az elmúlt hónapokban hozzászokott, levette fejéről a bőrsisakot. Megragadott egy darab hússal megspékelt csalit, s tovább fütyülve a dallamot, megetette Coupert egy falat hússal. Belle karcsú ujjai mindvégig szorosan kulcsolódtak a madár lábbéklyóira.

Lind elvette a maradék húst, és eltávolodott, de úgy, hogy a madár egy percre se tévessze szem elől a csalit. Végül megállt, és a húsos csalit a földre helyezte. Isabelle elengedte Coupert. A kötél szélsebesen tekeredett le a kezéről, amint Couper megtette az úrnője és a hús közti távolságot. Lind a hívó dallamot fütyülve kinyújtotta a húst, hogy közelebb csalogassa a madarat, majd Couper elé helyezte a húsdarabot. Mikor a madár nekiesett a húsnak, Lind csalistól, mindenestül kézbe kapta a szárnyast, szorosra húzta béklyóit, és visszaadta Isabelle-nek. A játékot többször megismételték, míg Hugh véget nem vetett neki.

- Kiváló vadász lesz belőle, ma Belle — dicsérte a kis sólymot. -Egy pillanatra sem tétovázott, utánamenjen-e a csalinak vagy sem, pedig ez még csak az első alkalom.

- Ezután mi következik? - tudakolta Isabelle, miközben Couper szemére húzta a sötét bőrsisakot, és visszaadta Lindnek.

Együtt vágtak át a mezőn, a solymász pedig a nyomukban haladt a lovakkal.

- Még néhány napig meg kell ismételni ezt a csalis játékot. Ha mindig ilyen jól reagál, mint ma, hamarosan feldobhatjuk a csalit a levegőbe, miközben a dallamot fütyülöd. Ha olyan intelligens, mint amilyennek hiszem, Couper hamar rájön, hogy el kell rugaszkodnia a kezedről, hogy elkaphassa a levegőben szálló csalit. Ha ezt megtanulta, levehetjük a kötelei a lábbéklyóról, és a kis sólymod szabadon repülhet és vadászhat. Csalinak egy nyúl hússal kitömött irháját használunk. Lind majd húzza-vonja egy kicsit a madár előtt. Ha pedig a kötél segítségével erélyesen visszarántjuk, akkor ezzel azt is megtanítjuk Coupernek, hogy a préda megszerzéséhez alá kell buknia, és karmait használnia, hogy megragadja áldozatát. A képzéséhez a kutyák is hozzátartoznak. Ok fogják felhajtani a nyulat vagy szárnyas vadat a rejtekéből, hogy Couper levadászhassa. Mihelyt a sólyom elejtette a zsákmányt, kivágjuk a vad szívét, és jutalmul neki adjuk.

- Nem nekem kellene a csalit rángatnom?

- De igen - felelte Hugh őszintén -, de Lind lóhátról növelni tudja a sebességet, hogy edzésben tartsuk a kis sólymot, és mivel te megígérted, hogy nem vágtatsz nyaktörő iramban, Lindre hárul ez a feladat. A te füttyjeledet fogja használni, Belle, de ha kívánod, te adhatod neki a zsákmány szívét, hogy tovább erősítsd a kettőtök közti köteléket.

- Igen, szeretném. Nem vagyok finnyás.

A következő hetekben hármasban idomították a sólymot. Hugh emellett foglalkozni kezdett a fiatal norvég sólyommal, melyre Róbert herceg tartott igényt. Egy darabig ugyanazokat a lépcsőfokokat járta végig, mint a kis sólyom, de mihelyt hozzászokott a nyúl- és szárnyasvad vadászatához, megismertették vele az igazi zsákmányt. A mezőn póznához kötöztek egy élő darut.

Szemét leragasztották, csőrét lekötözték, karmait tompára reszelték, hogy ne viaskodhasson, majd egy darab húst erősítettek a szerencsétlen szárnyas nyakára. Ezek után megmutatták a norvég vadászsólyomnak a prédát. Az intelligens Blanca azonnal rájött, mi a feladata, s már az első alkalommal megölte a darut. Nekiadták a szívét. Hugh és Alain rögtön látta, hogy a nagy madárból ragyogó vadász válik.

Blancának a darvak füttyét is megtanították. Alain elvágta a sólyom első prédájának torkát, kiemelte a gégéjét, felmetszette és belefújt. A felhangzó füttyjel akár élő darutól is származhatott volna, így tett, valahányszor Blanca sikeresen vadászott. A vadászsólymot időközben áttették az agarakhoz, amelyekkel vadásznia kellett, s velük kapta a táplálékát, hogy kialakulhasson köztük a bajtársias viszony. A kutyákat arra idomították, hogy segítsék a sólymot prédája megszerzésében.

Eljött a betakarítás ideje. Learatták a gabonát, leszedték a gyümölcsfák termését, és megtöltötték a magtárakat. Az idő hidegre fordult, a napok egyre rövidültek. Hugh bejelentette Belle-nek, hogy Couper képzése részéről véget ért, de a lány ajkait egy zokszó nem hagyta el, mert a kis sólyomból valóban sikerült jó vadászt faragni. Márton napját lúdpecsenyével ünnepelték, aztán már nyakukon is voltak az ünnepek. Karácsony napján Alette de Briard világra hozta első fiát, akit Bemard atya közreműködésével Christiannak kereszteltek el.

Alette kellemesen meglepődött, hogy szülése könnyű lefolyású volt, mivel Isabelle-t csak kínkeservek árán sikerült világra hoznia. Kisfia azonban alig néhány órás vajúdás után szinte kicsusszant belőle. A büszke anya kisfiát a karjában ringatva kijelentette:

- Már most látom rajta, hogy az apjára ütött.

Rolf dagadó kebellel feszített mellette. Teljesen lenyűgözte az aranyló buksijú apróság. Az ő fia! Fia van! Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, s mikor Hugh átkarolta, Rolf a szégyenérzet legkisebb jele nélkül felnézett rá, s így szólt:

- Kívánom, hogy te is hasonló áldásban részesülj!

- Legyen meg Isten akarata! - mondta Hugh Fauconier a feleségére pillantva, aki mosolygó arccal beleegyezőn bólogatott.

Kilencedik fejezet

— Most nézz meg! - nyüszített Isabelle. — Úgy nézek ki, mint egy nagyra nőtt tehén! A ruháim nem jönnek rám, alig bírok járni, és a hajam is csapzott! Mikor születik meg végre ez a gyerek? Mondd, mikor?

Hugh visszadöntötte asszonyát az ágyra, a kigömbölyödött pocakot simogatta.

— Majd ha eljön az ideje, chérie! Ne emészd magad emiatt! Belle rámeredt élete párjára.

— Ne emésszem magam emiatt? Milyen kedves, hogy ezt mondod! Milyen végtelenül kedves! Csordultig teltem a gyerekeddel, s te azt mondod, ne emésszem magam emiatt?! Neked hogy tetszene, ha akkora lennél, mint egy ház? - Zaklatottan kitépte magát a férfi karjaiból. Nem sok választotta el a sírástól.

Hugh-nak igencsak meg kellett emberelnie magát, hogy ne hahotázzon asszonya dühkitörésén, mindazonáltal úgy vélte, valóban bele tudja magát képzelni hitvese helyébe. Belle örök életében nyughatatlan teremtés volt. Most teljesen kikészítette, hogy nem jöhetett-mehetett nagy elánnal, mint annak idején. Ráadásul a terhesség cseppet sem hűtötte le heves vérmérsékletét. Az utóbbi hetekben pillanatok alatt kijött a sodrából, olyannyira, hogy már egy szó, sőt egy tekintet is elég volt ahhoz, hogy bárki torkának ugorjon.

— Nem tarthat már sokáig, chérie! El sem tudom képzelni, min mehetsz keresztül, de tarts ki még egy kicsit! Anyád szerint nem kell már soká várni, s ha valaki, akkor ő valóban tudja. - Hugh kézbe vette felesége kezét, és megcsókolta.

Isabelle könnyekre fakadt.

— Holnap lesz a születésnapom. Tizenhét éves leszek! Öregszem, Hugh!

A férfi ismét elfojtotta kacaghatnékját.

- Te vagy a leggyönyörűbb öregasszony, akit ismerek!

- Ó, Hugh! - szipákolta a lány teljesen elgyöngülve a férfi kedvességétől.

Másnap reggel összegyűlt Isabelle családja, hogy felköszöntse születésnapja alkalmából. Belle arca eltorzult. Alette azonnal tudta, mi az oka.

- Megindult a vajúdás! — közölte lányával tárgyilagos hangon.

- Valószínűleg — súgta Belle hunyorogva. — Érzek valamit, anyám! Szeretném kitolni!

- Szent Isten! - kiáltott anyja. - Csak nem úgy fogod megszülni a gyermeked, mint a jobbágyok a mezőn? — Isabelle arca azonban nem hagyott sokkétséget a felől, meddig bírja még. — Te jó ég! Nincs több időnk! Ida, Agneatha! Segítsétek fel a lányomat az asztalra! Attól tartok, nincs más választásunk.

Még mielőtt a két cseléd megmoccanhatott volna, Hugh felemelte Isabelle-t, és gyengéden a letakarított asztalra fektette.

- Nyugalom, ma Belle! — biztatta lágyan. - Lélegezz mélyeket, chériel — Kisimította a lány homlokából a ráncokat.

- Rolf, hozd ide a paravánt, hogy elrejthessük Langston úrnőjét a kíváncsiskodó szemek elől! — utasította Alette a férjét. Elkezdte kihámozni Belle-t a ruháiból, csak egy pendely maradt a lányon. Alette kést ragadott, és mindkét oldalon felhasította a puha szövetet.

Hugh az asztal végében állt, átkarolta Isabelle-t, aki eddigre ülő helyzetbe tornászta magát, lábait felhúzta.

- Jézus, Mária, Szent József! Látom, az unokám egy percet sem hajlandó tovább várni. Igyekezz már, Rolf!

Felállították a paravánt az asztal elé, hogy Isabelle-nek ne országvilág előtt kelljen megszülnie gyermekét. Ida és Agneatha futva hozta a forró vizet, bort és tiszta ruhát, valamint a pólyát és a bölcsőt a hamarosan világra jövő gyermeknek. Isabelle hiába próbált uralkodni magán, elgyötörten sikított. Érezte, hogy szétnyílik teste, és valami kilökődik legbensőbb zugából. Újra és újra felsikoltott. Hugh ölelő keze, fülébe suttogott bátorító szavai és homlokára nyomott gyengéd csókjai megnyugtatták valamennyire. Belle nagyot hörgött, s hirtelen megkönnyebbült. Valaki felsírt. Egy csecsemő!

- Stramm kisfiú - mondta az anyja, s feltartotta a bömbölő kis jószágot. - Fiatok született, Isabelle és Hugh!

- Add nekem! Add nekem! - kérlelte a lány.

- Először mossuk le! — javasolta az anyja.

- Ne! Most akarom a kezembe venni! - követelőzött Isabelle. Anyja odaadta neki a kisbabát.

- Legalább a köldökzsinórt hadd vágjam el! - kérte, de Isabelle hallani sem akart róla. Túlságosan lenyűgözte, megbabonázta újszülött fia.

- Nézd, Hugh! Milyen pirinyó keze és lába van! Úgy látom, rád ütött. Elég átlagos arca van, uram, akárcsak neked! - búgta szere-lemittasan.

- Elnevezhetjük apádról!

- Eszem ágában sincs! Csakis saját apja után kaphatja a nevét.

0 lesz legifjabb Hugh — jelentette ki, s átadta a csöppséget cselédjének, Agneathának, hogy végre elvághassák a köldökzsinórt, megtisztogassák és bölcsőjébe rakják a babát.

Legifjabb Hugh születése után néhány héttel a király magához hívatta Hugh-t és Rolfot. Róbert de Belleme, Shrewsbury grófja, valamint fivérei, Arnulf, Pembroke grófja és poitoui Roger, Lancaster lordja a király ellen lázadt. A király seregei a walesi lápoknál gyülekeztek, hogy csatarendbe álljanak, mivel ide vették be magukat a lázadók. A lápok Wales déli partja mentén, az angol—walesi határon húzódtak. Hugh és Rolf ide vezette ötven főre duzzadt seregét.

- Attól tartok, ez alkalommal nem mindenki tér haza — mondta Hugh Isabelle-nek. - Valószínűleg nagy csata várható.

-Azért te kövess el minden tőled telhetőt, hogy visszagyere hozzám! Es mi legyen Blancával? Ha a királlyal tartasz, nem viheted el Róbert herceghez. Nem tudom, bölcs dolog-e megsérteni a herceget.

- Szalajts hozzá futárt! Mondja meg neki, hogy most nem mehetek, de ígérem, még az ősz folyamán vagy jövő tavasszal sort kerítek a látogatásra.

Isabelle jóváhagyólag bólintott, aztán megcsókolta férjét, és hősiesen visszafojtva könnyeit, szerencsés utat kívánt neki.

A Montgomerie család fiai, Róbert de Belleme és két fivére külön-külön is hatalmas urak voltak, de erőiket egyesítve végképp legyőzhetetlennek tűntek. Szerencsétlenségükre azonban a kevésbé be-

1 gs. r

folyásos bárók többsége nem szenvedhette őket, ebből kifolyólag nem támaszkodhattak külső segítségre a király elleni lázadásukban. Nem számíthattak a papság és az őket tiszta szívből gyűlölő nép támogatására sem. Hogy miért vetemedtek mégis a király elleni zendülésre, az mindenki számára rejtély maradt, bár egyesek úgy vélték, gőgös törtetésük miatt rohannak vesztükbe.

A fivérek saját kastélyukban rekedtek, így röpke három hónap múltán megadásra kényszerültek. Ostobaságukért mindhárman birtokaikkal lakoltak, s családostól Normandiába száműzték őket, ahol ismét nagy szervezkedésbe kezdtek. Róbert herceg ugyan nyíltan nem adta alájuk a lovat a fivére ellen tervezett felkelés kirobban-tásához, de nem is tett ellene semmit. Sőt inkább szándékosan szemet hunyt felette. Jó ürügyként szolgált, hogy felesége nem sokkal későbbre várta gyermeküket. Mindazonáltal nem lehet azt állítani, hogy úszott volna a boldogságban, amikor a bajkeverő Montgomerie-k Normandiába költöztek.

Hugh Fauconier és Rolf de Briard július végén tért vissza Langs-tonba. Seregükből mindössze hat nyilas esett áldozatul az összecsapásban, s hálát adtak az Istennek a kis vérveszteségért. Henrik király roppant elégedett volt hűségükkel és segítségükkel. Hadd lázadozzanak csak a nagyurak az ő törvényes hatalma ellen! Amíg mögötte állnak a Hugh-hoz hasonló kisebb földbirtokosok, nyert ügye van a lázadókkal, betolakodókkal szemben, s Anglia népe nyugodtan hajthatja álomra fejét. Hálája jeléül báróvá ütötte gyermekkori barátját, s mikor Hugh megtudakolta, menjen-e Normandiába, a király így felelt:

- Hát persze, Langston bárója, menj csak, és vidd el Róbertnek a norvég vadászsólymot! Semmi sem fejezhetné ki ennél a madárnál világosabban, hogy nem tartom felelősnek a Montgomerie-k lázongásában. Úgyis nála rontják már a levegőt, Isten irgalmazzon szegény fejének! Szegény jó Róbert! Előbb-utóbb nagy galibát okoznak neki! Igen, menj csak, s maradj ott, míg Sibylle hercegnő meg nem szülte gyermekét! Aztán térj vissza hozzám, s számolj be mindenről, amit fivérem udvarában tapasztaltál! A nyilvános és magánjellegű pletykákra is kíváncsi vagyok ám!

- Bárcsak velem tarthatnál, ma Bellel Ha a fiunk szemernyivel idősebb lenne, és nem lenne rád szüksége, chérie!

- De hát szüksége van rám! Nem akarok szoptatós dajkát fogadni mellé, uram! - Isabelle gyermekükre pillantott. A kis csöppség pucéran rugdalózott és gőgicsélt a bárányborön. Már majdnem négy hónapos volt. Napról napra nagyobbra nőtt anyja óvó, figyelő tekintetétől kísérve.

- így is sok mindenről lemaradok legifjabb Hugh életéből —búslakodott Hugh —, de hát ilyen az élet. Ha a király már elég ideje ül a trónon, Anglia elcsendesül. Akkor csak az éves szolgálatom marad. Igyekszem haza, hogy mielőbb megtaníthassam ezt a kis huncutot a lovaglás és a vadászat rejtelmeire. — A babára mosolygott, aki fülig érő vigyorral nézett vissza rá. Hugh odanyújtotta az ujját, mire a baba apját is meglepő erővel csimpaszkodott belé. — Hű, a kutyafáját! Van ám szorítása ennek a kis gézengúznak! — Lehajolt és homlokon csókolta a gyermeket. — Vigyázz anyádra, legifjabb Hugh! Amint tudok, sietek haza!

- Mégis, mikorra várhatunk? — kérdezte Belle.

- A király tudni akarja a hercegnő megszületendő gyermekének nemét. Ősz közepére várják a világra jöttét, tehát azelőtt semmiképp ne várj! Ügy Márton napja körül érkezem, ha a tengeren nem tombol vihar.

- A széljárás általában vihar előtt és közvetlenül vihar után a legkedvezőbb! Eridj, uram, és tedd, amit tenned kell! Rolf itt marad velünk, s a torony védelme is meg van szervezve.

Hugh Fauconier augusztus elsején intett búcsút otthonának. Vele tartott Alain, a solymász és hat felfegyverzett langstoni legény, valamint magával vitte a Róbert hercegnek szánt norvég vadászsólymot, Blancát, és egy bájos kis karvalyt a hercegnő részére. A fecske termetű karvalynak egyedülálló módon vörhenyes háta és farktolla volt. Kétségtelenül nő számára teremtetett. Felkutatja áldozatát, elegáns szárnyaival sebesen csapkodva megáll felette a levegőben, majd meredeken alábukva lecsap áldozatára.

Isabelle, a csecsemővel a karján, a torony faláról figyelte férje távolodó alakját. A kis csapat a közeli tengerpartra igyekezett, ahol hajó várakozott rájuk, hogy átszállítsa őket Normandiába.

Ismét elérkezett a betakarítás ideje. A földeken learatták a gabonát, kicsépelték, magtárakba szállították és Langston urának malmában búzává őrölték. Egy részét szétosztották a jobbágyok és a szabadosok között, a maradékot pedig elraktározták. A gyümölcsfákról leszedték a termést, a frissen készült almabort, sert és bort a vártorony pincéibe vitték. A tavaszi aratásra szánt földeket felszántották és bevetették, az állatokat pedig beterelték a nyári legelőkről, hogy ha jön a zord idő, könnyen menedékbe hajthassák őket. Megünnepelték Mihály napját, s megkezdődött a vászonszövés.

Christian de Briard tíz hónapos, unokatestvére, legifjabb Hugh hat és fél hónapos, keménykötésű fiúcska volt. Alette elárulta lányának, hogy ismét gyermeket vár.

— Ilyen hamar? — álmélkodott Isabelle.

— Már nem vagyok fiatal. Szeretnék legalább két fiat szülni Rolf-nak, mielőtt terméketlen leszek.

— És mi van, ha Christiannak meg nekem húgom születik? — ugratta Belle az asszonyt.

-Nekem egy lány is megfelelne - szólt közbe Rolf. Együtt gyönyörködtek a csarnokban kúszómászó babákban. Rolf asszonyához hajolt, szájon csókolta, majd Belle-hez fordult. — A birtok felkészült a télre, akármilyen lesz is. A jobbágyok keményen dolgoztak, leányom, ezért szeretném őket megjutalmazni. Arra gondoltam, adhatnánk nekik egy napot, hogy az erdőkben, mezőkön vadásszanak. Egy falu egy szarvast, egy család két nyulat ejthetne. Engedélyezed?

— Persze. Kiérdemelték. Határozd meg te a napot! Mindegyik házon elvégezték a szükséges javításokat?

— Két ház tetejét még be kell foltozni a hideg beállta előtt, de már intézkedtem. Az asszonyok és a gyerekek holnap összeszedhetik a földekről és a gyümölcsösökből, amit találnak. A jól táplált parasztot nem könnyű felbujtani. A tél amúgy is kemény errefelé.

Márton napja levelet hozott Belle-nek, melyben Hugh beszámol, hogy a hercegnek és hitvesének fia született, s a herceg azt akarja, maradjon még, hogy együtt vadásszanak darvakra, és teszteljék Blanca vakmerőségét. A hercegnő szerfelett örült a karvalynak. És amint tud, hazamegy, de legkésőbb tavasszal otthon lesz. Isabelle nagyot sóhajtott. Nem volt mit tenni, el kellett fogadnia férje döntését. Hugh persze nem utasíthatta vissza az invitálást, hisz azzal vérig sértette volna a király fivérét.

A karácsonyt Langston új templomában ünnepelték, melyet Hugh kívánsága szerint Szent Erzsébetnek szenteltek. A fából ácsolt épületet bevakolták, bemeszelték, zsúpszalmából tetőt húztak rá. Hugh kőtemplomot szeretett volna, de a kövek kitermelése sok időbe tellett volna, arról nem is beszélve, hogy a lápon át kellett volna North-amptonshire-ből ideszállítani.

Langston urának pedig nem volt vesztegetni való ideje. Templomot akart, amint csak lehetett. Jobbágyai egész nyáron és ősszel ezen szorgoskodtak, fákat döntögettek, épületfát fűrészeltek, habarcsot kevertek, szalmát fontak, hogy a karácsonyt már a templomban ünnepelhessék. A

templom árnyékában pedig kis házikó húzódott, melyet kifejezetten Bemard atya számára készítettek. A templom mögött vadonatúj templomudvart is kialakítottak.

Szenteste a templom belsejét tiszafa- és magyalágakkal díszítették. Alette és Isabelle napok óta gyertyaöntéssel foglalatoskodott, hogy az oltárra a legtisztább méhviasz kerülhessen. Alette faliszőnyege, melyet azóta szőtt, hogy első ura felcsapott keresztes lovagnak, az oltár mögött függött. A szőnyeg Krisztust ábrázolta, amint a sokadalmat eteti. Jó lecke, hogyan kellene az uraknak kevésbé szerencsésekkel bánni. Olyan lecke, melyet Langstonban nap mint nap megfogadnak és gyakorolnak, gondolta Bemard atya.

Karácsonykor Langston minden jobbágya és szabadosa két mérce sört, egy szelet sonkát és egy vekni kenyeret kapott, a gyerekeknek maréknyi mazsolát osztottak. Ahányan csak befértek, bezsúfolódtak a csarnokba, és a kisded Jézus megszületéséről daloltak boldogan. Ittak a távol lévő uraság és jó asszonya egészségére, aki gondoskodott e boldog esemény megünnepléséről, aztán a családok szűk körben folytatták az ünneplést. A várban Isabelle gondolataiba merült. Hugh Márton napja óta nem adott jelet magáról. Belle kénytelen-kelletlen beletörődött, hogy tavaszig nem látja viszont férjét. Kisöccsére, Chris-tian de Briard-ra pillantott, aki kurta kis hurkalábain eltökélten fel-alá totyogott, míg unokatestvére, legifjabb Hugh a nyomában kúszott. Nagyon örült, hogy a két kisgyermek egymás társaságában nőhet fel. Majd szeme anyjára és mostohaapjára vándorolt. Milyen elégedetten és boldogan néznek második gyermekük születése elé! Belle nagyot sóhajtott.

A kellemes nyarat és az enyhe őszt kemény tél követte. A hózápo-rokkal tarkított fogcsikorgató hidegnek és jeges viharoknak számos gyümölcsfa esett áldozatul. Eljött gyertyaszentelő napja, de az elles szegényes, az újabb nemzedék pedig bizony siralmas volt. A tavaly született birkáknak alig fele ellett, s az újszülött bárányok nagy része odaveszett a hónap végéig kitartó hóviharokban. Csak a birkáknak lehet olyan csöpp eszük, hogy az év legzordabb havában hozzák világra kicsinyeiket, gondolta Belle.

A tavasz csak nem akart megjönni, a fagy nem engedett föl a földeken. Mikor végre sikerült elveteményezni, a kibújó hajtásokat elmosták a heves esőzések, s elölről kellett kezdeni mindent, a felázott földeket azonban csak nagy nehézségek árán lehetett felszántani. A téli gabona megsínylette a farkasordító hideget és a sok csapadékot. Mikor eljött a betakarítás ideje, alig akadt aratnivaló. Minden jel arra utalt, hogy nehéz év elébe néznek.

- Könyörögjünk Istenhez, hogy a nyári termény bőséges legyen -mondta Isabelle Bemard atyának.

- Hugh uram nélkül nem sok jó vár Langstonra - jósolta Agg Albert, az öreg kovács reszketeg hangon. - Hol marad eddig? Szükség van rá itthon!

Isabelle megragadta a mézgás szemű öreg kezét, s így szólt:

- Hugh urunk Róbert herceg udvarában jár el a király ügyében, Agg Albert. Hamarosan hazatér. Érzem.

- Langstont messze elkerüli a szerencse, míg ura haza nem ér épségben! - jövendölte az aggastyán. - Tudom, úrnőm, te megteszel minden tőled telhetőt, az életedet áldoznád a birtokért, de Langston nem lehet meg az ura nélkül! Őrajta áll vagy bukik a sorsunk!

Eljött a húsvét, s még mindig semmi. Alette de Briard május ötödik napján megszülte második fiát. A csecsemőt a király után Henriknek keresztelték. S még mindig nem jött hír Hugh Fauconier-ről. Isabelle őrjöngött. Hova tűnt a férje?

- Elküldetünk a királyhoz, hátha ő hallott valamit Hugh-ról! -javasolta Rolf egy este, amint mostohalányával ücsörgött a csarnokban. - Ha valakinek, neki hallania kellett felőle! Ő majd megmondja, mikor tér haza.

- Azt már nem! Én magam megyek a királyhoz! — ellenkezett Isabelle. Kettesben voltak, a cselédek már mind nyugovóra tértek,

Alette a szobájában szoptatta az újszülöttet. - A fejemet teszem rá, hogy amilyen kiterjedt a király levelezése, az üzenetünk biztos elkallódna! Rajtam viszont nem nézhet keresztül, mintha ott sem lennék, ugye?

- Belle, figyelj rám! Ugye emlékszel még arra, hogy Hugh és én a király udvarában nevelkedtünk? Vannak dolgok, amiket nem említettünk előtted, mert téged nem érintettek. Tudnod kell azonban, hogy van a királynak egy olyan oldala, amit, ha az udvarba mész, feltétlenül szem előtt kell tartanod! Szépdiák Henrik buja férfi! Nagy kanállal fogyasztja a nőket! Azt állítják ugyan, szerelmi kalandjai is főként politikai célokat szolgálnak, és nem szenvedélytől hajtva fut a nők után, mindazonáltal én határozottan ki merem jelenteni, ez nem igaz!

- A király nős ember, Rolf! - vetette ellen Isabelle naivan. - Én pedig férjezett asszony vagyok! Nem hinném, hogy ezek után felkelteném az érdeklődését. Egyébként sem szórakozni megyek az udvarba. A férjemet akarom megtalálni, punktum!

- A királynak elég egy pillantás, s rögvest meglátja benned a gyönyörű nőt, Belle! Márpedig ha bujaságának te leszel a következő célpontja, nem utasíthatod vissza a közeledését!

- Akkor gyere velem, és védj meg! - kacagott Belle. - Én leszek a világ legtisztességesebb asszonya! Fátyol mögé rejtezem, és eljátszom a szende szüzet, s Flenrik király egy pillantásra sem méltat majd! Különben kötve hiszem, hogy Hugh iránti barátsága engedné, hogy engem elcsábítson! A barátság csak erősebb a bujaságnál! Vigyük magunkkal Agneathát is!

- Isabelle, Hugh felettébb helytelenítené a tervünket, sőt nem csak helytelenítené, egyenesen megtiltaná, ahogy mostohádként én is!

-Való igaz, hogy mostohaapám vagy, Rolf- mondta fenyegető hangon Belle -, ám ne felejtsd el, te csupán Langston intézője vagy! Én vagyok az úrnő! Uram távollétében engedelmeskedned kell nekem, én viszont nem vagyok köteles rád hallgatni!

Rolf de Briard sóhajtott egyet, s fejet hajtott. Nem vetheti tömlöcbe a lányt! Egy utolsó próbát tett:

- Kérlek, hadd menjek én a nevedben! Barátságunk okán mindenképpen beszélne velem a király!

Isabelle a fejét ingatta.

- Nem, Rolf! A király keblére ölelne, s meghívna vadászni. El sem engedne, holott nagy szükség van itthon rád! Nem, veled tartok! Nincs vesztegetni való időnk, meg kell tudnunk, amit akarunk, s aztán irány vissza Langstonba! Agg Albert máris arról pusmog, hogy Langston szerencséje Hugh-n áll vagy bukik! A jobbágyokat megriasztja az ilyen beszéd! Haza kell hoznunk Hugh-t!

- Rendben van, Isabelle! - adta meg magát Rolf. Valószínűleg igaza van, gondolta a férfi. Ha egyedül menne, Henrik minden bizonnyal ott fogná, ahogy azt Isabelle megjósolta, miközben Langstonban égető szükség lenne rá. Belle talán el tudja játszani a férjéért aggódó asszonykát úgy, hogy Henrik szíve megessen rajta, ne mindjárt a szerelmeskedés jusson róla eszébe. Alette azonban nem fog tapsikolni örömében, annyi szent. - Anyádnak nem lesz ínyére a dolog!

- Anyám rögtön megrémül, ha valami egy kicsit is eltér a megszokottól! Tudod, sosem járt még az udvarban — kuncogta a lány. -Azt fogja hinni, megkergültem, neked meg teljesen elment a józan eszed, hogy támogatsz.

Alette azonban, csodák csodája, mindkettejüket meglepte, mikor előadták neki tervüket.

- Ragyogó ötlet! Persze, menjetek el az udvarba, és beszéljetek a királlyal! Haza kell hozni Hugh-t, amint lehet. Roppantul örülök, uram, hogy elkíséred Isabelle-t, és megóvod minden bajtól. Micsoda könnyelműség lenne csupán a cselédeivel felkerekednie! Egyébként is jó barátságban vagy a királlyal. Legalább segíthetsz Belle-nek, hogy fogadja őt az uralkodó. Ennél alkalmasabb időt, ha akartok, sem választhattatok volna! Végre-valahára túl vagyunk a veteményezésen, nincs más teendő, mint a szénakaszálás. Én majd vigyázok az unokámra!

Belle erről teljesen megfeledkezett. Egy pillanatra megingott elszántsága.

- Hugh még nincs elválasztva!

- De már szilárd táplálékot eszik, és imádja utánozni Christiant. Nekem meg bőven van tejem, lányom! Megszoptatom, ha igényli. Végül is már egyéves! Menj, keresd meg az urad! Néhány gyermeket még szülnöd kell, és már elmúltál tizennyolc! - Alette pajkosan felkacagott.

- Akárcsak te, asszonyom, s lám, egyre-másra szülöd a gyerekeket! - ugratta Belle az anyját. Aztán vágyakozva így folytatta: -Szeretnék egy kislányt, hogy együtt játszhasson a fivérével.

- Én is szeretnék egyet - kacsintott Alette a férjére.

- No de hölgyem, van már egy lányod! - felelte Rolf színlelt mél-tatlankodással, ám sugárzó szemmel.

- Szeretnék még egyet! - ismételte meg az asszony makacsul.

- Idővel sort kerítünk rá - ígérte a férfi -, csak előbb találjuk meg Hugh-t!

Néhány nap múlva nekivágtak a Winchester felé vezető útnak, Rolf ugyanis váltig állította, hogy a király húsvét elmúltával ott szokott időzni, mivel hőség idején ki nem állhatja Londont. Magukkal vitték Agneathát, Belle cselédjét, és védelem gyanánt tizenkét felfegyverzett, markos legényt. Langston még így is teljes biztonságban tudhatta magát. Hugh fegyvernökét kinevezték az őrség élére, Rolfét meg befogták, hogy gazdája távollétében ő igazgassa a birtokot. Indulás előtt Bemard atya megáldotta a társaságot. A kis csapat a domboldalról ügetett le, hogy átvágjanak Langston faluján, mikor Agg Albert elibük csoszogott.

- Úrnőm! Hová igyekezel? Te is itt hagysz minket? - ráncos arcára kiült az aggodalom.

- A királyhoz igyekszem, Agg Albert. Ő tudja, merre van Hugh urad. Anyámat a toronyban hagytuk a fiammal, legifjabb Hugh-val, míg haza nem tér atyja, ő Langston ura és szerencséje. Gyorsan megfordulunk, ígérem!

-Isten óvjon benneteket, úrnőm - búcsúzott az öreg szerfelett elégedetten. - A kis uraság a toronyban van. Nagyon jó. Nagyon jó. - Félrehúzódott, hogy utat engedjen a csapatnak, hogy a falun áthaladva találkozzanak a rájuk váró révésszel, aki átviszi őket a Blyth folyón, hogy Winchester felé folytathassák útjukat.

Isabelle-en úrrá lett az izgalom. Sohasem tette még ki a lábát Langston földjeiről. Nem tudta, mi vár rá a folyó túlpartján, de nem is volt rá szükség. Langstonban mindene megvolt, amire szüksége lehetett. Ha apja élne, valószínűleg akkor is otthon maradt volna, hisz Langston a hozománya volt. Amint a dereglye felúszott a folyón, Isabelle-t elfogta a szorongás. Érezte, hogy nagy kaland vár rá.

- Megterveztem az utunkat Winchesterbe, Belle. Minden éjjel zárdában vagy apátságban éjszakázunk - tudatta Rolf. - Mivel te sosem utaztál ezelőtt, az első néhány nap kimerítő lehet számodra.

- Mi lesz, ha az udvar már odébbállt Winchesterből?

- Mikor a király átköltözik egy másik helyre, az országot kormányzó embereit hátra szokta hagyni. Ok mindig tudják, hova megy. De mérget vennék rá, hogy Henrik ez idő tájt Winchesterben tartózkodik. A fejemet merném tenni rá. Ki nem állhatja ilyenkor Londont, a vadászszezonhoz viszont túl korán van, tehát nem indult el New Forestbe.

-Hány nap alatt érünk Winchesterbe? - faggatta tovább a lány.

- Hét-nyolc, legrosszabb esetben kilenc nap alatt. Attól függ, milyen iramot diktálunk, s kitart-e a jó idő. Bemegyünk Londonba is, Belle, de először át kell vágnunk Colchesteren. Aprócska város, de rád ez is az újdonság erejével fog hatni, hisz sosem láttál még várost. Kezdetnek megteszi. London persze ennél sokkal, de sokkal nagyobb, és akkora a nyüzsgés meg a zsivaj, hogy azt el sem hinnéd. De ott nem időzünk sokáig.

A földeken haladtak, míg egy keskeny úthoz nem értek. Rátértek, és délnek vették az irányt. Az első éjjelt az aprócska Szűz Mária zárdában töltötték. Agneatha és úrnője a zárda épületén belül kapott szállást, míg a férfiak a falakon kívül álló vendégházban kaptak helyet. Vacsorára meglehetősen soványka kosztban volt részük: kenyér, egy darab sült hal és egy kupa almabor.

- Na, ezek sem dúskálnak mindenféle földi jóban - súgta Agneatha Isabelle fülébe, mialatt az apácáktól kissé távolabb, egy különálló asztalkánál költötték el estebédjüket. Letépett egy falat kenyeret, s folytatta: - A kenyér dohos, és attól tartok, úrnőm, a halnak is szaga van. - Agneatha húszéves volt, meglehetősen szókimondó teremtés. Nem rejtette véka alá a véleményét, ha úgy érezte, igaza van. - Ha másutt is ilyen vendégszeretetben lesz részünk, éhen pusztulunk, mielőtt elérnénk a célunkhoz! - Dióbarna haja bosszúsan repkedett szerteszét. Agneatha, mint azt kerekded idomai is sejtetni engedték, szerette a hasát.

- Pszt, Agneatha! Nem látod, hogy a szegénység az úr ebben a zárdában? Nézd csak, az apácáknak csak leves és kenyér jutott!

Nekünk adták az élelmük javát. Áldott legyen az Úr neve, hogy éjszakára biztonságos menedékre leltünk! Rolf szerint utazás közben nagy veszélyek leselkednek az emberre! Csak a legényeink jelenthetnek védelmet a haramiák ellen. Ha az udvarba érünk, majd jól belakmározunk!

Másnap Colchestertől alig öt mérföldre jutottak. A terv szerint másnap reggel szándékoztak átmenni a városon. A kis csapat megbabonázva figyelte, micsoda nyüzsgés van a városba vezető úton. Hozzájuk hasonló urak és hölgyek felfegyverzett kíséretük társaságában. A vásárba igyekvő, marhát, libát terelő parasztok. Felsal-langozott öszvére hátán trónoló érsek, nyomában kettős sorban vonuló, gregorián énekeket zengő, barna csuhás szerzetesek. Aztán egyszer csak elibük tárult a város égnek törő tornya. Isabelle-nek még a lélegzete is elakadt a látványtól. Sosem látott még ilyen óriási építményt. Ezt aztán nem lehetett egy napon említeni Langston tornyával.

Rolf elmosolyodott.

- Ez a város emberemlékezet óta itt áll. Mikor a kelta törzsek betörtek Angliába, ez a város már létezett. Az angolszászok előtt ideözönlő népek templomokat emeltek pogány isteneik dicsőségére. Egy ilyen templom romjaira épült a kastély. Mellesleg a jószágvásár évszázadok óta ilyen, mint most. Itt megállt az idő. Ja, és itt kapni a világ legzamatosabb osztrigáját.

- Ez a hely túltesz minden képzeleten — ámuldozott Isabelle.

- Tetszik?

A lány megrázta a fejét.

- Nem, Rolf. Ez nekem túlontúl zajos. A férfi elnevette magát.

- Mi lesz veled, ha Londonba érünk!

Több napja úton voltak, de az időjárás mindvégig kedvezett nekik. A túl csapadékos tavaszt egyértelműen aszályos nyár váltotta. Belle látta, hogy az útjukba eső földek ugyanúgy lemaradtak a fejlődésben, mint Langstonban. Nem sok jót ígér ez az év, gondolta. Hogy fogjuk a telet éhezés nélkül átvészelni? Egyre mérgesebb lett Hugh-ra. Már rég otthon lenne a helye, nem Normandiában! Langstonnak szüksége van rá. Szüksége van rá a fiának! De legfőbbképpen neki, Béliének van rá szüksége!

Ahogy egyre közeledtek London grandiózus városa felé, úgy népesültek be még inkább az utak. Előtte nem messze körvonalazódni látszott a szutykos ködfelhőbe burkolózó város.

- Át kell kelnünk a folyón, hogy folytathassuk utunkat Winchesterbe. Van egy remek híd, azon megyünk át, nem dereglyén.

Ahogy átvergődtek a nyomasztó, sikátorszerű utcákon, és kiértek a folyópartra, szabadtéri piacba ütköztek. Belle megkönnyebbülten fellélegzett. A piac igen lenyűgöző látványt nyújtott. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere. Minden zsúfolásig rakva portékával. A baromfiárusnál egymás hegyén-hátán lógott kacsa, liba, csirke s mindenféle szárnyas vad. A lókupec póznához pányvázott ménjeit érdeklődő vevők vizsgálgatták. Egy bódéban mázas kerámiát, finom, esztergált fatálat és kanalat kínáltak. Egy másik helyen olyan lenge, finom esésű szövetvégek sorakoztak, hogy Belle-nek leesett az álla. S az a színpompa! Álmodni sem mert ilyen színkavalkádról. Rolf megállt a borkereskedő pultja előtt, hogy mindannyiuknak vegyen egy kupa bort, aztán beugrott a pékhez, aki egy tálca zsemlét egyensúlyozott a fején. Fél penny áráért kiválasztott három mazsolás csigát.

- Ott a híd - mutatott előre, ahogy továbbhaladtak.

- Nem tetszik nekem ez a London. Remélem, gyorsan áthaladunk rajta. Ez még Colchesternél is mocskosabb és zajosabb! Szerinted Winchester is ilyen lesz ? - panaszkodott Isabelle, miközben a szájába tömködte az utolsó falat mazsolás csigát, s élvezettel péppé rágta az édes mazsolaszemeket.

- Nem, nagyjából olyan, mint Colchester. ígérem, nem kell soká maradnunk. Beszélek a királlyal, hogy mielőbb fogadjon téged, aztán már indulhatunk is haza.

A várost maguk mögött hagyva átbandukoltak a hídon, s rátértek a rómaiak idejében épült kövesútra. Szép idő volt. Ha továbbra is kitart, gondolta Rolf, két nap alatt elérjük Winchestert. Már megbánta, hogy rábólintott Isabelle udvari látogatására. Mi lesz, ha Henrik szemet vet rá? Akármit hisz is Belle, az a tény, hogy Hugh Fauconier asszonya, semmit sem változtat a király bujaságán. Hála Istennek, vidéki lány lévén nincsen elegáns ruhája, és fenséges haját is szerény fátyol rejti majd. Egész megjelenését egyszerűség jellemzi. Egy kis szerencsével elsikkad a bája a normann udvarhölgyek mellett.

Olyan lesz, mint veréb a pávák között. Talán nem kelti fel a király érdekló'dését. És ha szerencséjük van, Henrik megmondja nekik, amit tudni akarnak, s már mehetnek is haza Langstonba.

Útjuk hátralévő részében ragyogóan sütött a nap. Hátukat lágy nyári szellő simogatta, mintha csak arra buzdított volna: „Előre, előre!" Végül megérkeztek Winchesterbe. Belle szerint egyáltalán nem hasonlított Colchesterre vagy Londonra. Utcáin nem volt akkora tülekedés. A város meghatározó eleme a román stílusú székesegyház, valamint a várkastély volt. Rolf már a város határába érve látta, hogy a király még ott tartózkodik, hisz számos ismerősbe botlott. Winchester szelíden pezsgett az élettől. Rolf nagyot sóhajtva beletörődött az elkerülhetetlenbe, és elvezette a kis társaságot a kastélyba.

— Hát nem izgalmas — buggyant ki Agneatha száján. - Szerinted találkozni fogunk a királlyal, úrnőm? 0, az otthoniak a felét sem fogják elhinni annak, amit itt látunk.

- Valóban nem - felelte Belle az utcákon járó-kelő hölgyek ruházatát vizslatva. Végignézett saját praktikus, ám annál egyszerűbb ruháján. Miért is nem szólt Rolf előre? így biztos szégyent hoz Hugh fejére! Sajnos kénytelen lesz beérni azzal, amije van, elvégre az ő ötlete volt az udvarba jönni, hogy beszéljen a királlyal! Nagyon remélte, hogy külseje nem szól majd ellene.

A vacsoraidő a nagycsarnokban érte a királyt. Rolf kint hagyta Isabelle-t és a kis csapatot. Nem akart feltűnést kelteni jelenlétükkel. Nem tudhatta, hány embernek van tudomása Hugh normandiai küldetéséről. Mindig akadt egy-két kém, akik a legjelentéktelenebb ügyről is beszámoltak Róbert hercegnek és a Henrik király vesztére áhítozó Róbert de Belleme-nek, aki bosszút esküdött, amikor elmenekült Angliából. Rolf meglátott egy apródot. Magához intette, s így szólt:

— Siess a királyhoz, legény, és mondd neki, hogy az imént érkezett Rolf de Briard, és magánkihallgatást kér tőle, ha lenne oly szíves pár percet rászánni. Várd meg, hogy senki ne legyen a király körül, csak akkor add át az üzenetet. Érted, legény?

- Persze, jó uram! — válaszolt a fiú, s elsietett.

Rolf a falnak támaszkodott, s némán várta, hogy az apród a királyhoz jusson. Időközben egy mutatványos vonult a királyi asztal elé, és mulatságos kis vakarcsával bűvészkedni kezdett. A kutya feldobta gazdájának a labdát, de még mielőtt a fickó elkaphatta volna, a közönség nagy mulatságára elhappolta előle. A jelenet teljesen lekötötte az asztalnál ülők figyelmét. Rolf látta, hogy a király félre-billentette a fejét, hogy a királyi trónus árnyékában lapuló apród szavaira füleljen. A király ajkait finoman mozgatva bólintott a legénynek. Aztán figyelme ismét a mutatványosra terelődött. A kis-kutya bolondozását látva féktelen hahotára fakadt. Az apród visszasietett Rolfhoz.

— A király azt mondja, a magánlakosztályában vár! Kérlek, most indulj, és várd meg ott! Megy, amint el tud szabadulni.

Rolf megköszönte az apródnak, s kilépett a nagycsarnokból.

— Menjetek a csarnokba — utasította felfegyverzett legényeit. — Mondjátok, hogy sir Rolf de Briard-ral, Langston intézőjével vagytok, és enni szeretnétek. Maradjatok ott, amíg értetek nem megyek, s minél kevesebbet járjon a szátok! - Aztán Isabelle-hez és Agneathá-hoz fordult. — A király fogad engem, Belle. Gyere, elviszlek a szobába, ahol beszélni fogunk. Nem tudom, meddig kell ott rostokolnunk, de meg kell várnunk. Addig legalább egy kicsit elvonulhatsz ez elől a zsivaj elől.

Elvonultak a kis szobába, ahol Hugh először beszélt a királlyal Langstonról, s ahol később Rolffal elbúcsúzott tőle. Alig húzták be maguk mögött az ajtót, máris megjelent egy apród boros flaskával és kupával a kezében. Rolf töltött Belle-nek az üdítő nedűből. A szegény nőknek ekkorra már kopoghatott a szemük az éhségtől, de nem volt más választásuk, várniuk kellett. Belle gondosan megosztotta borát Agneathával, akinek gyomra hangosan korgott a koplalástól és az izgalomtól.

Isabelle újból végignézett ruházatán. Keserűen látta, mennyire pórias, pedig a legjobb ruháját viselte: indigókék szoknyát, fűzöld tunikát és a derekán apró kék és zöld zománcozott rézlapocskákból álló, igazgyönggyel kirakott övet. Ruhája kézelőjén és nyakán arany szállal hímzett levéldísz futott. Haját csinosan fonatba fonta, s aranyszegélyű fehér fátyollal fedte. Isabelle diszkréten lesöpörte szoknyájáról az út porát. Bár csak lenne ideje csinosabb ruhába bújni! Bár csak lenne csinosabb ruhája!

— Nagyon takarosan nézel ki - biztosította Rolf.

— Úgy nézek ki, ahogy! - felelte Isabelle kissé harapósan. — Pont úgy, mint egy falusi tehén! Miért nem meséltél nekem az udvarhölgyek ruhakölteményeiről? Remélem, nem teszem nagyon nevetségessé Hugh-t ebben az avítt göncben! Láttam Londonban a híd melletti vásárban azokat a lélegzetelállítóan szép anyagokat! Vehetek belőle hazafelé? Szerintem anyám is örülne az ilyen meseszép kelmének!

— Igaz, ami igaz, nem nagyon volt időm ruhákon rágódni, mikor eljöttünk otthonról — ismerte be Rolf. — Egyébként sem azért jöttél, hogy az udvarban páváskodj! Azért jöttél, hogy megtudd, hol van Hugh!

— Azért nem árthat az ügyünknek, ha csinosan akarok kinézni! — vágott vissza Belle bosszúsan. Miért nem értik a férfiak ezeket a dolgokat?

— Belle! — szólt Rolf türelmetlenül. — Emlékszel, mit mondtam a királyról? Van egy gyenge pontja: a csinos nők. Te pedig csinos nő vagy! Előre figyelmeztetlek, az a tény, hogy cimborájának az asszonya vagy, nem akadályozza meg abban, hogy megkívánjon téged! Amint a csarnokban várakoztam, megtudtam, hogy a királyné terhes, valamikor augusztusra várja a gyermek születését. Az első kis herceg koraszülötten jött a világra, és meghalt, ezért ez a gyermek kétszer olyan fontos! Jól ismerem a királyt. Új préda után hajtja az ösztöne! Hadd beszéljek vele én, és az Isten szerelmére, hajtsd le a fejed, s kerüld a pillantását! Hadd legyen más nő Szépdiák Henrik bujaságának tárgya!

— Rendben van, Rolf, eljátszom Hugh Fauconier jámbor, félénk kis szende szűz asszonykájának szerepét, nehogy dührohamot kapj, és anyám újból megözvegyüljön, de szerintem kifejezetten nevetséges, amit kérsz tőlem. És egy tapodtat sem mozdulok innen, míg meg nem tudom, hol van a férjem! Remélem, megértetted, és nem hagysz cserben! — Belle erélyesen lesimította szoknyáját, és kirázogatta belőle a ráncokat.

Sokáig várakoztak. Agneatha elaludt. A kimerültség és a fejébe szálló vizezetlen, tüzes bor megtette hatását.

— Szegény leány — sajnálkozott Rolf. — Túl sok ez neki.

— Nagyon erős volt a bor, s attól tartok, túl sokat hagytam neki a kupában. Nincs hozzászokva a jófajta nedűhöz, az igazat megvallva én sem, de jobban is figyelhettem volna rá.

Léptek közeledtek a folyosón. Az ajtó felpattant, s az apród mellett belépett a király. Rolf mélyen meghajolt, Belle szétterítette szoknyáját, úgy pukedlizett, s mostohaapja tanácsát követve fejét lehajtotta, szemét a földre szegte, de lopva a királyra pillantott. A király fess férfi volt, fekete haja és csillogó kék szeme volt.

— Rolf, jó újra látni téged. No és ki ez a hölgy?

— Felség, hadd mutassam be Langstoni Isabelle-t, Hugh uram asszonyát, a mostohalányomat. Langstonból lovagoltunk hozzád, hogy híreket kapjunk Hugh-ról. Márton-nap óta nem adott jelet magáról.

— Hát nem tért vissza Angliába? - lepődött meg a király. Gondolatait lekötötte a hír, fel sem figyelt Belle-re. — Valóban megkértem, hogy maradjon fivérem udvarában, s értesítsen mindenről, ami történik, de azt hittem, kora tavasszal hazatért. Nem kellett tovább maradnia, mert már mindenről tudtam, amiről tájékoztatott. Példának okáért arról, hogy Róbert de Belleme ismét szervezkedik, s támadásokat intéz normandiai birtokaim ellen, melyeket fivérem visszajuttatott nekem. Ügy tűnik, kevés dolog marad titokban fivérem udvarában. Hát ez felettébb különös, Rolf!

— Akkor mi történhetett az urammal? — vetette közbe Belle. A király most először alaposan szemügyre vette az asszonyt.

— Attól tartok, hölgyem, nem tudom - mondta Henrik őszintén, magában megjegyezve, milyen csinos kis asszonyka ez a Langstoni Isabelle.

— De nekem meg kell tudnom! - fakadt ki Belle. — Te voltál az, uram, aki elküldte a férjemet Normandiába! Egy solymász könnyedén elvihette volna a hercegnek a vadászsólymot! Te kérted Hugh-t, hogy maradjon Róbert hercegnél! Vissza akarom kapni a férjemet! Szükségünk van rá Langstonban! A fiam teljesen elárvul Hugh Fauconier nélkül! Ki védelmezi meg őt? — Isabelle arca kipirult, szeme csillogott a dühtől.

— Belle! — szólt rá Rolf de Briard. - Uram, elnézést kell kérnem mostohalányom viselkedéséért. Szókimondó teremtés, s vidéki lévén, nem ismeri az udvarban szokásos illemet, és nem járatos az itteni formaságokban.

— Nem, uram, ne kérj bocsánatot, a hölgy jogosan állítja, hogy Hugh sorsáért én vagyok felelős! - A király lassan Belle-re mosólyodott. Aztán kinyújtotta kezét, ujjai közé fogta a lány állát, s fürkészve felemelte a lejét. Kétségtelenül meglepte, hogy Belle egyenesen a szemébe nézett, ahelyett hogy lesütötte volna szemét. -Elküldetek a fivéremhez Normandiába, Lady Isabelle, hogy híreket kapjunk Hugh Fauconier-ró'l. Mihelyt lehetséges, újból találkozol férjuraddal. Addig azonban arra kérlek, légy a vendégem az udvarban. Mindig öröm, ha új arc bukkan fel köztünk, s hamarosan megkezdődik a vadászszezon New Forestben. Nem hoztál véletlenül magaddal egyet Hugh remek madarai közül?

Belle úgy helyezkedett, hogy enyhüljön a király szorítása az állán.

— Nem, uram! Számomra ez nem kéjutazás, ezt ugye megérted. Csupán azért jöttem, hogy halljak férjem holléte felől. Nagyon lekötelez megtisztelő figyelmed, ám attól tartok, nem maradhatunk. Otthon vár rám egy csecsemő, s rögtön nyakunkon a kaszálás! A jobbágyok nem maradhatnak sokáig egyedül anyám felügyelete alatt. Gyengéd természeténél fogva nincs elég hatalma felettük.

— Valóban? — kérdezte a király szórakozottan. Szerfelett lenyűgözte, hogy a lány ilyen komoly, tárgyilagos hangnemet ütve utasította vissza. Mintha egyenrangú felekként tárgyalnának egymással, és nem alárendelt viszony lenne kettejük között.

Rolf nagyot nyelt. Kénytelen lesz Isabelle-t a védelmébe venni. Tudta, hogy a lánynak fogalma sincs, milyen bajba keverte magát, az ő számára azonban ez a napnál is világosabb volt.

— Felség, attól tartok, egyet kell értenem a mostohalányommal! — Kettejük kapcsolatát nyomatékosan hangsúlyozta. Csak remélni merte, hogy az a tény, hogy Belle egyben Hugh felesége is, eltántorítja a királyt buja vágyaitól. - Tudom, Hugh beszámolt neked arról, hogy Isabelle tartotta kézben és teremtett jómódot Langstonban, mikor apja felcsapott keresztes lovagnak. Az én drága hitvesem, Alette egyszerűen nem képes rá, hogy erős kézzel igazgassa a birtokot. Vissza kell térnünk, amilyen gyorsan csak lehet. Tudom, értesítesz minket, mihelyt a füledbe jutott valami Hugh Fauconier-ről.

A király eltökélten mosolygott.

— Küldess Langstonba néhány madárért! — parancsolta Isabelle-nek. — Butaság lenne azonnal visszafordulni, ha már ekkora utat tettetek meg. Meg kell várnod, hogy hírt kapjak Normandiából! Ha itt maradsz, hozzád is hamarabb elér! Holnap hírnököt menesztek a fivéremhez. Biztos vagyok abban, hogy Langston nélkülözni tudja jelenléted arra a rövid időre, asszonyom, de ha annyira aggaszt a birtokod, sir Rolf szabadon távozhat, hogy visszatérjen kötelességéhez és asszonyához!

- Nincs udvarba illő ruházatom - tiltakozott Isabelle. — Nézz csak rám, uram, csupán egy póriasán öltözött vidéki asszonyt látsz magad előtt! Szégyent hoznék a magam és férjuram fejére, ha így lennék kénytelen megjelenni.

- Ellátunk megfelelő ruházattal, hölgyem! — ígérte a király.

- Nekem nincs pénzem ilyen drága ruhaköltményekre, felség! — mondta Isabelle őszintén. — Haza kell térnem!

- Nem, asszonyom, itt kell maradnod! A királyod vagyok, Isabelle, azt teszed, amit mondok! Most találkoznom kell a királynéval. Várandós, és nagyon nehezen viseli. Megnyugtatja, ha meglátogatom, amikor ilyen feszült idegállapotban van. Maradj itt, míg az apród érted nem jön! 0 majd elvezet a szobádba. Te, Rolf, maradsz, vagy visszaszólít Langstonba a sürgető kötelesség? — tudakolta Henrik pajkosan csillogó szemmel. Örült, hogy túljárt az eszükön. Valóban félelmetes ellenfél volt.

- Maradok, felség, másképpen csorba esne Hugh Fauconier-vel szembeni kötelességemen — jelentette ki Rolf csendesen.

- Ne feledd, Rolf! Nekem tett hűségesküd előrébb való, mint Hugh-nak tett fogadalmad! - A király hirtelen sarkon fordult, és távozott.

- A pokolba! — szitkozódott Rolf elfehéredett ajkakkal.

- Ugyan, Rolf! - vigasztalta Isabelle. - Ne lásd már olyan feketén a világot! Én is szeretnék hazamenni, de ha a király azt akarja, hogy maradjunk, akkor maradnunk kell! Nincs beleszólásunk a dologba!

- Hát még mindig nem érted, Isabelle! - kiáltotta a férfi. - A király szemet vetett rád! Nem kellett volna idehoznom téged!

- Akár szemet vetett rám, akár nem, úgysem éri el a célját, Rolf! Ő is csak férfi! Nincs ugyan sok tapasztalatom a férfiak terén, de azt tudom, hogyan kerüljem el egy férfi nem kívánatos figyelmét!

- Ha meg akar kapni, Belle - vetette ellen Rolf-, meg is kap! Ő a király! Egy nő nem utasíthat el csak úgy egy királyt!

- Miért nem? Mennyivel több egy királyi dákó az egyszerű úrénál? Ez egyszerűen nevetséges!

— Nem, Belle, a dákó, az dákó, de a király nem átlagos nemes úr. Ha a király parancsol valamit, azt alattvalóinak kötelességük teljesíteni! Ha a király úgy dönt, hogy királyi hímtagját a te hófehér combjaid közé akarja helyezni, akkor te készségesen szétnyitod, mert ha másképp teszel, azzal felségárulást követsz el, te csökönyös nőszemély! Persze nem vádolnának nyíltan árulással, de Szépdiák Henrik akkor is zokon venné az elutasítást, s hidd el, találna rá módot, hogy megbüntessen! Például elküldhetné Hugh-t a normandiai birtokain garázdálkodó Róbert de Belleme ellen harcolni. Hugh-t megölnék, te megözvegyülnél, s akkor nem csak te, de legifjabb Hugh is a király gyámsága alá kerülne. Lehet, hogy ország-világ előtt elhíresztelné, hogy a szeretője vagy, de az is lehet, hogy össze-házasítana egy szolgálatkész uracskával, aki szemet hunyna a király irántad érzett szenvedélye felett. S ha kegyvesztetté válnál, egy vadidegen karjaiban találnád magad, aki egyáltalán nem biztos, hogy olyan szerető és gyengéd férjed lenne, mint Hugh, és semmi garancia nincs rá, hogy elnézné a féktelenségedet. Belle! Én óvtalak attól, hogy az udvarba gyere, de te nem hallgattál rám! Most viseld a következményeit!

— De hát nem sejthettem! — suttogta Isabelle rémülten. — O, Szűzanyám! Nem hiszem, hogy sokáig kitarthatok! Ha Hugh nem jön hamarosan, nekem végem!

— Ha odáig fajulna a dolog —vigasztalta Rolf bátorítón mostohalánya vállára helyezve kezét —, Hugh-nak nem kell feltétlenül megtudnia, Isabelle! Én tartom a szám, és jobb lesz, ha mindkettőtök érdekében te is hallgatsz, mint a sír!

Belle sápadt arcán egy könnycsepp gurult alá.

— O, Rolf, mondd, mit tettem? - zokogta falfehéren. — Agneatha! O tudni fogja, hogy a király el akar csábítani! Ha valamit csak két ember tud, az még lehet titok, de ha már három, akkor kizárt!

— Keménynek kell lenned, Isabelle, képes vagy rá! Figyelmeztesd a cseléded, ha elárul, vége. Egy jobbágy nem élhet meg a gazdája nélkül, ezzel Agneatha is tisztában van. Már csak ezért is hétpecsétes titokként őrzi majd a történteket.

Isabelle bólogatott.

— Hirtelen megijedtem. Észnél kell lennem, ha túl akarom ezt élni, Rolfl

— Valóban — értett egyet a férfi, s gyengéden megszorította a kezét. — Szerintem rendelhetünk egy-két udvarhölgynek való ruhát neked. Futja a keretből. Addig is néhány napra megmenekülsz a király figyelmétől. Aztán bemutatnak az udvarnak, és te feltartott fejjel léphetsz az uraságok és úrhölgyek elé, hogy dicsőséget hozz Langstonra.

A kis helyiség ajtaja kinyílt, egy apród lépett be.

— Uram, hölgyem! A király azért küldött, hogy szobáitokba kísérjelek benneteket! Kérlek, kövessetek!

Isabelle a sarokban álló székhez lépett, melyen finomakat horkantva Agneatha szundikált.

— Ébredj, Agneatha! Ébredj fel!

Agneatha felriadt. Felemelte fejét, s vadul körbepislogott a szobában.

— Jött már a király? — kérdezte, miközben felkászálódott.

— Jött, és már el is ment.

— Itt járt, s én nem is láttam? O, asszonyom! - nyüszítette. — Ekkora út után még csak nem is láttam!

— Nyugodj meg, Agneatha, láthatod még a királyt! Meghívott minket az udvarába, míg utánajár Hugh urad hollétének. Most szedelőzködj, az apród elvisz minket a hálóhelyünkre!

Agneatha sugárzó arccal kiáltotta:

— O, annyira izgulok! Itt maradunk az udvarban, és látjuk a királyt! Milyen jó móka lesz! A vén Idát megeszi a sárga irigység, ammár bizonyos!

Isabelle mostohaapjára pillantott, nem bírta elfojtani kuncogását. Alaposan benne voltak a pácban, s a naiv kis Agneatha még csak nem is sejti!

Tizedik fejezet

Követték az apródot a kastély zegzugos folyosóin. Végül nehéz, vas-pántos tölgyfa ajtóhoz értek, mely egy közepes méretű, fehérre meszelt szobába nyílt. Odabenn egy aprócska kandalló és spalettás ablak fogadta őket. Mivel az udvarba látogatók többnyire magukkal hozták bútoraikat, a berendezés szegényes volt: mindössze két székből, egy asztalból, egy ágyból és egy kerekes ágykeretből állt. Az ágyon ugyan volt matrac, de az ágyhuzat hiányzott róla, és szekrény sem akadt a szobában.

- Te hol alszol, Roll? - tudakolta Isabelle zavarodottan. A helyiség elég nagy volt neki és Agneathának, de hárman már nem férték volna el. Hiába kereste a másik szobába vezető ajtót, nem találta, mivel nem is létezett. — Hol alszik a mostohaapám ? — kérdezte az apródot.

-A király azt mondta, sir Rolf a kastély lovagjaival töltheti az éjszakát, és magától is odatalál, hölgyem.

Isabelle bólintott, majd elbocsátotta a fiút. Behajtotta mögötte az ajtót, aztán Rolfhoz fordult.

- Igazad van, uram! A király eltökélte magát, s most ügyesen elszigetelt tőled. Van merszed azért itt maradni?

Rolf megrázta fejét.

- Magadnak kell megvívnod ezt a csatát, Isabelle! Tudom, talpraesett vagy, de attól tartok, a király túltesz rajtad. Tapasztalt vadász, s fejedelmi prédát lát benned.

Agneatha bamba ábrázattal hol Rolfra, hol úrnőjére pislantott. Mintha kínaiul beszéltek volna. Isabelle, látván a lány értetlenkedését, elmagyarázta a rejtélyt. A cseléd megdöbbenve fülelt.

- Ez iszonyú! Azt hiszem, mégsem akarom látni a királyt, úrnőm!

- Amit a király cselekszik, sosem lehet iszonyú, Agneatha — feddte meg Rolf-, de történjen bármi, egy teremtett léleknek sem szabad elárulnod!

- Ez lesz életed legnagyobb kihívása, Agneatha - okította Isabelle -, de ha bárkinek is elmeséled Langstonban, mi történt itt, én tudni fogom, hogy neked járt el a szád! És akkor mindenki szeme láttára megkorbácsoltatlak, és elűzlek a birtokról! Tudod, milyen sors vár arra a szolgálóra, akit kiűznek az uradalomból! A családodban te vitted a legtöbbre, szántóföldön robotoló parasztból toronyban szolgáló cseléd vált belőled. Hűséges, jó szolgálóm voltál eddig, és szeretlek. Becsülettel szolgáltál, nem kímélted magad, de ha engem elérne a végzet, és neked eljár a szád, bármit megteszek, hogy férjuram, anyám és fiam fejére ne hozzak szégyent! Értesz engem?

- Tudom, nem te keresed a király kegyeit, úrnőm! ígérem, nem árulom el senkinek, és fohászkodom Istenhez, hogy verje meg a királyt impotenciával. Bárcsak otthon lennénk már! A nagyanyámnak van egy főzete, ami rögtön lelohasztja a dákó életkedvét.

- Szűzanyám! Remélem, sosem haragítom magamra a nagyanyádat, Agneatha! - mondta Rolf, aztán témát váltott. - Apropó! El kell mennünk a vásárba, hogy ágyneműt vegyünk, különben nem lesz leányálom itt éjszakázni! Az ágykereten még matrac sincs! Ha szerencsénk van, talán még új ruhának való kelmét is lelünk, jó lesz, Belle? — mosolygott bátorítóan a lányra.

- De én nem vagyok elég ügyes, hogy olyan meseszép ruhát varrjak, s Agneatha sem az!

- Ne aggódj, akad itt varrónő! Agneatha, nyisd ki az ablakot, hogy kiszellőzzön a szoba, míg a piacon időzünk!

- Hogy találunk varrónőt?

- Ismerek egypár udvarhölgyet - kuncogta Rolf. - Ok majd megmondják.

- Valóban? — Belle rávigyorgott, majd elsiettek.

A városközpontban hatalmas, jól ellátott szabadtéri piac volt, mely pezsgett az élettől, amikor az udvar ott tartózkodott. Isabelle villámgyorsan beszerzett magának és Agneathának egy-egy friss pehely-paplant és tollpárnát, két levendulaillatú vászonlepedőt, ágytakarót, egy rézlavórt és egy kancsót. Vett továbbá egy semleges színű, sötétkék mintás bársony ágyfüggönyt, egy égetett agyag éjjeliedényt és néhány gyertyatartót gyertyával.

- Sokba kerül az udvarba jönni — jegyezte meg mogorván.

- Hazafelé majd eladjuk az ágyneműt és a tüggönyt az ószeres-nek. Nem ad sokat értük, de legalább egy részét visszakapjuk az áruknak. - Rolf vállon veregette mostohalányát. Isabelle-nek a vérében volt a takarékosság, ami nem is olyan rossz tulaj donság, ha valaki egy egész birtok jólétéért felelős. - No, gyertek, leánykáim, kerítsünk egy kereskedőt, aki szép kelméket árul! -Átvezette a két nőt a vásáron egy bódéhoz, amely oly csodás kelmékkel volt teleaggatva, melyek legvadabb álmaikon is túltettek.

Isabelle percekig csak szájtátva bámulta a lenyűgöző látványt, fejét hol erre, hol arra forgatta. Nem bírt betelni a látvánnyal. Végül elégedetten felsóhajtott.

- Rolf! Képtelen vagyok dönteni! Mind olyan gyönyörű - lehalkította hangját -, és valószínűleg méregdrága! Megengedhetjük ezt magunknak?

- Válaszd csak ki, ami tetszik, Belle! Ne feledd, Langston úrnője jött az udvarba!

Isabelle ismét az anyagokhoz fordult. A levendulaszínű damasztból álomszép tunikát lehetne varratni, s pompásan illene a lila selyemszoknyához. De mégsem. A mályvaszínű selyem jó lenne szoknyának, s akkor a lila damasztból készíttethetne egy másik tunikát. És azt a csodás napégette narancssárga brokátot is hordhatná tunikaként a citromsárga selyemszoknya felett, amely menne a

krémszínű brokáthoz, amit a mályvaszín szoknyával is viselni lehetne, s amelynek lila tunikája remekül illene a citromsárga szoknyához! Mielőtt azonban megszólalhatott volna, egy trillázó hang zavarta meg őket.

- Rolf! Rolf de Briard! O, tényleg te vagy az?

- Mavis, micsoda öröm újra látni! - pördült meg Rolf, és egy csókot nyomott a nő kezére. - Hadd mutassam be a mostohalányomat, Lady Isabelle-t Langstonból. Belle, ez itt lady Farnleyi Mavis.

A két nő egymást méregetve fejet hajtott. Mavis nagyon csinos kis nő volt, sötét haja, csillogó kék szeme és tejfehér bőre volt, mely kipirult pofijától még világosabbnak tűnt. Belle roppant kínosan érezte magát ruházata miatt. Mavis rendkívül elegánsan öltözött: égszínkék brokáttunikáját aranyszálak szőtték át, mélykék szoknyája kecsesen omlott alá. Isabelle úgy érezte magát, mint akit a tehén szájából rángattak elő.

-A mostohalányod? - meredt Mavis Belle-re. - Hogy tettél szert egy mostohalányra, Rolf de Briard? Túlságosan is felnőttnek tűnik ahhoz, hogy a mostohalányod legyen, ráadásul túlontúl csinos is!

Rolf felnevetett.

- Két éve elvettem az anyját, és nem csak ez a felnőtt lányom van, de asszonyom azóta két fiúgyermekkel is megajándékozott.

- Te jó szagú! Te aztán nem tétlenkedtél! - kuncogott Mavis. -És hol találtál asszonyodra? Egyáltalán, miért nem láttunk az udvarban, Rolf de Briard? Hiányoztál ám! - Pufók kis kezét a férfi izmos kezére tette, s rámosolygott.

- Most Suffolkban élek, Mavis. Hugh Fauconier intézője vagyok. O Langston ura. Lady Isabelle Hugh az ő felesége.

- Hugh is az udvarban van? És a te asszonyoddal is találkozom, Rolf? - faggatta Mavis. Megfordult, hogy Isabelle is részt vehessen a társalgásban. - Remélem, tudod, milyen széltoló ez a Rolf de Briard, hölgyem! - címezte a lánynak a mondandóját. - Sok udvarhölgy szíve törik össze, ha meghallják, hogy megnősült! Egy nap még ő és Hugh Fauconier itt volt, másnapra már nyomuk veszett, s senki sem tudta, hová lettek.

- Szükségünk lenne egy varrónőre, Mavis. Mivel te vagy az udvar egyik legcsinosabb úrhölgye, biztosan tudod, hol találjuk Winchesterben a legjobb varrónőt. Szegény Belle nem jelenhet meg az udvarban, amíg nem készítenek neki néhány pompás udvari ruhát. Ezért vagyunk itt.

Mavis kritikus szemmel végigmérte Isabelle-t, majd megpaskolta a lány karját.

- Tökéletesen igazad van, Belle. Ugye hívhatlak Belle-nek? Érzem, hogy jó barátok leszünk! Az öltözéked kitűnően megfelel Suffolkban. Jómagam is vidéki lány vagyok, részben normann, részben angolszász. Az udvarban azonban egy nő legyen elegáns! Mutasd, milyen anyagokat választottál!

Isabelle elé teregette a kiszemelt kelméket.

- Nagyon szép - dicsérte Mavis -, de hadd javasoljak valamit. Válaszd az arannyal átszőtt lila damasztot a sima helyett! Ezenfelül szükséged lesz arany és ezüst paszományra a ruhák szegeséhez. És ami a varrónőt illeti, John mester, a mi legalázatosabb kelmekútárunk, épp a minap vette feleségül Winchester legügyesebb varrónőjét, ugyebár, John mester?

- Méltóságos asszonyom túlozni méltóztatik - szerénykedett a kereskedő, aztán Isabelle-hez fordult. - Ha méltóságos asszonyom óhajtja, hitvesem valóban meg tudja varrni az udvarba illő toalettet.

- Rendben - bólintott Isabelle.

- Mondd meg Mary asszonyságnak, hogy holnap jöjjön a kastélyba - utasította Mavis a kereskedőt -, és keresse Langstoni Isabelle-t. Majd elkísérik a hölgyhöz. - Rolfra és Belle-re pillantott. -No, gyertek, sétáljunk vissza! Ez a cseléded? Hogy hívják?

- Agneatha, asszonyom.

- No, hát, Agneatha, muszáj megismerkedned az én Jane-emmel! Ő majd mindent elmond neked, amit az udvari életről tudnod kell! Őszintén megvallva, fogalmam sincs, mihez kezdenék Jane nélkül. Rolf, ugye te emlékszel még Jane-re? Olyan kedves, hűséges teremtés. Tudod, együtt nevelkedtünk. Gyanítom, hogy őt is atyám nemzette, de ezt soha senki nem merészelte hangoztatni, még ha igaz is -karattyolta, s boldogan locsogott-fecsegett tovább, míg vissza nem értek a kastélyba.

A királyi rezidencia előtt megtorpantak. Isabelle elköszönt Ma-vistől.

- Hosszú út áll mögöttünk - magyarázta zavartan.

- De ma este nagy mulatság, zene és tánc lesz a nagycsarnokban - méltatlankodott Mavis.

- Ebben az öltözékben nem szívesen jelennék meg, Lady Mavis. Viszont mihelyt elkészül az első toalettem, örömmel csatlakozom hozzád - hárította el Isabelle az invitálást. Aztán udvariasan meghajolt, és Agneathával a sarkában elsietett. Tudta, hogy az ágyneműt már meghozták a piacról. Egyébként is kopogott a szeme az éhségtől, s eluralkodott rajta a félsz.

- Isabelle nem számított rá, hogy az udvarban marasztalják, és egy kicsit meg van ijedve - magyarázta Rolf Mavisnek.

- Hugh Fauconier felesége, és mindenki tudja, hogy te meg Hugh voltatok a király kedvenc gyermekkori pajtásai. Egyébként hol van Hugh ? És miért nem ügyelt arra, hogy asszonya illő ruhában jelenjen meg az udvarban? Férfiak!

- Sem Hugh, sem asszonyom nincs velünk, Mavis. De még mielőtt félreértenéd a helyzetet, Hugh a király ügyében volt távol. Már rég meg kellett volna jönnie. Isabelle aggódni kezdett, és mivel olyan makacs, nem lehetett lebeszélni róla, hogy az udvarba jöjjünk, és személyesen járjunk el Hugh ügyében. De könyörgöm, ezt el ne pletykáld senkinek! Azt hittük, itt megtudjuk, amit akarunk, s még aznap távozunk is.

- De Szépdiák Henriknek elég volt egy pillantás Isabelle-re, hogy másképpen alakuljanak a dolgok - fűzte hozzá Mavis. - Szegény kis ártatlan bárány. Igazán, Rolf, lehetett volna annyi eszed, hogy nem hozol egy ilyen csinos kis jószágot az udvarba! Ha valakinek, neked mindenkinél jobban tudnod kellett volna, mi történik, ha Henrik meglát egy csinos pofit!

- Egyszerűen nem tudtam megállítani Belle-t. Odavan Hugh-ért, és már hosszú hónapok óta nem látta. Isabelle csak egy vidéki lányka, fogalma sem volt, mi vár rá. De azt meg kell mondanom, a mostohalányom eltökélt és határozott asszony. Még gyermek volt, mikor apja, Róbert de Manneville Róbert herceg oldalán a keresztes háborúba indult. Nem sokkal később a birtok igazgatója jobb létre szenderült, s Belle egyedül irányította Langstont. Akkoriban se írni, se olvasni nem tudott, minden adatot a fejében őrzött meg. Mikor apja halála után Hugh Fauconier és én Langstonba érkeztünk, mindent a legnagyobb rendben találtunk. Langston Hugh családjának a birtoka volt Vilmos herceg idejében. Henrik király visszaszolgáltatta neki a családi birtokot, és ráadásként megkapta Isabelle-t feleségnek. S most Hugh eltűnt, Isabelle pedig nem bír meglenni nélküle. Ha a föld alól is, de felkutatja.

- Na hát, Rolf, úgy látom, te felnézel a mostohalányodra!

A férfi elmosolyodott. Meglepte őt Mavis, de rá kellett döbbennie, hogy jogos az észrevétele.

- Valóban.

- Olyan, mint az anyja?

- Cseppet sem. Alette gyengéd, jámbor asszony, aki remekül megfelel nekem. Belle viszont rögtön felkeltette Hugh érdeklődését. Olyan szenvedéllyel veszekednek, ahogy szeretkeznek - kuncogta Rolf. - En jobban örülök az én halk szavú Alette-emnek. A lányának olyan éles a nyelve, mint a borotva. Most azért ilyen megilletődött, mert annyi újdonságban volt része a múlt hét folyamán.

- És persze ott van még urunk és királyunk, Szépdiák Henrik, aki habozás nélkül kimutatta a foga fehérjét. Most, hogy a királyné ilyen szépen kigömbölyödött, és nem lehet szenvedélyének tárgya, úgy fut a nők után, mint egy vén bakkecske. Állítólag már két rangos úri hölgyet is teherbe ejtett! Minden nappal egyre nagyobbra duzzad fattyainak serege. Remélem, szegény Isabelle nem áll kötélnek. Még

a végén várandós lesz! S most, hogy a férjét se égen, se földön nem lelitek, még csak azt sem mondhatjátok, hogy tőle van a gyerek! Micsoda botrány kerekedne belőle!

- Szent ég! Ez idáig eszembe sem jutott! Mavis szép kék szemében megvetés tükröződött.

- Férfiak! - legyintett fitymálom - Ritkán törődnek ilyesmivel! Sosem gondoltok bele, mi lesz bujaságotok következménye! Na, gyere, Rolf de Briard, csatlakozzunk a többiekhez! Sok barátod van itt, akik örülnek majd jöttödnek, és gratulálnak a szerencsédhez. -A férfi karjába csúsztatta a kezét, s a nagycsarnokba vezette.

Ezalatt Belle és Agneatha visszatértek szobájukba. Az ágy köré akasztották a függönyt, s megvetették a két ágyat, eközben a langstoni legények meghozták Isabelle utazóládáját. Agneatha tüzet gyújtott a kandallóban, és behúzta a palettákat, hogy a szoba lakályosabb legyen. Odakünn eleredt az eső. Mióta nekivágtak az útnak, most először esett. A helyiség meleg és száraz volt, szinte lakályosnak érezték.

- Farkaséhes vagyok - panaszolta Isabelle. - Az apátság vendégházában ettünk utoljára indulás előtt. Eridj, keresd meg a nagycsarnokot! Ott lesz Rolf és néhány langstoni legény. Mondd meg nekik, hogy éhesek vagyunk, kerítsenek valami eledelt, aztán iparkodj vissza az étellel!

- Hadd hozzak először vizet! Utána ráérek eleségért futni. En is éhes vagyok. - Agneatha felkapta a kancsót, s távozott. Pillanatok alatt megfordult, s nem csupán a kancsó vízzel, de egy teli vödörrel a kezében tért vissza. - A világ legkedvesebb legénye segített nekem, ő adta ezt a vödör vizet is!

Agneatha újból eltűnt, hogy vacsorát szerezzen, Belle eközben a kandalló sarkába kotort forró parázsra helyezte a kancsót, hogy felmelegítse tartalmát, s lemosakodhasson lefekvés előtt. Mit nem adott volna egy rendes fürdőért! Eltűnődött, vajon lehetséges-e ezen a helyen az ilyesmi.

Agneatha sokára ért vissza, de hozott kenyeret, sajtot, egy ürü-combot és egy kancsó bort, no meg két kupát. Az utóbbiakat az egyik langstoni legény cipelte utána.

- A csarnokban leltem Rolf úrra, úrnőm. Megmutatta, hol kaphatok vacsorát, s velem küldte Bertet, hogy őrködjön az ajtónk előtt. Azt üzente, ezentúl mindig itt strázsál az egyik langstoni legény. Reggel ellátogat hozzánk.

- Ettél már, Bert? - tudakolta Isabelle.

- Igen, úrnőm, de meg kell mondanom, az itteni koszt fele olyan friss sincs, mint az otthoni, és nagyon örülök majd, ha már hazamehetünk. Meddig kell még itt maradnunk? - Bert idegesen egyik lábáról a másikra állt. Társai megkérték, feltétlenül tudja meg, mikor térhetnek már haza.

- A király hírnököt küldött Normandiába, a fivére udvarába. Meg kell várnunk a választ - magyarázta Isabelle. - Addig mostohaapám és én az udvarban vendégeskedünk. A király azt szeretné, ha vele tartanánk a vadászatra. De megvallom, én is szívesebben lennék már otthon.

- Most, hogy hallottad úrnőd válaszát, Bert, kerülj kívülre, s tedd a dolgod, hogy mi is megpihenhessünk! - förmedt Agneatha éles hangon a legényre. Nyomatékul villámgyorsan a fiú bordái közé bökdösött.

Bert meghajolt és távozott.

Agneatha megterítette az asztalt kettejüknek, majd nekiláttak a vacsorának.

- A kenyér friss és sajtos ízű, de az ürühús rágós és zsíros - mondta Agneatha, miközben teli szájjal tömte magába az étket. Isabelle nem tudta elfojtani kuncogását.

- Igazad van. Rémes. Pedig az ember azt hinné, a király ennél jobbat eszik.

- Gondoltam, hozok egy darab halat is, de olyan szaga volt, hogy nem bírtam elviselni. Lehet, hogy az a csicsás mártás az oka!

- Ha a csarnokban étkezünk, jobb lesz. Több mindenből válogathatunk majd, vagy legalábbis remélem.

Befejezték az étkezést. Agneatha éppen eltakarította a vacsora maradványait, mikor kopogtattak. Az ajtóban egy alig hatéves forma kisfiú jelent meg. Csinos kis ruhájában ellépett Bert mellett, aki nagy hidegvérrel tárta ki neki az ajtót. A fiúcska egy aprócska vesszó'kosarat cipelt. Meghajolt.

- Jó estét, Lady Isabelle. Szépvitéz Henrik vagyok, a király apródja. -Átnyújtotta a kosarat. - Király uram azt gondolta, örömmel fogadnál egy kis friss epret, hölgyem.

- Kérlek, köszönd meg a királynak a nevemben, Szépvitéz Henrik-felelte Isabelle udvariasan. Aztán képtelen volt megállni, hogy meg ne kérdezze: - Hány éves vagy?

- Hat, hölgyem, s egy éve szolgálom a királyt - csiripelte a fiúcska. -Mikor anyám meghalt, az udvarba küldtek, tudniillik a király az atyám. Családom úgy vélte, jobb kilátással kecsegtet, ha mellette vagyok, mint ha csak szép emlék lennék számára. - Újból fejet hajtott. - Megmondom a királynak, hogy örültél az ajándékának, és nyugodalmas jó éjszakát kívánok, hölgyem!

- Szent Habakkuk! - hüledezett Agneatha a gyermek távozása után. - Micsoda finom kis uracska, és milyen zsenge korú!

- Igen - felelte Isabelle elgondolkodva. Felcsippentett egy eperszemet a levélágyról. A fiú a király fattya. Mi lesz, ha nem tudja távol tartani a királyt, és meg kell adnia magát buja vágyának? O is szül egy fattyat neki? Hugh sosem bocsátaná meg. S ő sem bocsátana meg magának! - Nagyanyádnak arra is volt ellenszere, hogy a férfi magja gyökeret verjen a nő méhében? - faggatta Agneathát.

A cselédlány a feje búbjáig vörösödött.

- Jaj, úrnőm, micsoda gondolat! Hisz tilos az ilyesmi!

- Mondd meg az igazat! Az a gyermek a király fattya! Mi lesz, ha le kell feküdnöm a királlyal ? Hogy tarthatnám titokban, ha gömbölyödő pocakkal kéne hazatérnem Langstonba, a férjem meg ki tudja, hol van? Valahogy meg kell védenem magam!

- Vannak bizonyos gyógynövények, amiket ha összekevernek, segíthetnek a bajon. Talán tudok szerezni a piacon, ahol ma délután jártunk. Holnap majd körülnézek.

- Tedd meg - kérlelte Isabelle.

Lemosakodtak a kancsó melegvízben, hálóruhába bújtak, elfújták a gyertyát, és bemásztak az ágyba. A tűz lassan kialudt, lassan kihunytak a narancsszínű parazsak. Isabelle-nek eleinte a fülébe csengett a kastélyból kiszűrődő vigasság örömteli zsivaja, aztán a zaj fokozatosan elhalkult, s nem maradt más, csak a süket csönd, melyet csupán Agneatha lágy horkolása zavart meg olykor-olykor.

Isabelle álmatlanul hánykolódott ennek a furcsa helynek a furcsa szobájában, a furcsa ágyban. Micsoda nap, gondolta. Egyetlen nap alatt többet tanult, mint utazásuk során összesen. Elmélázott, milyenek lesznek új ruhái. Sosem látott még ilyen finom, kényes kelméket, amilyeneket Rolf ma vásárolt neki. A király gondolatára ugyan hideg futkározott a hátán, különösen, ha eszébe jutott a nézése, de ha nem jött volna az udvarba, sosem tudja meg, hogy léteznek ilyen gyönyörűséges anyagok. Mielőtt hazatérnek, anyjának is vennie kell John mestertől, hogy ő is varrhasson magának ilyen divatos darabot.

Agneatha úrnőjét jócskán megelőzve ébredt. Kipattant az ágyból, felöltözött, és elsietett a nagycsarnokba némi reggeliért. Frissen sült kenyérrel, vajjal, mézzel és néhány tojással tért vissza, melyekhez némi hízelgés és mosolygás útján jutott a kuktától. Egy langstoni legény is hozzácsapódott, hogy felváltsa Bertet. Agneatha kapva kapott az alkalmon, rögvest elszalajtotta szegényt egy korsó almaborért. Mikor visszatért a szobába, lepakolta szerzeményeit, friss vizet töltött a korsóba, és tüzet rakott. A korsót a kandalló sarkába húzta, hadd melegedjen.

A motoszkálás neszére Isabelle felriadt. Csodálkozva látta, hogy átaludta a napfelkeltét. Nagyot nyújtózott.

- Jó reggelt! - köszönt Agneathának. - Hogy alhattam ilyen sokáig? Csak nem frissen sült kenyér illatozik idebenn? - Ledobta magáról a takarót, és kiugrott az ágyból.

- De bizony, friss kenyér, alig az imént emelték ki a forró kemencéből. Gyere, úrnőm, reggelizz! A varrónő reggel jön, addigra el kell készülnöd.

Belle az asztalhoz telepedett, letört egy darab kenyeret, megkente vajjal, és mézet csorgatott rá. Aztán bepottyantotta a falatot a szájába, s hegyes kis nyelvét kiöltve elkapta a lecsurranó mézcseppet.

- Hmmm, nagyon finom. Mit látnak szemeim, tojás! Szereztél tojást? - Kikapott egyet a tálból, serényen meghámozta, majd villámgyorsan eltűntette.

Cselédje mosolyogva melléült. Töltött Isabelle kupájába a habzó almaborból, aztán az utolsó morzsát is felcsipegetve, mindketten megtömték bendó'jüket. Végül testvériesen megosztoztak az előző napról maradt epren.

— Fürdeni akarok - jelentette be Isabelle, mihelyt szolgálója letakarította az asztalt. - Ragadok az út porától! Már egy hete, mióta eljöttünk Langstonból, nem volt részem tisztességes fürdésben! A hajam is tiszta gubanc! Menj, Agneatha, keresd meg mostohaapámat! A legényeink biztosan tudják, merre van Rolf. Mondd meg neki, hogy fürdeni akarok! Biztos szoktak fürdeni az udvarban is. — Hanyatt vetette magát az ágyon, kioldotta haját, felkapta a hajkeféjét, és energikusan kefélni kezdte aranyló vörös fürtjeit.

Agneatha eltűnt. Mikor kibogozta haját, Belle felkelt, kitárta a spalettákat, és kinézett az ablakon. Rálátott egész Winchesterre, s az esős reggeli fénysugárban szürkén előtte magasodott a román stílusú székesegyház. Az ég kezdett kitisztulni. Szép napnak ígérkezett, mégis más volt, mint otthon. O, Hugh, hol vagy, gondolta. Kérlek, gyere vissza hozzám, drága szerelmem! Aztán elfordult az ablakból, és keserveset sóhajtott.

Valaki kopogott. Kinyílt az ajtó, és a résben felbukkant Rolf de Briard. Belépett, arcon csókolta Belle-t.

— Jó reggelt, Isabelle. Jól aludtál?

— Igen, de módfelett hiányzott Langston, uram.

— És, mint hallom, hiányzott a fürdőszoba! — mosolygott Rolf.

— így is van! Hogy fürdenek itt az emberek?

— Hozattam neked egy fakádat, és ha bármikor kedved szottyan fürdeni, befogod a legényeinket egy kis vízhordásra! A konyhában kapnak meleg vizet.

— Milyen kezdetleges - fitymálta Belle az orrát felhúzva. - A király is így fürdik, uram?

— Attól tartok, igen. Van egy hatalmas vaspántos tölgyfa kádja, s akárhova utazik, azt mindig magával viszi. Kastélyról kastélyra.

Isabelle megrázta a fejét.

— Nem lehet egy napon említeni egy tisztességes fürdőszobával. Egyébként a király küldött egy kosárka epret múlt éjjel. Be kell vallanom, nagyon örültünk neki.

— O nem járt itt?

— Még szép, hogy nem! Szerinted idemerészkedhet? Akkor mi a csudának állítottál őrt az ajtónkelé? Amúgy nagyon köszönöm, Rolf] A pokolba is! Még nem állok készen, hogy megbirkózzam Henrikkel! Hol járhat Hugh?

— Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megvédjelek, Belle, de meg kell értened, nem sérthetem meg vagy szállhatok szembe nyíltan a királlyal!

— Tudom - adta meg magát Belle. — Én leszek az, aki nyíltan szembeszáll. Nem fogom könnyelműen odadobni magam egy élvhajhász, nőcsábász szoknyavadásznak! Szégyellhetne magát, ha arra használja a hatalmát, hogy az ágyába rángassa a nőket!

Rolfnak ehhez nem volt hozzáfűznivalója. Henrik igenis el fogja csábítani a mostohalányát, és ha kell, hatalmát is beveti, hogy térdre kényszerítse kiszemelt áldozatát. Semmi értelme Belle-lel vitatkozni. Hamarosan úgyis rájön, hogy Szépdiák Henriknek nem lehet ellenszegülni. Ha úgy dönt, hogy Isabelle kell neki, akkor az asszony a játékszere lesz, és punktum.

Agneatha berobogott, és vele a fakad, nyomában pedig libasorban jöttek a forró vizes vödrökkel felszerelkezett langstoni legények. Rolf búcsút intett mostohalányának, és távozott. Mikor a férfiak mind eltűntek a színről, Agneatha bezárta az ajtót, és segített Belle-nek kibújni a ruhájából. Az asszony hálásan merült a meleg vízbe, arcára átszellemült mosoly ült ki.

— O, ez isteni, Agneatha! Van szappanunk?

— Igen — bólogatott a cseléd, és elővarázsolt egy levendulaillatú szappandarabot. — Emlékszel a nászéjszakádra, úrnőm, mikor anyád beillatosította a fürdővized, micsoda jelenetet rendeztél?

Isabelle felnevetett. Buzgón megforgatta a szappant, hogy minél habosabb legyen, aztán beszappanozta és alaposan végigsikálta magát.

— Persze, hogy emlékszem. Jócskán megváltoztam, nem ? Egyébként is, a férjem imádja ezt az illatot — mentegette magát.

— O, úrnőm, látjuk még valaha Hugh urat?

— Biztos vagyok benne, hogy hazajön, Agneatha, haza kell jönnie! Jellemző, hogy a férfiak milyen könnyedén elfeledkeznek a kötelességükről! Sosem nőnek fel igazán!

— Sosem — visszhangozta Agneatha.

Belle végzett a fürdéssel, a haját is megmosta, megszárogatta magát, és friss fehérneműbe bújt. Kicsavarta hajából a vizet, és erélyesen dörgölni kezdte a törölközővel. Butaság lenne felöltözni, hisz a varrónő bármelyik percben itt lehet. Amúgy sem szándékozik elhagyni szobáját, míg tisztességes ruhát nem ölthet. A legények besereglettek a szobába, kicipelték a kádat. Alighogy elmentek, máris megjelent Mary asszonyság, a varrónő, hogy méretet vegyen Isabelle-ről. Pufók arcú, derűs ábrázatú, közvetlen teremtés volt.

— Üdvözöllek, hölgyem - köszönt pukedlizve. — John mester, a kelmeárus küldött. Úgy tudom, kisebb ruhatárra lesz szükséged az udvarban tartózkodás alatt, és Farnleyi Mavis engem ajánlott. Kifinomult ízlésű, előkelő úrhölgy.

— Merci bien, Mary asszonyság—szólalt meg Mavis, ahogy beviharzott a szobába. — Jó reggelt, Isabelle. Remélem, nincs kifogásod ellene, hogy segédkezzek egy kicsit.

— A, dehogy! — lelkendezett Isabelle. — Teljesen elbűvölt az a gyönyörű toalett, amit tegnap viseltél.

— Hát akkor vágjunk bele, Mary asszonyság - kezdte Mavis. — Elhoztad az anyagokat? Hát persze, micsoda kérdés!

Mary asszonyság mosolygott Mavis fölbuzdulásán. Odabólintott segédjének.

— Nézzük először a mályvaszínű selymet! — Belle-hez fordult. — Szoknyának lesz?

— Igen.

Mary asszonyság nekilátott a munkának. Mért és vágott és öltött szaporán, járt a keze sebesen. Először a mályvaszín szoknya, aztán a citromsárga. Ezt követték a szoknyán kívül hordott felsőrészek: a pazar, aranyszálakkal átszőtt gazdag lila damaszt, és a tekervényes mintázatú, finom levendula. Mavis azt javasolta, a levendulaszínű tunika ezüstpaszományt kapjon szegélynek, s a varrónő helyeslően bólogatott, pedig az égetett narancssárga brokáttunikát rézszín szegéllyel díszítették.

— Ez a szín csodásan megy a gyönyörű hajadhoz! Tegnap úgy elrejtetted az alá a kis fátyol alá, hogy észre sem vettem, milyen pompás hajkoronád van. Mary asszonyság, van John mesternek rézzel, arannyal és ezüsttel átszőtt áttetsző anyaga, melyekből csinos kis fátyol készülhetne Lady Isabelle-nek? — Belle-hez fordult. — Hoztál magaddal fejéket vagy diadémot?

Belle tagadóan ingatta a fejét.

Mavis ismét Mary asszonysághoz fordult.

— Kt ajánlanál? De ne kerüljön egy vagyonba!

— Jacobot, az aranymívest — vágta rá Mary asszonyság teketóriázás nélkül. — 0 a legbecsületesebb ember, akit valaha ismertem. Bármit kérhet tőle az ember, sosem pletykálkodik másnak a megrendeléseiről. Gyanítom, nagy titkok őrzője. Állítólag a király taníttatta ki Jacobot a mesterségre. — Amint térdepelve feltűzte a szoknya szegélyét, felmosolygott Isabelle-re. — Biztos talál neked, úrnőm, egy szép darabot a fátylakhoz, nem kell majd szégyenkezned az uraságok és udvarhölgyek előtt a megjelenésed miatt, s mégsem kell nagy adósságokba verned magad. Na, ez kész is van. Vágjuk ki az utolsót!

— Rolf biztosan venne nekem egy fejéket, ha szépen megkérném - mondta Isabelle eltűnődve. — Van otthon egy csinos kis fejékem, de nem gondoltam rá, hogy magammal hozzam. Azt hittem, ilyenkor már úton leszek hazafelé. 0, ez nem az az anyag, amit az utolsó tunikához választottam, de meseszép.

— Kicseréltem. Kora reggel visszamentem, s egyre csak azon járt az eszem, milyen seszínű az a krém brokát. Ez a kelme sokkal szembeszökőbb, nem?

Isabelle közelebbről szemügyre vette a krémes, rusztikus, brokát-szerű anyagot.

— Álomszép — ismerte el, de közben elfacsarodott a szíve. Micsoda tékozlás! Ez a sok fényűző anyag! Ráadásul csak az udvarban veheti fel őket arra a pár hétre. De ha hazamennek, talán át lehetne alakítani némelyiket, hogy passzoljon anyja alakjára. Akkor mindketten fenséges ruhában pompázhatnának a különleges alkalmakkor.

— Erre is aranyszegély kerüljön? — kérdezte Mavist.

— Remek ötlet! Nagyon bájosak azok az aranycsillagok, de mintha még hiányozna valami! A szegély remekül illik majd hozzá!

— A ruhákat könnyű, színben illő béléselyemmel fogom kibélelni — jelentette be Mary asszonyság.

A próba megvolt, a ruhák készre szabva, Mary asszonyság szedelőzködni kezdett. Mindent figyelmesen összehajtogatott és a kosárba helyezett, aztán a kosarat segédje kezébe nyomta.

- Mikor számíthat Lady Isabelle a ruháira? - tudakolta Mavis. -Addig nem mutatkozhat, és nem hagyhatja el a szobáját, amíg nincs tisztességes toalettje. És én annyi, de annyi embernek be akarom mutatni, az ideje meg véges. Nem a szobájában rostokolva kellene végigszenvednie az udvarban tartózkodását!

- Az egyik ruhát elkészíthetem holnapra, a többit meg a rákövetkező napra - ígérte Mary asszonyság, majd pukedlizett a hölgyek előtt, és így búcsúzott Belle-től: — Köszönöm a megrendelésed, úrnőm.

Mikor Mary asszonyság végre távozott, Isabelle Mavisnek szegezte a kérdést:

- Hogy fizessem ki? Egy fityingem sincs.

- Rolf majd kifizeti. Neked nem kell pénzt hordanod magadnál, Isabelle! Ez a férfiak feladata! - Aztán témát váltott. — Tudsz sakkozni?

- Igen — nevetett Isabelle —, de nem egy szál pendelyben. Hadd öltözzek fel előbb!

- Vacsoraidő van. Most mennem kell, de este visszajövök, és hozok magammal sakktáblát.

A nagycsarnokban Mavis megkereste Rolfot.

— Belle és én a nap nagy részét Mary asszonysággal töltöttük. Szerintem elégedett leszel a végeredménnyel. Holnapra meglesz az első ruhája. Eljön majd Jacob, az aranyműves, hogy mutasson neki néhány fejéket, őt se felejtsd el kifizetni, uram! Rolf jót kuncogott.

- Nem szép dologra tanítod a mostohalányomat, Mavis drágám! Eddig egyszerű vidéki lány volt, de mivé lesz ezután?

- Szerintem az is marad. Láttam rajta, hogy minden egyes ruhadarabra kiadott garas fájt neki, mintha a fogát húzták volna. Képtelen volt szabadulni a gondolattól, hogy hasznosabb dolgokra is el lehetne költeni azt a pénzt. Nem kétséges, remekül igazgathatta Langstont. Ha ettem, fogom a sakktáblát, és játszom vele egyet. Láttam, odaállítottad az ajtó elé az egyik emberedet. Bölcs gondolat, bár szerintem a barátunkat nem állítja meg! Mégis okos dolog volt.

- Isabelle tudja, mire számíthat, bár nem repes az örömtől.

- Talán, ha nincs szem előtt, megfeledkeznek róla. Elég csinos udvarhölgy nyüzsög itt, hogy lekössék Henrik figyelmét!

Isabelle és Agneatha megvacsorázott a szobájában. Kappanból, marhahúsból, párolt salátából, friss kenyérből, vajból és sajtból állt a menü. Aztán megjelent a király apródja, s hozott egy

kancsónyit a király saját, gazdag, gyümölcsös ízű, rubinvörös borából. Isabelle megköszönte Szépvitéz Henriknek.

— A király tudni szeretné, ellátogathatna-e szobádba, hölgyem — közvetített a fiú.

— Te jó ég! - adta Isabelle a meglepettet. — Nem hinném, hogy illő lenne, fiatalúr, s mellesleg az udvari öltözékem sem készült még el. Nem fogadhatom a királyt ilyen ósdi ruhában! Kérlek, közöld a királlyal, hogy holnapra kész lesz a toalettem, s akkor személyesen fogom megköszönni kedvességét! És azt is megkérdezhetnéd tőle, vajon a hírnök, akit Normandiába menesztett, visszaérkezett-e már Róbert herceg udvarából, s miféle híreket hozott férjuramról!

A fiúcska meghajolt és távozott.

Mikor Mavis visszaérkezett a sakktáblával, Isabelle elmesélte, milyen üzenetet hozott neki Szépvitéz Henrik.

— Nagyon eltökéltnek tűnik! Rolf azt mondta, tudod, hogy nem utasíthatod vissza a királyt.

— No és miért nem? — kiáltotta Belle szikrázó szemmel. — Miért ne utasíthatnám vissza a király buja, ledér közeledését? Miért kell jámboran azt mondanom: „Igenis, felség", és széttenni a lábamat a királyi hímtagnak?

Mavis megdöbbenve hallgatta a lányt.

— Én... én nem is tudom. Talán azért, mert ő a király. Egy nő nem utasíthatja csak úgy vissza a királyt!

— No és miért nem? A király is csak ember. Igaz, hatalmas, befolyásos ember, de akkor is csak ember. Miért kéne engedni, hogy tönkretehesse egy tisztességes nő ártatlanságát? Az ember azt hinné, egy jó keresztény király inkább védelmébe venné az erkölcsös nőket ahelyett, hogy férfiasságával meg a hűbéri viszonyból fakadó hatalmával megronthatná őket. Felettébb helytelennek tartom az ilyen viselkedést, s nem hagyom, hogy erőnek erejével ilyesmibe ráncigáljanak!

Mavis nem tartotta valószínűnek, hogy ez az elszántság megvédi majd a lányt a királytól, ha annak vágya túlcsordul, de látta, Isabelle-lel nem lehet szót érteni. Annak meg semmi értelme, hogy szegény

Rolf de Briard-hoz rohanjon. Ha megtudná, hogy vélekedik Isabelle, mikor abban a hiszemben van, hogy a lány beletörődött sorsába, valószínűleg gutaütés kerülgetné. így is bűntudat mardossa, amiért az udvarba hozta Isabelle-t.

— Cselekedj úgy, ahogy a szíved diktálja, de ne feledkezz el Hugh pozíciójáról és a fiad biztonságáról, nem is szólva Langston sorsáról! Azt hiszem, Szépdiák Henrik emberére akadt benned, Belle! Nem hinném, hogy asszony valaha is jámboran azt mondta volna neki: „Nem, felség, menj el!" Micsoda meglepetés vár rá! Arra azonban ügyelj, nehogy hajthatatlanságod friss vidéki bájaidnál is jobban feltüzelje! — figyelmeztette Mavis.

HARMADIK RÉSZ

Bretagne 03 nyara-1104 nyár dereka

Tizenegyedik fejezet

Isabelle idegesen belebámult a makulátlanra fényezett ezüsttükörbe, melyet Mavis hozott neki. Alig akart hinni a szemének. Hogy ez a tükörből visszatekintő elegáns nő valóban Langstoni Isabelle lenne? Az égetett narancs tunika és a citromsárga szoknya volt rajta. A tunika fölé sárga zománcú rézlapocskákból álló övet kanyarított, bal vállára az övhöz illő bross került. A haját igazgyöngyökkel tarkított aranyhálóba fogta, hajkoronájára rézzel átszőtt áttetsző fátyol került, melyet sárga zománcú diadém rögzített. Belle új, puha, sárgára festett topánkában mozgatta a lábujjait.

— Igazán gyönyörű vagyok — súgta megilletődve. Világéletében Alette-hez mérték, és ez bizony nem vált a javára. Most azonban rá kellett ébrednie, hogy mindössze azért, mert két egymástól gyökeresen eltérő alkatot hasonlítottak össze. Alette jobban megfelelt a korabeli szépségideál eszményének.

— Ez nem lehet igaz! Te csak most jössz rá, Belle? Hát persze, hogy gyönyörű vagy! Ha tóba nézel, sosem látod meg, milyen vagy valójában, ugye?

Isabelle megrázta a fejét.

— Nem — ismerte el. - Anyámnak van egy aprócska réztükre, de az nem elég nagy, és nem is olyan tiszta, mint ez az ezüsttükör. Köszönöm, Mavis, hogy megnézhettem magam!

— Érted már végre, milyen nagy veszélynek vagy kitéve? Tucatszám van itt udvarhölgy, aki jobban öltözött, befolyásosabb családból való, mint te, de hiába, ha Szépdiák Henrik csak téged akar, Belle! Légy óvatos, és nehogy felbosszantsd!

— Nem fogok szánt szándékkal szégyent hozni a férjem fejére, Mavis — súgta Isabelle alig hallhatón. — Még a király kedvéért sem!

A király részéről pedig nagy ostobaság, ha hagyja, hogy buja vágyai tönkretegyenek egy ilyen igaz barátságot!

- Akkor Isten oltalmazzon, mert rajtad már csak egyedül o segíthet, Belle! — rázta Mavis a fejét.

A csarnok igazi csoda volt. Isabelle minden erejét összeszedte, hogy megőrizze higgadtságát, de nem volt egyszerű dolga. Szeme elkerekedett, muszáj volt körbebámészkodnia. Hat gigászi kandalló, egy-egy falon három-három, fölöttük égbe törő boltíves ablakok. A kézzel faragott aranyozott gerendákról a szivárvány minden színében pompázó selyemzászlók lógtak alá, s a zaj elviselhetetlen volt. A csarnokban nyüzsgő több mint száz ember kecskelábú asztalok mögött, padokon ücsörgött, s helyüket nem pusztán rangjuk, de fontosságuk is meghatározta. Az asztalfő közelében helyet foglalók pár hét leforgása alatt könnyűszerrel kerülhettek az asztal végére. A két nő a csarnok egyik elrejtett zugában, az udvarhölgyek társaságában keresett magának helyet.

- Bemutatom Langstoni Isabelle-t, Hugh Fauconier hitvesét -ismertette Mavis össze a lányt a hölgykoszorúval. - Nemrég érkezett az udvarba mostohaatyjával, Rolf de Briard-ral.

A hölgyek üdvözölték Belle-t. Tüzetesen szemügyre vették ruházatát, s jóváhagyólag bólogattak, hisz alkalomhoz illő volt, ám nem rangján felüli. „Jól nevelt fiatalasszony" - állapodtak meg hallgatólagosan Isabelle asztaltársai.

- Még nem találkoztam Hugh Fauconier-vel - jegyezte meg az egyik nő —, de azzal az elbűvölő, csirkefogó Rolf de Briard-ral már sikerült összefutnom.

- A férjem a király ügyében maradt távol - mondta Belle gondosan megválogatva szavait. - Nem bírtam tovább ölbe tett kézzel otthon várni rá, ezért mostohaatyám felhozott Winchesterbe, hogy hírt kapjunk Hugh-ról.

- Született már gyermeketek? - érdeklődött egy másik nő.

- Igen, egy fiú. Anyám gondjaira bíztam.

- Nagyon helyes — bólogatott egy idősebb hölgy. - A nagyanyai szeretet talán még az anyai szereteten is túltesz! De fogadok, anyád évek óta nem tartott csecsemőt a kezében.

- Nem úgy van az, hölgyem! Sir Rolf máris megajándékozta anyámat két gyermekkel, s ő még többre vágyik!

-A mostohaatyád tényleg buja alak lehet, de nincs mit csodálkozni, hisz a királlyal együtt nevelkedett, s mi mindannyian jól tudjuk, hogy bujaságban ő viszi a prímet. - A megjegyzést hangos kacagás kísérte.

Isabelle fülig pirult.

- En is így hallom - jegyezte meg gyorsan, aztán elfordult. Kinyitotta kisbicskáját, melyet az övére csatoltak, hogy bármelyik fogásból kedvére ehessen, és vett magának az előtte heverő kosár frissen sült kenyérből. Míg a király és nagyurai arany- és ezüsttányérokból ettek, addig a csarnok távoli sarkában már csak a kivájt kenyérvég szolgált tányér gyanánt. Mavishez hajolt, s a fülébe súgta:

- Hol van Rolf?

- A fejemet tenném rá, hogy a király társaságában időzik. Ott vannak cimborái, a király személyes barátai. Feslett egy banda! Nem ilyen ártatlan báránykáknak való, mint te!

A csarnok végében ülőknek algaágyon tálalt húsos párolt garnélát kínáltak első fogásként, azt követte a kenyérvégekbe merített szarvaspörkölt, s a vörösboros kapormártás. Mivel Belle nem volt meggyőződve a hús frissességéről, inkább csak csipegetett. Azt azonban hagyta, hogy kupáját csordultig töltsék nemes vörösborral. Utolsó fogásként cukrozott palacsintát szolgáltak fel. Jobban járok, ha a szobámban eszem, gondolta Isabelle keserűen.

Alig végzett a vacsorával, mikor befutott Rolf. Mellétérdelt, s halkan így szólt:

- Most a formaságoknak megfelelően bemutatlak a királynak és a királynénak, Belle! Roppant csinosan festesz, leányom — tette hozzá bátorítólag.

Belle felállt, lesöpörte a szoknyájáról a morzsákat, kiigazította a nem létező ráncokat, udvariasan kimentette magát a hölgyek köréből, és követte mostohaapját a királyi asztalhoz. Csendben álltak, várván, hogy odaszólítsák őket. Belle észrevette, hogy a király lopva oda-oda pislog, de nem volt haj landó felismerni őket. Ahogy vártak, nőt-tön-nőtt benne a feszültség, bosszúságát kimutatni azonban nem merte. Végül a királyné feléjük fordult. Mikor meglátta őket, urához hajolt, s a fülébe súgott valamit. A király odanézett, s meglepetést színlelve szívélyesen rájuk mosolygott.

- Sir Rolf de Briard, ki az ott veled?

A király ugyan jól tudta, hogy kicsoda Isabelle, első találkozásuk titokban zajlott, és egy teremtett lélek sem tudhatott róla, nehogy valakinek eszébe jusson a szigorú udvari protokollra hivatkozva ellenük ágálni.

— Felség, hadd mutassam be felségednek és nemes lelkű, jóságos Matild királynénknak a mostohalányomat, Langstoni Isabelle-t, Hugh Fauconier hitvesét - mondta Rolf szertartásosan, és meghajolt. Isabelle illedelmesen bókolt.

— Legyetek üdvözölve — köszöntötte ó'ket a király kedvesen. — Nemrég küldettem fivérem udvarába, hogy sir Hugh után érdeklődjek. Míg választ nem kapok, kérlek, maradjatok udvaromban! — Jókedvűen rájuk mosolygott.

— Örömmel, felség, hálásan köszönjük nagylelkű meghívásodat — felelte Rolf, s mélyen meghajolt.

Isabelle-nek esze ágában sem volt követni példáját, sőt, nemtetszése jeleként peckesen kihúzta magát. A király elvigyorodott, csak szeme villanása sejtette, hogy érti a sértést, és felvette a kesztyűt. Aztán megszólalt a királyné, lágy hangján érezni lehetett a skót hon tájszólásának dallamait. Gyengéd tekintetéből hiányzott minden ravaszság, arca kedvességet és derűt sugárzott. A pocakjában növekvő babától már igencsak kigömbölyödött.

— Van gyermeked, Isabelle? — kérdezte, s keze automatikusan kerek hasára kúszott.

Belle dühe egy csapásra szertefoszlott.

— Igen, úrnőm, egy fiam. — Elmosolyodott. — Legifjabb Hugh-nak hívjuk. Most anyám vigyáz rá.

— Tudom, nehéz az embernek a gyermeke és a kötelessége között választania. Örömmel látlak köreinkben. — Sugárzó mosollyal jutalmazta Isabelle-t.

— Hálásan köszönöm, úrnőm, a kedvességed — válaszolta Belle, és bókolt a királynénak. Megértette, hogy beszélgetésüknek vége.

— Szép volt — dicsérte Rolf, amint elhátráltak.

A vacsora véget ért, az asztalokat letakarították. Mutatványosok sereglettek a csarnokba: egy ír trubadúr, aki maró gúnnyal énekelt nemes csatákról és halálról, egy bűvész, aki Isabelle legnagyobb meglepetésére négy aranyozott labdát tartott egyszerre a levegőben, és egy férfi meg egy nő, valamint egy falka kiskutya, amelyek a nézőközönség legnagyobb örömére a hátsó lábukra állva táncoltak és piruetteztek a csarnok kőpadlóján. Isabelle sosem látott még ilyet. Nagyokat kacagott, és lelkesen tapsolt. Arca kipirult az izgalomtól.

— Elmondtad valakinek, hogy van saját szobád? — kérdezte Rolf gondterhelten.

— Nem — rázta Isabelle a fejét. — Ki vetne fel ilyen témát? Egyébként sem tartozik senkire, hol alszom!

— Amíg nem sejtik, hogy egy saját szoba előnyeit élvezed, addig senki sem fog gyanakodni rád meg a királyra. De ha mégis rájönnének, add az ártatlan báránykát. Mondd, hogy azt hitted, a király férjed irányában tanúsított barátságának köszönhető, hogy ilyen kegyben részesültél!

— De hát semmi közöm a királyhoz!

— Egyikünk számára sem titok, hogy mindez csak idő kérdése.

— Kérjem meg Mavist, hogy lakjon a szobámban?

— Mavisnek van saját ágya — fortyant fel Rolf türelmetlenül. — Ne légy már ilyen ostoba, Isabelle! Okosabb vagy te annál!

— Nem leszek senki ember fiának cafkája! — sziszegte Isabelle tajtékozva.

— Nem vagyok hajlandó most vitát nyitni erről — replikázott a férfi. — Te pontosan tudod, mivel tartozol Langstonnak és Hugh-nak. S ha ez azt jelenti, hogy a királyt kell szolgálnod, akkor vitának helye nincs!

— Gyanítom, Rolf, Hugh nem fog repesni a boldogságtól, hogy Szépdiák Henrik a nyálát csorgatja utánam, ezért biztosíthatlak, megteszek minden tőlem telhetőt, hogy elhárítsam a király közeledését!

— S mi lesz, ha már nem bírod visszatartani?

— Fohászkodjunk, hogy az az idő ne jöjjön el — felelte Isabelle kurtán, aztán meghajolt, és elvonult.

— Sokan megcsodáltak? — faggatta Agneatha Isabelle-t, mikor belépett a szobájába. — Láttad a királyt? És ott volt a királyné is? No és csinos asszony?

Isabelle elnevette magát cselédje heves érdeklődését látva.

— Hát persze, hogy láttam a királyt, és a királynét is. Nagyon csinos, de kimerültnek tűnt. Valószínűleg én is így festhettem, mikor a kis Hugh-t cipeltem a hasamban. A vacsora azonban förtelmes volt. Alig várom, hogy hazajussunk. A szarvaspörkölt rágós volt, szerintem túl sokáig érlelték a húst.

Agneatha óvatosan kisegítette Belle-t a díszes tunikából, és aprólékosan megvizsgálta.

- Egy árva folt sem éktelenkedik rajta - jelentette ki diadalmasan. Már-már szőrszálhasogató pedánssággal végigsöprögette a ruhadarabot, alaposan megrázta, és gondosan összehajtogatva az utazóládába helyezte. Ugyanígy járt el Isabelle hosszú szoknyájával is. Úrnője eközben levetette puha topánkáját. Agneatha meleg vizet zúdított egy kis mosdótálba Isabelle-nek, hogy lemoshassa arcát, nyakát, karját. A fogait is megdörzsölte egy tenyérnyi durva posztóval, melyre fogtisztító gyanánt porrá zúzott krétát, méhszurkot és mentát szórt; majd kiöblögette a száját, kioldotta hajhálóját, és letelepedett egy székre, hogy Agneatha kifésülhesse aranyló vörös hajzuhatagát.

-Lady Mavis szolgálója szerint hamarosan megkezdődik New Forestben a vadászszezon - új ságolta Agneatha. - Van ott egy királyi lak, ahol a király és a vendégei megszállnak, de egyes nagyuraknak kúriát tartanak fenn. Szerinted, úrnőm, minket is meghívnak?

- Feltételezem. Lind hamarosan visszaér Couperrel és sir Rolf sólymával - sóhajtotta Belle. - Bárcsak otthon lehetnénk, Agneatha! Bárcsak férjuram velünk lehetne, s végre mind hazamehetnénk!

- Szerintem olyan izgalmas a király udvarában lenni - lelkendezett Agneatha. - Mire hazamegyünk, addigra többet utazok, mint emberemlékezet óta bárki Langstonban a magamfajták közül. Nekem tetszik ez a hely! Langston unalmas a mindennapos egyhangúságával.

- Nekem mégis sokkal közelebb áll a szívemhez - hangzott Isabelle válasza.

Hirtelen kitárult az ajtó, s belépett rajta a király. Agneathának az ámulattól tátva maradt a szája, még a hajkefe is kipottyant a kezéből.

-Tudod-e, ki vagyok, fehérnép? - szegezte neki a király a kedélyes kérdést.

Agneatha bólintott. A meglepetéstől megkukult, zavarában csámpásan pukedlizett.

-Várj odakünn az ajtónállóval, és ne engedj be senkit, míg nem engedélyezem! Megértetted?

- Igenis, felség! - súgta Agneatha fojtott hangon, aztán elkerekedett szemmel kihátrált a szobából.

A király odalépett az ajtóhoz, és mihelyt a cseléd kihúzta a lábát, elreteszelte az ajtót.

— Hogy merészelsz csak így rám törni, uram? — kérdezte Isabelle fagyosan. Úgy ült, mint aki nyársat nyelt, a szíve azonban hevesen kalimpált.

— Elbűvölő voltál ma este az új toalettedben — kezdte a király, fittyet hányva a lány szemmel látható dühére -, de ebben a pendely-ben még annál is ellenállhatatlanabbnak talállak. Milyen ragyogó és lágy esésű a kibontott hajad! - Ujjai közé fogta az egyik fürtöt. -Mintha selymet érintenék.

— Felséged megsért engem! - méltatlankodott Isabelle. — S ami még rosszabb, sutba vágja a barátságot, melyet férjuram oly nagyra becsül!

— A királlyal ágyba bújni kiváltság, Isabelle! — magyarázta Henrik. Közelebb lépett a lányhoz, és megpróbálta átölelni.

Belle elkerülve a kisajátító mozdulatot, kisiklott kezei közül.

— Az én szememben nem megtiszteltetés az, ha egy nőt szajha-ságra kényszerítenek, még akkor sem, ha az a király kívánságára történik! - vágott vissza Belle kimérten. - Te is férfi vagy, felség, se több, se kevesebb! Az csupán a véletlennek köszönhető, hogy a többi halandóhoz képest a létra magasabb fokán állsz! Ez azonban nem hatalmaz fel téged, hogy erőszakkal lefektess!

— Ha férfi lennél, leülnék veled megvitatni az angol jogrendet, és biztos okulásomra szolgálna, Isabelle — felelte a király, felettébb jól mulatva. Ez idáig egyetlen nő sem merészelt ilyen nyíltan és ilyen csalafintán nemet mondani neki. Már az első pillanatban felkeltette a kíváncsiságát ez a nő, az ellenállása azonban tovább szította vágyát. Langstoni Isabelle lenyűgöző teremtés. Ha lehet, most még jobban kívánta, mint amikor először betette a lábát a szobájába. Még a legvadabb álmaiban sem mert ilyen prédáról ábrándozni! Minden szeretőként szerzett tudományát össze kell szednie, márpedig ha valaki, akkor ő igencsak szakavatott volt e téren.

Legfondorlatosabb tanácsadója és jó cimborája, Róbert, Meulan grófja szerint Henrik szenvedélye csak politikai célokat szolgált, és ezt fennen hangoztatta - Róbert azonban nagyot téved! Szépdiák Henrik szenvedélyét egyedül a gyönyörű nők iránt érzett vonzódása táplálta. Egyszerűen nem bírt betelni velük. Egyik sem fogható a másikhoz. Szemet s lelket gyönyörködtető változatosságuk káprázatosnak tűnt számára. A nő szédítő, rabul ejtő, tüneményes teremtmény, akit Isten is a férfi örömére teremtett! A nőt csókolni, dédelgetni kell, hogy végül befogadja a férfi magját. A király kék szeme veszélyesen villogott. Hirtelen kinyúlt, s elkapta a lányt.

- Eressz el! — visította Belle, öklével hasztalanul püfölve a király mellkasát.

A király egyik ujját végighúzta Belle ajkainak körvonalán.

- A te ajkaidnak, Belle, okosabb elfoglaltságot is találhatunk, mint ez a szóáradat! Hajlandó vagyok udvarolni neked, édes, de ha neked jobban tetszik az erőszak, hát annak is mestere vagyok.

- Hánynom kell — mondta Isabelle hirtelen.

- Micsoda? — A király engedett szorításán. Idegesen a lányt fürkészte. Biztos nem jól hallotta.

- Hánynom kell! — ismételte Belle, s megingott. — O, Istenem! — Kirántotta magát a király öleléséből, a lavórba csimpaszkodott, és beleürítette gyomrának tartalmát. Átható hányásszag áradt szét a szobában.

Szépdiák Henriket váratlanul érte az események ilyetén alakulása. Hirtelen minden vágya elillant, ahogy csak állt, s bámulta a falfehér, még mindig ide-oda dülöngélő Isabelle-t.

- Túl sokáig érlelték a szarvast - nyögte a lány. — Tudtam, mégis ettem belőle, mert olyan éhes voltam. - Ismét kettégörnyedt, és szánalomra méltóan öklendezett.

- Szólok a cselédednek — vetette oda a király. Egy ugrással az ajtónál termett, eltolta a reteszt, és kivágtatott.

Egy pillanat múlva felbukkant az ajtóban az aggódó Agneatha.

- Úrnőm, csak nem a szarvas? - Átkarolta Belle-t, s az ágyba segítette. - A király azt üzeni, majd egy másik alkalommal tiszteletét teszi nálad.

- Elment? — súgta Isabelle.

- O, igen, úrnőm! Nincs az a férfi, aki elviseli, hogy egy nő előtte ürítse ki gyomrának tartalmát. Rögtön kedvét szegi az öklendezés látványa.

Belle vidáman kuncogva kipattant az ágyból.

- Adj egy kis bort, Agneatha, hadd öblítsem ki a számat! — Arcába kezdett visszatérni a szín.

Hirtelen minden megvilágosodott a cseléd előtt.

— O, úrnőm, te meghánytattad magad! — búgta.

— Ezt csináltam mindig gyermekkoromban, ha nem kaptam meg anyámtól azt, amire vágytam. Nem nagy kunszt! Egyébként a szarvast tényleg túl sokáig érlelték, de már megbirkózott vele a gyomrom. Most viszont távol kell maradnom az udvartól pár napig, amíg felgyógyulok a rosszullétből! — Átvette Agneathától a kupát, belehörpölt a borba, alaposan kiöblögette a száját. Az első kortyot a szerencsétlenül járt mosdótálba köpte, majd a többi bort egy hajtásra kiitta, hogy csillapítsa gyomra kavargását.

Agneatha felkapta a mosdótálat.

— Ettől megszabadulok! Nyisd ki az ablakot, úrnőm, hadd szellőzzön ki a szoba, különben képtelenek leszünk ma éjjel megmaradni idebenn. — Kisietett a tállal.

Isabelle szélesre tárta az ablaktáblákat. Kint a majdnem teli ezüstös hold csillámlón megvilágította az alant fekvő város háztetőit. Isabelle kihajolt a párkányra, és mélyet szippantott a hűvös éjszakai levegőből. Vajon Hugh, bárhol legyen is, látja ma éjjel ezt a holdat? Mert ha igen, akkor a hold összeköti kettejüket. Azon fohászkodott, hogy így legyen, s hogy férje mihamarabb hazatérjen. A királlyal esett afférja megrémisztette. Meddig tudja megvédeni magát, anélkül hogy vérig sértené?

— Hugh, szerelmem, gyere vissza hozzám! — suttogta.

A következő két nap folyamán Isabelle eljátszotta a nagybeteget: ki sem dugta az orrát a szobájából, inkább Agneathával hozatott mindenféle ínyencséget és finom falatot a csarnokból. Mavis ellátogatott hozzá, s Isabelle elmesélte neki esetét a királlyal. Mavis jót kacagott.

— Bárcsak láttam volna, milyen pofát vág, mikor gyakorlatilag a lábai előtt heverve kiadtad a vacsorát. Kétlem, hogy nő valaha ilyen tettre vetemedett volna a társaságában! így legalább egy kis időre távol tartottad magadtól a mi nőcsábász felségünket!

— Fogalmam sincs, mit tegyek, ha legközelebb közeledni szándékozik — panaszkodott Belle. — Bárcsak itthon lenne már Hugh!

— Szerintem a következő alkalommal már nem tudod elhárítani az ostromot - jelentette ki Mavis tárgyilagosan. — Még nem volt rá példa, hogy elvesztette volna az érdeklődését a kiszemelt nő iránt, mielőtt buja vágyát csillapíthatta volna. Nagyon-nagyon agyafúrtnak kell lenned ahhoz, ha úgy akarod kikosarazni, hogy közben nem sérted meg! Szerintem egyébként ez lehetetlenség.

— Szerintem is — vallotta be Isabelle. — O, nem kellett volna ennek megtörténnie, ha nem ragaszkodom olyan csökönyösen ahhoz, hogy az udvarba jöjjek!

— Hála Istennek, hogy szűz vagyok! Nemesi családból származó szüzekre nem mer szemet vetni!

— Nem voltál még férjnél? — kérdezte Isabelle meghökkenve. Mavis legalább olyan idó's volt, mint ő. - Hány éves vagy?

— Tizennyolc. Háromszor jegyeztek el, de mindhárom jelölt meghalt gyermekbetegségben. Az utolsót már majdnem sikerül az oltár elé ráncigálnom, de az esküvő' előtt egy nappal elkapta a himlőt, és két nap múlva már fel is dobta a talpát. A családom most új kérőt szemelt ki. Ez özvegy, nagyjából olyan korú, mint Hugh. Szerencsére nem születtek gyerekei, így az enyémek öröklik majd a vagyonát. Márton napja körűire tervezik az esküvőt. Reméljük, ez legalább a nászéjszakát megéri!

Isabelle jót kuncogott.

— Igazán szörnyű vagy, Mavis!

— Hát nem vet rám jó fényt, hogy három jövendőbelimnek szánt fiút eltemettünk már! Ha ezt nem sikerül az oltár elé vinnem úgy, hogy még a nászéjszakát is túléli, mindenki rólam fog sutyorogni, s ez még a jobbik eset. A rosszmájú többség azt foga híresztelni, hogy balszerencsét hozok a férfiakra. Egyébként is öregszem, szeretnék már végre néhány gyereket!

— O — Isabelle arca egy pillanatra ellágyult. - Nekem is nagyon hiányzik az én kis Hughie-m! Néha, amikor nagyon félek, behunyom a szemem, és magam elé idézem az arcocskáját. Aztán elképzelem, ahogy totyog a kis hurkalábain Christian kisöcsém után. O, bárcsak hazamehetnék!

— Holnap vadászni fogunk! Nem lesz semmi felhajtás, csak itt a város mellett fekvő földeken. A király egyre türelmetlenebb, legszívesebben már New Forestben nyilazná a szarvasokat, de hát ahhoz még túl korán van. Lovagolsz velem?

— Nekem is mennem kell?

-Egy gyomorrontástól, sajna, mindössze két nap szabadságot remélhetsz! — közölte Mavis gyakorlatiasan. - Te is az udvar része vagy, s ha nem jelensz meg, távolmaradásod különösnek tűnhet, főleg, ha a király utánad küldet. Vigyázz, nem sokat teketóriázna, meg meri tenni! Ügy hiszem, te is szeretnéd inkább titokban tartani a kettőtök közt történteket! Isabelle bólintott.

— Igen - ismerte el. — De mit húzzak fel? Nem fogom magamra ölteni a szép új ruháimat!

— Persze, hogy nem. Azok a ruhák, amiket magaddal hoztál, remekül megfelelnek erre a célra, de ne felejtsd el feltenni a csinos kis fejdíszedet!

Agneatha izgatottan berobogott a szobába.

— Úrnőm, megjött Lind Langstonból a sólymoddal!

— Tiszta sor. Itt a sólymod, vadásznod kell! Eljövök érted, és indulás előtt elmegyünk a misére — mondta Mavis, s távozott.

Másnap reggel Isabelle felkelt már pirkadat előtt, megmosakodott, és Agneatha segítségével ruhájába bújt. Mélyzöld szoknyát és tunikát választott, s ezt egy rézszállal átszőtt, zöld, csavart selyemövvel kötötte át. Puha bőrcsizmái hűvösen simultak lábára. Befonta a haját, a fonatot teknőcpáncél csattal feltűzte, majd rézhímzéssel díszített fátylat borított rá, melyet malachitos réz fejdísszel rögzített.

— Add oda a bőrkesztyűt! — parancsolt rá Agneathára. A kesztyűt betűrte az övbe, hogy el ne vesszen, míg Coupert a karjára nem veszi.

Megérkezett Mavis, s kettesben mentek misére. A királyi kápolnának már csak a végébe sikerült magukat bepréselniük, hogy meghallgassák a prédikációt. Istentisztelet után Mavis elcipelte Belle-t a nagycsarnokba, hogy bekapjanak egy falat kenyeret, húst és körtét. Miután behabzsolták reggelijüket, elrohantak az istállóba, hogy megkeressék lovukat. Mavis délceg fehér poroszkájára ült.

— Százszorszépnek hívom - mondta Isabelle-nek, aki épp szürke heréitjére igyekezett felmászni. — Szűzanyám! Ez aztán a hatalmas jószág!

— Nagyon előzékeny, szófogadó ló.

— Mi a neve? — Mavist teljesen lenyűgözte, hogy barátnője ilyen irdatlan paripán lovagol.

— Gris — felelte Belle, mikor sikerült elhelyezkednie a ló hátán.

— Úrnőm! — Lind állt a kengyelnél. - Elhoztam Coupert.

— Köszönöm, Lind. — Isabelle elő'húzta a kesztyűt, felrántotta, aztán elvette a sólymot a legénytől. — Üdvözöllek, ma petitet — búgta a madárnak, aki úrnője hangjára vidáman borzolta tollait.

— Jól utazott — tette hozzá Lind.

— Van már szállásod? Reggeliztél? — érdeklődött Isabelle. Lind biccentett.

— Igen, hölgyem. Sok hozzám hasonló akad itt. Lady Alette azt üzente, hogy a kis Hugh úrfi szépen fejlődik, de reméli, hamarosan találkoztok. — Mikor a vadászatra vágtató lovasok látványára

a két ló türelmetlenül kapálni kezdett patáival, így búcsúzott: — Itt leszek, úrnőm, ha visszajöttök, hogy elvegyem Coupert.

A társaság keresztülviharzott a városon, aztán átnyargalt a mezőkön a közeli folyóhoz. A kutyákat szabadon engedték, hogy felhajtsák a lápon fészkelő szárnyasvadat. Kiábrándító nap volt, az évszaktól és helytől szokatlan módon alig néhány madár akadt. Isabelle-nek esélye sem volt, hogy Coupert a levegőbe eressze. Látta, hogy a király felettébb mogorva. Henriknek nem volt ínyére, hogy csalódnia kellett.

Visszatértek a kastélyba, ahol a nap hátralévő részében mindenki arról beszélt, milyen rossz ez az év. A gabona nem nő, a széna kevés, a gyümölcsfákon alig van termés, s ami rajta van, aprócska. Rossz jel. És most még a szárnyasvadat is mintha a föld nyelte volna el! Mások azt állították, nincs nagy baj, csak később érkezett a tavasz. Ami pedig a szárnyasvad elmaradását illeti, arra könnyű magyarázatot találni: a költési időnek vége, s a madarak már feljebb mentek a folyón.

A királyné nem csatlakozott a társasághoz, előrehaladott terhessége nem engedte, hogy vadásszon. Aznap este sápadtan ült az asztalnál, szemmel láthatólag fájdalmai voltak. Belle-nek remek ötlete támadt. A királyné nyilvánvalóan nem éhes. Lehet, hogy a királyi konyha zsíros fogásaitól szenved? Mikor a királyné kíséretével távozott a csarnokból, Belle felemelkedett, és Mavist magával cipelve a nyomába eredt.

— Hova igyekszünk? — tudakolta barátnője. — Nem vetted észre, hogy a király egész este le sem vette rólad a szemét?

— Ezért rejtőzünk el a királyné lakosztályában - vigyorgott Belle. -Szegény nagyon szenved, én pedig inkább leszek az ő szolgálatára, mintsem a királyéra.

Mavis a fejét ingatta, de nevetett.

— Talán szívesen lennél a helyemben? — szegezte neki Isabelle a kérdést.

— Nem, nem szívesen, de nem tarthatod a végtelenségig távol a királyt, Belle! A végén mindig ő győzedelmeskedik!

— Hát ez én esetemben nem! — jelentette ki Belle ellentmondást nem tűrő hangon.

A királyné kíséretéhez csatlakozva beléptek a lakosztályba. A királyné kisvártatva így szólt:

— Ha hamarosan világra nem jön ez a gyermek, belepusztulok a fájdalmakba! Életemben nem éreztem magam ilyen rosszul. Akkora vagyok, mint egy ház! Szinte moccanni sem bírok. — Idegesen fel-alá járkált.

— Talán segíthetnék felségednek! - jegyezte meg Isabelle. Merészen előlépett és meghajolt. — Felség, talán nem emlékszel rám, mivel új vagyok itt az udvarban. Langstoni Isabelle vagyok, sir Hugh Fauconier hitvese. Nekem is hasonló tüneteim voltak, amikor várandós voltam a fiammal. Megoszthatnám veled, mivel orvosolta anyám a panaszaimat?

— Kérve kérlek, mondd el, Isabelle — könyörgött a királyné.

— Tegye fel, felséged, a lábát — kezdte Isabelle, ezzel karon fogta a királynét, és a kerevethez vezette. — Mavis, hozz néhány párnát királynénk háta mögé és a lába alá. — Letérdelt a királyné mellé, és finoman levette cipőjét. Az asszony lába és bokája csúnyán meg volt duzzadva. — Anyám szerint, ha a lábunkat felpolcoljuk, leapad a duzzanat, bár sejtelmem sincs, mi az oka. Nekem mindenesetre bevált. - A királyné lába alá gyűrt néhány párnát, a többit a háta mögé tömködte.

— Lehet benne valami - mondta a királyné vontatottan. — Reggel, mikor felkelek, még semmi baja sincs a lábamnak.

— Nem kellene nap közben megerőltetnie, felséged hordszéken is vitethetné magát — javasolta Belle. — Elvégre Anglia trónörökösét hordja a szíve alatt! Ennek megfelelő bánásmód illetné. A király, az Isten áldja, mint tudjuk, nagyon aktív ember, de nem ő jár-kel a gyerekkel. Felséged viseli az új élet terhét.

— Okosan szól a lány — vágott közbe Mary Malcolm, a király öreg dajkája, aki úrnőjével jött Angliába. - Tartsd magad mellett, aranyom! Több hasznát veszed, mint az összes itt viháncoló

hölgyecs-kének. Az ifjabbak semmit sem tudnak a szülésről, az idősebbek meg már mindent elfelejtettek.

- És ott van még a királyné étrendje, Malcolm asszonyság -folytatta Belle vakmerőn. - A királyi szakácsok túl zsírosan főznek, egy terhes asszonynak viszont kényes a gyomra. A nehéz étkek helyett inkább könnyű, tápláló fogásokat kellene fogyasztania.

- Bizony, igaza van, hogy miért is nem jutott egyikünknek sem eszébe? - kiáltotta Malcolm asszonyság csüggedten, s nem csak magára, de a többiekre is nagyon mérges volt.

A fiatal királyné felnevetett.

- Úgy látom, sikerült elnyerned Mary Malcolm egyöntetű jóváhagyását, Isabelle! Maradj mellettem, légy a kíséretem tagja, míg meg nem születik gyermekem. Gyanítom, az elkövetkező napokban még inkább szükségem lesz a tanácsaidra. Remélem, nem bánod, hogy le kell mondanod a vadászatról! Úgy hallom, van egy szép kis sólymod.

- A solymászom majd gondoskodik a madárról, felség - felelte Belle kedvesen. - Nagyobb öröm számomra, hogy királynémnak segítségére lehetek! Vidéki asszony lévén nem szoktam a tétlenséghez. Kaphatnék esetleg egy matracot felséged közelében?

- Persze - egyezett bele a királyné. Széles jó kedve kerekedett, hogy egy ilyen bájos fiatalasszony került köreibe, aki hasonló korú, mint ő, s ráadásul mentes mindattól a hivalkodástól és fennhéjázástól, mely olyannyira jellemzi az angol udvarhölgyeket. - Egykoron én is vidéki lány voltam. Nagynénémnek zárdájában éltem, melyet férjura halála után alapított. O volt a főnökasszony, én pedig apácának készültem, de Henrik király feleségül akart venni, s fivérem, hogy biztosítsa a két ország közt a békét, a beleegyezését adta. - A királyné Mavishez fordult. - Menj, és mondd meg Isabelle szolgálójának, hol van az úrnője, és hogy itt tölti az éjszakát; szegény lány a végén még halálra aggódja magát.

Mavis felemelkedett a királyné melletti zsámolyról, meghajolt és távozott a szobából.

- Mellettem biztonságban leszel, Isabelle - biztosította a királyné, s Belle azonnal rájött, hogy a királynénak tudomása volt férje mes-terkedéseiről.

Isabelle kezet csókolt a királynénak.

- Hálásan köszönöm. Tisztességes asszony vagyok, olyan odaadással szolgállak majd, felség, mint az én Hugh-m szolgálta a királyt.

- Ez a helyes beszéd -bólogatott Matild királyné ragyogó szemmel.

Másnap reggel mise után a király látta, hogy Belle a királyné kíséretében álldogál.

- Új úrhölgyet fogadtál szolgálatodba, kedvesem? - érdeklődött hitvesétől.

- így van, uram, jól látod! Isabelle nélkülözhetetlen számomra -mosolygott a királyné, s a férjére rezegtette szempilláját. - Most, hogy hamarosan világra hozom Anglia következő királyát, semmit sem tagadhatsz meg tőlem, Henrik! Volna szíved elorozni Belle-t a vadászataidhoz? Nélküle is van elég társad! Nekem viszont itt kell rostokolnom, s gyakorlatilag egyedül vagyok, mint a kisujjam. Mindig ugyanazok a jól ismert, ezerszer látott arcok vesznek körül! Ráadásul alig akad korombeli az udvarhölgyeim között. Belle egyébként máris segített leapasztani bokám örökké sajgó duzzanatát. Nemrég volt várandós, és tele van friss tapasztalatokkal. Egy szó, mint száz, nem nélkülözhetem!

- Rendben van, kedvesem - felelte a király jól nevelten, aztán Isabelle-hez fordult. - És te, hölgyem, szívesen mondasz le az udvar kínálta örömökről, hogy királynédat szolgáld? Nem könnyű ám a királyi család tagjait szolgálni!

- Én csupán egy vidéki asszony vagyok, felséges uram - mondta ki Isabelle nyíltan. - Az örömök, melyeket említeni méltóztattál, túlságosan megfeküdnék a gyomromat. Számomra megtiszteltetés, hogy a királynét szolgálhatom, míg férjuram haza nem tér. - Bájosan bókolt, és mindenki szeme láttára kedvesen a királyra mosolygott.

Szépdiák Henrik Isabelle-re vigyorgott, és viszonzásul meghajolt. Micsoda furfangos nőszemély! - gondolta ismét. Egyelőre sajnos nem tehet semmit. Isabelle még nem sejtette, de Henrik gyanította,

hogy a lány cselédjének köszönhetően csupán percek kérdése, mikor jut a lány tudomására, hogy egész este a szobájában várta. Agneathát elküldte éjszakára a szolgálók nyughelyéül szolgáló terembe, s ráparancsolt, hogy pirkadat előtt oda ne merészelje dugni az orrát.

Aztán kényelmesen elterpeszkedett kiszemeltje ágyán, ám hiába vesztegetett annyi időt rá, Isabelle nem mutatkozott.

Először aggódni kezdett, hova tűnt a lány, aztán eltöprengett, vajon tényleg az a szolid, angyali teremtés-e, akinek mutatja magát, vagy csak megjátssza magát. Lehet, hogy épp a szeretőjével enyeleg? Még a gondolat is nevetséges! Isabelle nem töltött elég időt az udvarban ahhoz, hogy szeretőt találjon, és a cselédje egyértelműen visszavárta! Végül, egy óra elteltével elunta a várakozást, s távozott, de hogy ne hagyja annyiban a dolgot, Szépvitéz Henriket, az apródját Isabelle felkutatására menesztette. Mihelyt a fiú kinyomozott mindent, visszatért királyához, s elújságolta, hogy Isabelle Mavisszel együtt a királyné lakosztályában tartózkodik. A lány csalafintaságát látva a királyt felváltva fogta el a düh és a kacagás, de a végeredményt illetően mégiscsak egy volt a lényeg: kénytelen volt aznap éjjel egyedül ágyba bújni.

S lám, Isabelle most hitvese és az udvarhölgyek koszorújában elviharzik! Henrik Rolf de Briard-hoz fordult.

- Valóban megértette a mostohalányod, mivel tartozik a királyának, Rolf, amikor elmondtad neki?

- Belle makacs nőszemély, uram - mentegetőzött Rolf, aztán hozzátette: - Langstonban a jobbágyok Istenátka Isabelle-nek hívták, annyira kérlelhetetlen volt. Ha valamit eltökélt, annak úgy kellett lennie, nem volt menekvés. Attól tartok, megy a maga feje után.

- Hát akkor vakvágányra jutottunk, ugyanis én sem engedek! Előbb vagy utóbb, de megszerzem magamnak ezt a fruskát!

Nő még sosem mondott ellent Henriknek, s most igencsak megütközött Isabelle magatartásán. Hát hogy lehetséges, hogy Isabelle nem érti, micsoda megtiszteltetés érte? Sosem fordult még elő, hogy ne ismerte volna el a fattyat! Lehet, hogy ez a lágyszívű Rolf nem magyarázta el neki elég világosan! Ez az egyetlen ésszerű magyarázat érthetetlen viselkedésére.

A király lesben állva várta, mikor csaphat le háborítatlanul Isabelle-re, hogy tisztázzanak mindent, a lány azonban ügyesen kerülte az ilyesfajta találkozásokat. A királyban motoszkálni kezdett a gyanú, hogy Isabelle talán mégis érti, csak egyszerűen nem kíván a szeretője lenni. Erre pedig nincs bocsánat! Nincs, bizony! Ez felségárulás!

Aztán hirtelen rámosolygott a szerencse. A madárházba ment, hogy megröptesse norvég vadászsólymát, s lám, ott volt Isabelle a kis sólymával. Mikor meglátta a királyt, bájosan bókolt, aztán solymászának adta a madarat, s egyéb teendőkre hivatkozva elsietett. A király arcára ördögi vigyor ült ki. Isabelle útja a királyné lakosztályába egy félreeső, keskeny folyosón vezet. Majd szépen csapdába ejti a jómadarat, és ott helyben orvosolja a rajta esett sérelmeket!

Isabelle neszt hallott. Minden erejét össze kellett szednie, nehogy jelét adja páni rémületének, és futásnak eredjen, ezzel téve érzéseit teljesen egyértelművé a király számára. Ekkor meglátta az előtte feketéllő keskeny folyosót, mely a királyné lakosztályába vezető tágas folyosóba torkollott. Az udvarhölgyek itt szokták levágni az utat, most azonban kihalt volt. Elszorult a szíve. Egy kéz nehezedett a vállára.

-Várj, Isabelle! - szólt a király, és maga felé fordította a lányt.

- O, uram - köszöntötte Isabelle meglepetést színlelve. - Kérlek, engedj utamra! Vár rám a királyné, s még a végén elkésem. Csupán rövid időre szabadulhattam el, hogy megnézzem Coupert, a sólymomat.

Henrik rutinosan a falhoz nyomta a lányt, s egész testével a kecses testnek dőlt.

- Az őrületbe kergetsz, te kívánatos kis bestia! - mormogta a király, s előrehajolt, hogy szájon csókolja a lányt.

Isabelle elfordította a fejét, s a király meglepetten hallotta a lány kuncogását.

- No de, felség! -kényeskedett Isabelle. - Nem illik egy tisztes asszonyt így megkörnyékezni!

- Nem tudom kiverni a fejemből az éjszakát, amikor a szobádba látogattam, te meg ott ültél egy szál pendelyben, s az a szépséges, selymes hajad a válladra omlott! Azóta napjában vagy százszor el-átkozom a szarvast, amitől rosszul lettél! Az a fránya dög elrontotta az én ígéretes kis mulatságom! - súgta Szépdiák Henrik, s ujjait a lány karjába mélyesztette. - Akarlak, Isabelle! Érted, mit jelent ez? Tudom, nagyon is tisztában vagy vele! A királyod vagyok! Egy király azt tehet, amit akar! Szíve joga! Ha nem tehetné, mi értelme lenne királynak lenni? - Kézfejével megcirógatta Isabelle nyakát, aztán ujjai közé fogta állát, és kemény csókot nyomott ajkaira. - Ügy el akarlak döngetni, Isabelle, hogy nagymama korodban is megemlegesd! Nem hagyom, hogy a bolondját járasd velem! Rolf biztos mondta neked, hogy nincs abban semmi, de semmi szégyellnivaló, ha valaki a király szerető'je. A fattyaimat meg mindig elismerem! Gondoskodni fogok rólad, amíg együtt vagyunk, és amíg Hugh nincs itt, nem tudja meg! - Keze előbb a saját, majd a lány ruháján matatott.

Isabelle tudta, nincs vesztegetni való ideje. Azonnal cselekednie kell, ha el akar menekülni a megvilágítatlan folyosóról. Lélekjelen-létének utolsó morzsáiba kapaszkodva hangos zokogásra fakadt. Az események ilyetén fordulata váratlanul érte a királyt, aki meglepetten engedett szorításán. Isabelle abban a szent pillanatban félrelökte, és szívszaggató jajveszékelés közepette végigvágtatott a keskeny folyosó hátralévő részén, mely elválasztotta a királynéhoz vezető folyosótól. Hallotta, hogy a király ádázán szitkozódva ott lohol a sarkában. Mihelyt kiért a tágas folyosóra, Isabelle ismét maga volt a megtestesült nyugalom. Gyorsan besiklott Matild királyné lakosztályának ajtaján.

Mavisnek egyből feltűnt barátnője kipirult arca.

- Mi történt? - súgta.

- Elkapott az átjáróban, s már majdnem nekiállt, mikor sikerült kicsusszannom a markából! - kuncogta Isabelle. - Az biztos, hogy nagyon ékesszólóan tud káromkodni. Olyan szavakat is használt, amiket még életemben nem hallottam!

- A tűzzel játszol! - rázta a fejét Mavis. - Csak Isten a megmondhatója, mi vár rád, ha túl messzire mész! Apropó, Rolf beszélni akart veled. Azt mondta, később megkeres a nagycsarnokban.

Rolf csak este mesélhette el Isabelle-nek, hogy a fiatal hírnök visszaérkezett Normandiából. Azt azonban nem tudta, milyen híreket hozott, a király pedig még nem osztotta meg vele, amit megtudott.

Ez azonban nem akadályozta Belle-t a terve kivitelezésében. Mavis segítségével felkutatta a fiatal, tapasztalatlan hírnököt, és Mavis szégyentelen flörtölésbe kezdett a fiúval.

- Ez a barátnőm, Isabelle - mondta kacarászva a fiúnak. - Ugye híreket hoztál a királynak a férjéről, sir Hugh Fauconier-ről? Róbert herceg udvarában töltötte az őszt és a telet.

- Ö az, aki egy norvég vadászsólymot vitt a hercegnek, hogy darvakra vadásszon? Micsoda példány! - áradozott a hírnök.

- A férjem saját maga nevelte és tanította be - közölte Belle mosolyogva. - Engem azonban eléggé kihozott a sodromból! Csak iddogál meg mulatozik a herceg udvarában vég nélkül, pedig égető szükségünk lenne rá a birtokon.

- 0, de hát már nincsen a herceg udvarában! Még karácsony előtt búcsút intett, hogy ellátogathasson Sieur de Manneville-hez. Uram felettébb meglepődött, hogy fivére Hugh után tudakolódik. Azt hitte, már tavasszal hazament - fejezte be a fiatal hírnök.

Isabelle a hír hallatán elsietett mostohaapjához, Mavis azonban ott maradt flörtölni, nehogy a fiatal normann fiú gyanút fogjon.

- A fenébe! - szitkozódott Rolf. - Csak nem ölte meg az az eltévelyedett fivéred, hogy így tegye rá a kezét Langstonra?

- Hugh nem halt meg - állította Isabelle. - Érzem, hogy életben van! Richárd meg beszari alak. Sosem ölné meg Hugh-t, mert attól tartana, hogy felfedezik. De az lehetséges, hogy bebörtönözte.

Haza kell mennünk! Még a végén a fiamnak is a vesztére tör! Egy idegen gyermeket sokkal könnyebb megölni, mint egy felnőtt férfit! A gyerekek olyan védtelenek és kiszolgáltatottak! Mi a fene ütött Hugh-ba, hogy Malleville-be ment? Hát nem tudja, milyen veszedelmes a fivérem, ha keresztülhúzzák a számítását? Hát nem mondtam el neki elég érthetően?

- Mi lesz, ha a király nem enged el, Belle? - tudakolta Rolf. -Henriknek nem nagyon akaródzik elmondani, hogy milyen hírt kapott a fivérétől. Az is lehet, hogy sosem mondja el! Hugh eltűnése neki csak előnyére válhat!

- Akkor nekem maradnom kell, de neked, Rolf, haza kell menned! Anyám nem elég erős és bátor, hogy megbirkózzon Richárd gonoszságával. És még az az előnyöd is meglesz, hogy számítasz a támadására. Agneatha és Lind velem marad! Vidd legényeink felét, és vágtass Langstonba! Érzem, nincs vesztegetni való időnk! Mondd el anyámnak, mi történt! Aztán légy résen, és figyeld, milyen aljasságot terveznek Hugh Fauconier fia és Langston ellen!

Rolf de Briard-nak nem kellett kétszer mondani. Mostohalánya összegzésének minden pontjával tökéletesen egyetértett. Csak Langston felé félúton jutott eszébe, hogy Isabelle egy szóval sem említette, hogyan szabadítják ki Hugh-t a fivére karmai közül. Egy biztos, a király segítségségére nem számíthat, ha nem adja meg magát. Hát persze, pofon egyszerű! Ez a megoldás! Ezért küldte őt haza, hogy ne feszélyezze a jelenléte!

Mikor épségben hazaért, Rolfnak legnagyobb megrökönyödésére rá kellett jönnie, hogy van egy másik megoldás is. Futár érkezett Langs-tonba, s a király nevében azt követelte, hogy a birtok úrnője tüstént térjen vissza az udvarba, mely a vadászszezon idejére New Forestbe költözött.

Rolf elhűlve, tanácstalanul tudatta a futárral:

— A mostohalányom nincs itthon. Én magam hagytam Winchesterben alig néhány hete. Nem említette, hogy mostanában vissza szándékozna jönni Langstonba. A szolgái sincsenek itt. Mondd meg a királynak, hogy semmit sem tudok a hollétéről, de ha hazaér, azonnal átadom neki az üzenetet, és a király parancsára haladéktalanul visszatér az udvarba.

A futár távozott. Két nap múlva Agneatha és a hátrahagyott langs-toni legények is visszaérkeztek Langstonba.

— Hol az úrnőd? — faggatta Rolf de Briard a szerencsétlen cselédet.

— Hát nincs itt, uram? Rolf a fejét rázta.

— Nem, Agneatha, nincs itt. Agneatha könnyekre fakadt.

— Egyik reggel arra ébredtem, uram, hogy nincs meg az úrnőm. Lind és a lovak meg a kis sólyom is felszívódott. Napokig vártam rá, de nem jött vissza. A királyné nagyon szívére vette az eltűnését, uram. A király pedig éktelen haragra gerjedt, és azzal fenyegetett, megkorbácsoltat, ha nem árulom el, hol van az úrnőm, de mit mondhattam volna, mikor tényleg nem tudom? Elmentem Lady Mavishez, de váltig állította, hogy fogalma sincs, mi történt Isabelle-lel. Mikor az udvar szedelőzködni kezdett, hogy átköltözzön New Forestbe, én is szedtem a sátorfámat, s a legényekkel együtt hazajöttem.

— Richárd! — kiáltotta Alette hamuszínűre vált arccal. Rolf a fejét ingatta.

— Nem, nem. Nincs elég mersze ahhoz, hogy elrabolja az udvarból. Amúgy minek vitte volna magával Lindet, a lovakat és Coupert is? Nem, drágám. Szerintem Isabelle Normandiába ment, hogy visszaszerezze Hugh-t. Ez lehet az egyetlen magyarázat. Tudja, hogy a fia biztonságban van velünk. Csak remélni merem, hogy nem egyedül megy, mert ha társ nélkül utazik, bizonyosan kihívja maga ellen a sorsot. Mivel Richárd Róbert herceg hűbérese, valószínűleg hozzá tart, hogy a segítségét kérje a fivére ellen. Micsoda önfejű lányod van, Alette! Remélem, a mi gyerekeink nem rá hasonlítanak majd.

- Nem is szülnék neked ilyen gyereket! - zihálta Alette méltatlankodva. - Megpróbáltam jó anyja lenni, Rolf, tényleg! De Belle mindig erősebb volt nálam.

- Csak fohászkodhatunk, hogy úrnőnk bántatlanul hazaérjen -csitította őket Bemard atya. - Isten Isabelle-lel van, mert igaz az ő ügye. Bízzatok Istenben és a Szűzanyában, gyermekeim! Ha itt az ideje, és Isten is úgy akarja, Lady Isabelle épségben visszatér férjével, Hugh Fauconier-vel.

A pap karon fogta a párt, s a kápolnába vezette őket.

Tizenkettedik fejezet

A király egyáltalán nem volt őszinte Isabelle-hez a fivérétől hírt hozó hírnököt illetően. Sőt, mi több, mikor Isabelle a királyné jelenlétében rákérdezett, azt állította, semmit sem tud Hugh-ról. A lány most legalább tudta, hányadán állt a királlyal. Felkereste a canterbury érsek, Anzelm intézőjét, aki zarándokútra készült Rómába.

— Két szolgámnak Normandiába kell mennie. Mindketten soly-mászok. Veled tarthatnak, Odo mester, hogy ne kerüljenek a haramiák vagy más gonosztevők karmai közé?

— Holnap indulunk ám! — tétovázott az érsek intézője.

— Addigra elkészülnek. Egy kis sólymot is magukkal visznek a herceg fiának. A király ajándéka az unokaöccsének.

— Sólymot egy csecsemőnek? - hitetlenkedett az intéző szemöldökét felhúzva.

— Egyetértek— kacagott Isabelle —, de a király ragaszkodik hozzá, hogy solymászaim saját kezűleg adják át a madarat. Mit tehetnék? — vonta fel a vállát kérdőn.

— Velünk utazhatnak - egyezett bele az intéző. - Mindazonáltal hozniuk kell maguknak kosztot! Az italról én gondoskodom.

— Köszönöm - hálálkodott Isabelle, s az intéző húsos markába nyomott egy aranyat. - Jó legények, most legalább nyugodtan hajtom álomra a fejemet, mert tudni fogom, biztonságban lesznek az érsek fogatán.

— Szerencsés fickók, hogy ilyen figyelmes úrnőj ük van - helyeselt az intéző a tenyerében méregetve az érme tekintélyes súlyát. - Majd megkérem uramat, hogy mondjon el egy imát érted és családodért.

— Megtisztelsz - köszönt el Isabelle, majd meghajolt és visszavonult.

— Hugh uram ezért meg fog ölni — rimánkodott Lind idegesen, mikor Isabelle elmagyarázta neki a tervét.

— Hugh urad nem tehet semmit, amíg a fivérem tömlöcében sínylődik!

— Holtbiztos, hogy rajtakapnak minket — reszketett a legény.

— ígérem, nem fognak minket leleplezni — biztosította Isabelle. — Fivérek leszünk, te a báty, én az öcs. Lang lesz a nevem. Solymászok leszünk, szabadosok, akik bejárják a világot, mielőtt végleg letelepednének. Azt mondtam az érsek intézőjének, hogy egy sólymot szállítunk a herceg udvarába, de ez csak elterelő hadművelet volt. Egyáltalán nem oda igyekszünk, de mivel az érsek sem oda tart, az intéző sosem fogja megtudni, megérkeztünk-e Róbert herceghez, vagy sem.

— Akkor hova megyünk?

— Atyám ősi birtokára, Manneville-be. Ott látták Hugh uramat utoljára, s fogadni mernék, hogy még mindig ott sorvadozik fivérem tömlöcébe vetve.

— És ha tényleg úgy van - kérdezte Lind, ahogy egyre inkább megjött a mersze —, hogy menthetnénk meg, hölgyem ? Ha a fivéred elég vakmerő volt ahhoz, hogy bebörtönözze Hugh urat, akkor vajon hallgatni fog-e rád? Szerintem te is urad mellé kerülsz.

— Nem áll szándékomban a saját barlangjában ingerelni az oroszlánt — magyarázta Isabelle türelmesen. — Mi csak azért megyünk Manneville-be, hogy megtudjuk, ott van-e Hugh. Aztán ellátogatunk Róbert herceg udvarába, és a herceg elé tárjuk a bizonyítékokat. A herceg meg majd kiszabadítja Hugh-t és az embereit, mert ugye nem feledkezhetünk meg a solymásztársadról, Alainról meg a hat langstoni legényről sem! A fivérem nyilván őket is bezárta, különben hírt hoztak volna.

— Az is lehet, hogy már mind halott — vetette közbe Lind komoran.

— Ismerem a fivéremet! Szerintem Alainnal együtt munkára fogta őket. Nem szereti a pazarlást! Nem kapnak kosztot, míg le nem dolgozták az árát. Nem engedhette meg magának azt a luxust, hogy szabadon engedje őket.

— És hogy fogjuk elhitetni az emberekkel, hogy legény vagy, úrnőm? Cseppet sem tűnsz fiúsnak!

Isabelle a markába nyomott néhány aranyat.

— Menj a piacra, és vásárolj nekünk élelmet és amire még szükségünk lesz. Pakold be a nyeregtáskába, de úgy, hogy senki se lássa!

Minél kevesebben tudnak róla, annál kevésbé jönnek rá, hova megyünk. — Dolgára bocsátotta a solymászt, és elsietett Mavis barátnődéhez.

— Te megőrültél! - kiáltott Mavis, mikor Isabelle beszámolt neki a tervéről. — Én romantikus alkat vagyok, Isabelle, de nem hinném, hogy bölcsen cselekszel! Mindazonáltal segítek a ruhatárat illetően. A fivérem hordta ezeket, aki istápolgatott akkortájt, mikor az udvarba jöttem. Néhány hónapja hazament megnősülni, ezeket viszont itt hagyta. Adhatok néhány harisnyát és két zekét, s talán akad itt egy köpönyeg is. Kerítened kell viszont magadnak egy térdig érő csizmát! Nem használhatod a csinos kis topánod. Ranulf meglehetősen elnyűtt csizmát hagyott hátra. A te lábad elég nagy, az övé férfi létére kicsi volt, lehet, hogy megteszi. És kötött zoknira is feltétlenül szükséged lesz! Arra ügyelj, hogy senki se lássa, hogy ezeket felpróbálgatod! Meg tudsz szabadulni Agneathától?

Isabelle bólintott.

— Rendben, akkor áthozom a fivérem holmiját. Agneatha ugye nem sejti, miben sántikálsz?

— Nem. Nem vihetem magammal. Nehogy elmondd neki, hova mentem, Mavis! Jobb, ha nem tudja! Még a végén úgy megijed, hogy elkotyogja a királynak. Kérlek, intézd el, hogy amilyen gyorsan csak lehet, hazamenjen a hátrahagyott langstoni legényekkel!

— Ügy lesz — ígérte Mavis, majd elszaladt a ruhákért.

Isabelle elindult a szobájába a király kertjéből. Azért találkoztak a kertben, mert itt anélkül cseveghettek, hogy bárki is kihallgatta volna őket. Mihelyt szállására ért, elszalajtotta Agneathát Mary asszonysághoz a piacra, hogy vegyen neki egy új fátylat. Valószínűtlennek tűnt, hogy összefusson Linddel, de ha mégis találkoznak, Lind legalább kipróbálhatja rajta, rá tudja-e szedni a cselédet.

Halkan kopogtattak az ajtón. Mavis érkezett egy kisebb motyóval. Jó szabású, finom anyagú ruhadarabokat hozott, ám egyik sem volt túl díszes, nehogy gyanút ébresszen. Sötét, egyszerű darabok voltak. A meleg, sötétbarna köpenyt kelta mintázatú, zöldes bronzcsat fogta össze. Isabelle egymás után próbálta fel a ruhákat, s mintha mindet ráöntötték volna.

— Túl melles vagy fiúnak — kuncogta Mavis.

— Idesüss! - mondta Isabelle. Hátat fordított barátnőjének, s egy darab gyolccsal átkötötte keblét, majd megmutatta magát Mavis-nek. — így jobb?

Mavis kritikus szemmel méregette a lányt.

— Igen, de mit csinálsz a gyönyörű hajaddal, Belle?

— Levágom, és sötétre festem, mert ez a vörös szín csak feltűnést kelt, pedig pont ez az, amit el akarok kerülni. Nincs más választásom, Mavis!

Mavis csinos kis arcán hatalmas könnyek gurultak végig.

— Olyan meseszép hajad van, Belle, kérve kérlek, ne kövess el ilyen ostobaságot! Nem maradhatnál inkább a királyné mellett? 0 biztos megvéd!

— Meg kell találnom Hugh-t! Nincs más mód rá, ezt, gondolom, te is belátod! És nem bújhatok örökké jó királynénk szoknyája mögé. A király nem árulta el, hogy a hírnök visszaérkezett fivére udvarából. Szerintem nem is fogja. Ilyen körülmények között hogy kérhetném, hogy küldessen újra fivére udvarába, és a herceg kutattassa át Richárd tömlöceit? Reménytelen! Nekem kell mennem, Mavis! Ki másra számíthatna Hugh Fauconier, mint rám?

— Igazad van — szipogta Mavis. — Bár én sosem lennék ilyen bátor, mint te, Isabelle! A Jóisten kísérje utadat, s óvja lépteidet, drága barátnőm! — Se szavakkal Mavis kirohant a szobából.

Belle sebtiben összecsomagolta a ruhákat, és elrejtette a batyut, hogy Agneatha rá ne leljen az indulásáig hátralévő pár órában. Mikor cselédje egy szivárványszínekben játszó, gyönyörű fátylat lobogtatva diadalmasan berobogott, Isabelle nem fukarkodott a dicsérő szavakkal.

— Ez csodás, Agneatha. A legszebb fátyol, melyet valaha is láttam. Tökéletes lesz az ezüst fejékhez. — Boldogan tapsolt egyet. — Ünnepeljük meg, hogy ilyen ügyesen választottál! Töltsél mindkettőnknek a király nemes vörösborából, és igyunk Winchester, nem is, inkább Anglia legpompásabb fátylára!

Agneatha kuncogott egyet úrnője széles jókedvén. Emberes adagot öntött mindkettejüknek a király tüzes borából. Isabelle nem felejtette el, milyen hatással volt legutóbb cselédjére a fenséges nedű, ezért nem érte nagy meglepetés, mikor Agneatha hamarosan elálmosodott, majd behasalt az ágyába, hogy áthorkolja az éjjelt.

Isabelle is aludt néhány órát, de a legsötétebb éjszakában felébredt. Pár perc alatt összeszedte magát, és kimászott az ágyból. Fogott egy kést, s miközben akkorát harapott ajkába, hogy a vére kicsordult, lenyiszitelte vastag hajfonatát. A bágyadt parázs megvilágította a tarkójától elvált, immár kezében heverő hajfonatot. Megkotorta a szenet a kis kandallóban, és a tűzre vetette haját, aztán sietve kitárta az ablakot, nehogy Agneatha felébredjen a füstszagra. Ezek után a hamuban melegedő kancsóból langyos vizet zúdított a lavórba, elkeverte benne a sötét festéket, és belemártotta fejét, míg alaposan át nem járta minden egyes hajszálát a festékes víz. A diószín azonnal megfogta haját. A maradék festéket a törölköző segítségével ledörgölte a fejéről, és a törölközőt is a tűzbe dobta, nehogy árulkodó jelet hagyjon maga után. Aztán óvatosan kitapogatta frizuráját, és egy ollóval szabályosra nyírta, és az ollót is elpakolta.

Szélsebesen belebújt ruhájába; először a sötétzöld harisnyát rángatta magára. Harisnyakötőjével jó szorosra kötötte. Ennek tetejébe sötét kötött nadrágot húzott. Aztán mellei következtek, majd egy finom vászonpruszlikot öltött magára. A tengeren fagyos szél fúj. Apruszlikra két selyeming és egy zeke került. Óvatosan felhúzta a fekete bőrcsizmát, amitMavistől kapott. Tökéletesen illett a lábára. Furcsa érzés volt férfiruhában lenni. A vállára terítette a köpönyeget, és bekapcsolta a csatot. Aztán előhúzta az elrejtett batyut. Agneatha édesdeden szunnyadt, csak hortyogása zavarta meg az éj csendjét. Belle elmosolyodott, kinyitotta az ajtót, és kicsusszant a folyosóra, ahol az ajtó előtt strázsáló Bert a dárdájára támaszkodva, jóízűen szunyókált, szőke feje mellkasára kókadt. Isabelle lábujjhegyen elosont mellette.

Lind az istállóknál várt a lovakkal. Szeme igencsak elkerekedett, mikor meglátta ifjú fivérét, Lángot. Isabelle ujját a szája elé tette, aztán csendben felhágott Grisre, és kesztyűs kezére vette Coupert. Lindnek egy mukkanás nem sok, annyi nem hagyta el a száját. Felszállt a lovára, és kettesben kiporoszkáltak a kastélyból. Az őr bólintott, és utat engedett nekik.

— Megmondtam neki, hogy az érsekkel utazunk — közölte Lind, mikor hallótávolságon kívülre kerültek. - Úgy gondoltam, jobb lesz, ha téged inkább nem néz meg közelről, de meg kell valljam, úrnőm, remek legény vált belőled.

11A

— Nem kívánom túl sokat járatni a szám, mert nehezemre esik mély hangon beszélni. Nem szeretném elárulni magunkat, míg célba nem érünk.

- Rendben — helyeselt Lind, de magában nem sok reményt fűzött útjukhoz. O azonban csak szolga volt, míg Lady Isabelle úrnő, nem kérdőjelezhette meg a döntését.

Az érsek udvarában ott várakozott több útra kész fogat. Isabelle megmutatta társának Odót, az intézőt. Lind odament hozzá, bólintott, váltott vele pár szót, aztán visszatért úrnőjéhez, hogy beszámoljon, a fogat melyik részében fognak utazni. Persze fülkéjükön másokkal is osztozniuk

kellett, mivel nem ők voltak az egyedüliek. Mások is csatlakoztak az érsekhez a biztonságos utazás reményében.

Isabelle sosem járt még a tengeren, ezért most majd kiugrott a szíve. Linddel és a lovakkal együtt felszállt a nyitott fedélzetű hajóra, s el sem mozdultak onnan, míg két nap múlva át nem értek Normandiába. Szerencséjük volt, hogy nem keveredtek viharba. Bevackolták magukat a fedélzet egy védett zugába, és Belle szorosan összebújt Linddel, aki éppúgy meg volt illetődve, mint úrnője. A gombóccá összegömbölyödő Couper Isabelle hónaljában húzhatta meg magát. Torkukon mindössze pár falat kenyér s szomjukat oltandó, néhány korty bor csúszott le az út alatt, Belle-t azonban semmi sem viselte meg annyira, mint az, hogy szeme előtt semmibe veszett a szárazföld, Anglia látványa. Micsoda megkönnyebbülést jelentett Normandia egyre közeledő partja! Rouennél búcsút intettek Anzelm érseknek, aki még mindig abban a hitben volt, hogy a két legény Róbert herceg udvarába igyekszik. Mihelyt elváltak útjaik, Isabelle és Lind Bretagne felé vette az irányt, Manneville ugyanis Bretagne határán feküdt.

Amint céljuk felé haladtak, látták, hogy a gabona, akár Angliában, itt is csak sínylődik. A rossz év ezek szerint nem csupán otthonukat, de a kontinenst is sújtotta, a szegénység ráadásul itt sokkal szembetűnőbb volt. Hála Istennek, az utakon nem nagyon futottak össze senkivel. Éjszakára a földeken húzták meg magukat, mivel Isabelle nem merte elkölteni azt a néhány aranyat, melyet az éjjeli szállásért fizetni kellett volna. Ki tudja, mikor lesz égető szükségük a pénzre? Álcája miatt egyébként is kénytelen lett volna férfiakkal osztozkodni a szobáján, ezt pedig mindenáron el akarta kerülni. Szűkös harapni-valójukat az útjukba eső falvakban pótolták. Végül megérkeztek atyja ősi birtokára. Isabelle még sosem járt itt.

Egy kis dombtetőről pillantotta meg először. Maneville parányi, komor, sötét kövekből épült kastélya eltörpült Langston vártornya mellett. Semmi melegség, semmi szívélyesség nem sugárzott a kastélyból. Nem csoda, ha anyja ujjongott örömében, hogy Angliába költöznek. Hallgatagon szemlélte az eléje táruló látványt.

— Nos, úrnőm, mit tegyünk? — zavarta meg Lind a gondolatait.

— Ki kell találnom, hogyan juthatnánk be akadálytalanul a kastélyba. Látsz valahol madárházat?

— Minden uraság tart madarat, akár nagyúr, akár kicsi - közölte Lind, s várta úrnője döntését. Isabelle igencsak meglepte az utóbbi napokban, kezdve rögtön utazásuk első napjával, mikor pirkadatkor végre alaposan szemügye vehette, s az ismerős arcnak hűlt helye volt. Helyette egy rövid hajú, esetlen fiú szorongott mellette. Azonnal feltűnt neki, hogy levágta pompás aranyló vörös haját, és a maradékot dióval barnára festette. Csak ekkor értette meg, mennyi elszántság szorult belé, milyen megrögzötten kitart amellett, hogy bármi áron felkutassa a férjét.

Egész úton Isabelle oldalán lovagolt. A lány, miközben karján ott trónolt Couper, zokszó nélkül tűrte a hosszú órákig tartó lovaglást. És nem panaszkodott a szűkös, gyatra koszt miatt sem. Lind úgy találta, Isabelle rendkívüli teremtés. Most már több bizalma volt benne és küldetésükben, mint útjuk legelején. Nem volt ugyan meggyőződve arról, hogy hazajutnak-e épségben, vagy egyáltalán rábukkannak-e sir Hugh-ra, de micsoda kalandba csöppent!

— Elképzelhető, hogy Richárdnak van egy-két madara, de soly-mászt biztos nem tart. Talán rá tudnád venni, hogy felfogadjon minket! Fivérem felettébb szűkmarkú, de meg kell győzni, hogy mindkettőnket ott tartson!

— Akkor, csatára fel! — rikkantotta Lind, s levágtattak a lejtőn Manneville irányába.

Miután bebocsátást nyertek a kis kapun, a nagycsarnokba vezették őket, ahol Richárd de Manneville épp vacsoráját fogyasztotta. Isabelle igencsak igyekezett kerülni tekintetét, de azért lopva körülnézett. Mindenhol ragyogó tisztaság uralkodott. Most majd kiderül, menynyire jól sikerült álcáznom magam, gondolta Isabelle a fivére előtt feszengve. Vajon átlát rajta? Isabelle lélegzet-visszafojtva várt.

- Kik vagytok? - érdeklődött Richárd.

— Én Lind vagyok, uram, ez meg itt a fivérem, Lang. Solymászok vagyunk, uram. Szabadosok.

— Nem normann vagy! — állapította meg Richárd, s fürkészőn közelebb hajolt.

— Nem, uram, angolok vagyunk - felelt Lind udvariasan.

- Akkor mit akartok itt? — faggatta Richárd de Manneville gyanakvóan.

— Fivérem és én úgy határoztunk, hogy az idén nyáron egy kicsit világot látunk. New Forest közeléből indultunk. Ha elfogy a pénzünk, mindig felajánljuk szolgálatainkat a helyi uraságnak. Láttam, hogy van madárházad, uram, ezért jöttünk kastélyodba. Ha nincs solymászod, talán akad itt munka számunkra, cserébe pedig csak szállást kérnénk éjszakára, s holnap reggel már odébb is állunk.

A Sieur de Manneville balján ülő férfi odahajolt urához, s a fülébe mormogott valamit. Belle lopva rápillantott. Megismerte. Luc de Sai volt az. Szíve hevesen dobogott. Vajon mit mondhat a fivérének? Csak nem ismerte fel?

- Nincs solymászom - jelentette ki végül Richárd. — A madaraim nincsenek betanítva, elkélne nekik egy kis idomítás. Ha jól végzitek a dolgotok, talán fizetek a munkátokért. Addig kosztolhattok a csarnokomban, és elalhattok az istállóban a lovak között.

- Köszönjük, uram - mondta Lind, és meghajolt. Ujjával oldalba bökte fivérét, hogy kövesse a példáját, majd elhátráltak az uraság asztalától, s kerestek maguknak helyet a csarnok végében. Szótlanul falták fatáljukból a forró nyúlpörköltet. Belle még életében nem evett ilyen jót. Nem volt részük meleg ételben, mióta maguk mögött hagyták Angliát. Vacsora után a kastély intézője, egy hajlott hátú aggastyán elvezette őket az istállóhoz.

A következő hét folyamán szorgosan ügyködtek, hogy betanítsák Sieur de Manneville sólymait, melyeket vadon fogtak, s csak a legelemibb ismereteket tanították meg nekik. Erőfeszítéseik eredményeképpen a szinte kezelhetetlen madarak lassan kezdték a jólneveltség jeleit mutatni. Lind kezes, engedelmes sólymokat faragott belőlük. Richárd legnagyobb megelégedésére akár Róbert herceg norvég sólymának társaságában is vadászhattak volna. Isabelle sosem látta még ilyen kedvesnek a herceget. Aztán a fülébe jutott, hogy fivére ősszel a herceg udvarába látogat, s ilyen jól idomított madarakkal nem vallhat szégyent.

Fiatal asszonya azonban nem tart vele. Várandós volt. Házasságuk során már megajándékozta férjét egy fiúval, de elveszített egy leányt. Isabelle rögtön első este felfigyelt a fivére jobbján ülő, bársonyos kék szemű, sötétszőke hajfonatú, csendes, csinos lányra. Méltán álmélkodott, hogy tehetett szert Richárd erre a bájos kis jószágra, akit cselédei oly imádattal szolgáltak.

Az azonban látnivaló volt, hogy Richárdnak fogalma sincs, milyen szerencse érte párja személyében. Sosem dicsérte asszonyát semmiért, de ha valami nem tetszett neki, gondolkodás nélkül szidalmazta ország-világ füle hallatára. Isabelle rögtön atyjára ismert fivére viselkedésében. A gyengéd Blanche de Manneville pedig, merthogy így hívták sógornőjét, igencsak hasonlított anyjára. Kötelességtudó, hallgatag, hosszan tűrő lány volt. És vitathatatlanul boldogtalan. Egyetlen vigaszát kisfia jelentette.

Isabelle-nek és Lindnek néhány hét elteltével kifelé állt a szekere rúdja, de még csak nyomát sem látták a langstoni legényeknek vagy Alainnek, a solymásznak. Mint megtudták, Manneville tömlöceit bortárolásra használták. Isabelle már majdnem a haját tépte kétségbeesésében.

— Hol lehet? — nyüszítette Lindnek egy délután a szénakazalban gubbasztva.

— Fogalmam sincs, úrnőm, de a vak is látja, hogy Hugh uram nincs Manneville-ben.

— Ha Richárd miatt csak egy haja szála is meggörbült, saját kezűleg fogok végezni a fivéremmel, Lind! - fogadkozott Belle.

Mögöttük elfojtott, rémült sikkantást hallottak, de még mielőtt Belle megmukkanhatott volna, Lind ott termett, és fülön csípte a betolakodót. Isabelle Lind sarkában nyomulva megpillantotta Blanche de Manneville riadt arcát.

— Te lány vagy! — sikoltotta Blanche.

— A sógornőd vagyok! Én vagyok Isabelle, de kérlek, ne sivíts, hölgyem! Nem akarunk ártani neked - mondta Belle, ám mégsem utasította Lindet, hogy engedje szabadon foglyát. — Férjuramat, sir Hugh Fauconier-t Manneville-ben látták utoljára. Nem tért haza Angliába. Tudod, hol van?

Blanche de Manneville tányérnyi szemeket meresztett félelmében, de Isabelle látta rajta, hogy nem tőlük tart.

— Richárd nem fogja megtudni, ki vagyok, és mit mondasz nekem — biztosította Belle. — Mi nem árulunk el téged!

— Nem az uramtól félek! Mióta elrabolt, és megerőszakolt, hogy hozzáadjanak feleségül, nincs okom tartani tőle. Egy másik férfi jegyese voltam, de Richárdnak fájt a foga a birtokaiinra. Asszonyt akart magának, ezért választott engem. Igaz, megvetem, de nem rettegek tőle. Gyáva, nyúlszívű alak. Ha te ismered, Isabelle, akkor mindez neked nem újdonság.

— Persze, ismerem. Velejéig romlott, gyáva alak. De ha nem Richárdtól vagy megijedve, akkor miért nem mondod el az igazságot? Lind, engedd el! Nem fog elszaladni.

— A boszorkány és annak fivére tart rettegésben. Mielőtt Angliába ment, hogy megkaparintsa a birtokaidat, Richárd titokban felesküdött nekik. A boszorkány azt ígérte, ha hűséget fogad neki, és hű marad hozzá, csak egy szavába kerül, s megkapja, amire vágyik. Azt ígérte, hogy megbabonáz benneteket. Képzelheted, Richárd hogy dúlt-fúlt, mikor üres kézzel, megalázottan kellett hazatérnie — so-molygott Blanche. — De a boszorkány elhitette vele, hogy a türelem rózsát terem. Megjósolta neki, hogy férjurad Normandiába fog jönni, s amikor ez bekövetkezik, az övé lesz, amit akar.

— Hugh meghalt? — kérdezte Isabelle elfacsarodó szívvel.

— Nem. A boszorkány eljött Manneville-be, miután Richárd tavaly idehozta Hugh-t. Azonnal szemet vetett rá. Valami varázslat folytán sikerült megfosztania az emlékeitől és az akaratától. Magával vitte őt is, meg az embereit is. Richárd úgy tervezi, hogy elküldi Luc de Sait Angliába, amíg ő a herceg udvarában tartózkodik, s így lesz alibije, mikor Luc megöli a fiadat, téged pedig házasságra kényszerít. És akkor Richárdé lesz Langston, mert Luc de Sai az ő embere, vagy a férjem legalábbis ezt képzeli — fejezte be Blanche de Manneville a mondókáját.

— Hol tartják fogva Hugh-t, hol lakik ez a boszorkány? Meg kell találnom, hogy visszavigyem a férjemet Angliába!

— Reménytelen! Vivienné d'Bretagne-nakhívják, és nagy hatalma van. Még az egyház is szemet huny a praktikái felett, annyira tartanak tőle. A férjednek nincs esélye, Isabelle! Menj haza, és készülj fel Luc de Sai fogadására! Védd meg a gyermeked!

- Hol találom ezt a boszorkánybarlangot? - faggatta kitartóan Belle. - Mondd meg!

— És mi lesz a gyermekeddel?

- Biztonságban van, a király védelmét élvezi. - Isabelle elferdítette egy kicsit az igazságot, hogy könnyítsen Blanche lelkiismeretén, s végre kiszedje belőle, amit tudni akart. - Mondd meg!

- Vivienné d'Bretagne kastélyát Lamballe mellett, a tengerparton találod. De, Isabelle, nagyon vigyázz vele! Állítólag a vesédbe lát, a gondolataidban olvas. Azt mondják, a sátán lánya.

- Te láttad őt. Hogy néz ki? Szép? Blanche bólintott.

— Igen, nagyon. Koromfekete haja van, a szeme ibolyaszínű. Nehéz megérteni, hogy lehet valaki egyszerre ilyen gyönyörű és ilyen gonosz.

— Ne mondd meg Richárdnak, hogy itt jártam, jó? - kérte Belle sógornőjét.

- Dehogy mondom - rázta a fejét Blanche de Manneville. -Szerintem amit a férjem tesz és tervez ellened, az nagyon aljas dolog. Nem szállhatok vele szembe nyíltan, nincs hozzá sem elég merszem, sem lehetőségem, de azzal, hogy mindezt elmondtam neked, talán meg lehet állítani Richárdot. Nem értem, hogy akarsz a boszorkány kegyeibe férkőzni, de fohászkodom Istenhez és a Szűzanyához, hogy óvjanak téged, s vigyázzanak lépteidre, húgom. Mindenesetre a helyedben én hazamennék Angliába, s a gyermekem védelmezném.

— Szereted a fivéremet?

— Nem. — A válasz gyorsan kicsúszott Blanche száján, el is pirult miatta. - Szégyellem, de nem. A megbecsülésemet sem sikerült kivívnia, habár ő ezt nem tudja. Fogalma sincs az érzéseimről. Csak arra jó, hogy gyerekeket adjon nekem.

- Ha én lennék Richárd hitvese, én sem éreznék másképp. Ot szívesen a boszorkánynak adnám, de hála Istennek, nem nekem kellett feleségül mennem hozzá. Én Hugh Fauconier felesége vagyok, Hugh Fauconier-é, a világ legdrágább, legnemesebb uráé. Tiszta szívemből szeretem, és nem nyughatok, míg rá nem találok.

— Ha ilyen eltökélt vagy, útbaigazítalak, hogy merre menj, Isabelle!

Lind és Belle másnap pirkadatkor maguk mögött hagyták Manne-ville-t. A madarakkal való foglalatosság Sieur de Manneville-nél egy ezüstöt és némi rézpénzt hozott nekik, Richárd szokatlanul hálás volt azért, hogy ilyen remekül betanították a madarait, aminek köszönhetően biztos sikerre számíthat majd a herceg udvarában. Szeptember közepe volt. A nap még magasan járt a fénylő égen, de a hajnali levegő már csípős volt. Ködös hajnalban vezették lovaikat. Blanche úgy vélte, kétnapos út áll előttük.

— Még naplemente előtt oda kell érnetek a La Citadelle nevű kastélyba, naplementekor ugyanis felhúzzák a hidat, elreteszelik a kapukat, és egy sereg vérengző ebet hajtanak a kastély körüli földekre. Ezek a fenevadak minden élő és mozgó lényt ízekre szaggatnak — óvta őket Blanche.

Ennek megfelelően az első napon erőltetett menetben haladtak, hogy másnap időben, még sötétedés előtt elérjék La Citadelle-t. Bár valószínűsítették, hogy Vivienné d' Bretagne saját solymászokat tart, úgy határoztak, lesz, ami lesz, ők szerencsét próbálnak. Ez volt az egyetlen esélyük, hogy beléphessenek a kapun, s megkereshessék Hugh-t és a langstoni legényeket.

Másnap a kastély felé közeledve lehangoló, kietlen vidéken haladtak át. Sehol egy falu, sehol egy tanya, csak a végtelenbe nyúló kopár sziklák. A tájat a tenger sós illata lengte be.

Délután eléjük tárult a hatalmas, szürke, komor erőd. Négy bástyáját aranyló fénnyel vonta be a lenyugvó nap. La Citadelle-t három oldalon széles, mély várárok övezte, a negyediken sziklaorom védte, s alant a végtelen tenger robajlott. A két lovas megállt egy pillanatra, hogy kifújja magát és megvizsgálja az erődöt.

— Ha itt van Hugh, az Isten sem hozza ki innen, úrnőm — siránkozott Lind. Félelme a tetőfokára hágott. A levegőt áthatotta a gonoszság. Már a gondolatra is, hogy átkeljen azon a hídon, kirázta a hideg.

— Nem kérhetem Róbert herceg segítségét, amíg meg nem bizonyosodtam afelől, hogy Hugh itt van! - érvelt Belle. — ígérem, Lind, mihelyt a kezünkben a bizonyíték, odébbállunk!

- Ez már nem Normandia, hölgyem! Ez Bretagne! - oktatta Lind Isabelle-t. Lova idegesen kapálta a talajt mellső lábával.

- Róbert herceg beszél Bretagne grófjával! - győzködte a fiút Isabelle. - Menjünk! A nap kezd leáldozni. Nem szeretnénk vérengző fenevadak martalékává válni, ugye?

Átmentek a felvonóhídon. A híd túloldalán egy tagbaszakadt őr fogadta őket.

- Mit akartok, ki vele! - dörrent rájuk.

- Solymászok vagyunk - kezdte Lind -, és azért jöttünk, hogy felajánljuk szolgálatainkat lady Vivienné d'Bretagne-nak. Manneville-ben jártunk, ott mondták, hogy itt kaphatunk munkát - szónokolt, s közben tisztelettudóan hajbókolt.

- Beléphettek! Vezessétek lovaitokat az istállóba, aztán keressétek meg a nagycsarnokban az intézőt! Ő tudni fogja, szükség van-e rátok. Ha nem, éjszakára meghúzhatjátok magatokat. Nem szívesen látunk idegeneket köreinkben, de a vendégszeretet szabályai még itt is érvényesek.

- Igen, figyelmeztettek minket, hogy napnyugta előtt érjünk ide -mesélte Lind. Az őr jót kacagott.

- Úgy ám! Finom falat lett volna belőletek meg a madaratokból a kutyuskáink számára! - Mikor Isabelle védelmezőn magához vonta Coupert, az őr égzengető hahotára fakadt.

Az istállóban és a várudvarban, az egész erődben tisztaság uralkodott. Mégis volt valami a levegőben, ami óvatosságra intette őket. Meglelték az intézőt, s igencsak elámultak, milyen örömmel fogadja őket.

- Úrnőm nemrégiben fogatott be ragadozó madarakat, s épp azt tervezgette, hogy Angliába küldet solymászokért. Ti ketten angolok vagytok, ugye? - érdeklődött az intéző. Magas, magának való embernek tűnt, de arca egyáltalán nem volt barátságtalan.

- Igen, uram. Én Lind vagyok, ez meg itt ifjabbik fivérem, Lang. Szabadosok vagyunk, és a solymászás a mesterségünk.

- És mi szél hozott bennetek ide, ahol a madár se jár?

- Mivel még nem nősültünk meg, világjárásra adtuk a fejünk. Megyünk, amerre a lábunk visz, s felajánljuk szolgálatainkat azoknak, akik igényt tartanak rá. Legutóbb Manneville-ben jártunk, és a sieur asszonya tanácsolta, hogy idejöjjünk.

- Nekünk állandó solymászok kellenek. Nincs szükségünk csavargókra. Méltányos egyezséget ajánlunk: a koszt, kvártély és ruházkodás nem kerülne semmibe. Egy évig kellene szolgálnotok úrnőmet, ezen idő alatt eldöntenénk, alkalmasak vagytok-e erre a munkára.

Lind úgy tett, mint aki felettébb töri a fejét, mit tegyen.

- Elfogadom az ajánlatod mindkettőnk nevében. A hely megfelelőnek tűnik, s a nagyvilágban utazgatni sem olyan nagy mulatság, mint ahogy állítják.

-Jól van! Mennyire vagytok jártasak a szakmátokban? Már van egy solymászunk, egy mogorva alak, de a kisujjában van a soly-mászat. Nem az a fajta, aki szemet huny az ügyetlenkedések felett.

- Olyan solymász kezei alatt tanultuk ki a szakmát, aki a hírneves Merlin-sone családnak dolgozott. Mondhatjuk, mesterei vagyunk a szakmánknak.

- Rendben. Akkor elviszlek benneteket Alainhez. Ő majd próbára tesz benneteket. Ha tényleg annyira értetek a solymászathoz, mint állítjátok, a kastélyhoz szegődhettek.

Lind és Isabelle Alain nevének hallatán összenézett, de most meghajoltak az intéző előtt, aki remélte, hogy tényleg olyan ügyesek ezek a jó modorú legények, mint mondják. Lind és Isabelle követte az udvaron átvágó intézőt a nagycsarnokból a madárházba.

- Nemrég kezdtük begyűjteni a madarakat. Alain, hol vagy? Gyere elő!

A madárház ajtaja kinyílt, s megjelent Alain. Isabelle csaknem örömtáncot lejtett, mikor solymásza kilépett a szürkületbe.

- Nézd, Alain! Hoztam neked két solymászt. Az imént érkeztek. Holnap tedd őket próbára, s ha szakértelmüket megfelelőnek találod, megtartjuk őket. A magasabb Lind, a kisebb Lang.

- Tyűha, uram! - kiáltotta Lind, mielőtt Alain megmukkanhatott volna. - De hisz ez az ember tanított ki mindkettőnket! Ő volt a Merlin-sone család solymásza! Emlékszel ránk, worcesteri Alain? Én vagyok Lind New Forestből, ez meg itt a fivérem, Lang!

Alain úgy tett, mint aki alaposan szemrevételezi a jövevényeket, majd elmosolyodott, s megállapította:

- Valóban én magam tanítottam meg nekik a mesterség minden csínját-bínját, Jean uram! - Visszafordult Lindhez.-Mi szél hozott, barátom?

-A megfelelő helyet kerestük fivéremmel - mondta Lind sokat sejtetően. — Remélem, rátaláltunk.

— Rá ám, bizony — kiáltotta Alain lelkesülten. — Biztosíthatlak benneteket, hogy nagy örömmel fogjátok ezt a házat szolgálni.

— Itt hagyom neked a két cimborádat, Alain! Majd hozd őket a nagycsarnokba enni, aztán kerítünk nekik fekhelyet! Úrnőm roppant elégedett lesz! Micsoda fordulat! Nem mintha nem hinném, hogy ez az ő műve, illetve varázslata! Mindketten tudjuk, az uraság milyen nyughatatlan az utóbbi időben! — Bólintott hármuknak, és elsietett.

Alain beterelte őket a madárházba. Coupernek rögtön választottak egy ülőrudat, aztán Belle mindvégig lágy hangon döngicsélve megetette a madarat.

— Hogy találtatok ránk? — szegezte Alain nekik a kérdést. Lind elmesélte kalandjaikat. Mikor végzett a beszámolóval, Isabelle is megszólalt:

— Jól vannak a langstoni legények, Alain?

— Úrnőm? — hűlt el Alain. Hogy lehet ez a sötét hajú legény Isabelle? Pedig ez minden kétséget kizáróan az ő hangja, s a madár az ő sólyma, Couper. Mihelyt visszanyerte lélekjelenlétét, válaszolt: - Igen, a legények jól vannak, most a kastély úrnőjét szolgálják.

— Meg lehet bízni bennük? Bár nem valószínű, hogy így rám ismernek, de ha mégis?

— Haza akarnak menni, úrnőm! Mind haza akarunk menni! Ha segítesz hazajutni, bármit megteszünk!

— És hol van Hugh urad? Alain elvörösödött.

— A boszorkány megbabonázta, úrnőm! Nem tudom, hogy csinálta, de Hugh uram semmire sem emlékszik az előző életéből. A boszorkány szeretője, és úgy táncol, ahogy ő fütyül.

— Segítenem kell, hogy visszanyerje az emlékezetét — jelentette ki Belle.

— Úrnőm! Talán helyesebb lenne, ha hazatérnél! - intette Alain.-Minket urunk iránt való szeretetünk ejtett csapdába, de a boszorkány amúgy sem engedne szabadon, nehogy kifecsegjük a családjának, hogy hol van. Te azonban, úrnőm, holnap elmenekülhetsz Linddel

La Citadelle-ből! Csak annyit kell mondanom Jean mesternek, hogy mégsem feleltek meg.

— Már csak az hiányozna! - kiáltott Belle élesen. - Hadd próbáljak hatni a férjem tudatára! Ha belátható időn belül nem sikerül előbbre jutnom, segítséget kérek Róbert hercegtől. Vivienné d'Bretagne-nak nincs joga fogva tartani uramat, és megfosztani Hugh-t a családjától meg a fiától.

— Még az is megeshet, hogy nem tartasz igényt arra, akivé vált — súgta Alain halkan. - Többé már nem az a Hugh Fauconier, akit mindannyian ismertünk, úrnőm! Kemény szívű, erőszakos ember lett belőle.

— A férjem, és feltétel nélkül szeretem őt! — érvelt Belle csendesen. Alain megrázta a fejét. Ezek szerint úrnője nem akarja megérteni.

Hát akkor jöjjön, aminek jönnie kell... Hadd lássa a maga szemével, aztán majd dönt, ahogy gondolja. Az úrnője, hát azt teszi, amit parancsol.

— Megmutatom, úrnőm, hol alhatsz - sóhajtott Alain. — Sajnos kénytelen leszel osztozni velünk a fekhelyen!

— Értem — bólintott Belle. Vajon Alain azt képzeli, a tisztaságát félti? Követte a solymászt a csűrbe.

— A padláson van a szállásunk.

— Rajtad kívül ki alszik még itt?

— Néhanapján idevetődik egy-egy jelentéktelen átutazó, ők szokták magukat meghúzni velem, különben egyedül vagyok.

— Hol hálnak a langstoni legények?

— A barakkban a többi katonával.

— Legjobb lenne, ha senki sem tudná, ki vagyok, még a langstoniak sem. Először felmérem a terepet, aztán majd meglátjuk. Egyelőre ti lesztek Linddel titkom őrzői.

— Áll az alku! így elmenekülhetsz, ha úgy hozná a sors.

— Minél kevesebben tudják, ki vagyok, annál kevesebben fecsegik ki az igazságot - magyarázta Isabelle.

— Menjünk vacsorázni! — javasolta Alain. - A boszorkányon, a fivérén és Hugh uraságon kívül senki sincs La Citadelle-ben, csupán szolgák és katonák, szedett-vedett csürhe. Kerüld el őket messzire! Én általában a vadászok közé telepszem. Ketten vannak, jólelkűnek tűnnek. Mindazonáltal előre szólok, a boszorkány csarnokában olyan dolgoknak leszel szem- és fültanúja, melyeket sehol

máshol nem láthatnál. Vigyázz, ne mutasd ki a félelmed, mert könnyen megütheted a bokád! A félelem itt nagy gyengeségnek számít!

A csarnok hatalmas, kőből épült terem volt. A helyiségnek nem volt ablaka, a kopár falak egyhangúságát csupán két kandalló törte meg. Az ablakok helyére árkádos bemélyedések kerültek, két ilyen falfülkében pucér férfiak függtek láncra kötve.

- Kik ezek? - tudakolta Isabelle Alain fülébe lehelve. A két szerencsétlen alak kimerülten csüngött, testükön korbácsnyomok éktelenkedtek.

- Valami kihágásért bűnhődnek. Amíg itt lógnak, bárki megkorbácsolhatja őket. A katonák többnyire élnek is a lehetőséggel. Minél többet vedelnek, annál cudarabbul viselkednek. A boszorkány azonban nem engedi, hogy halálra kínozzák áldozataikat. A vétség súlyának megfelelően egy, két, esetleg három napot ró ki rájuk. Büntetésük ideje alatt életben tartják őket, s miután lejárt a kiszabott idő, azonnal vissza kell térniük helyükre.

Alain a terem végébe, egy kis kecskelábú asztalhoz vezette őket. Bemutatta társait a két vadásznak, Paulnak és Simonnak.

- Lang még csak fiú, és nagyon a szívére vette, amit itt tapasztalt. Zárkózott legény.

- Olyan fiú, aki nem beszél, de meghallgat másokat? - kérdezte Simon, az idősebb vadász. - Nem igaz, fiú? - Barátságosan oldalba döfködte Isabelle-t.

- Igen, uram - felelte a lány lehajtott fejjel.

- Nagyon jól nevelt legény - jelentette ki Simon, s többé tudomást sem vett róla.

A vacsora még a terem legtávolibb zugában is fenséges volt. Választékban nem volt hiány: hal, vad és szárnyas egyaránt akadt bőven; a kenyér meleg volt, és ropogós, a vaj ízletesen tömény, a Brie sajt kellően érett. Került továbbá egy tál párolt saláta és egy tál hersegősen roppanó alma. A begyes szolgáló, aki kupáikat töltögette, megveregette Lang állát, és jóízűt kacagott, mikor a fiú fülig pirult.

- Ha nem ölelkeztél még fehérnéppel, egy ilyen zöldfülű remekül gyakorlatozhat ezen a Jeanne-Marie-n! - kuncogta Simon reszelős hangon. - Nincs olyan férfi a kastélyban, aki ne részesült volna a kegyeiben!

-Vár otthon egy hajadon, akinek hűséggel tartozom - állította Isabelle Lang hangján. — Meg is esküdtünk egymásnak!

— Helyes, legény - bólogatott Simon. - Nem vagyok meggyőződve, hogy ez a legmegfelelőbb hely neked.

— Az ember nem finnyáskodhat, ha kell a munka — okoskodott Lind, s a többiek helyeslően bólogattak.

Isabelle szeme Vivienné d'Bretagne-nak, La Citadelle úrnőjének asztala felé kalandozott. A nő épp nekilátott vacsorájának. Oldalán két férfi trónolt. Jobbján szokatlanul magas fivére. Vonásai, akárcsak a nőé. 0 a világ legvonzóbb férfija, gondolta Belle. A nő balján Hugh Fauconier terpeszkedett. Belle alig ismert rá, annyira megváltozott.

Rövid, szőke haja megnőtt, lófarokba fogva viselte; komoly tekintetébe könyörtelenség költözött, kék szeméből sütött a bestialitás. A mosolyt mintha hírből sem ismerte volna. Egész lénye kegyetlenséget sugárzott. Valóban Hugh Fauconier ült a nő mellett, de mintha mégsem ő lenne az. Mi történhetett vele? Az a nő megbabonázta, suttogták. A nő, Vivienné d'Bretagne páratlan szépség volt. Isabelle elfordult, nehogy érdeklődése feltűnést keltsen. Nem szabad, hogy felfigyeljenek rá.

— Látod már, úrnőm? - súgta Alain. Isabelle bólintott.

— Hiszem, hogy a férfi és asszonya között fonódott igaz szerelemnél nem létezik erősebb varázslat — bizonygatta, de hirtelen elment az étvágya.

Jean mester, az intéző asztalukhoz jött.

— Lind és Lang, gyertek velem! Úrnőm látni kíván benneteket. Alain, te is gyere! Szükségem van a közbenjárásodra, különben akadékoskodni fog.

Belle lesöpörte a morzsákat fűzöld zekéjéről, és követte az intézőt La Citadelle úrnője elé. Mindvégig magán érezte a boszorkány fürkésző pillantását. Nem nézett fel. Félt, hogy mit látna, ha feltekintene. Inkább csizmája orrát bámulta mereven. Álltak és vártak. Hallotta Vivienné d'Bretagne rekedtes nevetését, s társainak mennydörgő hahotáját.

Aztán az intéző hirtelen megszólalt:

— Legnemesebb úrnőm, felvettem ezt a két fiatal solymászt a szolgálatodba. Alain váltig állítja, hogy érdemesek rá, hogy téged szolgáljanak, ugye, Alain?

— Véletlen ugyan, hogy itt kötöttek ki, de én magam tanítottam ki ezt a két fivért a mesterség minden csínjára-bínjára. Ok Lind és Lang. Velem fognak dolgozni.

— Lind és Lang — dorombolta a nő nevüket. — Felpillanthattok, ifjú solymászaim! — Társaihoz fordult. -Hugh, te értesz a madarakhoz. Szerinted megfelelnek?

— Ha Alain ezt mondja, akkor ez így is van. Tudja, milyen büntetés jár engedetlenségért és hazugságért, nem, Alain? — Hugh Fauconier hangja szokatlanul durva volt. Felállt, lejött az asztal mellől, és átvágott a termen az egyik fülkéhez, ahol egy rab lógott. Felkapta a kövön tekeredő ostort, és a szerencsétlen jajveszékelésére fittyet hányva, könyörtelen, kemény ütésekkel megkorbácsolta az áldozatot. Aztán olyan harsány hahotára fakadt, hogy a falak beleremegtek. Elhajította a korbácsot, és a solymászokhoz lépett.

— Kaptok kosztot-kvártélyt La Citadelle-ben, de cserébe teszitek, amit parancsolok, és nem kérdeztek semmit! Ha nem így lenne, úgy jártok, mint ez a két bolond. — Rájuk szegezte szemét. — Megértettétek? Tudomásul vettétek?

— Igen, uram! — felelték kórusban. Hugh sarkon fordult, és visszaült úrnője mellé.

— Jó fiúk ezek — Vivienné d'Bretagnen szinte suttogta a szavakat. - Távozhattok! — mondta, s visszafordult Hugh-hoz.

Elhátráltak. Isabelle elszörnyedt. Hugh ott állt az orra előtt, de semmi jelét nem adta, hogy felismerte volna. Persze fiúruhában volt, és a haja is rövid és sötét, de hogy lehet, hogy pont ő nem lát át az álcáján? Majd meghasadt a szíve. Elfogta a rosszullét. Tán túl naiv? Hát örökre elvesztette férjét az igézően szép boszorkány miatt?

— Gyere! — noszogatta Lind, átérezve úrnője helyzetét. — Pihenjünk egy kicsit, fivérkém! Hosszú volt ez a nap.

Isabelle követte Lindet. A csarnokból kifelé tartottak, mikor megérezte, hogy figyelik. Kíváncsiságának engedve felpillantott. Szeme találkozott a Vivienné d'Bretagne mellett helyet foglaló másik férfi kémlelő tekintetével. — Ki figyel bennünket? — kérdezte Alaintól.

A solymász hátrapillantott.

— A fivére, Guy d'Bretagne. Miért?

— Egész idő alatt le sem vette rólunk a szemét. Hogyhogy nem az övé La Citadelle? Idősebbnek tűnik, mint a nő.

- Fogalmam sincs - rázta Alain a fejét. - A kastély az anyjuké volt, és női ágon száll anyáról lányára. Boszorkánycsalád. Gyere, úrnőm, ne nézz hátra! Ördögi alak ez! Fiúk és lányok megrontója! Ugye, úrnőm, nem szeretnéd felkelteni az érdeklődését?

- Nem, nem szeretném. Távoztak a csarnokból.

Tizenharmadik fejezet

Alain kellemesen csalódott Isabelle solymászi tudományát illetően.

-Remekül megtanítottad, Lind-dicsérte régi barátját. - A gondjaira bízom a kis sólymokat és a karvalyokat. Mesterien bánik velük. - Elnézte, ahogy a lány kiviszi a kövekre a rábízott madarakat. Mindegyiket vadon fogták, és nem volt velük olyan könnyű dolguk, mint Couperrel, de Isabelle bámulatosan jól alkalmazkodott.

- Pont úgy bánik a madarakkal, mint ő! - méltatta Lind. - Nem tőlem tanulta, Alain, hanem Hugh urunktól. Mondd, mi történt vele? Már nem a régi!

- Róbert herceg udvarából Manneville-be mentünk - kezdte Alain. — Eleinte minden jól ment. Hugh urunk nagyon igyekezett jókedvre deríteni a sieurt. A felesége határtalanul kedves volt, a sieur azonban nem tudta kiverni a fejéből, hogy Hugh urunk elkaparintotta tőle Langstont. Egyik éjjel altatót csempészett a borába, s mindannyiunkat tömlöcbe vettetett. Mielőtt lakat alá került volna, Hugh urunk ébredezni kezdett, erre Luc de Sai hatalmas ütést mért a fejére. Attól féltem, megölte. Van egy zárka a boroshordók mögött. Ott sínylődtünk napokig étlen, és szomjaztunk is, hisz néhány korty italt is alig kaptunk. Mikor Hugh urunk végre-valahára magához tért, elfutotta a pulykaméreg. Éktelen haragra gerjedt, miként követhetett el ilyen bődületes ostobaságot, hogy megbízott Richárd de Manne-ville-ben. Kiabált és iszonyatosan átkozta fogva tartóit, míg Luc de Sai ismét le nem ütötte, hogy elhallgattassa. Utána, nem tudjuk, miért, megváltozott. Aztán jött a boszorkány. Leesett az állunk, Lind, sosem láttunk még hozzá fogható szépséget. A sieur felajánlotta neki Hugh urunkat, de vinnie kellett minket is. A nő csak nevetett, s belement a játékba. A zárkánkhoz jött, és Hugh urunkra mosolygott.

Összefonódott a tekintetük. Urunk képtelen volt szabadulni a hatása alól. Követte őt, mint az áldozati bárány, mi meg utána. Micsoda öröm volt kiszabadulni Manneville-ből! Aztán ideértünk, s a langs-toni legények választás elé kerültek. Vagy hűséget fogadnak neki, vagy meghalnak. Engem a boszorkány Hugh uram mellett tartott, míg ápolásának köszönhetően fel nem épült. Ott voltam, mikor kikeverte a szereket, és Hugh-ba diktálta. Visszatért a hangja, de a régivel ellentétben durva és kegyetlen lett. Mindent elfeledett a régi életéből, egyedül a madarakra emlékszik, ezért voltam kénytelen kifosztani tavasszal a fészkeket, és befogni a sólymokat. Azt akarja a boszorkány, Lind, hogy urunk boldog legyen, mert fülig beleszerelmesedett.

— Tovább tömi a szereivel? - tudakolta Belle. A két legény csak most figyelt fel a lány jelenlétére.

— Nem tudom, úrnőm. Mihelyt befogtak solymászni, mást állítottak urunk szolgálatába.

— Rá kell jönnünk! Ha ezzel tartja a markában, és meg tudnánk akadályozni, hogy beadja neki, visszatérhet az emlékezete, és kiszabadíthatjuk!

— De hogyan? - kérdezte a két solymász kórusban.

— Sajnos fogalmam sincs — rázta Isabelle a fejét.

— Talán el kellene szöknünk Citadelle-ből, hogy Róbert herceg elé tárhassuk a bizonyítékainkat — tanakodott Lind.

— Túl késő! Megállapodtatok, hogy szolgálni fogjátok! Nincs menekvés! Figyelmeztettelek benneteket az első nap, de nem hallgattatok rám! Nem kukták vagytok, akiket egy-kettőre le lehet cserélni! Solymászok vagytok, és szüksége van rátok! Csapdába estetek, mint mi itt mindannyian! Isten kegyelmezzen nekünk!

— Én nem vagyok hajlandó ebbe beletörődni! - füstölgött Isabelle. - Biztos van rá mód, hogy segítsünk Hugh-n, és nem adom fel, míg meg nem lelem! Akkor mind hazamehetünk Langstonba.

Furcsa egyhangúságban telt az életük. Korán keltek, megreggeliztek, s a nap hátralévő részében a madarakkal foglalkoztak. így ment ez nap mint nap. A második étkezésre délután négykor kerítettek sort, aztán Isabelle kiosont a csarnokból, mely az ő ízlésének túl rideg volt, s visszavonult a pajtába. Majd elepedt egy forró fürdőért. Mit nem adott volna azért, hogy a ritkaságszámba menő, hideg vizes mosakodás helyett ellazulhasson a kádban! Az ollóval, melyet magával hozott, rendszeresen utánaigazította frizuráját. A diófesték még hónapokig kitart, ha kénytelenek maradni.

Sokszor gondolt a fiára. Vajon jól van ? Biztos nagyra nőtt. Néhány hónap múlva kétéves lesz. Persze nem emlékszik a szüleire, de megnyugtatta a tudat, hogy anyjánál és Rolfnál jó kezekben van. Isabelle nagyot sóhajtott. Mi lesz, ha soha többé nem látja legifjabb Hugh-t? A gondolatra könnyek szöktek a szemébe. Kell, hogy legyen megoldás! Nem töltheti fiúként élete hátralévő részét! Tiszta szívből utálta ezt a természetellenes helyzetet, melyre élete végéig kárhoztatott, hacsak nem talál módot arra, hogy kiszabadítsa férjét Vivienné d'Bretagne bűvöletéből.

Néhány nap múlva elkísérték La Citadelle úrnőjét, szeretőjét és fivérét vadászni. Meghagyták nekik, hogy vigyenek egy sereg madarat, bár csak szarvast üldöztek. Belle magával vitte Coupert és egy különösen tanulékony karvalyt, mellyel az utóbbi időben foglalkozott. Alain és Lind egy norvég vadászsólymot és egy vándorsólymot választott. A vadászok kutyáikkal és segítőikkel kora reggel felhajtották a vadat, egy remekbe szabott szarvasbikát.

— Szép, termetes példány — számolt be Simon az úrnőjének. Hüvelyk- és mutatóujjával jelezve így folytatta: — Ilyen nagy a patanyoma, és ilyen magasan dörzsölte az agancsait a fákba — ágaskodott fel, aztán vadászkürtjét felé nyújtotta. — íme, egy darabka az ürülékéből.

Vivienné d' Bretagne szemügyre vette a vadász kürtjében lapuló szarvaspotyadékot.

— Igazad van, Simon. Méretes. Elkapom, mielőtt lemegy a nap. Engedjétek el a kutyákat!

A vadász meghajolt. Úrnője ajkaihoz emelte elefántcsont kürtjét, és rövid dallamsort fújt. Ez volt a jel, hogy bocsássák szabadjára az agarakat. Az ebek szimatot kaptak, s vad csaholás közepette eszeveszett iramban bevágtattak az erdőbe, mögöttük a vadászok nyargaltak lóháton.

A solymászok hátramaradtak, madaraiknak ugyanis ez az iram túl gyorsnak bizonyult. Saját tempójukban követték a menetet, s a felharsanó kürtjeleket és a kutyaugatást fülelték. Az üldözés addig tart, míg a szarvasbikát meg nem ölik, vagy az el nem illan előlük.

Amint az ebek sarokba szorították a szarvasbikát, a solymászok beérték a vadászokat. Tökéletes, kifejlett példány volt, a szőre rőtvörös, az agancsa kifogástalan. Simon, a fővadász odanyújtott úrnőjének egy lándzsát. Vivienné d Bretagne csillogó ibolyakék szemmel lecsusszant fekete kancájáról, és megragadta a lándzsát. Átvágott a kutyaseregleten, szemrebbenés nélkül megközelítette a szarvasbikát, s egy gyors mozdulattal beledöfte a fegyvert. Belle elfordította a fejét, semmi kedve nem volt végignézni egy ilyen bátor és fenséges vad legyilkolását.

— Kopog a szemem az éhségtől, drágám — hallotta Isabelle Vivienné d'Bretagne vidáman csengő hangját. — Piknikezzünk itt az öbölben, míg megnyúzzák és feldarabolják a szarvast. A bőre a kutyáké lehet. Jó munkát végeztek. — Vivienné két társához fordult. — Eleget vadásztatok mára, drágáim, vagy szedjünk le néhány kacsát a sólymokkal délután? Tele van velük a láp.

— Ahogy kívánod, húgocskám — mondta Guy d'Bretagne előzékenyen. Belle most először állt olyan közel, hogy meghallja a férfi hangját. A mély, zengő hang teljesen elbűvölte.

— Remek alkalom, hogy kipróbáljuk a madarakat — helyeselt Hugh érdes hangján. — Meglátjuk, méltók-e az új solymászok a helyükre, mon amour, vagy jobban illenének-e a csarnokba, ahol megismerhetik a korbács hatalmát.

Isabelle megborzongott a zeke alatt. Mintha Hugh élvezné mások korbácsolását. O, Istenem, fohászkodott hangtalanul, segíts megmenteni a férjemet! Lind és Alain hozott neki egy kis kenyeret és sajtot, de egy falat sem csúszott le a torkán. Mi lesz, ha a madarak megmakacsolják magukat, és nem hozzák a legjobb formájukat? Isten ments, hogy ez bekövetkezzen.

Amint az ebéd elkészült, a vadászok és kutyák a menet élére törtek. A láp felé vették az irányt, mely csak úgy nyüzsgött a szárnyasvadtól. A szarvashúst szolgák egész hada szállította vissza a kastélyba. Az ebeket ismét szabadon engedték, hogy felhajtsák a kacsákat a nádasban lévő rejtekeikből. Lind megengedte a vándorsólyomnak, hogy a feje fölött körözzön. Mikor az agaraknak végre sikerült felzavarniuk egy csapat kacsát, a vadászsólyom villámgyorsan lecsapott, aztán türelmesen várt prédája mellett. Belle elengedte Coupert, amely szintén remekelt.

— Nos hát, inon amour — tudakolta Vivienné d'Bretagne Hugh-tól —, méltó a két solymász arra, hogy engem szolgáljon?

— Bizony.

— Eletünk maga a megtestesült tökély - nevetett a nő elégedetten. — Térjünk vissza a kastélyba! A nap leáldozóban van! Szarvas és kacsa lesz vacsorára!

— A szarvast még érlelni kell — okította Hugh.

— Csak egy falatnyit eszünk, hogy megízleljük. Egyébként tudhatnád már, hogy jobban szeretem a vadat frissen fogyasztani.

Amíg ők beszélgettek, Isabelle leugrott lováról, karjára vette a két kacsát, összekötözte lábukat, és áthajította őket a nyeregfőn, majd visszaszállt a lovára, és magához hívta Coupert. A kis sólyom pillanatokon belül kesztyűs kezén termett. Isabelle szélsebesen ráhúzta a bőrsisakot, megragadta lábbéklyóját, és szorosra húzta. Lind is sisakot húzott a vándorsólyomra, s Alainnal hármasban visszatértek a kastélyba. Belle átvitte a konyhába a kacsákat, s felajánlotta, hogy megkopasztja őket egy vödör forró vízért cserébe.

A szakács beleegyezett. Kis ár volt ez ahhoz képest, hogy pillanatokon belül sürgetni fogják a vacsorát, mely természetesen nem lehet más, mint nyárson sült kacsa. Meg sem fordult a fejében, hogy megkérdezze a solymászt, mihez akar kezdeni a vödör forró vízzel. Kisebb gondja is nagyobb volt annál, mintsem ezen rágódjon. Nem állt szándékában egy estét a korbácsgyűrűkön tölteni azért, mert csalódást kellett okoznia úrnőjének a sokára tálalt, félig nyers, rágós kacsával.

Isabelle maga cipelte kincset érő, vödörnyi szerzeményét a konyhából a pajtába. Az udvaron szinte araszolva haladt, nehogy egy csepp víz is kiloccsanjon.

— Kerítsetek nekem egy kádféleséget! — utasította Lmdet és Alaint, mihelyt a pajtába ért. - És hozzatok két vödör vizet a kútról! Fürdeni fogok, legényeim!

— Biztonságos ez, úrnőm? — rettegett az örökké óvatos Alain.

— Ki más jár a pajtában rajtunk kívül ? — kérdezett vissza Isabelle. — Amúgy, ha annyira aggódsz, te és Lind őrt állhattok az udvarban, amíg én fürdöm. Tudjátok, mikor volt részem utoljára tisztességes fürdőben ? Egy perccel sem bírom tovább! Minél piszkosabb vagyok, annál jobban szeretnek a bolhák.

— Van egy kis fakad a mosodában — tájékoztatta Lind. — Jó barátságba keveredtem az egyik mosónővel, ő kölcsönadja, ha elkérem, és ha még egy-két csókot is adok neki, azon sem fog tanakodni, minek az nekem.

— Hozok még egy vödör vizet - vetette közbe Alain.

A két férfi elsietett. Belle alig bírt magával. Végre fürdeni fog! Próbaképp beledugta ujját a vízbe, de azonnal vissza is rántotta, mert a forróság szinte lenyúzta bőrét. O, milyen fenséges! Hogy miként bírják az alsóbb néposztályok forró fürdő nélkül, elképzelni sem bírta. Felmászott a padlásra, beletúrt batyujába, és előhalászott egy darabka szappant. Aztán hallotta, hogy nyílik a pajtaajtó. Serényen lemászott, megfordult a létrán, s Guy d'Bretagne-t pillantotta meg.

— Uram! — kiáltotta Lang hangján. És ez a hang elcsuklott a rémülettől.

A férfi ibolyakék szeme hosszú percekig fürkészőn nézett le rá. Guy d'Bretagne három hüvelykkel magasabb volt Hugh-nál.

— Ki vagy te? — tudakolta.

— Uram? — Mi a csudára gondol? Nem tudhatja, hogy nő, vagy mégis?

— Megérkezésetek óta figyellek — tájékoztatta Guy d'Bretagne mély hangon. — Felettébb meggyőzően játszod a szerepedet, kedvesem. Voltak idők, mikor azt hittem, csak képzelgés az egész, de ma, amikor elfordultál a szarvas leölésénél, beigazolódott a gyanúm. Nő vagy! No meséld el szépen, ki vagy, és miért öltöttél magadra ilyen maskarát! Attól, hogy nő vagy, még nem menekülsz meg a nővérem haragjától!

Isabelle-nek elállt a lélegzete. Nem jutott szóhoz. Most mit mondjon neki? Nem árulhatja el az igazságot!

— A mostohahúgom, uram! — szólalt meg Lind, aki káddal a hóna alatt belépett a pajtába. A kádat a földre helyezte, s folytatta: — Anyánk ugyanaz volt, húgom atyja a birtok ura volt. Mikor megboldogult, atyjának törvényes gyerekei elűzték őt a birtokról, bár együtt nevelkedett velük. Anyánk ekkorra halott volt. Én voltam az egyedüli vérrokona, aki hajlandó volt rajta segíteni.

Megtettem minden tőlem telhetőt. Megtanítottam solymászni, és a nyakunkba vettük a nagyvilágot. Mitévők lehettünk volna? Nélkülem elveszik!

— Ha most hazudsz, akkor ezt remekül kifundáltad. Persze megeshet, hogy tényleg ez az igazság.

— Nem hazudik, uram! - biztosította Alain Guy d'Bretagne-t. Ahogy visszatért a vödörrel, hallotta Lindet, s a segítségére sietett. Mindenáron meg kell védeniük úrnőjüket.

— Tehát te tudtál róla, hogy a bolondját járatják velünk?

— Igen, uram, nem volt szívem elküldeni őket. A lány védtelen a fivére nélkül, s a solymászatban, mint magad is láthattad, bármelyik férfival felveszi a versenyt! A kis sólyom, ami vele volt, a sajátja. Egyedül idomította be.

— Valóban? - Guy d'Bretagne tekintetében kíváncsiság csillant. -És minek kell a kád?

— Fürdéshez, uram! - felelte Belle, s lesütötte szemeit. — Forró fürdőt akartam. Hónapok óta nem volt benne részem.

Guy d'Bretagne ujjai közé fogta a lány állát, s felemelte, hogy jobban láthassa arcát.

— Mi a neved, leányzó? — Tekintete Isabelle-ébe fúródott. Pillantása olyan átható volt, hogy a lány elsápadt. Mintha a gondolataiban olvasna! Isabelle-t elhagyta ereje. Egy pillanat alatt megértette, hogy a férfi megbűvölte, s tehetetlen hatalmával szemben. Mint egy pókhálóban vergődő pillangó. Megpróbált kiszabadulni igéző pillantása fogságából, de a férfi nem hagyta.

— Belle - súgta. Elámult, hogy egyáltalán képes volt a nevét kinyögni.

— Illik hozzád. Tehát forró fürdőt akarsz - kacagott. - Egy solymász, aki tiszta szeretne lenni! Micsoda ötlet! Fürdeni akar! Nos, Belle, megkapod a fürdődet, de nem ebben a kis kádban! Apropó, hogy sikerült szert tenned a forró vízre?

— Megkopasztottam a szakácsnak a kacsákat, amiket ma ejtettünk - vallotta be Belle. - Jól jött neki a segítség.

— Milyen agyafúrt kis nőszemély vagy te, kedvesem — hahotázott Guy d'Bretagne. - No gyere! Megkapod a fürdődet!

— Uram! Hova viszel?

— Uram! Könyörgök, ne bántsd a húgom! Nem követettel semmit-kiáltotta Lind. - Elmegyünk, ha kívánod!

- Nem kívánom, solymász! És fejezd be végre az óbégatást! A húgod fürdeni szeretne, ezért intézkedem, hogy fürödhessen. Most pedig büntetés terhe mellett itt maradtok, és vacsoraidőig tapodtat sem mozdultok innen! Akkor a csarnokba jöhettek étkezni. Megértettétek?

Magával rántotta Belle-t, átvonszolta az udvaron a kastélyba. Forduló fordulót követett, majd lépcsők következtek. Belle-nek elképzelése sem volt, hol járhatnak. La Citadelle-nek eddig csupán a nagycsarnokát látta. Egy teremtett lélekkel sem találkoztak. Isabelle lassan megemberelte magát. Apránként megvilágosodott neki, hogy a férfi valószínűleg a kastély négy tornyának egyikébe viszi. Hirtelen megbotlott. Beverte a térdét.

- A csudába! — nyögte csendesen.

- Azt hittem, több mersz szorult beléd - kacagott Guy d'Bretagne. — Egy gyámoltalan fruska sosem élte volna túl azt, ahogy te éltél! Na, itt is vagyunk! - Kitárta az öles, vaspántos tölgyfaajtót.

- Hol vagyunk? - értetlenkedett Isabelle, mikor belépett a szobába.

- Hát a hajlékomon, természetesen. Van fürdőszobám, de te persze hallomásból sem ismered az ilyet. Gyere, megmutatom! Nagyatyám mór volt, ő vezettette be a kényelmet La Citadelle-be. - Kinyitotta az ajtót, és behúzta a helyiségbe a lányt.

Belle-nek földbe gyökerezett a lába. A látvány merőben különbözött szerény langstoni fürdőjükétől. Itt simára csiszolt, zölddel erezett fehér márványból voltak a falak, a padlót hatalmas fehér lapok borították. Az egyik sarokban egy aranycsatornával ellátott, fésűskagylót formázó mélyedést vett észre. Aztán megakadt a szeme egy hosszú, szögletes kádon, amely olyan márványból

készült, mint a fal. Ennek is fésűskagyló formájúra alakították ki a belsejét. A kád mellett derékig érő márványpad állt. A falba mélyesztett falfülkék telis-tele voltak törölközőkkel, illatos olajokkal teli üvegcsékkel és szappanokkal.

- Honnan jön a víz? - tudakolta Isabelle.

Guy d'Bretagne átnyúlt a kádon, elfordította a két, falból kiálló aranyhal farkát, s láss csodát, a halak szájából víz csobogott.

A férfi legnagyobb örömére Belle teljesen odavolt a csodálkozástól.

- Ezt hogy csináltad?

- Ez az egyik varázslatom. Nosza, vegyük le a ruháidat, Belle! A lány hátraugrott.

- Egyedül is képes vagyok kihámozni magam - feleselt idegesen.

- De számomra sokkal nagyobb móka, ha én csinálhatom! - gonoszkodott a férfi. - Talán még szűz vagy?

Belle meghányta-vetette, bölcs dolog-e hazudni.

- Nem, uram - közölte. Nem indokolta, miért, s a férfi sem faggatta.

- Ha nem vagy szűz, akkor nem kell szégyenkezned mezítelenséged miatt, Belle - mondta rábeszélőn. - Meg kell tanulnod, hogy feltétel nélkül engedelmeskedj nekem, kedvesem! Gyere ide hozzám!

- Megfogta a lány kezét, és magához vonta. Szemeit a lányéba fúrta, s Isabelle ismét elgyengült. - Olyan vagy, mint egy nemes vad -mormolta zengő' hangon a lány fülébe. - Eszem ágában sincs téged bántani, Belle! Nem, csak örömet akarok szerezni neked, kis drágám!

- Ujjai a lány ruháján matattak. Hirtelen jókorát csípett a mellbimbójába. Isabelle halkan felsikoltott. A férfi jót nevetett. - No csak, ilyen érzékenyek vagyunk? Fogadok, hogy régen tömtek meg! ígérem, hamarosan orvosolni fogjuk ezt a bajt! No, emeld fel szépen a kacsóidat, szépségem! Hadd vegyem le rólad a zekét! - Lehúzta róla a ruhadarabot, és a földre ejtette. Aztán feltette Isabelle-t a márványpadra, lehúzta előbb egyik, aztán másik csizmáját, és hangosakat ciccegett a lábbeli gyászos állapota láttán. - Mikor volt utoljára új csizmád?

- Nem emlékszem - válaszolta Isabelle a férfi tekintetét kerülve. Mindkét mellbimbója sajgón, vágyakozva lüktetett, bár Guy d'Bretagne csak az egyiket csipkedte meg.

- Ezek még csak nem is passzolnak rád! - Lehúzta a lány nadrágját, és az egyre terebélyesebb ruhakupacra szórta. Aztán letekerte a harisnyát, megcsodálta a formás lábakat, tenyerét végigfuttatta a selymes vádlikon. Behatóan tanulmányozta a lány több hetes gyaloglástól feltört lábait.

Hatalmas kezei jóleső meleget sugároztak. Felkúsztak a lábán, s elidőztek a combján. Belle idegesen lecsusszant a padlóra.

- Szegény ember nem kényeskedhet. A csizmát használtan kaptam, és nagyon örültem neki. Sosem jutottam még új ruhához -tette hozzá a hatás kedvéért. Észnél kell lennie, márpedig ez minden egyes perc elteltével egyre nehezebb volt. A férfi bűvereje megfosztotta akaratától, az ellenállás hiábavalónak bizonyult. Hiába hetvenkedett, szívébe páni félelem költözött. Lehet, hogy Hugh is ezt érezte, mikor Vivienné d'Bretagne megbabonázta? Mindegy, meg kell győznie Guy d'Bretagne-t, hogy nemesember fattya, mint azt Lind agyafúrtan kiókumlálta. - Mindig nővérem levetett ruháit viseltem, míg Lind úgy nem döntött, hogy jobb lesz, ha fiúnak álcázom magam.

Guy d'Bretagne nem felelt. Minden figyelmét lekötötte a vetkőz -tetés. Lehúzta a lányról a két pendelyt, végül megszabadította keblét a bájos gömbölydedségét leszorító gyolcstól, aztán hátralépett, s elgyönyörködött az eléje tárulóláttányban. Tüneményesnek találta.

- Eridj, állj bele a kagylóba! Egy perc, és én is ott leszek.

Mit érzek, tűnődött Isabelle, ahogy a férfi utasítására mezítláb átlépegetett a fürdőn. Nem kéne legalábbis zavarban lennem? De nem érzett semmi feszélyezettségét. Langstoni Isabelle nem volt azonos Belle-lel, a nemes úr fattyával. Nem is lehetett, ha életben akart maradni, és ki akarta

szabadítani férjét Vivienné d'Bretagne karmai közül. Ha rájönnek, ki is ő valójában, rögtön búcsút inthetne életének.

A sors fintora, hogy így kellett bejutnia a kastélyba. Sejtette, hogy nem egyhamar szabadul innen. Guy d'Bretagne szemmel láthatólag nagy étvágyú, daliás férfi volt. Nem udvariasságból vagy nagylelkűségből ajánlotta fel neki a fürdőt, és nem elégszik meg azzal, hogy megfürdeti őt! Szeretkezni akar! Belle rádöbbent, ha valóban célt akar érni, bele kell mennie a játékba. Eszébe jutott az udvarban érzett jogos felháborodása, mikor a király kivetette rá a hálóját, lám, most itt van, s ez a titokzatos ember játszi könnyedséggel elcsábítja, ő meg a férje megmentésére hivatkozva csak hagyja. Alig egy éve még nem hitte volna, hogy ez megtörténhet!

Istenem és Szűzanyám, bocsássatok meg nekem! Nem tudom, mi mást tehetnék, gondolta. Nem távozhattam La Citadelle-ből, míg meg nem bizonyosodtam, hogy Hugh-t tényleg itt tartják, de mire sikerült megtalálnom, addigra elúszott az utolsó esélyem is, hogy meglépjek. Üldözőbe vettek volna, hisz solymásznak hittek. Az élet nem könnyű otthontól távol, ha viszont nem jövök ide, sohasem szabadítom ki a férjem. De lehet, hogy így sem ? Jaj, mibe keveredtem ?

Guy d'Bretagne a kristályüvegcsék között matatott. Mikor rátalált arra, amit keresett, kihúzta a dugót, elismerően beleszippantott, majd a kádhoz lépett, és jó adag bíborlila folyadékot löttyintett a vízbe. Aztán a helyére tette az üvegcsét, és elzárta a halat formázó vízköpőket. Isabelle kíváncsian figyelt. A férfi vörösbort töltött egy ezüstveretes ametisztkupába, beleszórt egy csipet valamit, és addig keverte, míg a kupában lévő folyadékot át meg át nem szőtték az aranyló örvények. Belle kezébe nyomta a kupát.

- Hajtsd fel, ez majd megnyugtat! - mondta a férfi. - A fürdetés művészete nem nagy ördöngösség. A lényeg, hogy az ember már tisztán lépjen a kádba! Piszkos vízben ázni ellenkezik a fürdés értelmével. Először tehát lemosdatlak, aztán lazíthatsz az illatos fürdővízben. ígérem, a végén te is úgy találod majd, hogy ilyen élvezetes fürdőben még sosem volt részed. Gyere, idd meg a bort! - gyengéden a lány ajkaihoz nyomta a kupát, s megvárta, hogy az utolsó csepp is elfogyjon belőle. Aztán vizet mert a kádból egy ezüstlavórba, benyúlt az egyik fülkébe, és kiemelt egy puha kendőt. Előhúzott egy kicsiny alabástromtégelyt, és levette a tetejét. - A frézia illatát választottam neked. A frézia törékeny virágszál, lent, délen él. - Belemártotta a kendőt a tégely tartalmába, és Isabelle orra alá tartotta. — Tetszik?

Édes aromájú, mámorító, érzéki illata volt. Tetszett neki, s meg is mondta. A férfi elégedetten rámosolygott, és mosdatni kezdte a lányt. Térdepelve nekilátott a lábának. A kendő minden egyes lábujj közé becsusszant, és alaposan ledörgölte a felgyülemlett piszkot. Egyenként felemelte a lábait, hogy lemossa a talpát, miközben keserűen rázta fejét, látván a lány lábának állapotát. Aztán felváltva lemosta a lábszárait. Mikor a lány szőrzetéhez ért, nekiszegezte a kérdést:

- Természetes barna a hajad, Belle?

- Nem, uram.

- Dióié?

- Igen, uram.

- Van itt valami, ami egy szemvillanás alatt kiveszi, és van egy elixírem arra is, hogy visszanövessze a hajad. Meddig ért, mielőtt levágtad?

- A fenekemig, uram.

- Es ilyen aranyló vörös volt? - tudakolta a férfi, s megcsiklandozta Isabelle lángoló vénuszdombját.

- Igen, uram. - Micsoda furcsa párbeszéd, gondolta Isabelle.

A férfi, mintha gondolataiban olvasott volna, felkacagott. Isabelle nyugtalan lett.

- A gyönyörű hajkoronát nagyra értékelem, de szerintem egy nőnek sem lenne szabad pamacsot hordania lábai között, és a lábon viselt szőrzet sem válik előnyükre. Csak a parasztok ilyen szőrmókok! Ez a szőrcsomó elrejti a nő természetes báját! Egyáltalán nem tetszik nekem, Belle! -

Felállt, benyúlt egy másik falfülkébe, elővett egy másik alabástromtégelyt, melynek ezúttal rózsaszín fedele volt. -Ezt hagyjuk pár percig, hadd hasson, addig befejezem a mosdatást, és leöblítelek. - Folytatta a sikálást. Kezei felkúsztak a hasán, egyre feljebb. A kendő szélsebesen járt, körbejárta melleit, megcirógatta mellbimbóit, majd a vállait útba ejtve, fel a torkára. Aztán megfordította Isabelle-t, végigsúrolta a hátát, majd a kendő bekúszott feneke vájatába. Isabelle megmerevedett. A férfi felkacagott, és biztatóan megveregette hátsóját.

Végül elfordította a vízköpő hal farkát, és vizet eresztett egy kristálykancsóba, hogy alaposan leöblítse a lányt. Ahogy a víz lezúdult testén, a kis patakok magukkal vitték az idáig vénuszdombján kunkorodó, aranyló vörös pamacsot, valamint a hónalját és lábát fedő szőrszálakat. Belle elképedve figyelte, miként úsznak tova. Kifejezetten kényelmetlenül érezte magát, hogy dundi domborulata csupaszon meredezik rá. És milyen szembetűnő a nyílása! Milyen rózsaszín és buján érzéki! Nem lenne szabad ilyennek látszania!

Guy d'Bretagne elhátrált tőle, aztán visszament, és egy kis faasztalt helyezett a kagyló közepére.

- Ulj le, Belle! Meg akarom mosni a hajadat, mielőtt kiáztatod magad a kádban.

A lány letelepedett. A férfi azonnal benedvesítette sötét fürtjeit, és fejbőrét gyömöszölő ujjaival illatos kencét dörzsölt a hajába. Isabelle megrémült, mikor egy lavór víz zúdult a fejére, és aztán kezdődött elölről az egész. Mikor Guy d'Bretagne végzett vele, ismét elé térdelt, és egy friss kendővel gyengéden lemosta az arcát. Érintése mennyeien lágy volt.

- Kinyithatod a szemed — mondta, felhúzta a lányt, és a kádhoz vezette. - Szállj a vízbe, Belle! Néhány percig áztathatod magad!

Belle hálásan elmerült a jólesően melegvízben. Ha őszinte akart lenni önmagához, be kellett ismernie, hogy soha életében nem érezte még magát ilyen jól. Tehát erről szól a fürdetés! Ezen a napon sokat tanult a férfitól. Újonnan szerzett tudományát elraktározta elméje mélyén. Nedves hajához nyúlt. Valóban visszanyerte az eredeti színét? Egy ezüsttükör után vágyakozott, amiben elgyönyörködhetne magában. Talán van a férfinak, s kölcsönadja.

- Gyere, szállj ki - szólt a férfi, és kisegítette Belle-t a kádból. Gyors kézmozdulatokkal szárazra törölte a lányt, aztán visszaültette a márványpadra. — Szeretném, ha végighasalnál ezen. — Ugyanazt az olajat kezdte hátába dögönyözni, amit a fürdővízbe is kevert.

Csodás érzés volt. Belle kis híján elalélt a gyönyörtől, bár ennek a gyönyörnek nem sok köze volt a kéjhez. Eddig tudomást sem vett róla, mennyire sajognak izmai, de a férfi ruganyos ujjai kisimogatták testéből a fájdalmat. Belle legszívesebben dorombolt volna. Ha ez varázslat, akkor kétségtelenül jó varázslat, döntött Belle. Soha életében nem lazult még el ennyire. A férfi a hátára gurította, és folytatta a masszírozást. Mozdulataiból teljességgel hiányzott az erotika.

Mikor végzett, felsegítette, és átvezette egy másik szobába. Belle azonnal rájött, hogy ez csakis a hálószoba lehet. Guy d' Bretagne az egész fürdetési procedúra alatt magán tartotta ruháit. Mellette ácsorogva pőrének és sebezhetőnek érezte magát. A férfi megneszelte Belle hirtelen hangulatváltozását. Halványzöld folyadékot töltött egy keskeny ezüstkupába.

— Idd meg!

Belle a kezébe vette a kupát, de csak tétován nézegette a benne lévő folyadékot.

— Uram, visszakaphatnám a ruháimat?

- Képes lennél tisztaságtól ragyogó testedre húzni azokat a mocskos rongyokat?

— Felhozathatnád a pajtából a friss ruháimat.

— Nem vehetsz többé magadra fiúgöncöt, Belle! A természet és szülőanyád ellen elkövetett szentségtörés lenne!

- Akkor mit viseljek, uram?

- Még nem tudom. Amíg el nem döntöm, addig csupasz maradsz, mint egy újszülött. Fantasztikus tested van. Bár igencsak megnőttél, leginkább egy törékeny nádszálra hasonlítasz. Most

fogyaszd el szépen az italod! Ha megittad, hozok neked egy ezüsttükröt, hogy megnézhesd a visszavörösödött hajadat.

- Mi van benne? — szaglászta Belle gyanakvóan a kupát.

- Bor és gyógynövények egyvelege, én magam készítettem. Nem bánt, te butus! Nem azért fürdettelek meg ilyen gyengéden, hogy most végezzek veled!

Isabelle az ajkaihoz emelte a kupát, és belekortyolt a tartalmába. Szemét a kupa pereme fölött átnézve mindvégig a férfire szegezte. Annyi bizonyos, hogy ő a világ leghelyesebb hímnemű lénye. Világos bőrét koromfekete haja és ibolyakék szeme különösen kihangsúlyozta. Arcának szimmetriáját kiemelték tökéletes vonásai: a mandulavágású szem felett ülő dús fekete szemöldök, a magas homlok és az ugyancsak magasan elhelyezkedő arccsont, a hosszú, szabályos orr, a keskeny, tökéletes ívű ajkak és a mély gödröcskében végződő szögletes áll. És magasabb volt mindenkinél, akit valaha is ismert.

Belle torkán legurult a furcsán fűszeres ital utolsó cseppje is. Guy d'Bretagne elvette tőle a kupát, és kézen fogva a hálószoba falfülkéjéhez vezette, melyet Belle eddig észre sem vett. A fülkében egy fekete bőrrel bevont, furcsa szerkezet állt, melynek egyik fele X-ben, a másik keresztben végződött. Mielőtt Isabelle megmukkanhatott volna, Guy d' Bretagne felemelte, felfektette a szerkezetre, és szélsebesen a csuklójára pattintotta a keresztről lelógó, báránygyapjúval bevont aranybéklyót, majd lábait az X vonalát követve szélesre tárta, s a végéhez bilincselte. Isabelle elnyúlt a kényelmes padon.

-Mit csinálsz? - kérdezte. Kissé kóválygott, de félelme furcsa mód elpárolgott.

- Le kell mennem a nagycsarnokba, hogy a nővéremmel és a szeretőjével, Hugh-val elköltsük a vacsorát. Mikor azonban visszatérek hozzád, Belle, másfajta éhségemet is szeretném csillapítani. Amint Vivienné mellett ülök, és eszem a szarvast, amit ma leölt, majd a kacsát, melyet madaraid ejtettek, és közben nővérem kitűnő borát kortyolgatom, csak rád gondolok, patyolattiszta, illatos lényedre, és makulátlan, utánam epekedő, kikötözött testedre.

— Várni fogok rád, uram, azt hiszem, nincs más választásom — felelte Belle elmésen. A férfi nagyra értékelte humorát. — De nem fogok utánad epekedni — folytatta.

— Te csak azt hiszed, Belle, de ne aggódj, gondoskodom arról, hogy úgy legyen, ahogy én akarom! — A közeli asztalkához lépett, felemelte a rajta álló, hosszúkás, faragott doboz tetejét, és előhúzott valamit, melyet Belle eddig sosem látott. A férfi feltartotta, és megkérdezte: — Tudod, mi ez, Belle? Hát persze, hogy nem! — Megölelgette a valamit. — Nézd csak meg közelebbről, és meséld el nekem, szépségem, mire hasonlít! — Belle orra alá dugta.

Belle tágra nyílt szemekkel bámulta. A valami puha, hajlékony, krémszínű bőrből készült. Hosszú, karcsú alakja mintha hímtagot formázott volna.

— Mi ez? — súgta. Torka összeszorult a félelemtől.

Guy d'Bretagne először válaszra sem méltatta. Ehelyett egy olajos folyadékot tartalmazó fiolába mártotta ujjait, és finoman bekente vénuszdombját, különösen nagy figyelmet szentelve szétnyitott szeméremajkainak. Belle egy percre sem vette le a szemét a férfi másik kezében ágaskodó valamiről, melynek végén egy ovális aranygyűrű lógott. A férfi ebbe fűzte ujjait.

— Fallosznak hívják — magyarázta a lány tekintetét követve. Bemártotta a falloszt is az olajos folyadékba, majd lerakta a fiolát, és Belle fölé magasodott. A lány legnagyobb megdöbbenésére Guy d'Bretagne belécsúsztatta a falioszt, majd egyszer-kétszer megforgatta benne, s jót kuncogott a lány reakcióján. — Tehát mire visszaérek a nagycsarnokból, Belle, igenis epekedni fogsz utánam. A falloszra különleges olajat kentem, amely feltüzeli a szenvedélyed. Ha akarsz, sikíthatsz. Az egész torony az enyém, senki sem fog meghallani. De ha elképzelem, amint itt sikoltozol, az mindennél jobban felajz engem. Ma éjjel együtt jutunk el a gyönyör csúcsára, Belle! A hatalmamban vagy — dorombolta a lánynak, aztán lehajolt, gyengéden szájon csókolta, és magára hagyta.

Isabelle eleinte mozdulatlanul feküdt, alig hitte, hogy ez megtörténhet vele. O, Istenem, gondolta kalimpáló szívvel. Engem is megbűvöltek, akárcsak szegény Hugh-t, máskülönben hogy kerülhettem

volna ide? Tudta, hogy a fallosz benne van. Mintha hatalmasra dagadt volna, és vajon tényleg lüktet? Az lehetetlen! Ez csak egy élettelen valami! Sosem hitte volna, hogy testébe valaha is ilyesmi kerülhet. Egy nő sem hinné. Finoman fészkelődni kezdett, de a legkisebb mozdulatra is a kínok kínját kellett kiállnia. Hüvelyének fala kétségbeesett kísérletei ellenére is rátapadt a falloszra, hiába szerette volna kilökni magából. A fallosz kezdte felkorbácsolni szenvedélyét.

Mire Guy d'Bretagne a La Citadelle nagycsarnokába ért, Vivienné és Hugh már az asztalnál ült.

— Elkéstél — jegyezte meg nővére. Csábos ajkai zsírosak voltak a kacsától, melyet oly jóízűen falatozott.

— Ma nagyon érdekes felfedezést tettem — mesélte nekik Guy. — A fiatal solymász, Lang, valójában lány! Na, mit szóltok?

— Lány? — kérdezte Vivienné hitetlenkedve, aztán felnevetett. — Jellemző, drága fivérem, hogy rájöttél. Azonnal kiszúrod a szemrevaló vászoncselédeket. De nekem nem tűnt fel, hogy valami sántít a fiatal solymászlegény körül, hogy jöttél rá?

— Nehéz elmagyarázni, chérie — kacagta Guy. — Talán az ösztönöm súgta meg. De ma, amikor megölted a szarvast, Vivi, a soly-mászfiú elfordult. Egy legény sem fordulna el, ha mégoly lágyszívű is, hisz, ha észreveszik, azonnal nevetség tárgyává válna! — Aztán beszámolt a pajtában tett látogatásáról, és a folytatásról is.

— Mitől vagy olyan biztos abban, hogy a másik két solymász nem hazudott? — érdeklődött Vivienné. — Nem lehet, hogy ez valami cselszövés a biztonságunk ellen?

Féltékeny, gondolta Guy szórakozottan. Vivienne-en mindig elhatalmasodott a féltékenység, valahányszor érdeklődést tanúsított egy fehérnép iránt, bár tőle elvárta, hogy kerülje a féltékenykedést.

— Igazat mondtak a solymászok. A lány szemmel láthatólag úri neveltetésben részesült, s bár nyúlánk, csontozata finom, ráadásul az atyja házában való neveltetésnek köszönhetően választékosan beszél. Nem, nem lehet cselszövés, csak kétségbeesett próbálkozás egy nincstelen szabados részéről, hogy megvédje a húgát. Mostantól pedig én veszem védőszárnyaim alá.

— És megosztozunk rajta? - kérdezte Hugh Fauconier keményen Guy d'Bretagne-ra meredve. - Más vászoncseléden is osztoztunk már, fivérem!

— Nem, rajta még nem, Hugh. Neked ott van Vivi, ezt a lányt egyelőre magamnak szeretném. Még nem derítettem fel a benne rejtőző lehetőségeket. Addig nem osztozom rajta senkivel, míg rá nem unok, fivérem!

— Hol van? — faggatta Hugh. — Miért nem hoztad le közénk, Guy?

Guy d'Bretagne kanyarított magának egy darab szarvast, és beleharapott. Serényen megrágta, lenyelte, aztán nagyot kortyolt boros kupájából, kézfejével megtörölte száját, és így felelt:

— Több oka van, hogy nem hoztam le a csarnokba. Először is, az öltözéke siralmas állapotban volt, ezért elégettettem. Azt hiszem, tele volt tetűvel. Meztelenül azért mégsem hozhattam le, így a szobámban hagytam. Egyelőre nem találkozhat senkivel, még a cselédekkel sem! Azt akarom, hogy mindenben tőlem függjön. Én magam fogok gondoskodni róla, s ha úgy tartja kedvem, a kezemből eszik. Én leszek élete értelme és biztosítéka.

— O, fivérem, milyen fenségesen ördögi! Elég erősnek találod, hogy kibírja?

— Igen. Nem az a lényege a játéknak, hogy összetörjem a szívét. Vivienné d'Bretagne páratlanul szép nő volt. Hegyes kis állban

végződő szív alakú arca és ibolyakék, mandulavágású szeme erős izgalmat tükrözött.

— Guy, szerinted rá vártunk?

— Ügy hiszem, petité soeur. Erős fizikumú, intelligens lány. Jó neveltetést kapott, és így sokkal jobb, mint elrabolni egy ájuldozó úri kisasszonyt, akinek rögtön a keresésére indulna a családja.

— Akkor vágjunk bele azonnal! — lelkendezett Vivienné d'Bretagne.

— Nem, Vivi! Te hónapokig élvezted a szeretődet, most hadd élvezzem én is a magamét jövő nyárig! Egyébként is el kell jutnunk odáig, hogy feltétel nélkül teljesítse a parancsomat, bármi legyen is az. Nem akarok erőszakot. Érted?

A nő duzzogni kezdett, de Guy kinevette.

— Tudod jól, hogy az én varázserőm erősebb, mint a tiéd! Ez újdonság a családunkban, de te nagyon is tudatában vagy ennek. Csupán a szokás hatalma, hogy meghajolok akaratod előtt, de ha próbára teszed a türelmemet, tudom a módját, hogyan büntesselek meg! — Hosszú, elegáns ujjaival megpaskolta nővére kacsóját. — Légy jó kislány, Vivi! Ha megígéred, hogy bízni fogsz bennem, megmutatom nektek az új játékszerem.

— Mikor?

— Mihelyt befejeztük az étkezést - mosolyodott el a férfi nővére lelkesültséget látva.

Mielőtt a cselédek eltűntették volna a vacsora maradványait, Guy fogott egy kis ezüsttányért, ráhelyezett némi szarvast, egy szelet vajas kenyeret, egy körtét és egy fürt szőlőt. Aztán hátradőlt, és meghallgatta a bájos kis dalt, melyet a trubadúr ősükről, Vivienne-ről, a nagy Merlin hitveséről énekelt.

Mikor a csarnok csaknem kiürült, Lind és Alain, a két solymász asztaluk elé lépett.

— Szóljatok! — mondta úrnőjük.

— Csupán érdeklődni szeretnénk — kezdte Alain szemét Guyra szögezve —, hogy jól van-e a kis Belle, uram. — Lind hallgatott.

— Fürdött egy nagyot, és most lakosztályomban vár. Biztonságban van — nyugtatta meg Guy. Tányérjára mutatott. — Épp most készülök vacsorát vinni neki. Nem kell féltenetek Belle-t! Örömömet lelem benne.

— Nem tér vissza a teendőihez, uram?

— Belle-re más teendők várnak a kastély falain belül, solymász mester. Egyelőre nem találkozhattok, de idővel meglátogat benneteket. Most túlságosan lefoglalják az új tennivalói ahhoz, hogy a madárházban vesztegesse az idejét. Viseljétek gondját a madarának, rendben? Nagyra értékeli azt a szép kis sólymot.

— Uraim! Ürnőm! — A két solymász meghajolt, s távozott a csarnokból. Nem tehettek többet Isabelle úrnőjükért, de ismerték, milyen találékony teremtés. Ökott lesznek, ha szüksége lesz rájuk, és ugyanez érvényes a langstoni legényekre is.

Guy figyelte a távozó alakokat, csinos arcára kiült a derű.

— Hát nem elbűvölök? — kérdezte társaitól. — Az arcukra volt írva, mennyire aggódnak érte. Ez önmagáért beszél, nem, nővérkém? Nem cselszövés, csak megpróbálják a legtöbbet kihozni az életből.

Vivienné felpattant.

— Gyerünk, nézzük meg azt a leányt, fivérem! - kiáltotta lázasan.

— Nem jöhettek a hálószobámba, de elviszlek benneteket a kukucskálóhoz, hogy dicsfényének teljében láthassátok.

— Csak nem kötözted a fekete padhoz? Ennyi időre? — szörnyülködött Vivienné. — Sikoltozott, mikor rábilincselted?

— Nem. Semmi kétség, váratlanul érte, de nem jajveszékelt. Hármasban elsiettek Guy tornyába. A folyosón fáklyát gyújtottak,

úgy siettek tovább. Guy kinyitotta a kukucskálók fedelét, majd odaengedte Vivienne-t és szeretőjét.

— O, Guy! De gonosz vagy! — kiáltotta Vivienné. — Benne hagytad a falloszt, hogy elszórakozzon! Az igazgyöngy berakásost használtad? - Nem félt, hogy mások is meghallják, mert a vastag kőfal jó hangszigetelő volt.

— Nem, az ilyen nyalánkságokra még nem áll készen.

— Gyönyörű. Ha visszanő a haja, fenségesen fog kinézni. Mi a véleményed, Hugh?

— Valóban szép, Vivi, de egy nő sem érhet fel hozzád szépségben. Guy, menj be, és mozgasd meg a falloszt, hadd lássuk, ahogy eléri a csúcsot! — A meztelen lány látványa izgató volt, és meg akart szabadulni Guytól, hogy kedvükre szórakozhassanak Vivienne-nel. Neki is tetszeni fog.

— O, igen, Guy, menj! — helyeselt Vivienné.

Guy ott hagyta őket. Hugh azonnal Vivienné mögött termett. Lehúzta tunikáját, ujjai gyorsan kioldották a nőpendelyét, tenyerébe kapta a két hatalmas, gömbölyded mellet, és durván összepréselte őket. Tudta, hogy Vivienné ezt módfelett élvezi. Aztán ajkaival és nyelvével bejárta a nő vállait és nyakát.

— Ha ez az átkozott folyosó nem lenne ilyen keskeny — dörmögte —, addig döngetnélek, míg visítani nem kezdenél a gyönyörtől, Vivi!

— Nézd! — kiáltotta a nő. Örömét lelte szeretője kényeztetésében, de a kukucskálón keresztül elé táruló jelenet ugyancsak lenyűgözte.

Guy d' Bretagne belépett a hálószobájába, s foglyának döbbenetet tükröző szeme előtt ledobálta a ruháit. Most már ő is anyaszült meztelen volt. Odalépett a fekete padhoz, fölé hajolt, és üdvözlés gyanánt szájon csókolta. — Jól szórakoztál a fallosszal, míg nem voltam melletted, Belle? - tudakolta, s megragadta az aranygyűrűt. —Ááá, látom, szerelmi nedveidtől harmatos! Majd megtanítalak, hogy a jövőben jobban uralkodj magadon!

— Vedd ki! - követelte Belle csendesen.

- Még nem — ellenkezett a férfi. — Még meg kell mutatnom, micsoda gyönyör forrása ez, ma chérie. - Finoman forgatni kezdte a falloszt. Csak mosolygott a lány kiáltásaira.

- Kérlek, ne! — könyörgött Belle. Amint egész idő alatt mozdulatlanul feküdt, már kezdte azt hinni, hogy ura testének, s most, tessék, bebizonyosodik, mekkorát tévedett. A gyönyör, amit Guy kimért rá, édes kín volt, melyben eleddig sosem volt része. Tekergőzni kezdett, hogy megszabaduljon a fallosztól, bár tudta, hogy ez lehetetlen. A fallosz egyre mélyebbre hatolt. Isabelle-t végül már semmi más nem érdekelte, csak az a gyönyörteljes kín, melyet Guy falloszt irányító keze nyújtott neki. Megátalkodottan nyüszített, amiért a férfi kénye-kedvére tehet vele bármit, de szűkölése rövidesen arról tanúskodott, hogy jó úton jár a testét elöntő gyönyör felé. Aztán a férfi szája ismét ajkaira tapadt, és Isabelle már nem is emlékezett másra, mint arra a kéjes érzésre, ami végighullámzott rajta.

Zihált és úszott a verejtékben. Erezte, hogy a férfi kihúzza a falloszt. Nem hitte volna, hogy túléli azt, ahogy a férfi alaposan megdolgozza hüvelyében azt a keménységet. Képtelen volt kinyitni szemét, szemhéja túlságosan elnehezült a gyönyörtől. Teste ernyedten lógott. A férfi kicsatolta a béklyókat, melyek csuklóit és bokáit fogva tartották. Isabelle kimerülten hevert. Aztán hirtelen Guy langyos vízzel kezdte lábai közét mosni, hogy megtisztítsa az aktus maradványaitól. Gyors, alapos mozdulatokkal dolgozott. Mikor elkészült, felemelte, áthelyezte az ágyára, és betakarta egy lepellel. Isabelle hallotta, amint becsukódik az ajtó. Másra nem emlékezett. Álomba merült.

Guy a külső szobában talált nővérére és Hugh-ra. Egyikük sem jött zavarba meztelensége láttán. Rájuk mosolygott.

- Na, jól szórakoztatok? Ugye, milyen csodás teremtés? Vivienné helyeslően bólogatott.

- Nem láthattad, mert épp megcsókoltad, de abban a pillanatban, ahogy elért a csúcsra, a teste olyan feszes ívbe görbült, azt hittem, lepattan a padról. Mesterien bántál vele, mon frere, se túl gyorsan, se túl lassan, de, valljuk meg, mindig is értettél az időzítéshez - dicsérte nővére.

- És te, Hugh, neked hogy tetszett a lány?

- Tetszett. Szép kis mellei vannak. Tudom, milyen nagyra értékelsz egy formás kis női mellet, fivérem. Előre látom, hogy jó kis játékszer lesz az unalmas téli napokra — Szünetet tartott, aztán folytatta: - Ismertem valaha egy lányt, akinek ugyanilyen haja volt, de most nem emlékszem.

— Nem baj, chérie — vigasztalta Vivienné dorombolva. — Neked csak arra kell emlékezned, Hugh drágám, hogy mennyire odavagy értem! Mert ugye, odavagy értem? — Vivienné tekintetében, fivére legnagyobb megdöbbenésére, bizonytalanság tükröződött.

— Sosem szerettem senki mást, csak téged, Vivi. Örökké a tiéd leszek. — Futó csókot nyomott a nő ajkaira. - Gyere, feküdjünk le, chérie, hagyjuk a fivéred, hadd játszadozzon el az új játékszerével! Mostanra biztos felkészült Eros újabb támadására — hahotázott Hugh Fauconier gonoszul. Átkarolta szeretője karcsú derekát, és elvezette.

Guy figyelte a távozó párost. Nagyon szerencsétlen dolognak találta, hogy Vivienné beleszeretett a foglyába. Vivi általában szexuális vágyainak kielégítésére használta a férfiakat, de ez a mostani férfi sokkal tovább maradt, mint a többiek. Nyilvánvaló, hogy szerelmes belé. Még szerencse, hogy Hugh-val könnyen megfér az ember. Guy megrázta a fejét. A szerelem gyengeség! Sem ő, sem nővére nem követheti el azt a hibát, hogy a szerelem csapdájába essen! Vivienné azonban hallani sem akart erről! Guy elmosolyodott. Míg Hugh Fauconier elszórakoztatja Vivienne-t, nővérkéje legalább boldog, márpedig Vivienné boldogsága ugyancsak megnyilatkozik a tetteiben. Guy felkapta a tányért, melyet a nagycsarnokból hozott, és belépett hálószobájába.

Tizennegyedik fejezet

Belle aludt, mikor Guy belépett. A férfi egy pillanatig tétovázott, felkeltse-e, hisz hosszú nap állt a lány mögött. Aztán úgy döntött, nem kapatja el máris. A vacsora majd segít, hogy visszaköltözzön belé az élet, és erőre kapjon. Muszáj még ma éjszaka magáévá tenni a lányt! Pompásan festett az ágyon elnyúlva. Rövid, borzas, aranyló vörös haja és hófehér bőre csak még kívánatosabbá tette. Látnivaló, hogy úri neveltetésben részesült. Guy letelepedett mellé. Ujjával megcirógatta csupasz karját, megcsókolta kerekded vállát. Isabelle ébredezni kezdett.

— Hoztam neked valami finomságot. Ébredj, Belle, enned kell! Isabelle felsóhajtott, és kelletlenül felült. A férfi párnát tett a háta

mögé, és lehúzta a lányról a takarót, hogy láthassa csábos kis mellét, miközben falatozik.

— Igazán meglepő, hogy nem felejtettél el vacsorát hozni — jegyezte meg Belle kihívóan. — Azt hittem, egyéb irányú vágyaid sürgetőbbek. — A tányér felé nyúlt, de a férfi elhúzta előle.

— Amíg nem engedélyezem, csak a kezemből fogyaszthatod el az ennivalódat, Belle! — közölte Guy csendesen. Ismét letette a tányért. Feldarabolta a szarvast, és egy falatkát a lány ajkához emelt.

Belle egy pillanatig azon tanakodott, elküldje-e a pokolba, ahonnan nyilvánvalóan származik, de aztán megjött az esze. Ki tudja, mit tenne vele ez a boszorkány? Szüksége volt táplálékra, és ha ez az egyetlen módja annak, hogy ehessen, ám legyen. Kitátotta a száját, fogaival elvette a húsfalatot, és komótosan megrágta. Guy egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Belle-t eleinte zavarta a férfi figyelő tekintete, de aztán egyszerűen elsiklott felette, nem volt hajlandó elsőként félrenézni. Ez volt az egyetlen mód, hogy dacoljon fogva tartójával. Rájött, hogy a kellemesen zengő, mély hang és a gyengéd érintés csupán képmutatás. Könnyen lehet, hogy a lágy külső kegyetlen, brutális fenevadat takar. Ám amennyiben a kedvére tesz, a kastélyban maradhat, találkozhat Hugh-val, s talán a szeretője bűvköréből is sikerül kiszabadítania.

Guy megetette az ágyban ücsörgő lányt, s azon morfondírozott, mi járhat a fejében. Végül az utolsó morzsa is elfogyott.

-Nyald tisztára az ujjaimat, Belle! - parancsolta, s a lány elé dugta őket.

Belle megragadta először a férfi egyik, majd másik kezét, a szájához emelte, és Guy legnagyobb örömére, szép lassan megszabadította ujjait a szarvas szaftjától és a vajtól. Minden egyes ujjpercet külön-külön a szájába vett, és rózsaszín nyelvecskéjét föl-alá járatva végigcsapkodott rajtuk. Befejezésképpen tisztára nyalta a férfi tenyerét, hogy véglegesen megszabadítsa kezét a vacsora maradványaitól.

- Jól van - dicsérte Guy mosolyogva. Elnegyedelt egy érett körtét, és megetette vele. A gyümölcs édes leve a lány keblére csöppent. Guy odahajolt, hogy lenyalja. Nyelve végigsöpört bőrén a kósza

körtelécseppet kergetve. Mikor elfogyasztották a körtét, Belle ismét megragadta a kezét, és kérés nélkül tisztára mosta nyelvével. Intelligens lány volt, ez tetszett Guynak. Bizonyos volt benne, hogy Belle többre viszi, mint elődjei. Sejtette, hogy nem lesz arrogáns, mint a kis parasztcselédek, akiknek egy idő után a fejükbe szállt a dicsőség, s azt képzelték, Guy d'Bretagne élni sem tud nélkülük. Mihelyt nehezen kezelhetővé és gőgössé váltak, Guy szenvtelenül a legényeinek vetette őket, hadd szórakozzanak ők is egy kicsit, s legényei bizony nem finomkodtak. Egyetlen cél vezérelte őket: minél gyorsabban elhinteni hitvány magvaikat. Ezzel a módszerrel könnyen le lehetett törni a szarvát az elbizakodott vászoncselédnek: a tucatnyi mosdatlan férfi teste alatt hamar megtanulhatta, mihez tartsa magát.

Látta, hogy Belle a tányéron heverő szőlőfürtöt méregeti.

- Kaphatsz két szemet. A többi az enyém - jelentette ki a férfi. Lecsípett két szemet a fürtről, és a lány szájába pottyantotta őket.

- Olyan hosszú időre eltűntél, hogy az alatt réges-rég elfogyaszthattad volna a részedet - feleselt Belle.

- Jobban szeretem a szőlőt a magam módján fogyasztani. Ne légy annyira mohó! - A párnára nyomta a lányt. - Hamar rákaptál a falloszra. Nem fogtad vissza magad. Az előző szeretőd jó munkát végzett veled. Amúgy hány szeretőd volt eddig, szépségem?

- Férjem volt, szeretőm egy sem.

- És mi történt a férjeddel?

- A fivérem megölte - lódította, s még hozzátette: - Nem Lind. A másik, a mostohatestvérem, Richárd, az uraság. Nem vagyok köny-nyűvérű perszóna, uram.

-A könnyűvérű perszónákból hiányzik a szenvedély, belőled azonban cseppet sem. Ami téged illet, nagyon is testhez állónak mondanám, és ez igencsak kedvemre van. Gyere, és szabad akaratodból csókolj meg, Belle! Érezni akarom azt a buja kis szádat, ahogy eltökélten az enyémre tapad!

Isabelle belenézett az ibolyakék szemekbe. Érezte, hogy elszántsága elillan, hiába, nem tudott szembeszállni, a férfi pillantása fogva tartotta. Keze önként simogatni kezdte a férfi arcát. A koromfekete haj még inkább hangsúlyozta a hófehér bőrt.

- Sosem csókoltam olyan férfit, akit nem szerettem - súgta.

- Most sem fogsz, Belle, biztosíthatlak, hogy belém fogsz szeretni! Guy szavaiból olyan magabiztosság áradt, hogy megijedt. Vajon

tényleg bele fog szeretni? Hogy tehetné, mikor ő Hugh-t imádja? De Hugh elfeledte őt, nem ismeri meg! Guy az arany pöttyöcskékkel tarkított zöld szemekbe fúrta tekintetét. Isabelle látta a szemében a benne tomboló szenvedélyt. Hinnie kell, hogy férje iránti szerelme kiszabadíthatja őket! Ha viszont magára haragítja Guy d'Bretagne-t, akkor kiűzik La Citadelle-ből, és reménye szertefoszlana. Meg kell csókolnia, ráadásul úgy, hogy csókja szívéből jöjjön. Ez a férfi túl tapasztalt ahhoz, hogy szerelmi ügyekben lóvá tegyék.

Ajkai puhatolózva megcirógatták a férfi száját. Guy visszafojtott lélegzettel várt, nehogy megtörje a varázst. Keményen küzdött magával, nehogy karjába kapja a lányt. Inkább hagyta, hadd találják meg Belle ajkai a saját ritmusukat. Döbbenten tapasztalta, micsoda boldogság tölti el. Átadta magát az érzésnek.

Guy ajkai selymesen puhák, mégis izmosak voltak. Ajkaik, mintha csak egy láthatatlan jelre, hirtelen szétnyíltak. Belle fürge kis nyelve besiklott a szájába, s körbesimogatta a férfi nyelvét. Guy végül nem bírt tovább uralkodni magán. Ledöntötte Belle-t a párnára, s vadul követelőző ajkai keményen csókolták a lányt, míg az már levegő után kapkodott, és már ájulás környékezte. Guy kissé elhátrált. Ledőlt az ágyra, hogy jobban hozzáférjen a kívánatos testhez.

Belle érezte a férfi perzselő ajkait, amint szenvedélyesen végigcsókolják elefántcsontszínű torkát. A férfi elidőzött egy lüktető ponton, élvezte a sebesen keringő vér áramlását, aztán ajkai lejjebb, a

lány mellkasára vándoroltak, hogy megkóstolják duzzadt mellbimbóit. Belle nem tudta elfojtani a bensőjéből feltörő kéjes nyögést.

Guy szorosan a lányhoz tapadt. Miközben kezével az egyik mellet dédelgette, sötét fejével a másik mellre hajolt, hogy nedves ajkaival megízlelje a felkínálkozó mellbimbót. Nyelve újra és újra körbecsapódott a kiálló kis gombocskán, míg Belle nyüszíteni nem kezdett a fájdalomtól. S ekkor, teljesen váratlanul az éles fogak végigszántották a finom mellbimbót. Belle testén ezernyi tüzes szikra száguldott végig. Guy hirtelen a lányon termett. Belle felkiáltott. Combjai rejtekében megérezte a vágy sajgó rándulását. Teste hídba ívelt.

Guy keze a melleket magukra hagyva a selymes combok közé vándorolt. Szétnyitotta a nedves szeméremajkakat, hogy tévedhetetlen biztonsággal kitapintsa apró kis kéjgyöngyét.

- No csak, Belle! - szidta gyengéden. - Nem vagy te egy kicsit türelmetlen? - Addig simogatta, míg Belle úgy nem érezte, ott helyben belepusztul az édes gyönyörbe, mely egész testében szétáradt. Guy hirtelen megállt, a lány feneke alá tolt egy kemény párnát, s így szólt: - Tárd szét a lábad, Belle! Szélesebbre! Még szélesebbre! így már jó, drágaságom. - Egy pillanatra elnézegette az elé táruló tüneményt. Belle fülig pirult. - Ne szégyenkezz, Belle! - simogatta meg Guy a pironkodó arcot. - Gyönyörű vagy idelenn! - S a lány legnagyobb megdöbbenésére elkezdte lecsipkedni a szőlőszemeket, s ujjaival egyenként a hüvelyébe tuszkolta őket.

Isabelle szeme tányérnyira kerekedett.

- Ezt... nem teheted... nem szabad... - Hangja elakadt, pillantása találkozott a férfiéval, aki tekintetével szótlanul csendre intette őt. Úristen? Mit művel, gondolta rémülten. Olyan gyengéd, olyan törődő, de tetteitől megbotránkozik az ember! Zavarba jött. Nem bántotta, mégis...

Guy d'Bretagne az utolsó szőlőszemet is behelyezte Isabelle hüvelyébe.

- Most pedig meg ne moccanj, drágaságom! Rövidesen kiszabadítom a gyümölcsszemeket a lédús kis csészéből, melybe időlegesen helyeztem őket. Ne zárd össze a lábaid! - dörrent rá keményen, mikor a lány remegő combjai egymáshoz közeledtek. Újabb párnát helyezett a feneke alá, hogy még jobban megemelje testét. Aztán előrehajolt, szétnyitotta a húsos szeméremajkakat, és nyelvével ingerelni kezdte kéjgyöngyét.

- Mon Dieul Mon Dieul - kiáltozta Belle vonagló testtel.

- Maradj veszteg! - rivallt rá újból a férfi, s fejét felemelve éles pillantást lövellt a lány felé. - Meg kell tanulnod felülkerekedni az ösztöneiden, hogy még nagyobb élvezetet lelj a szeretkezésben! - Aztán visszahajolt, hogy újból megízlelhesse.

Nem bírom tovább, gondolta Isabelle rémülten. Mi lesz, ha magára haragítja? Kihajítja a kastélyból! Muszáj elviselnie! Egyszerűen muszáj! Guy hevesen szívogatta. Teste görcsbe rándult, de mozdulatlanságra kényszerítette magát.

- Nagyon ügyes! - dicsérte a férfi. - Sejtettem, drágaságom, hogy képes vagy rá! - Aztán a fejét ismét befészkelte Isabelle combjai közé, s szívni kezdte a szőlőszemeket hüvelyéből. Egyiket a másik után, egyre erősebben szívva. Isabelle érezte, hogy az apró szemek kiugranak belőle, de előtte még levük a héj alól kispriccenve elkeveredik saját nedveivel. Mikor az utolsó szőlőszemet is kicsalogatta a lányból, Guy erőteljes nyelvcsapásokkal körbenyalta hüvelyének környékét, hogy egy csepp nektár se vesszen kárba, aztán egy vonalba húzta magát vele, s kiráncigálta alóla a párnákat. - Hát így szeretem elfogyasztani a szőlőmet! - mosolyogta. - Nehéz lett volna kivitelezni a nagycsarnokban, nemde, Belle drágám? Úgy hiszem, te is élvezted. Édes nektárod bőségesen keveredett a szőlőszemekkel. - Lehajolt, s nyelvét mélyen Belle szájába csúsztatva, megcsókolta a lányt. — Tetszik az íze?

- Nem hittem volna - kezdte Isabelle, de Guy félbeszakította.

- Persze, hogy nem - nevetett. - Ez tiltott gyümölcs a jótét lelkek számára, de itt La Citadelle-ben mi nem vagyunk jótét lelkek. Boszorkányok vagyunk, és bármit megtehetünk. Még azt is, ami másnak eszébe sem jutna.

- Tele vagy ellentmondásokkal, uram! Egyik percben még gyengéd vagy, a másikban már vad és különös.

- S mi minden rejtőzik még bennem! De én is csak férfi vagyok. Eddig nagyon türelmes voltam hozzád, drágaságom, de most ki kell elégítenem az irántad izzó szenvedélyemet! - Megfordította a lányt, s mélyre döfött.

Isabelle meglepetten felsikoltott. Egyáltalán nem számított a behatolásra. Sudár termetéhez Guynak igencsak méretes szerszám jutott, jóval hosszabb és vaskosabb, mint a férjéé. Mihelyt kényelmesen elhelyezkedett a lányban, mozdulatlanná vált. Rámosolygott Isabelle-re. A lány, mintha Guy ki nem mondott utasítását követné, átkarolta a férfi nyakát, és magához húzta. Lábait dereka köré tekerte, hogy még mélyebben érezze lágy testében. A férfi benne lüktetett. Belle-nek eszébe jutott a bőrfallosz. Megborzongott. Guy csupán egy szót súgott a fülébe kimondatlan kérdésére:

- Igen!

Az este folyamán a férfi újra és újra eljuttatta Belle-t a csúcsra. Most nekilátott, hogy ő is elnyerje gyönyörét. Először lassú, méltóságteljes mozdulatokkal mélyen beledöfte férfiasságát, a kihúzással szándékosan késlekedett. Nem telt bele sok idő, mozdulatai hamarosan egyre sebesebbé és keményebbé váltak, mígnem Belle a gyönyörtől sikoltozva vonaglott alatta. Fejét kábán dobálta erre-arra, aztán a szorosan lehunyt szemei alatt sziporkázó tűzijáték kíséretében egyszer csak beteljesült mámora. Hallotta, hogy Guy az orgazmus pillanatában elragadtatottan felkiált. Egy pillanatra rázuhant Belle-re, aztán fejét fölemelve mélyen a szemébe nézett.

- Nekem nő még sosem volt ennyire ínyemre, mint te, Belle! Azt hiszem, el sem engedlek többé - mondta, aztán legurult a lányról, s békés álomba merült.

Tehát sikerült a kedvére tennie. Isabelle-nek nagy kő esett le a szívéről. Guy nem küldi el, s nemsokára kiragadhatja Hugh-t Vivienné d'Bretagne, saját magát pedig Guy bűvöletéből. Egyszerűen meg kell tudnia, mivel tartja Vivienné a férjét a markában. S ha megtudtad, súgta egy hang a fejében, honnan tudod majd, hogy mit tegyél? Egy pillanatra elfogta a kétség, de hamar leküzdötte. Lesz, ami lesz, sikerülni fog. Nem azért jött ilyen messzire, hogy elbukjon a cél előtt. Megmenti Hugh-t, megmenti magát, aztán szépen hazatérnek Langstonba a gyermekükhöz. így lesz, és kész!

Guy d'Bretagne maga is elcsodálkozott, hogy átaludta az éjszakát. Ez még sosem fordult vele elő. Mikor felébredt, ismét átvitte Belle-t a fürdőbe, s kölcsönösen megfürdették egymást. Azután a hálószobában Guy felöltözött, s már épp távozni készült, mikor Belle nekiszegezte a kérdést:

- Hol van a ruhám, uram?

- Utasítottam a cselédet, hogy égesse el, kincsem. Egyébként sincs szükséged ruhára, Belle.

- Hogyhogy?

- Hát úgy, hogy egy darabig a lakosztályomban kell maradnod. Egyedül magamnak akarlak. Most hadd menjek reggelizni. Utána hozok neked is valami harapnivalót. - Ezzel távozott, Belle pedig nem követhette.

Hogyan jusson Hugh közelébe, ha nem hagyhatja el a lakosztályt? Elszorult a szíve. Mikor sikerült túltennie magát első csalódásán, eszébe jutott, hogy Guy csak rövid időre zárja be. Nem akarja örökre lakat alatt tartani. Most ő az új játékszere, egyszerűen nincs kedve másokkal osztozkodni rajta. Felnőtt férfi volt, de mint a legtöbb férfi, egyben gyermek is. Isabelle a szétdúlt ágyhoz ment, eligazgatta az ágyneműt, és visszamászott. Aludni fog. Guy d'Bretagne fáradhatatlan, fantáziadús szerető. Minden erejére szüksége lesz ahhoz, hogy lépést tartson vele.

Vivienné d'Bretagne egyedül üldögélt kastélya nagycsarnokában, mikor fivére belépett.

- Azt hittem, délig alszol - gúnyolódott. - Jót játszottál az éjjel ? Guy letelepedett az asztalhoz, és bort töltött a kupájába.

- Kimondhatatlanul élvezetes éjszakában volt részem,petitésoeur, s utána úgy aludtam, mint a bunda. Rettenthetetlen lány, ráadásul szenvedélyes is. - Intett a cselédnek, aki tejfölös-kapros tojásrántottát szedett a tányérjára.

- Tehát megtartod? Guy bólintott.

- Semmi kétség, őrá vártunk, Vivi! O is és Hugh is tökéletesen megfelelnek a célunkhoz. Kora nyáron nekiláthatunk, de addig maradéktalanul kiélvezem. - Éhesen kanalazta a tojást, majd tüzes vörösborral öblítette le.

Nővére letépett egy darab kenyeret, megvajazta, s átnyújtotta Guynak.

— Meséld el, mit csináltál vele! Ellenkezett?

A férfi jót kacagott nővére telhetetlen kíváncsiságán.

— Finoman kezdtem neki, Vivi, nem szerettem volna már a kezdeteknél elriasztani. - És részletesen elmesélte nővérének az este történteket.

— És nem tiltakozott a szőlő ellen? Csodás! Látom már, miért gondolod, hogy ő a mi emberünk.

— Jövő nyárra beidomítom, hogy feltétel nélkül azt tegye, amit várok tőle. Ételt csak a kezemből ehet. Először azt hittem, dacolni fog, de nem tette. Láttam rajta, ahogy tusakodik magában, de végül győzött a józan esze. Kimondhatatlanul elégedett vagyok Belle-el, ma petité soeur.

— Örülök, Guy, mert attól tartok, nélküle elvesznénk. Hogy Mer-lin hitvesének, Viviennek leszármazottjai ide jussanak! Átok Jean d'Bretagne-ra, amiért olyan önző és esztelen volt! Őmiatta kárhoztattunk erre a sorsra, Guy!

Guy d'Bretagne bólintott, aztán vigasztalóan megpaskolta nővére kezét. Családjuk a nagy Merlin hitvesére vezette vissza családfáját, aki maga is boszorkány volt, egyenrangú partnere a nagy Merlinnek. Az elejétől fogva átkozta őket a nép, de nem bánták. Családjukban mindegyik generáció egy fiú- és egy lánygyermeknek adott életet, akik a szüleik által megfelelőnek talált időpontban együtt háltak, és világra hozták a következő fiú- és lánygyermeket. Merlin hitvesének, Vivienne-nek leszármazottai nem vegyítették vérüket senki ember fiával, s titkukat megtartották maguknak.

Aztán, úgy kétszáz év múltán, a családot egy példátlanul kegyetlen fiúgyermekkel, Jean d'Bretagne-nyal verte meg az Isten. Jean meggyalázta s meggyilkolta a szomszéd birtok gazdájának, egy megözvegyült nemesasszonynak az egyetlen leányát, s ráadásként megbecs-telenítette törékeny áldozatának anyját is. Az asszonynak még maradt annyi ereje, hogy elátkozza a d'Bretagne családot. Attól kezdve a család férfi tagjai képtelenek voltak az utódnemzésre. Bujaságukra nem terjedt ki az átok, de a család többé nem volt képes segítség nélkül újabb nemzedékeket produkálni. Az asszony a női ágat is elátkozta, mivel életet adtak egy ilyen pokolfajzatnak, mint Jean d'Bretagne. A jövőben tehát a női ág is terméketlenné válik, ami idővel a d'Bretagne család kihalásához vezet akképpen, ahogy a zsenge lány is idő előtt halálát lelte Jean d'Bretagne gyilkos karmai között.

Jean d'Bretagne csak nevetett az átkon. Boszorkánycsaládba született, nem hitte, hogy egy egyszerű halandó elátkozhatja. Jean azonban hiába volt telhetetlen az ágyban, nem sikerült nővérét teherbe ejtenie. Végül koros szüleiknek be kellett látniuk, hogy az átkot feloldó varázslataik és ráolvasásaik fabatkát sem érnek, ezért úgy döntöttek, lányukat csak egy kívülálló termékenyítheti meg. A szeretőnek használt férfi persze azonnal meghal, mihelyt a két gyermek megfogant. Ennek megfelelően a d'Bretagne lányok szeretőt fogadtak, hogy családjuk fennmaradjon. Ez az oka, hogy a birtok nem a fiúgyermekekre, hanem a lányokra szállt. A testvérek pedig megtanulták, hogyan működjenek közre, hogy családjuk fennmaradását biztosítsák.

Ez a generáció azonban már erre sem volt képes. Hiába volt Vivienne-nek tizennégy éves kora óta több tucat szeretője, itt állt huszonöt évesen, s még mindig nem sikerült teherbe esnie. Egyik szeretője sem tudta gyermekkel megajándékozni. Végül kénytelenek voltak szembesülni a ténnyel, hogy az átok másik fele is hatni kezd. Mégsem voltak hajlandók elfogadni, hogy családjuk a kihalás szélén táncol. Lesz gyerekük, még ha nem is saját vérük! Majd azzá teszik! Es ez az új gyermek majd megtöri a családot évszázadok óta sújtó átkot! Következő nyáron szeretőik majd közösülnek, s a

megfoganó gyermek az övék lesz! Vivienné szerette Hugh Fauconier-t, s a gyermekét is szeretni fogja. Ami a lányt, Belle-t illeti, sorsa az áhított gyermekek megszülését követően egyes-egyedül Guy d'Bretagne kezében lesz.

Guy befejezte vacsoráját, felemelkedett, s megrakott egy tányért Belle-nek mindenféle finomsággal.

- Már biztos kopog a szeme az éhségtől — magyarázta mosolyogva, aztán magára hagyta Vivienne-t a gondolataival.

- Ki az ágyból, te álomszuszék! — pirongatta Belle-t, mikor belépett a szobájába. - Igazi lakomát hoztam neked! Kenyér, tojás, méz, minden, mi szem-szájnak ingere. Még a sajtra is gondoltam! Sőt egy almát is kapsz, ha jó leszel!

- Nincs szőlő? - ugratta Belle a férfit, aki jót kacagott a lány tréfáján.

— Az most nincs. Ma más mulatságban lesz részünk, szépségem, de először egyél! — Guy az asztalra tette a tálcát, és segített Béliének felülni az ágyban. Kanalat ragadott, és a lányba diktálta a tojást.

— Hmmm — mormogta Belle elragadtatottan, s hegyes kis nyelvével elkapta a szája sarkában leguruló, remegő tojáscseppet. Gyorsan végzett a reggelivel. — Szomjas vagyok — közölte, mivel Guy az étkezés során egyszer sem kínálta itallal.

A férfi felemelkedett, átvágott a szobán, egy kupába rubinvörös bort töltött, majd visszatért, s a lány mellé telepedett.

— Akkor megitatlak borral. Minden egyes kortyot az én számból kapsz, de nem nyelheted le, míg azt nem mondom! — Beleszürcsölt a borba, aztán magához húzta a lány fejét, és a szájába engedte az italt. — Ne nyeld le! - figyelmeztette. - Azt hiszem, elbírsz még egy kortyot. — Ismét a kupa után nyúlt.

Isabelle minden erejét megfeszítve küzdött, nehogy lecsússzon torkán az édes nedű. Étkezés után rettentő szomjúság tört rá. A férfi ajkai ismét szájára tapadtak. Ujabb adag bort kapott, de Guy megint rászólt, nehogy lenyelje. Aztán a férfi hátradőlt, és játszani kezdett a melleivel. Belle érezte, hogy a bor egy része szépen csörgedezni kezd le a torkán, de nem nyelt. Guy hirtelen összepréselte a keblét, aztán ujját a boros kupába mártva körberajzolta mellbimbóit, és lassan lenyaldosta róla. Belle fuldokolni kezdett.

— Lenyelheted! Ahhoz képest, hogy ez az első alkalom, ragyogó teljesítményt nyújtottál. Minden porcikád tiltakozik az engedelmesség ellen, mégis azt teszed, amit mondok. Miért?

— Úri neveltetésben volt részem. Hálás vagyok ugyan a féltestvéremnek, Lindnek azért, hogy a védőszárnyai alá vett, nem nagyon élveztem az élet durva oldalát. Itt a kastélyban, uram, sokkal kellemesebb. Atyám törvénytelen gyermekeként belekóstolhattam a jó életbe, de ismerem az élet árnyoldalait is. Hát okolhatsz azért, hogy jobban szeretem a könnyebb sorsot?

— Nem — Guyt meghatotta a lány őszinte érvelése.

— A szeretőd leszek, uram? — faggatta tovább a férfit. Csodálkozva tapasztalta, milyen könnyen megy a füllentés.

Guyt meglepte a kérdés.

— Szeretnél az lenni, Belle?

— Azt hiszem, igen, uram.

Guy ibolyakék szemébe melegség költözött.

- A sors akarta, hogy az enyém légy, Belle! Egész életemben rád vártam! — Lágyan megcsókolta, aztán folytatta: — Nem leszek mindig gyengéd, drágaságom! Ha kihozol a sodromból, elnáspángollak. Emeltek-e már rád kezet, Belle?

- Nem, uram — felelte Belle hevesen kalimpáló szívvel.

- Nem szívesen tenném tönkre a finom bőröd — vigasztalta a férfi. Aztán felállt, s felsegítette a lányt. — Gyere! Megmutatom! Ne félj! Neked nem kell azokhoz a szerencsétlenekhez hasonlítanod,

akiket engedetlenségükért felfüggesztünk a csarnokban. — Felhúzta Belle-t az ágyról, a falfülkében álló padra nyomta, és ez alkalommal arccal lefelé bilincselte hozzá.

- Uram, félek!

- Nem kell félned — nyugtatta Guy, s egy párnát tolt hasa alá, hogy a csípője megemelkedjen. — Még az egyházatok is engedélyezi, hogy leckéztetés gyanánt olykor-olykor megkóstoltassák a nővel az ostort. Ha most hatot suhintok a bőrszíjammal, megérted, mit jelent. Nem hinném, hogy egy ilyen intelligens lánynál, mint te, még egyszer alkalmaznom kéne. Jobb, ha most próbáljuk ki, mint ha arra várunk, hogy magadra haragíts, mert ha feldühítesz, akár huszonnégy ütést is mérhetek rád!

Beszéd közben fel-alá járkált a fülke körül, de Belle nem láthatta, mivel foglalatoskodik. Végül odament, s megállt a lány fejénél. Kezében egy több hüvelyk széles bőrkorbácsot tartott, mely keskeny csíkokban végződött, s a csíkok végén jó néhány csomó.

- Ha úgy istenigazából magadra haragítanál, ezt a bőrkorbácsot használnám, de most csupán azt kívánom megmutatni, hogy módomban áll megbüntetni téged, ezért csak a mogyorófa pálcát ismered meg. Bátor lány vagy, nem szeretném hallani a sikoltozásod! Hat csapás az semmiség. Ha viszont a félelem legkisebb jelét is látom rajtad, minden sikoltásod után még egyet ütök rád! Értesz engem, Belle?

- Igen, uram — súgta a lány.

- Remek! — felelte Guy, s elhúzódott a lány mellől.

Belle érezte, hogy a férfi keze finoman végigsimít a fenekén.

- Olyan a hátsód, mint egy kívánatos, érett körte — jegyezte meg Guy, aztán lesújtott pálcájával a fehér bőrre. Isabelle lenyelte tiltakozását. A második és harmadik ütés keményebb volt, a negyediknél már sajgott a feneke.

— Csak így tovább! — dicsérte a férfi, s az ötödik suhintás gyengédebben csattant a kiszolgáltatott domborulaton. - És ez a hatodik. — Az utolsó ütés volt a legfájdalmasabb, hogy biztosan bevésődjön az agyába.

— No, kis drágám, ugye nem is volt olyan rossz? Nagyon bátran viselkedtél. Ha igazi büntetésben lett volna részed, torkod szakadtából sikoltozhattál volna, de ez most nem az volt. - Kioldotta a béklyókat, átcipelte Belle-t az ágyra, és a hasára fektette. Csípője alá ismét párnát gyömöszölt.

Belle hallgatagon hevert, könnyei csendben peregtek le arcán. Aztán váratlanul combjai között érezte a férfi kutakodó hímtagját. Ám még mielőtt tiltakozásra nyithatta volna száját, Guy már benne is volt, kezével szorosan megragadta a derekát, és tövig behatolt az égő fenékgerezdek közé.

— Egyszerűen túl kívánatos vagy — mormogta a lány fülébe. -Nagyon finom a piros kis popsidból áradó meleg, Belle! Lehet, hogy többször is el kéne náspángolnom téged, csak a móka kedvéért. — Serényen döngetni kezdte. - Olyan érett és édes vagy, mint egy barack, kis drágám!

Isabelle döbbenten figyelte, hogy csalfa teste lelkesen reagál a férfi sötét szenvedélyére.

— Ne! - kiáltott kétségbeesetten, hogy megálljt parancsoljon neki. — Ne! — Guy azonban meglepte, és már nem volt visszaút a benne gyűlő hévnek. Ez alkalommal együtt érték el a csúcsot.

Utána Guy nyugtató kenetet masszírozott sérült hátsójára.

— Sosem leszel engedetlen, ugye, Belle? - ringatta a lányt a keblére szorítva. - Nem, ahhoz te túl értelmes vagy, tanultál ebből a kis esetből, ugye, szépségem? >

— Igen, uram, de gyűlöllek érte!

Guy jót nevetett rajta. Felborzolta a lány rövidre nyírt haját, s így felelt:

— Dehogy gyűlölsz! — Aztán pontot téve a téma végére, másra terelte a beszélgetést: — Most már tényleg adnom kell valamit a hajadra, hogy gyorsabban nőjön! A csodás kis kebleidet leszámítva, még mindig úgy festesz, mint egy fiú.

T7Ü

Isabelle meghökkent a témaváltáson, de hát nem is a férfi feneke sajgott a rámért csapásoktól. Ezek után bármit megtesz, hogy elkerülje az ütlegelést. Aztán meg, hogy úgy hágja meg, mint csődör a kancát, s hogy a neki osztott fájdalom izgassa fel, ez rémes, szörnyülködött Belle. Beleborzongott. A férfi még szorosabban magához ölelte.

- Lazíts már végre, Belle!

Igen, gondolta savanyúan a lány, neki vége, de az ő számára még csak most kezdődik igazán! Gondolatban ismét magát korholta, hogy lehetett ilyen ostoba, hogy La Citadelle-be jöjjön. Hogy is fordulhatott meg a fejében, hogy megmentheti Hugh-t? De hát nem sejthette, hogy átlátnak a szitán, jobban mondva az álcán. Heteken át sikerült mindenkit megtévesztenie, de persze egyikük sem volt boszorkány. Isabelle nem számított arra, hogy a boszorkányok az ember veséjébe látnak. Bár Blanche de Manneville előre szólt neki, hogy a d'Bretagne-ok boszorkányok, nem hitte volna, hogy egy olyan kis ember, mint egy solymász, felkeltheti az érdeklődésüket. Ezért a tévedésért bizony drága árat kell fizetnie. Guy d'Bretagne, úgy tűnik, máris rájött a titkára. Most aztán csücsülhet börtönében, bűvölete szorosan szőtt hálójában, hogy tovább játssza ezt a veszélyes játékot.

Ahogy teltek-múltak a napok, egyre erősebben hitte, hogy megbabonázták. Fogva tartója nap mint nap kikeverte ízletes italát, hol ilyen gyógynövényt, hol olyan színes port vagy szárított virágszirmot adagolva hozzá, hogy aztán párját ritkító, drágakövekkel kirakott arany- és ezüsttálkákban tálalja. Guynak eleinte hízelegnie kellett, hogy elfogyassza, de az utóbbi időben akaratereje meggyengült, és örömmel hajtotta fel a felkínált elegyet. Neki azonban, szegény Hugh-val ellentétben, megmaradt az emlékezete.

Guy varázskencéi tovább erősítették a férfi hatalmát. Miután megfürdette, Guy bőséges adagokban masszírozta testébe a selymes, illatos krémeket. Egy porcikája sem maradhatott ki. Némelyik arra szolgált, hogy bőre puha legyen, és ruganyos, mások arra voltak hivatottak, hogy izgalomba hozzák. Egy alkalommal Guy kikötözte szobája falára. Világos korallpiros krémet ragadott, és nemi szerveinek különös figyelmet szentelve belemasszírozta bőrébe. Teste pillanatokon belül vágytól vonaglott. Guy szórakozottan figyelte, amint a lány szenvedélye feltüzelte testét, és kielégületlenül tekergett a láncon, s jót kacagott, mikor Belle átkokat szórt fejére.

— Gyűlöllek! — sikoltozta, míg be nem rekedt.

Guy d'Bretagne végül szabadon engedte, s ráparancsolt, hogy elégítse ki. Belle hiába akart ellenszegülni, a sötét ibolyakék tekintet rákényszerítette akaratát. Tehát tette, amit tennie kellett, de közben elátkozta önmagát, amiért nem bír ellenállni az erős, buja varázslatnak.

Mivel az eset után Belle hisztériás rohamot kapott, Guy kezét sejtelmesen a lány szemei előtt mozgatva mély álomba ringatta. Csak órák múlva ébredt, teste sajgott, s még mindig kimerült volt. Mindazonáltal örömmel fogadta az etetést, s ugyanolyan örömmel szeretkezett a férfival az este folyamán. Igen, megbűvölték, akárcsak Hugh-t, különben már rég végzett volna Guy d'Bretagne-nyal.

Ura s parancsolója felettébb elégedett volt viselkedésével. Egyik nap Guy kézen fogta, s elvezette egy kis szobába, ahol krémek és egyéb varázsszereit keverte ki.

— Megtanítom neked, hogyan kell szerelmi bájitalt készíteni. Értelmes leányzó vagy, és ha eljönne az az idő, mikor már nem lelem örömöm benned, bár nem valószínű, hogy ez valaha is bekövetkezik, ezzel a tudással megkeresheted a kosztod-kvártélyod árát, Belle szépségem. Az enyém vagy! — Ujjai közé kapta a lány állát. — Nem igaz, Belle? — A lány lelkének rejtett zugába nézett.

— A tiéd vagyok - válaszolta Belle megadóan.

— Megtanítalak olyan bájitalt készíteni, amelytől a vágy elepeszti a testet. Először is felforralunk egy kis vizet. Figyeld minden mozdulatom, legközelebb te csinálhatod! — Vizet mert a vödörből egy kis fekete üstbe, a kannát a kampóra akasztotta, és a szobácska sarkában álló kis kandallóban lobogó tűz fölé helyezte.

Ebbe a helyiségbe a nagy vörhenyes macskán, Saffronon kívül senkinek sem volt bejárása, hacsak nem Guy d'Bretagne invitálta.

— Saffron a kastély királya - mesélte Guy. — Több cicát nemzett, mint bármely macska a világon. Gyanítom, hogy felnyalja a padlóra loccsant bájitalt.

Egy tiszta, elnyűtt faasztalhoz cipelte Belle-t, és a kezébe nyomott egy mozsarat. Törd meg ezt a mandulát! - Egy kis tálka mandulát nyomott a kezébe, aztán elfordult, s a maga dolgával kezdett foglalatoskodni. Belle tágra nyílt szemmel leste minden mozdulatát. Guy leemelt két üveget az egyik polcról. Az egyikből sűrű, sötét, aranyló

non

főzetet mert egy keskeny szájú kancsóba. Visszazárta a fedelét, és a helyére tette, aztán kinyitotta a másik palackot. Belle nem látta, mi van benne, de a férfi kétcsipetnyit szórt tartalmából a kancsóba.

— Kész van már a mandula?

- Igen.

- Add ide! — A porrá zúzott mandulát is a kancsóba zúdította, majd alaposan elkeverte a másik két hozzávalóval. Mikor felforrt, elkezdte a kancsóba merni a gyöngyöző vizet, míg tele nem lett. Aztán előkapott a szekrényből két kecses knstálykupát, és az egyiket a lány kezébe nyomta. — Idd ki gyorsan! — utasította, s felhajtotta a maga adagját.

Belle belehörpölt. Édes volt, de volt valami kesernyés utóíze, melyet nem tudott hova tenni, bár ismerős volt. Az ital keresztüláramlott erein. Hirtelen csiklandozó érzésre lett figyelmes, mely nemi szervei köré összpontosult. Idegesen fészkelődött. Guy szétnyitotta köpönyegét. Isabelle-nek elakadt a lélegzete, mikor megpillantotta az ágaskodó szerszámot. Guy szótlanul felemelte a lányt, és ficánkoló hímtagjára húzta. Belle a férfi derekára kulcsolta lábait, úgy csimpaszkodott rá, ahogy az feltette az asztalra, melyen az imént még mandulát tört. Guy farka hosszú, kimért lökéseivel döngetni kezdte a lányt, egyre sebesebben, egészen a gyors kielégülésig.

Mikor letette Belle-t, megjegyezte:

— Nem olyan erős, mint amilyennek lennie kellene. — Kezével az edény felett legyezve, ráolvasott a kancsóban csillámló maradék bájitalra. Belle egy kukkot sem értett a varázslatból. — Na, ennek már jónak kell lennie. A maradékot Vivinek és Hugh-nak adjuk. Lássuk, mit gondolnak róla, jó, Belle?

Belle bólintott.

— Mi van a bájitalban, uram? Mármint a mandulán és a forró vízen kívül ?

- Legközelebb elárulom. Egyelőre nem kell tudnod. Majd meglátod, ha már magad készítheted el. Élvezted a hatását, kis drágám? Sokkal jobban szeretek neked örömet szerezni, mint fájdalmat okozni. Vivi azonban szereti a fájdalmat. Elképesztő, mennyire felfokozza a vágyait. Hugh azt meséli, hogy gyakorta megkorbácsolja, és az ütlegelés mindig féktelen szeretkezésbe torkollik. — Guy megcirógatta Belle haját, mely napról napra dúsabb és hosszabb lett. —

no i

Neked nem nagyon volt ínyedre a mogyorófa pálca, ugye, szépségem? Egyáltalán nem volt ínyedre.

— Nem, uram, egyáltalán nem.

Visszagondolva a verésre, Belle már-már örült, hogy aznap reggel Guy megkóstoltatta vele a pálcát. A vesszőzés emléke ugyanis állandóan figyelmeztette, milyen veszélyes ez a férfi, és mennyire ki van szolgáltatva jóindulatának. Csak hajszálon függött az élete. Nem segíthet Hugh-n, míg el nem nyeri Guy maradéktalan bizalmát és esetleg szerelmét, és ki nem jut lakosztályából. Mindazonáltal tartott Guy d'Bretagne-tól, a bűverejétől és kínokkal fűszerezett szerelmi játékaitól. Hogy képes-e Guy a szerelemre, arról Isabelle-nek sejtelme sem volt.

Egy nap, mielőtt magára hagyta Isabelle-t, aranyozott bőrszíjat kötött a csípőjére. A szíj elején egy bőrcsík lógott alá, melyre egy apró, hüvelykujj alakú fallosz volt erősítve. Guy a lány szemérem-

ajkai közé húzta a bőrcsíkot, és a bőrborítású, édesvízi igazgyöngy berakású falloszt a hüvelyébe helyezte.

Aztán az ölébe húzta a lányt, és játszadozni kezdett a mellével. Isabelle hamarosan a férfi térdének dörzsölte magát, mire a fallosz még jobban belényomódott, s vad gerjedelemre lobbantotta. Guy a lány meghökkent pillantását látva gonosz kacajra fakadt.

— Csak hogy ne feledkezz el a kötelességedről, amíg rám várakozol!

— Unom, hogy naphosszat csak ölbe tett kézzel ülök itt, és rád várok — közölte Belle merészen. — Tudok olvasni. — Mozdulatlanul ült, nehogy megint elhatalmasodjon rajta a kéjes kín.

— Milyen nyelven? — Guyt lenyűgözte a hír.

— Angolul és franciául.

— Utánanézek, milyen kéziratainк vannak, amivel elszórakoztathatnád magad — ígérte a férfi.

Állta a szavát, így Isabelle kedvére olvasgathatott, mikor egyedül maradt, de így is unalmas volt reggeltől estig meztelenül heverészni, arra várva, hogy Guy d'Bretagne előkerüljön.

Teltek-múltak a hetek. Guy egy szép nap egy gyönyörű ruhával és szoknyával a kezében állított be.

— Ma este velünk vacsorázol a nagycsarnokban - közölte.

— De hát nem hoztál fehérneműt!

— Nem lesz rá szükséged. Kibéleltettem a tunikát nyúlprémmel, hogy ne fázz. Hát nem örülsz, hogy csatlakozhatsz hozzánk?

— De igen — felelte Belle, s édes csókot nyomott a férfi szájára. — Élvezem ugyan a magam társaságát, uram, de felüdülés lesz másokkal is találkozni.

Meseszép tunika volt. Rézszálakkal átszőtt, arany csillogású ékkövekkel kirakott rézszínű selyemből készült. Még Henrik király udvarában sem látott ilyen gazdagon díszített ruhaköltményt. Az állógalléron és a mandzsettán szintén ékkövek díszelegtek. Miután Guy megfürdette és felöltöztette Isabelle-t, felkapta a hajkefét, és selymesre kefélte immár vállig érő gyönyörű haját.

Belle hajának kefélése az egyik legérzékibb foglalatosság, amit csak el tudok képzelni, morfondírozott Guy, miközben a kefe végigsiklott a dús, aranyló vörös hajtömegen. Befejezés gyanánt csillámport szórt a hajkoronára.

— Olyan istenien nézel ki, hogy szinte fáj a szívem, amiért meg kell osztoznom rajtad másokkal. Remélem, nem bánom meg később, hogy biztosítom számodra ezt a kis szabadságot, Belle. Na mindegy. Itt az ideje, hogy találkozz a nővéremmel.

— Már láttam a nagycsarnokban. Szemkáprázató nővéred van, uram. Bárcsak látnám, hogy nézek ki — sóhajtott Belle.

Hugh jót mulatott a lány hiúságán.

— Gyere! — mondta, s kézen fogva a fal mellett álló szekrényhez vezette. Kitárta az ajtaját, s odabentről a világ legtisztább, hatalmas, ovális tükre nézett vissza. — Voilá, Belle! Tetszik, amit benne látsz?

— Ez én lennék? - Belle döbbenten állt a visszabámuló nő előtt. — Tényleg én lennék? Miből készült ez a tükör? Az biztos, hogy nem ezüstből. Varázslat, uram? — Lenyűgözte a látvány. Ide-oda forgott, tette-vette magát. A visszabámuló nő és Langstoni Isabelle között alig lehetett felfedezni némi hasonlóságot. Ez a nő elragadó, érzéki, izgató teremtés volt. Lehet, hogy ez is varázslat?

— Ez a tükör valóban egyfajta varázslat, Belle, de jelentősége abban áll, hogy mindig az igazat mutatja. Tehát amit látsz, az pontosan te vagy. Elégedett vagy a látvánnyal? — Guy Belle mögé lépett, s a lány megpillanthatta helyes arcát a tükörben.

Isabelle bólintott.

-I O 1

— Akkor gyere! - szólt a férfi, becsukta a szekrényajtót, s kihúzta Belle-t a szobából.

Ahogy lefelé lépdeltek a szűk lépcsőkön, Isabelle-t elfogta a félelem, bár a kezét fogó nagy, meleg tenyér nyújtott némi vigaszt. Jó, hogy ma este látja Hugh-t, mert lassanként gyengéd érzelmeket kezdett táplálni Guy d'Bretagne iránt, pedig tudta, hogy nem lenne szabad, még akkor sem, ha ezek az érzések a férfi varázserejének tudhatók be. Szembe kell szállnia a varázserejével! Csupán egy okból Guy szeretője: hogy kiszabadítsa Hugh Fauconier-t, a férjét, és hazatérhessenek együtt gyermekükhöz Angliába.

- Emeld magasba a fejed, Belle! - parancsolt rá Guy, amint beléptek a szolgáktól és fegyveresektől nyüzsgő nagycsarnokba.

Isabelle maga elé nézett. És ott volt Hugh! Az ő Hugh-ja! Szeme rászegeződött hosszúkás, egyszerű arcára és sasorrára. Szinte érezte ajkain a csókját. Gondolatban nagyot sóhajtott. Tetszett neki, hogy férje bőrcsíkkal hátrakötve viselte hosszú, sötétszőke haját. Különös, primitív külsőt kölcsönzött neki, amit Belle furcsán vonzónak talált. Annyira elütött a normannok rövidre nyírt hajviseletétől. Ahogy felléptek az asztalhoz, Guy megszorította a kezét.

— Nővérkém, ez itt Belle.

Vivienné d'Bretagne egyenesen Belle-re nézett. Isabelle elképedve látta, mennyire hasonlít fivérére. Vastag, sötét szemöldökükkel és mandulavágású ibolyakék szemükkel akár ikrek is lehetnének, gondolta. Vivienne-nek vállára omló dús, sötét haja volt, szív alakú arcának vonásai tökéletesek voltak. Míg távolról meseszépnek, közelről egyszerűen káprázatosnak tűnt. Belle eltűnődött, hogyan szerzi vissza férjét egy ilyen álomszép nőtől. Szerelemmel! Emlékeztetnie kellett magát, hogy az igaz szerelem mindent legyőz. Mindent!

- Nagyon szép vagy - üdvözölte Vivienné d'Bretagne, némileg helytelenítve a dolgot. Sosem kellett még a saját kastélyában hasonló szépséggel osztoznia asztalán. Guy kis ágyasai általában csinosak voltak, de semmi több.

- Te is nagyon szép vagy — felelte Isabelle merészen. Vivienne-nek leesett az álla egy pillanatra, de aztán elütötte zavarát:

— Fivérem említette, hogy vakmerő vagy, s látom, igazat mondott. — Szeretőjéhez fordult. - Hugh, mon amour, gyere, ismerd meg Guy ágyasát! Az ember nem is hinné, hogy az anyja csupán együgyű parasztasszony volt.

Isabelle pillantása Hugh-ra röppent. Férje közömbösen méregette. Azok a szemek, melyekből egykoron, valahányszor csak rá pillantottak, szerelem és odaadás sütött, most hidegen vizslatták. Nem mosolygott.

- Elég csinos, Vivi, de az én ízlésemnek jobban megfelelnek az éjfekete hajzatú bretagne-i leányzók! - Elfordult, s egy csókot nyomott szeretője ajkaira.

- Gyere, Belle, foglalj helyet! - invitálta Guy, s a lány alá tolta a széket. Isabelle hallotta Guy hangját, s engedelmesen követte az utasításokat, de teste görcsösen összerándult a csalódástól. Ez a férfi, aki Hugh Fauconier-nek hívja magát, valóban úgy néz ki, mint Hugh Fauconier. Még a hangja is ott visszhangzott a nyers beszédében, de ez a férfi mégsem az ő Hugh-ja. Hát sosem szerzi már vissza? Ami az elején ártatlan kis kalandnak tűnt, félelmetes rémálommá változott.

A menü telis-tele volt olyan fogásokkal, melyeket afrodiziá-kumként ismertek: a La Citadelle alatt morajló tengerből kifogott, kagylójában tálalt, hideg, nyers osztriga; hagyma-, póré- és gyömbérágyon tálalt nyúlpörkölt és nyárson sült fürj; hosszú, világoszöld spárgaszárak; salátának párolt Brassica eruca, mely valójában vágykeltő káposztafajta. Aranytányérokból ettek, és rózsaszín kvarc-kristályokkal kirakott kupából ittak, mégpedig vágyfokozó enciángyökérrel elkevert bort. Minden, amit Isabelle-nek felszolgáltak, fenséges volt, Isabelle-nek mégsem volt nagy gusztusa a Guy elegáns ujjai közt felkínált apró falatkákhoz. A férfi aggódva a füléhez hajolt:

- Jól vagy, Belle?

Isabelle azonnal észbe kapott. Nem tudhatják meg, ki ő, és miért jött La Citadelle-be. A férfira mosolygott.

- Azt hiszem, túlságosan le vagyok nyűgözve. Hozzászoktam ahhoz, hogy a szobádban élem az életem. Esetleg kaphatnék egy korty bort, hogy megjöjjön az étvágyam? És talán egy kis fürjet, meg néhány szemet abból a gusztusos szőlőből?

Guy Belle ajkaihoz emelte a kupát, s hagyta, hadd kortyoljon kedvére. A bortól, úgy látszott, megjön a lány életkedve. Megetette az áhított fürjjel, s jót mosolygott, mikor hegyes kis nyelvével tisztára nyalta ujjait.

-Kérsz egy kis sajtot és kenyeret? - kínálgatta, s a lány evett. Aztán szemenként elfogyasztotta kezéből a szőlőt, s miután Belle lenyalta ujjairól az édes szőlőlét, kiválasztott egy másik fürtöt, s pajzánul félretette. - Ez jó lesz későbbre - nevetett. Egy kis időre úgy tűnt, mintha Guy szobájának falai közt ismét saját, elzárt világukban lennének, s Belle-nek nem kellene szembenéznie a férjével történt szörnyűséggel.

Isabelle megpillantotta a terem végében a két, kecskelábú asztalnál ülő solymászt, és feléjük bólintott. Alain szemvillantásával jelezte, hogy észrevette. Belle elmorfondírozott azon, vajon ellátogathat-e a madárházba, hogy találkozhasson Couperrel. Tudta, hogy a madárház Hugh kedvéért tele volt vadászmadarakkal. Ha beszélhetne Alainnel, talán megtudhatná, mikor szokott Hugh a madaraival foglalkozni. Talán megtörhetné Vivienné d'Bretagne varázsát, ha ismerős terepen találkozna Hugh-val. Persze ehhez időre lesz szükség, több időre, mint valaha is képzelte. S még ha segíthetne is Hugh-n, hogy szabadul ki Guy d'Bretagne hálójából?

Guy újabban rövidebb sétákra vitte. Kedvenc útvonala a kastély alá vezető, sziklaormokon áthaladó, keskeny ösvény volt. Általában szürke, ködös idő volt, de egy kora téli reggelen kisütött a nap, és Belle látni vélte a tenger túloldalán sötétlő partvonalat.

- Mi az a hely? - tudakolta.

- Anglia - mondta Guy d'Bretagne, és a le-lecsapó sirályokat nézegetve folytatták sétájukat a kagylós tengerparton. Orrukban érezték a tenger szúrós, sós illatát, s a friss, csípős levegőt. A mélykék víz csillámlott a napfényben. - Hiányzik Anglia?

- Semmi sincs, amit onnan hiányolhatnék - hazudta Belle. — Melletted sokkal szebb az életem, uram.

Guy megtorpant, és lepillantott a lányra.

- Egyszer azt mondtam, hogy szeretni fogsz, Belle, de úgy veszem észre, én lettem szerelmes beléd. Veszélyes dolog a szerelem egy olyan embernek, mint én. A szerelem gyengeség, sérülékennyé tesz. Egyáltalán, számítok én neked valamit is ? - Sötét ibolyakék szemével a lány lelkének mélyére nézett.

- Ugy hiszem - felelte a lány, majd megsimogatta a helyes arcot. -Sose tárd ki a szívedet, uram! Csak bajt hoz rád!

- Ha nem számítanék, nem figyelmeztetnél, Belle - mosolygott a férfi.

Tovább sétáltak, s Belle szívébe bűntudat lopódzott, amiért így lóvá teszi Guyt, de hát a nővére ellopta tőle a férjét, és kitörölte Hugh emlékeit! Ha mindez nem történik, Langstoni Isabelle ide sem dugja az orrát, és akkor Guy d'Bretagne sem lesz belé szerelmes.

Eljött a téli napéjegyenlőség, s La Citadelle-ben nagy lakomát csaptak a megünneplésére. A kastélydombon és a d'Bretagne család környező hegyein tábortüzeket gyújtottak. Az ünnepség alatt Belle könnyen elvegyült a csatlósok között, anélkül hogy gyanút ébresztett volna. Hamar rálelt Alainre és Lindre. Senki sem vonja kérdőre, ha egy-két percre letelepszik melléjük. A két solymász fellélegzett, mikor úrnőjük közibük ült.

- Téged is megigéztek? - faggatta Alain.

- Attól tartok, igen. Nekem viszont, Hugh uratokkal ellentétben, sikerült megőriznem az emlékeimet.

- Urunk elveszett - károgta Alain mint egy vészmadár. - Meneküljünk La Citadelle-ből, még a téli havazások beállta előtt! Ha Hugh úr nem tud jönni, úrnőm, akkor maradnia kell! De te, ugye, nem akarod, hogy urunk fia szülei nélkül nőjön fel?

- Még nem adtam fel a reményt - felelte Isabelle higgadtan. -Egyelőre nem sikerült kiderítenem, mivel tartja Vivienné d'Bretagne a markában Hugh-t, és azt sem tudom, hogy mivel tart Guy d'Bretagne engem a bűvöletében.

- Mit számít az? - türelmetlenkedett a solymász fojtott hangon. -Hogy játszhatod ki ezeket a boszorkányokat, úrnőm?

- Fogalmam sincs, elbírok-e velük, Alain, de valóban azt kívánod, hogy ki se derítsem, képes lennék-e rá? Hogy nézzek a fiam szemébe, ha nem teszek meg minden tőlem telhetőt apja kiszabadítására? -Felemelkedett az asztaltól, s a netalántán őt figyelők kedvéért szélesen elmosolyodott. - Most mennem kell, de előtte, mondd, Lind, hogy van Couper?

- Hiányol téged, úrnőm!

- Majd igyekszem kitalálni valamit - ígérte, s visszatért asztalához.

- Meglehetősen hosszasan időztél annál a két solymásznál — jegyezte meg Vivienné d'Bretagne, mikor Belle visszaült a helyére.

- Aggódnak a kis sólymom, Couper miatt. Fióka kora óta én nevelem, de az elmúlt hetekben színemet se látta. Alain és Lind azt állítja, hogy utánam epekedik.

Vivienné d'Bretagne fivéréhez fordult.

- Miért nem engeded, hogy Belle találkozzon a sólymával? Ezek a solymászok azt állítják, hogy egyre kedveszegettebb lett, mióta nem látja a gazdáját. Nem járja, hogy egy ilyen fejedelmi madár szenvedjen, fivérem! Belle-nek együtt kell lennie a madarával!

- Nem akarom, hogy az a madár betegye a lábát a lakosztályomba! De Belle meglátogathatja a madárházban, ha kedve van. Az ellen nincs kifogásom. - Guy a szeretőjéhez fordult. - Úgy megfelel neked, kis drágám?

- Hát persze! Holnap el is megyek hozzá. Köszönöm. - A férfihoz hajolt, és édes kis csókot nyomott az arcára. - Hálám jeléül!

- Ennél azért sokkal nagyobb hálára számítok! - ugratta a férfi.

- És teljesíteni is fogom óhajod, uram - ígérte Belle incselke-dőn. —Állok rendelkezésedre!

- Túl agyafúrt lettél az utóbbi időben! - panaszolta a férfi, de egyáltalán nem bánkódott. Sosem volt még szerencséje Belle-hez hasonló nőhöz.

Másnap Guy egy ládányi pompás ruhával ajándékozta meg. Belle tehát felöltözhetett, hogy ellátogasson a madárházba. Kezére vette Coupert, megdédelgette, megetette, nem fukarkodott a kedveskedő szavakkal sem. Akis sólyom azonnal felvidult úrnője hangjára. Üdvözlésképpen halk vijjogással köszöntötte. Belle majdnem könnyekre fakadt, hogy Hugh megmentésére irányuló törekvésében így megfeledkezett hűséges Couperjéről.

Ahogy Couperrel a kezében a madárházban sétált, eltársalgott Linddel. Alain dúlt-fúlt, hogy nem hajlandó itt hagyni Hugh-t, és hazavinni őket Angliába.

- Milyen gyakran jön Hugh urad a madárházba?

- Szinte mindennap.

- Általában mikor?

- Többnyire a kora reggeli órákban.

Isabelle nagyot sóhajtott. Nagyon nehéz lesz akkor elszabadulni a madárházba, ha egyenesen nem lehetetlen. Guy általában a napkeltével ébredt, és az éjszakai alvásnak köszönhetően kipihenten, vággyal eltelve kezdte a napját. Nem szabadulhat tőle, hacsak nem azon a pár napon, mikor vérzése miatt megszakad a holddal való kapcsolata. Guy ezt tiszteletben szokta tartani. Mivel nemrég fejeződött be havi ciklusa, jó pár hétbe telik, mire ismét alkalma adódik, de nincs más választása, ki kell várnia.

- Egyáltalán nem ismer rád, Lind? Lind megrázta a fejét.

- Nem, úrnőm. Alaint sem ismerte fel, de Alain megmondta neki, hogy a szolgája. Egyedül a madarak iránti szenvedély maradt meg Hugh uramban. Újra tanítjuk neki, hogyan kell bánni velük. Egyikünk néha megemlíti nagyatyja nevét és a Merlin-sone-ok madarait. Ilyenkor gondolkozik egy sort, aztán megrázza a fejét, és azt mondja, nem számít, de látjuk rajta, mennyire nyomasztja, hogy nem emlékszik. Fáj a feje, ha sokat gyötri magát. - Lind a homlokát ráncolta. -Kezdem azt hinni, hogy Alainnek igaza van, úrnőm! Lehet, hogy el kéne mennünk!

- Várjunk tavaszig, Lind! Talán addigra rájövök, milyen varázslat köti a férjemet és engem a d'Bretagne-okhoz. Mellesleg ilyen időben át sem kelhetnénk a tengeren. Nézd csak ezt a hullámverést! Es honnan szereznénk hajót? Ha a szárazföldön akarnánk átvágni, biztos ránk lelnének, és visszahurcolnának. Nem, nem. Ha egyszer elmegyünk, esélyt sem szabad adni nekik, hogy elkapjanak. Ezt mondd meg Alainnek, és könyörgök, ne legyen mérges rám! Össze kell tartanunk!

Lind helyeslően bólogatott.

Belle meghányta-vetette, bölcs dolog-e ilyen korán Hugh-hoz közeledni. Szíve szerint rohant volna hozzá, hogy megmondja, ki ő, de a férfi jelenlegi állapotát figyelembevéve sejtette, hogy ez óriási meggondolatlanság lenne részéről. Várnia kellett, mivel Hugh a szeretőjén kívül szemmel láthatólag senki másról nem vett tudomást. Vele szinte alig elegyedett szóba; átnézett rajta, mintha ott sem lenne.

Aztán tél derekán egy nap ott találta a madárházban, mikor délelőtt ellátogatott Couperhoz.

- Jó reggelt, uram - köszöntötte kedvesen. Hugh kimérten bólintott.

- Nekem azt mondták, kora reggel szoktál idejönni. Ha zavarnálak, szívesen elmegyek.

- Nem szükséges - hangzott a nyers válasz.

Isabelle azonnal Couperhez ment, és kesztyűs kezére vette a madarat.

- Jó reggel, kedvesem! - búgta. - Különösen csinos vagy ezen a borongós napon.

A kis sólyom úrnője hangját hallva visszacsivitelt.

- Úgy látom, nagy hatással vagy rá - dörmögte Hugh.

- Fióka kora óta nevelem - jegyezte meg Isabelle csendesen. -A férjemtől kaptam ajándékba.

- Solymász volt?

- Igen, méghozzá remek solymász. Egyszer megmutatta nekem, hogy kell a norvég vadászsólymot betanítani, hogy darura vadásszon.

- Tavasszal majd megmutatod. Itt a lápon csak úgy hemzsegnek a darvak. Szeretnék belőlük egyet-kettőt ejteni - mondta, aztán sarkon fordult, és távozott.

Aznap este azonban, ha nem is neki címezve, de hozzá intézte szavait. Elmesélte szeretőjének, amitBelle-től hallott a daruvadászatról.

- Együtt fogunk vadászni rájuk, jó? - kérdezte.

- Kinek idomították a vadászsólymot? - tudakolta Guy.

- A királynak. - Belle helyesebbnek találta, ha csak a féligazságot mondja.

- Az elhunyt férjed norvég vadászsólymot idomított Henrik királynak? - álmélkodott Vivienné d'Bretagne. - Pompás solymász lehetett.

- Az volt - bólintott Belle helyeselve.

Később a szobájukban Guy nem bírta tovább magába fojtani féltékenységét.

- Úgy beszéltél róla, mintha szerelmes lennél belé - vádaskodott.

- Kibe? - Belle-nek fogalma sem volt, miről beszél a férfi.

- A solymász férjedbe! A te pallérozatlan angolodba! - Guy szeme elsötétült a gyűlölettől.

- Hát persze, hogy szerettem, különben nem szakadt volna meg a szívem, mikor a fivérem megölte!

- Miért ölte meg?

- Mert a fivérem epekedett utánam - mesélte Belle a rögtönzött történetet. - Egyszer megpróbált megerőszakolni, de a férjem ott termett, és elagyabugyálta. Nem valami bölcs dolog eltángálni az uradat, nem igaz? A fivérem fellógattatta a férjemet a bűnéért, aztán a nővéremmel közösen elűztek atyánk birtokáról. Most már ismered az egész történetet. Enyhített valamit a féltékenységeden, uram?

- Cseppet sem - jelentette ki Guy, de hangjából eltűnt a harag.

- Mi enyhíthetné?

- Ha azt mondanád, hogy annyira szeretsz, mint egykor a soly-mászodat. Ha ezt mondanád, és úgy is gondolnád - fakadt ki Guy d'Bretagne.

-Hát nem tudsz a bűbájoddal szerelembe ejteni? - kérdezett vissza Isabelle csendesen. Meghökkentette a férfi érzelemkitörése.

-Az igaz szerelmet senki fiára nem lehet rákényszeríteni! Ne gúnyolódj velem!

- Távol álljon tőlem! - kiáltotta Belle a haragtól izzó szemektől reszketve.

- De bizony gúnyolódsz velem, aranyom, és ezért kijár egy lec-kéztetés! Gyere! Te magad választhatod meg a büntetésedet! - Guy a varázskuckójába vonszolta a lányt. Saffron fenyegetően bámult rájuk azok után, hogy Guy meggyújtotta a lámpást, és felzavarta álmából. Leugrott az asztalról, és sértődötten távozott.

- Add nekem az ezüstkupát! — parancsolta Guy.

Belle reszkető kézzel átnyújtotta. A szoba hirtelen félelmet keltett benne, a lámpások és a kandallóban pattogó tűz kísérteties árnyakat vetett a kőfalra. S mégis, hány, de hány kellemes napot töltött itt! Guy megtanította, hogyan kell finom krémeket és balzsamokat kotyvasztani, vágyfokozókat és bőrpuhítókat egyaránt. Guy figyelő tekintete alatt bájitalokat készített, melyekre a férfi bűvös varázsigéket mormolt, de használatuk lényegét nem osztotta meg vele. Az egyiknek különösen finom összetevői voltak: rózsavíz, mirtuszvíz, narancsvirágvíz, desztillált pézsmaszesz és egy csipetnyi gyantaszerű anyag, melyet ámbrának hívnak. Az egyveleget ezüst foglalatú kristályüvegekbe töltötték.

Guy d' Bretagne elvette a kupát Isabelle-től. Megannyi üveget, fiolát és palackot készített az asztalra. Isabelle félve figyelte, ahogy

Guy egy adag kristálytiszta forrásvizet önt a kupába, hozzáad egy csipetnyi valamit, buzgón elkeveri, és odanyújtja neki.

- Idd ki! - utasította dühödten. Isabelle hátrahőkölt.

- Meg akarsz ölni? Kérlek, ne! Megteszek bármit, amit csak kívánsz, uram!

- Egyszer már megmondtam, hogy nem akarlak megölni, Belle, de mivel magadra haragítottál, meg kell hogy leckéztesselek! Most pedig igyál!

- Mi ez? - szűkölt a lány. Te jó ég! A férfi szeme lelke mélyére hatolt, és pillanatokon belül érezte, hogy akaratereje megroppan.

- Kőrisbogárpor. Olyan vad vágyakat gerjeszt benned, mint még eddig semmi, és amíg nekem úgy tetszik, nem lelsz kielégülést. — A lány kezébe nyomta a kupát.

Belle akarata ellenére elfogadta, és az utolsó cseppig felhajtotta. Mintha penészíze lett volna. Ezt követően egy darab kelkáposztát nyomott a kezébe. Belle tudta, hogy a kelkáposzta szerelmi transzba ejt. Guy mesélte neki, hogy az ókorban orgiákon használták. Ódzkodva elvette a férfitól, és elrágcsálta. Mintha Guy madzagon rángatta volna.

A férfi visszavezette a hálószobába, levetette vele a ruháit, majd ő is ledobta öltözékét. Mikor mindketten pucérra vetkőztek, Guy a szoba közepére állította Belle-t, és varázsigéket mormolva lila ciklámengyökérport szórt köré. Isabelle reszketett, mint a nyárfalevél, ráadásul szédülni kezdett. Ereiben izzó vér zubogott, s minden érzéke egy helyre összpontosult: a combjai közé.

Guy d'Bretagne ádázul vigyorgott.

- A, kis drágám, kapisgálod már, ugye? ígérem, lesz ez még rosz-szabb is! El ne mozdulj a körből! Valamit a varázskuckómban felejtettem. — Kisietett a szobából, de pillanatokon belül visszatért. -

Ezt a krémet kifínnek hívják. A kifíntől rendkívül érzékeny lesz a bőröd, csillagbogaram - ígérte Guy, aztán módszeresen bekente vele Belle minden porcikáját, különös tekintettel combjai közére. Aztán borókaolajat csorgatott a ciklámenporra, és meggyújtotta, hogy a lángok körbevegyék a lányt, majd a körön kívül fel-alá járva, ismét furcsa, sejtelmes szavakat mormolt.

Végül átlépett a tűzgyűrűn, és egyik kezével keményen megragadta áldozatát, a másikkal cirógatni kezdte testét.

- Milyen puha vagy — dünnyögte. Megcsókolta a fülcimpáját, és körbejáratta nyelvét a rózsaszín kis fülben.

Isabelle nyöszörgött. A férfi érintése gyengéd volt, mégis majd belepusztult a lábai közt lüktető sajgásba.

- Kérlek! — rimánkodott. — Könyörgök!

- Látod, kedvesem, nem kell mindig a korbácshoz nyúlnom azért, hogy megbüntesselek. Mennyivel fájdalmasabb ez a kis fenyítés! Tárd szét a lábaid! - utasította. Belle gondolkodás nélkül cselekedett. — Most pedig - folytatta Guy megtévesztőén gyengéden —, nyisd szét magad az ujjaiddal, s mutasd meg nekem a bájos kis kéjgyöngyödet! Ha az engedélyem nélkül össze mered zárni a lábadat, a kínok-kínját leszel kénytelen kiállni, s mostani szenvedésed eltörpül majd amellett a gyötrődés mellett, melyet varázsigémre érezni fogsz. Erted, drágaságom?

Belle bólintott. Idegesen azon tanakodott, miféle megpróbáltatásokat mérhet még a férfi az ő tehetetlen testére. Nyugtalanul figyelte, hogy Guy törökülésbe telepszik lábai közé, és egy tollat vesz a kezébe. A toll hegyes végét hozzáérintette kéjgyöngyéhez, amitől a lánynak a lélegzete is elállt. Ez volt a legerotikusabb s egyben a legfájdalmasabb érzés, melyet valaha is megélt. Guy fáradhatatlanul járatta a tollat fel-alá, Belle csak arra a néhány pillanatra pihenhetett meg, mikor a férfi szünet gyanánt a tollas véggel cirógatta.

- Meg fogsz ölni — nyögte Belle.

- Egész jól bírod — vigyorogta Guy gonoszul. Elővett egy kupát a semmiből, és ajkaihoz emelte.

- Amit most iszom, azt szatirikonnak hívják. Garantálja, hogy ma éjjel ne lankadjon a szerszámom. — Kihörpölte az italt, és elhajította a kupát, de Belle nem hallotta, hogy az koppant volna a kőpadlón.

Guy d'Bretagne elengedte a tollat, mellyel eddig Belle-en játszott. A körülöttük égő tűz lángja kilobbant.

- Összecsukhatod a lábad - mondta a férfi, s a bűvkörből a kandalló elé terített kecskebőrhöz vezette. — Térdepelj le! Először megháglak, mint csődör a kancát. — Belle mögé vonult, és a lány perzselő hüvelyébe döfte szokatlanul vaskos hímtagját.

Isabelle felsikoltott a megkönnyebbülés és fájdalom együttes érzésétől. Guy ma hatalmas volt, s dákójával mélyebbre hatolt, mint valaha. S ez még csak a kezdet volt. Az elkövetkező órákban szám-talán pozíciót kipróbált, a menetek között Guy kecskefaggyúval kenette be férfiasságát, ami bámulatos hatással volt lankadatlan teljesítményére. Belle-t már az ájulás kerülgette, mire Guy megkönyörült rajta.

— Ezek után nem hiszem, hogy még egyszer csúfot űznél belőlem, Belle! - morogta Guy, és egy kézmozdulattal álomba ringatta.

Mikor Isabelle felébredt, az ágyában találta magát, de Guynak híre-hamva sem volt. Csendben fülelt, remélve, hogy egyedül van. Egész teste sajgott a fájdalomtól, meggyötört hüvelye kegyetlenül égett. Guy d'Bretagne olyan oldalát mutatta meg az éjjel, melyet nem kívánt többé látni. És miért? Mert bevallotta, hogy szereti a férjét. Ügy tűnik, már ettől veszélyben érzi magát. Hát nem tudsz szerelembe ejteni a bűbájoddal? Hogy dühbe gurult ettől az ártatlan kérdéstől!

A kérdés óvatlanul csúszott ki a száján. Mellesleg milyen igazi varázslatot látott tőle vagy Vivienne-től ? Igaz, készítenek báj italokat és kencéket, de sosem varázsoltak el semmit. Egyszer sem hívták a szelet, vagy csendesítették le az esőt. Nem ilyesmiket kéne a boszorkányoknak csinálniuk?

Bármelyik vajákos asszony tud bájitalt vagy kencét készíteni az erdőben gyűjtött növényekből. A boszorkányok nagy horderejű dolgokat tesznek, vagy Belle legalábbis ezt gondolta. Hugh furcsa állapotától eltekintve komoly varázslatot nem látott. És hogy is van az az elkeseredett kiáltás? Az igaz szerelmet senki fiára nem lehet rákényszeríteni! Lehetséges, hogy nincs is varázslat?

És ha nincs varázslat, mivé Jett itt? Könnyen rászedhető, buta liba vagy, Belle, akinek nincs ki a négy kereke! Lehetséges, hogy a nagy Merlin leszármazottai komoly varázslatok őrzői voltak, de az elmúlt évszázadok során a varázslat veszített erejéből. Lehet, hogy az emlékeiket használva riogatják a szomszédokat, és szorítják sarokba a betolakodókat? Mi másért kellett volna tegnap éjjel Guy d'Bretagne állatias vágyait kielégítenie? Ha hatalma lenne, megigézné, hogy férje emléke feledésbe merüljön, s őt szeresse. Nem kerülgetné féltékenységében a gutaütés egy jobb létre szenderült férj miatt!

— Hogy én mekkora hatökör vagyok! - sóhajtott Isabelle. Milyen jót szórakozhatott rajta Guy és Vivienné az utóbbi hónapokban.

Mindazonáltal nem foghatnak gyanút! Hugh érdekében továbbra is Guy d'Bretagne készséges kis ágyasa kell, hogy maradjon, míg ki nem találja, hogyan szabadítsa ki. Míg képes elhitetni Guyjal, hogy ugyanaz az engedelmes kis fruska, aki volt, addig nem eshet bántódása, hisz Guy varázserő nélkül is hatalmas, erős ember. S ha rájön, hogy nem az övé testestül-lelkestül, akkor még a végén útilaput kötnek a talpára, vagy valami ennél is rosszabb vár rá.

— Csakhogy felébredtél! — köszöntötte Guy zengő hangon. Isabelle-t elfogta a páni rémület. A férfi eléje lépett, s letelepedett az ágy szélére. — Tanultál az esetből, Belle?

Isabelle szemét lesütve, meghunyászkodva bólintott.

— Szeretni fogsz? Kitörlöd azokat a fejedből, akik iránt gyengéd érzelmeket tápláltál valaha?

— Nem figyelmeztettelek, uram, hogy a szerelem édes, de veszedelmes dolog? Azt mondják, a szerelem sötét verem! Nem szeretném, ha szerelmed veszélyeztetné az erődet. Jobb szeretem, ha erős vagy! Sosem találkoztam még ilyen hatalmas emberrel — felelte vakmerően.

— Tegnap éjjel megtanulhattad, hogy engem nem lehet térdre kényszeríteni. Tudnom kell, hogy engem szeretsz!

Hazudtál nekem, gondolta Belle, hát tőlem se várj mást. Csak ezáltal ismerhetem meg, milyen ember vagy valójában, s nyerhetem el az én drága Hugh-m szabadulását.

— Hogy kételkedhetsz irántad érzett szerelmemben a tegnapiak után, Guy uram? Hát nem láttad vadul lobogó szenvedélyem? Szerinted képes lennék így szeretkezni egy olyan emberrel, akihez nem fűz érzelem? S eközben hallom innen is, onnan is, hogy megszabadulsz azoktól, akik törődnek veled. Pusztán a kegyeidet kerestem, hogy készséges rabszolgád maradhassak. Sosem szándékoztalak kihozni a sodrodból, uram!

Hát mégiscsak szeret, gondolta Guy. És végre kimondta a nevemet! A hosszú hónapok során mindig udvarias távolságtartás jellemezte, mindig csak uramozott. Guy úszott a boldogságban. Magához vonta Belle-t, s így szólt:

— Én vagyok a világ legboldogabb férfij a most, hogy tudom, hogy szeretsz. Szerelmed nem árthat hatalmamnak, csak erősödhetek általa. — Szájon csókolta a lányt. Belle megadóan omlott a férfi karjaiba, nehogy gyanút fogjon.

Tudata mélyén azonban új tudás rejtezett. A d'Bretagne-ok hatalma csalás és ámítás! Hiányzik belőlük az igazi varázserő!

Tizenötödik fejezet

Isabelle másnap, mikor a madárházban járt, beavatta Alaint és Lin-det, mire jött rá az éjjel. Mindkettőnek leesett az álla.

— Mitől vagy olyan biztos benne, hogy nincs varázserejük? — kérdezte Alain gyanakvóan. Hangjában rosszallás bujkált, egyáltalán nem helyeselte s nem is értette úrnője Guy d'Bretagne-nyal való kapcsolatát.

— Gondolkodjatok egy kicsit! Láttátok valaha is bármi jelét varázslatnak? Nem, ugye? Ellenben szemtanúi lehettünk hátborzongató kegyetlenkedésnek, rettegésnek és megfélemlítésnek. Hallottuk a d'Bretagne-ok történetét, és óvtak minket tőlük. Ennyiből állna egy varázslat?

Mindketten a fejüket ingatták.

— Pontosan! Nincs itt az égvilágon semmiféle varázslat! — jelentette ki Isabelle diadalmasan. — A családjuk hírnevét használják fel mások ellen! Hugh-nak valami elixírt adnak, nehogy visszatérjenek az emlékei. Az egésznek semmi köze a bűbájhoz. Nem te mondtad Alain, hogy Hugh emlékezetkiesése akkor kezdődött, amikor Luc de Sai a fejére mért egy hatalmas ütést? Szerintem nincs olyan szer, amitől az embernek kitörlődnének az emlékei. Vivienné biztos valami szerrel tömi. Ha tudnánk, mire figyeljünk, akkor mindössze idő kérdése lenne, hogy rájöjjünk a titok nyitjára, hogyan szabadítsuk ki Hugh-t.

— Neked nagyobb esélyed van kideríteni, úrnőm, mint nekünk — jegyezte meg Lind. — Te többet vagy velük.

— Talán, de attól még szeretném, ha nyitott szemmel járnátok-kelnétek! Barátkozzatok össze a cselédekkel, azok mindig meglátják, amit nem kéne! - kuncogott Isabelle.

Innentől kezdve Isabelle céltudatosan kereste szeretője nővérének társaságát. Barátkozási kedvével nem akart feltűnést kelteni, de úgy vélte, ha Vivienné d'Bretagne bizalmába férkőzhetne, nagyobb eséllyel puhatolhatná ki titkait. Egy este remek alkalom adódott a közeledésre. Vivienné panaszolva újságolta, hogy koromfekete haja a téli hidegtől elvesztette fényét.

— Próbáltad már az almaecetes öblögetést? Állítólag csodát tesz a hajjal. Anyám szerint az almaborecettől visszakapja a haj a csillogását, márpedig ő nagyon értett a gyógynövényekhez és a házi orvosságokhoz. A sötétebb hajra az almaborecet, a világosabbra a szőlőecet a gyógyír.

— Almaborecet? Sosem hallottam, hogy ilyesmire használnák, de ártani nem árthat — tűnődött el Vivienné. — Ha viszont tévedsz, fellógatlak a csarnokban, és bárki megkorbácsolhat, mint piti kis csalót. Nehogy azt hidd, hogy fivérem szeretőjeként megúszhatod a büntetést! Én vagyok La Citadelle úrnője!

— Hölgyem, eszembe sem jutna szánt szándékkal ártani neked! Ha gondolod, én magam mosom meg a hajadat — ajánlkozott Isabelle.

Vivienné d'Bretagne fontolóra vette a dolgot.

— Igen, az nagyon jó lenne. Ha van magadhoz való eszed, Belle, és a kedvemben jársz, szolgálhatsz engem, ha a fivérem már rád unt.

— Az a nap sosem fog eljönni — vetette közbe Guy halkan. — Belle-t ezennel feleségemül veszem. Ha foglalkozik a hajaddal, Vivi, akkor azt azért teszi, mert mindkettőnket szeret, nem azért, mert a cseléded.

Isabelle megdöbbenve hallgatta Guy szavait, de Vivienné d'Bretagne döbbenete még az övén is túltett.

— Feleségül akarod venni, Guy? De hát miért? Mondtad már neki, hogy nem tudod megajándékozni gyermekkel? Elmesélted neki a bennünket sújtó átkot? A d'Bretagne családnak még egyetlen férfitagja sem kötötte össze az életét kívülállóval!

— Miért ne kezdhetném én a sort? A körülmények ismeretében mit számít ez, Vivi? Szeretem ezt a lányt! Soha többé nem akarok tőle megválni! Ha gyermeket nem is adhatok neki, a nevünkkel megtisztelhetem. Túl becses ő ahhoz, hogy csupán az ágyasom legyen.

— Uram... - Belle megérintette a férfi karját. Arcába pillantott. — Nem szeretnék viszályt szítani közted és hőn szeretett nővéred között. Bármivel beérem, míg a közeledben maradhatok!

— Itt nincs pap, hogy összeeskessen minket, Belle, de ünnepélyesen kijelentem, hogy ettől a perctől fogva a hitvesemnek tekintelek. Ha a nővérem úgy szeret engem, mint én őt egész életemben, akkor nem lesz ellenvetése.

— És mi lesz a tervünkkel? — súgta Vivienné kétségbeesetten olyan nyelven, melyet a többiek nem érthettek.

Guy megsimogatta az arcát, és ugyanazon az ősi breton nyelven válaszolt:

— Úgy lesz minden, ahogy elterveztük,petité soeurl Sőt, mi több, mi is részt veszünk benne! Bízz bennem! Sosem csalódtál még bennem, Vivi! Most sem fogsz! Egyszerűen azt akarom, ez a lány legyen a feleségem!

— Hát legyen! — egyezett bele Vivienné d'Bretagne immár mindenki számára érthető nyelven. — Ha ez az, ami igazán boldoggá tesz, hogy tagadhatnám meg tőled? — Isabelle-hez fordult. — Üdvözöllek családunkban, Belle, mostantól nővérek vagyunk.

— A nővérek segítenek egymáson, ezért megmosom a hajad, hogy visszanyerje ezüstös csillogását.

A sors furcsa fintora, mélázott Belle hálásan. Szórakozottan belekortyolt a kupába, melyet Guy az ajkaihoz emelt.

— Merre járnak a gondolataid? — kérdezte Guy játékosan.

Belle arany pontocskákkal tarkított zöld szeme a férfire szegeződött. Nem árulhatja el magát most, hogy a cél már csak karnyújtásnyira van tőle!

— Azon csodálkozom, hogy pár szó kimondásával feleségül vehetsz — mondta őszintén. — Miért nem ajándékozhatsz meg gyermekkel? — Visszatekintve, tényleg nagyon meglepte, hogy a hosszú hónapok alatt, melyeket vele töltött, nem esett teherbe.

— Az egyik ősünk miatt elátkozták a családunkat - magyarázta Guy könnyedén. - Családunk férfiága évszázadok óta terméketlen, ez az oka, hogy nőuralom van La Citadelle-ben. Most kevésbé fogsz szeretni ezért, Belle?

— Dehogy is — győzködte Belle a férfit. A hír hallatán nagy kő esett le a szívéről. Ha visszatér Hugh emlékezete, biztos megbocsátja Guy d'Bretagne-nyal tartó viszonyát. Ha viszont gyermeket szült volna szeretőjének, hogy feledhette volna Hugh a kapcsolatukat, ha állandóan szeme előtt lenne a bizonyíték? Teljesen ellehetetlenítené a házasságukat, nem is beszélve a szegény gyermekről. így sokkal jobb.

- Eszembe jutott valami különleges, hogyan ünnepelhetnénk meg az esküvőnket - mormogta Guy a lány fülcimpáját rágcsálva. — Igazi ínyencség lesz a maga nemében.

- Jól tudod, uram, csak parancsodra várok — súgta vissza Belle.

- Meglepően bátor nő vagy, Belle! — villogott Guy kék szeme. -Te meg igazi csínytevő vagy, uram! — ugratta Belle a férfit.

Hegyes kis nyelvével körbenyalintotta ajkait.

- Ma este megtanítom neked, miként legyél úgy Isten igazából feslett!

Isabelle szíve hevesen kalimpált. Az asztal másik végében ült magába fordult hites férje, s Belle még messze nem tett meg mindent, hogy kiszabadítsa. Milyen egyszerű lenne feladni mindent, gondolta elszörnyedve, és Guy asszonyaként La Citadelle-ben maradni. De hogy feledhetné Langstont? És mivé lenne legifjabb Hugh?

O volt az egyetlen, akiért hajlandó volt kitartóan küldetésére összpontosítani, s nem hagyta, hogy elszántsága meginogjon. A kisfiúk nem nőhet fel apa nélkül! És mi lesz azokkal a gyermekekkel, akiket eddig csak tervezgettek? Akik sosem születnek meg, ha nem menekülhetnek el La Citadelle-ből, ha nem viszi Hugh-t haza!

- Gyere! - sürgette Guy. Kézen ragadta, és elvonszolta az asztaltól. — Míg ábrándoztál, kiadtam néhány utasítást — mesélte sokat sejtetően. - Megannyi hetembe telt, mire megtanítottam, milyen örömök rejteznek testedben. Ma megtanulhatod, hogyan elégíts ki engem úgy, ahogy eddig álmodban sem jutott volna eszedbe.

- A leleményességed lenyűgöz, uram! Kíváncsi vagyok, mit tartogatsz számomra. Nem kétlem, mindketten maradéktalanul kiélvezzük új fortélyaidat.

Lakosztályába visszatérve Guy megszabadította Isabelle-t a ruháitól, aztán Isabelle is pucérra vetkőztette Guyt. Együtt fürödtek, majd anyaszült meztelenül a hálószoba felé vették az irányt. Guynak pompás teste volt. Szőrös, s Hugh-éval ellentétben kecses és daliás. Hosszú végtagjai és megnyúlt törzse összhangban állt magasságával. Isabelle lesújtónak találta, hogy nemzésképtelen, mert bizonyosan gyönyörű gyermeke született volna.

Kedvenc falfülkéjében, ahol előszeretettel játszotta különleges játékait, egy ezüsttálka volt az asztalra készítve. Belle belepillantott. Szokatlanul sűrű, aranyló, krémes massza volt benne. A tálka mellett ezüstnyelű, hosszú ecset hevert. Guy meggyújtotta a különleges alkalmakra tartogatott olajmécseseket, és a szobát egykettőre betöltötte az aloé illata. Guy Isabeüe kezéért nyúlt.

— Mi van a tálkában? - tudakolta a lány.

— Egyelőre titok. Vetted már valaha is ajkaid közé férfi hímtagját, Belle?

— Nem — felelte a lány elkerekedett szemekkel. De vajon miért nem, szőtte tovább gondolatait Isabelle. Tán nem ízlelte meg őt Guy ezerszer is? Miért ne kóstolhatná meg ő is a férfit? Guy finoman vállaira nehezedő keze irányítása alatt térdre ereszkedett. A szemvonalába kerülő ágyék sima volt, és fehér, egy szőrszál sem meredezett rajta, bár a férfi mellkasán, karján és lábán volt belőle bőven. A kunkorodó prém csak eltakarja az ember dicső szerveit, mondta Guy, mikor Isabelle egyszer megjegyzést tett rá.

Guy felemelte petyhüdt férfiasságát, s a lány ajkainak dörzsölte.

— Nyisd ki a szád, és vedd be, aranyom! Vigyázz, nehogy felsértsd a fogaiddal! Aztán kedvedre szívogathatod meg kényeztetheted a nyelveddel!

Belle az útmutatást követve meglepve tapasztalta, hogy Guy szerszáma nőni kezd a szájában. Olyan gyorsan nagyobbodott, hogy már nem tudta benn tartani. Fuldokolni kezdett. Guy kezét a lángoló hajtömegre helyezve tovább buzdította. Belle-t is felizgatta a szájában lévő szerszám, szinte beleszédült a gyönyörbe.

Végül Guy leállította: .

— Hagyd abba, Belle!

Belle kinyitotta a száját, s Guy kihúzta az immár hatalmasra duzzadt, ágaskodó dákot. A lányra mosolygott. Örömmel látta Belle arany pontocskákkal tarkított zöld szemében az egyre növekvő vágyat. Egyértelmű volt, hogy a lány is élvezte az új játékot.

— Tedd magad mellé a tálkát, és az ecsettel kend be a farkam és a golyóim a masszával!

Belle lenyűgözve engedelmeskedett. Bőségesen kent a sűrű, aranyló anyagból a hímtagra, majd a herékre. Mikor végzett, a tál szélére helyezte az ecsetet, és várta a további utasításokat.

- Most pedig az ajkaiddal és a nyelveddel nyald tisztára, szépségem, mégpedig az utolsó cseppig, mert ha ragacsos marad, hat korbácsütés lesz a jutalmad, drágaságom!

Belle elétérdepelve nyaldosni kezdte duzzadt férfiasságát. Méz! Méz volt a masszában!

- Hmmmmm! - mormogta. - Nagyon finom, uram! - Perzselő nyelvecskéjét föl-alá járatva nyalta-falta Guy szerszámát, hogy megtisztítsa szeretője fegyverét a ragacsos anyagtól. Annyira izgalomba jött a játéktól, hogy combjai között nedves patakocska csorgott végig. Testét ide-oda tekergetve egészen lehajolt, és tövig bekapta a férfi heréit, hogy megszabadítsa a méztől. Minél hevesebben szopta a golyókat, annál ajzottabb lett ő is. Guy nem szólt semmit, míg Belle az ágyékánál tevékenykedett, de nehézkes szuszogása eléggé árulkodó volt.

- Elég! - nyögte végül. - Elég, te boszorkány! - Karjaiba emelte Belle-t, hogy ágaskodó hímtagjára húzza.

Belle átkulcsolta lábaival a férfi derekát, és az ágyhoz mentek, ahol Guy hanyatt döntötte vágytól lihegő kedvesét. Föléállt, és erőteljes döfésekkel döngette, míg a lány sikoltozni nem kezdett a gyönyörtől. Belle legvadabb álmában sem képzelte, hogy létezhet ilyen eksztázis. Ügy érezte, menten belepusztul, de cseppet sem érdekelte. Hangosan zihált, ahogy egymást követték orgazmusai. Szemhéja mögött pattogni kezdett a szokásos sziporkázó csillagzápor, ám ez alkalommal olyan

színkavalkádban parádézott a tűzijáték, hogy szinte megvakult. Még érezte, hogy a férfi belélövell, aztán elájult.

Arra ébredt, hogy Guy a testét nyaldossa. Belle nagy nehezen felemelte ólomsúlyú szemhéját, és figyelte, ahogy a férfi bekeni a hasát a mézes masszával, hogy aztán roppant érzéki módon lenyaldossa.

- Ez őrjítő. Mindjárt belepusztulok, de ha abbahagyod, akkor is végem, uram!

-Tetszik a kis játékunk, ugye? - érdeklődött Guy ártatlanul.

- Még a szőlőnél is jobb - biztosította Belle.

- Igen, észrevettem, mennyire élvezted, Belle. Volt, hogy azt hittem, egészben lenyelsz, kis drágám! Egy percre sem adtál okot a náspángolásra! - Guy lenyalta az utolsó csepp mézes nedűt a lány selymes bőréről, majd hasára hajtotta sötét fejét. - Olyan a tested, mint egy görög istennőé! Milyen kár, hogy nem lehet közös gyerekünk! Különösen most.

- Miért pont most? - tűnődött Bele fennhangon.

- Mikor ősünket elátkozták, az átok nemcsak a férfiágat sújtotta, hanem a nőit is. A történet szerint a nemesasszony, aki átkot szórt a d'Bretagne-ok fejére, először Jeant, aztán családunk minden utána megszülető férfitagját elátkozta, aztán gondolt egyet, s a női ágra is kiterjesztette a rontást. Ez az utóbbi azonban váratott magára. Az asszony azt akarta, családunknak legalább olyan szenvedésben legyen része, mint amilyen Jean miatt nekik is kijutott. Családunk nőtagjai kénytelenek voltak a múltban szeretőt tartani, hogy fennmaradjon a d'Bretagne ág, de az átok szerint egy nap nekik is beteljesül végzetük. Nem lesznek képesek többé gyermeket foganni, s így kihal a családunk. Úgy tűnik, a nővérem, Vivienné az, akinél beteljesült az átok. Serdülő kora óta tart szeretőt, de egyszer sem esett teherbe.

- Mi történt a szeretőivel?

- Mihelyt rájött, hogy nem kaphatja meg azt, amire annyira vágyik, a gyermeket, útilaput kötött a talpukra.

- Hugh-t is útjára engedi?

- Nem hinném. Szerelmes belé, mint én tebeléd. Biztos megtartja.

- Ki ő valójában? És honnan jött?

- Vajmi keveset tudok róla. Azt hiszem, angol. Vivienne-nek van egy hűbérese, egy nagy barom, úgy hívják, Richárd de Manneville. Hugh valami oknál fogva de Manneville tömlöceiben kötött ki, és az a marha meg akart szabadulni tőle. De Manneville túl gyáva volt ahhoz, hogy végezzen vele. Vivienné meglátta Hugh-t, s bár iszonyatosan nézett ki szegény, egy szemvillanás alatt belehabarodott. Elhozta hát La Citadelle-be. Vele tartott Alain, a solymász, meg hat embere.

- Biztos nagyon szereti a nővéred, különben már hazatért volna a szülőföldjére.

- Szinte semmire sem emlékszik a múltjáról. A solymász elmondta Vivinek, hogy de Manneville-nél hatalmas ütést mértek Hugh fejére. Gyanítom, most már a nővérem is besegít neki némi bájitallal. Nem szeretné, ha visszatérnének az emlékei. Ha ez Vivienne-t boldoggá teszi, nekem semmi kifogásom ellene. Hugh csupán egyszerű lovag lehetett, különben a családja már utána indult volna. Másrészt ha valakinek Richárd de Manneville-lel akad dolga, az csak jelentéktelen alak lehet. - Guy feltápászkodott, és csókolgatni kezdte a lányt.

Belle kénytelen-kelletlen viszonozta a férfi szenvedélyes ölelését. Annyi mindent meg akart még tudni, de nem merészelt tovább kérdezősködni.

Másnap reggel Isabelle egyenesen a madárházba vette az irányt. - Miért nem közölted Vivienné d'Bretagne-nyal, hogy az urad Hugh Fauconier, Langston vártorony ura, és Henrik király jó barátja? - szegezte Alainnek a kérdést. - Ha nem hallgatsz, mint a sült hal, már mind otthon lehetnénk, és ebből semmi sem történt volna meg!

- Te nem voltál ott, úrnőm, én viszont igen! Mihelyt a boszorkány meglátta uramat, azonnal szerelemre lobbant iránta. Hogy mondhattam volna neki, hogy vágyainak tárgya nem lehet az övé? Hogy nős ember, s van egy gyermeke? Ott helyben megölt volna, s akkor ki vigyáz rá?

- Miért nem szöktél meg, vagy küldted az egyik legényt, hogy beszámoljon nekünk, mi történt? Hónapokig vártuk, hogy végre hírt kapjunk. Aztán az udvarba mentem, hogy a király segítségét kérjem, de az buján rám vetette magát. - Isabelle idegesen rótta a köröket a madárházban, az egyetlen helyen, ahol nem zavarta őket senki. - Mindegy, most már nem számít.

- Mit csinálsz, úrnőm, ha nem tudod visszaszerezni az emlékezetét? - kérdezte Lind, aki hallgatag legény volt ugyan, de sosem köntörfalazott. Azonnal a lényegre tért.

- Fogalmam sincs - felelte Isabelle, majd se szó, se beszéd, sarkon fordult, s távozott. Mit is csinál akkor? Szerette Hugh-t, és rettentően vágyakozott egyszerű langstoni életük után. De lehet-e még valaha boldog Hugh-val azok után, hogy megismerte Guyt? Guy a külcsín ellenére sötét, bonyolult személyiség, aki olyan szenvedéllyel viseltetett iránta, ahogy még senki. A lelke mélyén azonban tudta, mit kell tennie.

Vivienné cselédje megjelent Isabelle-nél, úrnője látni kívánta a lányt.

- Keríts nekem egy tojást és egy kis kancsó almaborecetet! - utasította Belle a cselédet. - Magamtól is odatalálok úrnó'd lakosztályába. A déli toronyban van, nemde?

- Igen, hölgyem.

Belle a szeretője karjaiban lelte La Citadelle egy szál szoknyában heverő úrnőjére. Hugh szórakozottan játszadozott Vivienné keblével. Belle érkeztére szeme nagyot villant, de nem szólt semmit.

- Elküldtem a cselédet borecetért - újságolta Belle.

- Remélem, beválik - nyűgösködött Vivienné. - Milyen varázsigével sikerült így elbűvölnöd a fivérem?

- Kapcsolatunknak semmi köze a varázslathoz, úrnőm, hacsak nem hiszed, hogy a szerelem bűbáj - felelte Isabelle epésen. - Ha Guy uram elégedett velem, miért fosztanád meg az örömtől?

- Mert fenyegetve érzem magam - mondta ki Vivienné kertelés nélkül.

Isabelle megborzongott.

-Akiket szeretek, azoknak nem kell tartaniuk tőlem, úrnőm! Nem lehetnénk barátnők?

- Nekem nincsenek barátaim!

- A, megérkezett a cseléded a borecettel.

Hoztak vizet s egy pompás aranytálat, melyben Isabelle megmosta Vivienné d'Bretagne haját a liliomillatú szappannal. Iszonyatosan retkes volt. Nem csoda, hogy elvesztette ragyogó csillogását.

- Micsoda? - sopánkodott Vivienné. - Még egyszer megmosod?

- Az első mosással kiszedjük a piszkot, a másodikkal visszaadjuk a haj fényét - magyarázta Isabelle. Fogta a tojást, feltörte, elkeverte a szappannal, és buzgón a nő fejébe masszírozta.

- Csak nem tojásszagot érzek? - szimatolt Vivienné cselédje legnagyobb derültségére.

- De igen, úrnőm. Már a hajadon van, de ha vársz egy percet, rögtön kiöblítem belőle! A tojás nagyon jót tesz a hajnak.

- Gondolom, öreganyád patikájából származik ez is - fitymálta Vivienné rosszmájúan. - Nem érdekel, hogy fivérem a hitvesének nevez-e vagy sem, megkeserülöd, ha nem válik be!

- Öntsd a borecetet egy kancsó meleg vízbe - kérte higgadtan Belle a cselédet -, és keverd el a kezeddel! így jó lesz! - Átöblítette Vivienné haját tiszta vízzel, majd az ecettel, végül ismét tiszta vízzel.

- Töröld szárazra az úrnőd haját, de serényen, hogy serkentsd vele a fejbőrét! Aztán addig fésüld, míg megszárad, s a végén dörzsöld át selyemmel! így ismét ragyogni fog! - utasította Isabelle a cselédet, aztán fogta magát, s ajkán játszi mosollyal távozott Vivienné d'Bretagne lakosztályából.

- Nem mondtam, hogy elmehet! - kiabált Vivienné.

- Mégis elment, chériel - motyogta Hugh. - Felettébb önálló egyéniség! Látom már, miért leli a fivéred annyira a kedvét benne. Emlékeztet valakire, de nem jut eszembe, kire. De hát most már nem számít, ugye, Vivi?

- Ösztönöm azt súgja, veszélyes lehet ránk nézve!

- Attól félsz, ő is boszorkány, és erősebb a varázsereje, mint neked? - ugratta Hugh.

- Szerelemről karattyol, s közben felderül az arca - magyarázta Vivienné d'Bretagne. - Olyan, hogy szerelem, egyszerűen nem létezik, Hugh! Van kéjvágy, van szenvedély és van gyűlölet, de szerelem? Olyan dolog nem létezik!

- Már hogy ne létezne, Vivi! A szerelem a gyűlölet párja, chériel Te is szeretsz, mégpedig engem, különben rég kiestem volna a kegyeidből, és volt szeretőid sorsára jutottam volna! - Hugh meleg csókot cuppantott a nő nedves vállára. - Szerintem inkább az a baj, hogy féltékeny vagy Guyra, amiért sikerült nélküled egy kis boldogságra lelnie! Tudom, mennyire odavagy a fivéredért!

- Ha csak egy ujjal is bántani merészeli az a cafka... - fenyegetőzött Vivienné.

- Vivienné, mikor jössz rá végre, hogy Guynak sokkalta nagyobb a hatalma, mint neked? Azért, mert matriarchális családban élsz, még nem kell feltétlenül azt képzelned, hogy te vagy az erősebb. Óriási baklövés lenne! - okította Hugh, s megcsókolta Vivienné lebiggyedő száját. - Semmi okod félni a lánytól!

A tél elhúzódott. A kastély alatt morajló tenger jeges zöld vizet csapkodott az alant húzódó barlangokba. A hideg, derűs, napsütötte nappalok csak ritkán jelentettek változatosságot a zömében szürke, ködös, lehangoló hetek, hónapok során. Egy nap Isabelle felkerekedett solymászaival, hogy a tengerre néző mezőkön megmozgassák madaraikat, melyek izmai szinte berozsdásodtak a túl hosszú elzárástól. Isabelle imádott a szellők szárnyán szárnyaló Couperben gyönyörködni.

— Bárcsak hazarepülhetnénk Langstonba! - mondta egyszer a solymászoknak. Vágyódásában el is feledkezett Hugh-ról, aki aznap velük tartott. Alain és Lind ideges pillantást vetett rá.

— Hol van Langston? - tudakolta Hugh.

— Angliában. Valaha ott éltünk, Alain, Lind meg én — jegyezte meg Isabelle tömören. Tudta, hogy Hugh-t egyáltalán nem foglalkoztatja az ő élete. - Guy uram azt meséli, hogy már La Citadelle előtt elvesztetted az emlékezetedet. Tényleg nem emlékszel semmire? Se asszonyra, se családra? Semmire?

Hugh egy pillanatig kíváncsian méregette a lányt. Isabelle szíve majd kiugrott izgalmában, de a férfi végül csupán ezt mondta:

— Néha képeket látok, de amilyen gyorsan felbukkannak, olyan sebesen tova is tűnnek, és a végén nem emlékszem semmire. De ez titok, nehogy eláruld Vivinek! Csak megijesztené.

— Milyen képeket látsz? - faggatta tovább Belle.

— Többnyire sólymokat, ezért tart Vivienné belőlük néhányat, de előfordul, hogy kőből épült vártorony vagy folyó képe suhant el a szemem előtt. Néha fel-felbukkan egy-egy árnyalak, de az arcuk homályba vész. — Kedvesen Isabelle-re mosolygott, most először emlékeztetve a lányt igazán a régi Hugh-ra. Az ő Hugh-jára! — Nem hinném, hogy fontos ember lehettem régebben, különben már a keresésemre indultak volna. A, nézd csak a sólymod! Hogy siklik, a kis semmirekellő!

— Nehogy még egyszer azt mondjátok nekem, hogy nem lehet előcsalni az emlékeit! Szerintem igenis lehet! Csak segítenünk kell neki. Én meg igyekszem megtudni, mivel tömi a boszorkány, hogy ne emlékezzen — mondta később Isabelle a solymászoknak.

— Összebarátkoztam az egyik cselédjével - újságolta Lind elpirulva -, Jeanne-nek hívják. Jeanne azt állítja, hogy felkelés előtt minden reggel egy ezüstkupát hoznak Hugh uramnak, hogy erőre kapjon, és egy percre se lankadjon a férfiassága, Lady Viviennek ugyanis kielégíthetetlen a vágya.

— Ez az! Ennek kell lennie! Derítsd ki, Lind, mi van abban a kupában! Meséld be Jeanne-nek, hogy neked kell, hogy te is kielégít-hesd őt! Más módot nem látok, hogy jöhetnénk rá a titok nyitjára.

— De ha rá is jössz, mi van a kupában — vetette ellen józanul Alain —, hogy akadályozhatod meg, hogy megitassa vele?

— Sejtelmem sincs, de majd kitalálom. Mennyi mindent megtudtunk már eddig is! Most már nem bukhatunk el!

— Meglátom, mit tehetek! — ígérte Lind. — Csak ne felejtsd, úrnőm, szép apránként kell közelednem a leányzóhoz, nehogy bárki gyanút fogjon. El kell kezdenem udvarolni neki, hogy megossza velem úrnője titkait. — Nagyot sóhajtott. — Ugye, nem árulod el Agneathának, ha hazaérünk? Cseppet sem tetszene neki.

Lind és Agneatha? Nem tűnt fel neki a kettejük kapcsolata, de persze, hogy nem árulja el.

— Nem, eszem ágában sincs elmondani Agneathának, de ugye ti sem számoltok be az én kis kalandomról? — Isabelle a két legényre mosolygott.

— Mindannyian Hugh urunkon akarunk segíteni, bármibe kerül is ez — bökte ki Alain nyersen.

Lassan mutatkozni kezdtek a tavasz jelei: kipattanó zöld rügyek itt, egy fal tövében nyíló ibolya ott. Egyik délután három hattyú suhant tova a várdombon sétáló Belle feje felett. Szárnyaik lágy surrogására felpillantott, s lám, ott szálltak tova. Aznap este beszámolt társainak az élményről.

— Hattyúk a lápon, a közeledő tavasz biztos jele — nyugtázta Hugh.

— Ezt meg honnan veszed? — firtatta Vivien. Hugh zavarodottan megrázta fejét.

— Fogalmam sincs, egyszerűen beugrott — vágta oda nyersen.

— Azt hiszem, én említettem tegnap Hugh-nak, hogy visszajöttek a hattyúk—magyarázkodott Belle. Attól félt, ha Vivienné rájön, hogy Hugh emlékezete visszatérőben van, kétségbeesésében másik, erő-sebb bájitalt kever a férfinak.

— Honnan tudsz ilyen sokat a hattyúkról? — fakadt ki Vivienné.

— Nem emlékszel? Vidéken nőttem fel — felelte Belle. —Ti is vidéken éltek, biztos ismeritek a hattyúk szokásait.

— Engem nem érdekelnek a hattyúk, ha csak nem a tányéromon vannak! - sipákolta Vivienné.

— Jaj, Vivi, ne légy már ilyen ostoba és kegyetlen! - fortyant föl Guy. — A hattyú gyönyörű szép, kecses jószág.

- Amiből fenséges fogást lehet kerekíteni! - kötötte Vivienné az ebet a karóhoz.

- Valamikor régen volt két hattyúm - mesélte Belle. - Az emberek meg ámultak-bámultak, mert a két madár valóságos szörnyeteg volt. Velem viszont mindig kedvesek voltak.

- Tudtam, hogy varázserőd van! - kiáltott Vivienné. - Tudtam! Guy, ki kell adnod az útját! Remélem, most már te is belátod!

Guy a kezébe vette nővére kezét. Olyan parányi kezei voltak, hogy szinte elvesztek az ő lapáttenyerében. Mégis annyira hasonlítottak egymásra, hogy akár ikrek is lehettek volna.

- Vivi! - puhította Guy a nőt. - Ha az én drága Belle-embe valóban szorult némi varázserő, mennyivel jobb, mint ha egyszerű parasztlány lenne! Kezd elegem lenni a féltékenységedből,petitésoeur, vigyázz, nehogy elveszítsem a türelmemet! - suttogta fenyegetőn, s ibolyakék szeme elsötétült.

Isabelle egy pillanatra megsajnálta Vivienné d'Bretagne-t. Guy valami oknál fogva jobban haragudott a nővérére, mint környezetében bárki másra, s Vivienné egyértelműen érezte ezt.

- Igazad van, Guy. Megfeledkeztem a célunkról - adta meg magát a nő.

A vacsora hátralévő része csevegéssel telt. Belle szívéről nagy kő esett le, hogy ilyen hamar elterelődött a figyelem Hugh emlékezetéről. Egyszer észrevette, hogy Hugh kérdőn pillant rá, de mikor a szemébe nézett, elfordult, és szépséges szeretője fülébe mormogott valamit. Mikor Vivienné harsányan felkacagott, Belle úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe, arca azonban mozdulatlan maradt, nem árulta el féltékenységét.

Beköszöntött a tavasz. A gyümölcsfák és a bokrok bontani kezdték virágaikat; a kastélyt övező mezőkön dús, zöldellő fű hajladozott az enyhe szélben; a hegyoldalban hízott marha legelészett, míg a zöldellő réteket hófehér bárányok pettyezték.

Elérkezett Szent Iván éje. A jobbágyok ezen a napon, akárcsak Langstonban, itt is mentesültek a munka alól. Az éjszaka sötétjében tábortüzek villództak a kastély falain és a környező hegyoldalakon. A lenge szellő nyárról suttogott, a La Citadelle egét betöltő ezernyi csillag mintha a tábortüzek fényét sugározta volna vissza.

Guy meghagyta, hogy lakosztályát ez alkalomra ünnepi díszbe öltöztessék. A hatalmas ágy köré arany szövésű, ezüst holddal és csillogó kék csillagokkal díszített függönyök kerültek. Az örökké friss, levendulaillatú, hófehér lepedőket éjkék selyem váltotta fel. S bár elég kellemes idő volt ahhoz, hogy ne legyen szükség a tűz melegére, a kandalló telis-tele volt mindenféle és fajta illatosított gyertyával. Egy talpalatnyi hely sem volt a szobában, ahol ne égett volna gyertya. Az ágy melletti asztalkán ezüsttálca várakozott, rajta ezüstveretes aranykupák, számos kristályfiola és vagy fél tucat színes márványtégely. A paletták széttárva, az ablakokon beáradt a ragyogó holdfény, a lágy fuvallat bódító virágillatot sodort a szobába.

Guy és Belle megfürdették egymást. Guy megszárítgatta a lányt, aztán halványrózsaszín, egzotikus, mákonyos illatú, izgató nárdus-olajat masszírozott fehér bőrébe, mely amint felszívódott, a legfinomabb érintésre is érzékennyé teszi a testet. Belle az elmúlt hónapok során hozzászokott a férfi ajnározásához, sőt élvezni is megtanulta. Hogy is ne tette volna? Nem számított, hogy rájött, nincs varázslat, ez a gyengéd kényeztetés egyszerűen magával ragadta, s Isabelle nem volt hajlandó engedni furdaló lelkiismeretének. Guy aligha lelné örömét egy örökösen zokogó, bűntudat mardosta nőben. Azon nyomban lecserélné egy készségesebb partnerre. Akkor viszont hogy segíthetne Hugh-n?

Guy az ajkához emelte a kupát.

- Idd ki! - utasította.

Isabelle kiszürcsölte a kesernyés folyadékot. Kíváncsi lett volna, mi van benne, mert idáig nem kóstolt ehhez foghatót.

- Mi ez ? - tudakolta, miután az utolsó csepp is lecsúszott a torkán.

- Egy különleges elixír, amit kifejezetten erre az alkalomra készítettem neked. Vörösbor és üröm keveréke, erős afrodiziákum.

- Nincs szükségem afrodiziákumra, anélkül is felizgatsz, Guy uram! - hízelgett Isabelle a férfinak.

- Tudom - mosolygott Guy -, de ma este Hugh is velünk fog szerelmeskedni. Szeretném, ha lelkesen, teljes odaadással vetnéd magad alá buja vágyainak, szépséges Belle-em! Most nem lehetsz szemérmes, aranyom!

- Hugh velünk fog szerelmeskedni? - Biztos nem hallotta jól. Lehet, hogy fejébe szállt a bor?

- így van - bólogatott Guy. Átölelte a lányt, s gyengéden dédelgetni kezdte a melleit. - Mennyire imádom ezt a két kis almát! -mormogta, s gyors csókot nyomott a kemény mellbimbókra.

- De hát miért fog Hugh velünk szerelmeskedni? — kérdezte Isabelle kétségbeesetten, s elhátrált. Hát mégis ráunt Guy d'Bretagne? Ezentúl bárkivel megosztja ó't? És mi lesz a következő lépés? Talán prédának veti emberei markába, hogy szajhaként tengesse napjait? Arcára kiült a páni félelem.

Guy magához húzta.

- Ne aggódj, kis drágám! Még mindig nem tudod, mennyire szeretlek? Sosem okoznék fájdalmat neked! A mai este varázserővel bír, és nekünk égető szükségünk van egy kis varázslatra. Biztos feltűnt neked az új függöny, de észrevetted már a szobában elszórt virágzó ágakat, gyümölcsöket, búzakalászokat is?

Belle körülnézett. Valóban. Virágzó faágak hevertek szanaszét, gyümölccsel dúsan megpakolt aranytálak mindenütt, és búzakalász körülöttük, sőt, még az ágy alatt is. Kérdőn a férfira pillantott. Guy szeme és szája sarkában ott bujkált a játszi mosoly, csinos arcára kiült a derű.

- Ma éjjel, szerelmem, gyermeket, egy lányt fogansz a d'Bretagne családnak. La Citadelle következő úrnőjét. Ezek a jelképek a termékenységet szimbolizálják, azért kerültek a szobába. - Megcirógatta a lány haját.

- De nem azt mondtad, Guy uram, hogy nem tudsz gyermeket nemzeni? - kérdezte Isabelle idegesen. Mi köze van ehhez Hugh-nak?

- Igazat mondtam, Belle, sem nekem, sem Vivienne-nek nem lehet gyermekünk, de neked és Hugh-nak minden bizonnyal. Ezért nővéremmel úgy határoztunk, hogy ti, mint a d'Bretagne család része, fogjátok helyettünk megtermékenyíteni a következő generációt.

- Ó, uram, ne kérj tőlem ilyet! - tiltakozott Isabelle. Még elgondolni is szörnyű, hogy gyermeküket a d'Bretagne-ok kaparintsák meg.

Guy félreértette Belle zaklatottságát.

- Semmi baj, drágaságom - nyugtatgatta. - Nem hagylak magadra nővérem kegyetlen szeretőjével! Egész idő alatt veled leszek.

Biztonságban leszel a karjaim között, édes ajkaid az én számat csókolják majd, valahányszor Hugh meghág, és beléd ontja magvait. Aztán én következem, s ő ringat, míg gyönyörűségemet nem leltem benned. Ha sejtelmed sem lenne a d'Bretagne-ok titkáról, azt hihetnéd, enyém a gyermek, de ne félj, ma éjjel olyan szenvedélyes leszek, hogy biztos megfogansz.

- Tán díjnyertes kanca vagyok, hogy tetszés szerint válassz nekem csődört? - dühöngött Belle. Igaz, gondolta, ha teherbe esne, gyermekük törvényesen születne, mivel Hugh a hites ura, bár erről sem Guy d'Bretagne, sem a nővére nem tudhat. Micsoda szerencse, hogy nem másik férfit választottak e célra! A gondolattól még a hideg is kirázta.

Guy ismét félreértette reakcióját. Azt hitte, a lány vonakodása iránta való szerelméből fakad.

- Kedvesem, tudom, nem könnyű megbarátkoznod a tervünkkel, de biztos megérted. Ismered a történetünket. Nem hagyhatjuk, hogy családunk kihaljon! És nem is hagyjuk! Nos, a hold már majdnem felkelt, ideje, hogy nekikezdjünk! Hadd hívjam be Hugh-t!

-És mit szól hozzá Vivienné? - nyaggatta tovább Isabelle. Minden erejével azon volt, hogy meghiúsítsa az elkerülhetetlent. -Tisztában van vele, hogy erre a célra szándékozod felhasználni a szeretőjét? Fölöttébb féltékeny, számtalan cselédje lakolt már meg azért, mert futó pillantást mertek vetni Hugh-ra.

- Persze, hogy tud róla, sőt ő maga is csatlakozni akart hozzánk, de én jobbnak láttam, ha inkább távol marad. Tökéletesen igazad van a féltékenységét illetően. Szerintem is képtelen lenne uralkodni magán, ha látná, hogy Hugh másik nővel szeretkezik. Egyébként meg valakinek a ráolvasást is el kell végeznie, hogy sikeres legyen az este. Ezt nem nagyon kellett ecsetelnem Vivienne-nek. Végül is családunk matriarchája lévén ő lesz a gyermek anyja! -Guy megcirógatta a lány haját. - így már meg tudsz békélni a helyzettel?

Isabelle bólintott. Mi mást tehetett volna? Mindazonáltal, végre látta, mit kell tennie. Nem hajlandó Vivienné d'Bretagne kedvéért lemondani a gyermekéről! Ha teherbe esik, és nem sikerül elérnie, hogy Hugh-nak visszatérjen az emlékezete, kénytelen lesz hátrahagyni, és Langstonba menekülni. Talán Henrik király kiheverte már az utána való vágyódását. Igen, bizonyára kiheverte már, és most, hogy tudják, hol keressék Hugh-t, esetleg hajlandó lenne segítő kezet nyújtani neki, hogy visszaszerezze férjét. Inkább meghalna, s vele a csecsemő is, semmint Vivienné d'Bretagne megkaparintsa az ő gyermekét! Guyra pillantott.

— Annak ugye tudatában vagy, uram, hogy Hugh figyelme izgató hatással lehet rám, és élvezetem lelhetem benne? Megfogsz büntetni érte?

— Mikor rád leltem, te már fogékony voltál a szenvedélyre. Nem kívánom tőled, hogy elfojtsd magadban a vágyakat, Belle, még akkor sem, ha gyönyöröd Hugh-tól ered! Nem őt szereted, hanem engem! — A hálószoba ajtajához lépett, kinyitotta, s kikiáltott rajta: - Gyere be, Hugh, csatlakozz hozzánk!

Hugh ünnepélyesen belépett. Frissen fürdött, megborotválkozott, és sötétszőke haját finom aranylánc fogta lófarokba. A drága, ismerős test látványától Isabelle szíve rögvest megenyhült. Figyelte, ahogy a két férfi megteszi az előkészületeket. Felhajtották a bort, melyből az imént ő is ivott. Nála már kezdte éreztetni hatását: igencsak feltüzelte vágyát az előtte rendezkedő két férfitest látványa. Be kellett ismernie, hogy Guy sokkalta szemrevalóbb férjénél, Hugh egyszerű, nyílt ábrázatához mégis százszorta inkább vonzódott.

Guy felkapta a legnagyobb, fehér-arany erezetű fekete márványtégelyt. Levette az aranyfedelet, belenyúlt, s az ujjával jókora adagot kiemelve belefalatozott. Aztán átnyújtotta Hugh-nak, aki követte példáját. Végül Belle-en volt a sor. Miután evett, vissza akarta adni a tégelyt Guynak, de a férfi megrázta sötét fejét.

— Nem, nem, szerelmem! A kence belsőleg valóban elősegíti az izgalmi állapotot, de tovább fokozhatjuk a hatását, ha külsőleg is használjuk. Be kell dörzsölnöd a dákónkba! Ettől bőszen tajtékoznak majd!

Isabelle egy szót sem szólt, csak tette, amit tennie kellett. Alaposan bekente a két szép szál hímtagot. Munkálkodásának hála, a két szerszám pillanatokon belül ott ágaskodott orra előtt. Belle visszazárta a tégelyt, lenyalta karcsú ujjairól a maradékot, és Guyra nézve várta a további utasításokat.

A két férfi közrefogta Isabelle-t, és az ablakhoz terelgette. A holdsugár besütött a szobába, s ahogy visszacsillámlott az alant morajló tengerről, végigsiklott csupasz testükön. Isabelle érezte, hogy a két férfi keze után nyúl.

— Földanyánk, földi élet teremtője! - kiáltotta Guy. - Hatalmas ősünk, Vivienné lányod nevében kérem, tedd ma éjjel termékennyé e nőt, akinek kertjébe elvetjük az élet magját! Hadd érjen be, mint gyümölcs a fán, mint gabona a földeken!

— Kérlek, Földanya, a hatalmas boszorkány, Vivienné lányod nevében kérlek, tedd termékennyé magomat e nő testében, hogy gyermeket foganjon! — kiáltotta Hugh.

— Lüktessen e nő termékeny méhében új élet, mire az ezüstösen csillámló hold ismét teljes fényében pompázik! — zárta Guy a fohászt.

Mikor a szavak elhaltak, egy pillanatra csend honolt a tájon, csupán a La Citadelle szikláinak csapódó tenger finom morajlása hallatszott. Mint egy jelre, egyszerre indultak a hatalmas ágy felé. Elsőnek Guy mászott rá, magával húzta Belle-t, és a lány végtagjait közszemlére kínálva, így szólt Hugh-hoz:

— Nézd a tejfehér bőrét, szinte vakít a sötét lepedőn!

Hugh mereven Belle-re bámult, aztán megkerülte az ágyat, hogy a lány kettejük között heverjen.

Ismét ajkaikhoz emelték az ezüstveretes aranykupát, hogy igyanak a bájitalból, melyhez Guy utólag egy kis kék mohát adagolt. Belle még a Guy varázskuckójában töltött délutáni munkálkodásokból emlékezett, hogy a kék moha a szatirikon család egy alfaja, melynek segítségével szabadjára engedhető a benn tomboló szenvedély. Szerelme nem kockáztatott semmit. Mindent bevetett, nehogy Hugh véletlenül is kudarcra ítélje küldetésüket. Guy félig gyengéden, félig játékosan újabb adag kencét masszírozott Belle testébe: először kebleire és hasára, majd szeméremajkaira és lüktető kéjgyöngyére. A porrá zúzott Pyrethrum partheniumból készült, gyömbérrel és akác-kivonattal kikevert kenőcs máris vad szenvedélyre gyújtotta Belle-t, és ajkaival szerelmi aktust imitálva kéjsóváran nyögdécselt. A két férfi egymásra vigyorgott, kőkemény hímtagjukkal készen álltak a lány kielégítésére.

Guy egyik kezével megemelte Belle mellét, s barátságosan felkínálta kincsét Hugh-nak:

— Tudom, Vivinek pompás, telt keblei vannak, cimborám, de nézd csak szépséges Belle-em drága kis almáit! Mellbimbója olyan fenséges, örökké érzékeny, és felettébb ízletes! Vedd a szádba! - buzdította Hugh-t, aztán ujjai közé fogta Belle arcát, és csókolni kezdte ajkait.

Guy ajka lágy, puha volt. Nyelve a lányé után kutatott, hogy eljátszadozzon vele. Isabelle hirtelen megmerevedett. Egy száj kapta be a mellét.

— Minden rendben, kis drágám! - nyugtatgatta Guy. — Hugh csak örömet akar szerezni neked és magának. Ritkán adódik alkalma egy asszonynak, hogy két férfi kényeztetését élvezhesse egyszerre. Nagy kincs ez egy asszony életében! Szeretném, ha élveznéd, Belle!

Elvezni? Ez őrültség, gondolta Belle, s bár próbálta elnyomni a benne érlelődő érzést, el kellett ismernie, hogy felettébb érzéki élményben van része. Egyik férfi sem vetemedett kegyetlenségre, mindketten finoman dédelgették. Hol ide húzták, hol oda, megmegcirógatták, csókjaikkal elhalmozták. Minden egyes perccel nőttön-nőtt vágya. Lassan levetkőzte gátlásait.

Guy felült, hátát a falhoz húzott párnáknak támasztotta. Szétterpesztett lábai közé vonta Belle-t, s lágyan mormogott:

— Tárd szét magad, drágaságom! Úgy, úgy, jó kislány! — Kezeivel a lány melleit gyömöszölte, ujjai belevájtak a húsába. Izzó lélegzete a lány fülcimpáját perzselte. — Csodálatos vagy, kedvesem! — duruzsolta bátorítón.

Hugh Isabelle hófehér combjai közé telepedett, és megölelgette húsos szeméremdombját. Igazán gusztusos, gondolta. Előrehajolt, hüvelykujjaival szétnyitotta a lány szeméremajkait, és szeme megigézve tapadt kéjgyöngyére. Nagyobb, mint Vivié, de milyen formás gombocska, ámuldozott. Odahajolt, és nyelvével izgatni kezdte. Eleinte finom, lágy nyelvcsapásokkal, majd egyre határozottan, egyre keményebben.

Mintha áramütés érte volna! Belle vonaglani és hangosan nyögni kezdett.

— Mon Dieu! Mon Dieu!

Hugh egy szemvillanás alatt rajta termett, keményen belehatolt. Belle a végletekig feltüzelve Guy nyakára fonta karjait. Lihegett a gyönyörtől. Zabolátlan szenvedélyének szabad folyást engedve teste ívben megfeszült. Hugh a lány felkínált mellére hajolt, s nyelvét a kemény bimbó köré csapva, kéjesen megszopogatta. Mikor néhány pillanat múlva a lányt kitartóan döngetve belélövellte szerelmi nedveit, Belle az ő nevét kiáltotta. Hugh legurult róla, s arca rejtve maradt a lány előtt.

Guy azonnal Isabelle-re vetette magát. Hugh helyét átvéve olyan állatias kegyetlenséggel hatolt belé, hogy Belle-nek elakadt a lélegzete. Guy látta a lány nyakgödrében vadul lüktető pontot. Majd beleőrült a féltékenységbe, de inkább lenyelte dühét, hisz a lány előre figyelmeztette: előfordulhat, hogy Hugh felizgatja.

Hugh kábultan feküdt, mialatt Guy Isabelle-t lovagolta. Alig egy perce, mikor Belle a csúcson a nevét kiáltotta, emlékezete vakító fénycsóvaként elméjébe hatolva visszatért. Hirtelen minden megvilágosodott: éppúgy emlékezett a La Citadelle előtti eseményekre, mint az azóta történtekre. Egyedül azzal nem volt tisztában, hogy került oda Belle, és mi módon vessen gátat a Guy d'Bretagne ellen benne gyülemlő féktelen haragnak. Tudta, hogy nem fedheti fel magát a d'Bretagne-ok előtt, mert azzal veszélybe sodorná Isabelle-t. Ha a vágyaikról volt szó, a két testvér semmilyen eszköztől nem riadt vissza. Nem volt más választása, tovább kellett játszania szerepét: azt a Hugh-t, akit Vivienné d'Bretagne Manneville-ből hozott. Egyáltalán nem lesz könnyű, hisz élete szerelme, gyermekének anyja leplezetlen gyönyörkiáltásokat hallatott szeretője ténykedése nyomán.

Guy d'Bretagne az erőlködéstől lihegve legurult a lányról. Férfiassága egy pillanatra sem lankadt, továbbra is állt, mint az árboc, akár Hugh-é.

- Hágd meg újra! - biztatta társát. - Belle fáradhatatlan kis szuka, még a közelébe sem ért a csúcsának!

Hugh érzelmeit leplezendő magára húzta Isabelle-t, s durván rászólt:

- No gyere, te kis szajha, mutasd meg, mit tudsz! — Felemelte Belle-t, és merev dákójára húzta.

Belle szenvedélyesen Hugh izmos mellkasának nyomta kemény melleit, s ajkaik, most először, érzéki csókba fonódtak. Hugh beszívta asszonya nyelvét, és nagyokat nyögött, ahogy a lány lassú mozdulatokkal fel-alá járt férfiasságán. Guy hirtelen megragadta az előtte incselkedő hófehér popsit, s kezét a lány csípőjébe vájva olyan pontot célzott meg szerszámjával, hogy Isabelle-nek a döbbenettől elállt a lélegzete. Sosem hitte volna, hogy oda hímtag vágyhat.

— Dugd ki jobban a feneked! - dörmögte Guy a lány fülébe, és dühödt elszántsággal előredöfött, míg Belle izomgyűrűi meg nem adták magukat.

Belle-ben meghűlt a vér. Mivel Hugh egészen magához húzta, nehogy felemelhesse a hátsóját, nem tehetett mást, mint hogy elnyújtott mozdulatokkal tovább lovagoljon férjén, miközben Guy hátulról megerőszakolja. A két férfi teljesen eszét vesztette, mikor a lány buja testében megérezték egymás lüktető hímtagját a két üreget elválasztó hártyán át. Minden porcikájuk megfeszült. Egyre beljebb és beljebb hatoltak Belle édes mélyébe, hogy nagy nyögések közepette igyekezzenek a csúcs felé. Isabelle bortól, balzsamtól és saját gerje-delmétől kótyagosan hánykolódott a két férfi közé ékelődve. Sikkan-tásai betöltötték a szobát, még tovább tüzelte Hugh és Guy szenvedélyét. Végül összegabalyodott végtagokkal, vágyukat épp csak csillapítva, kusza rakásba roskadtak. Mivel azonban fiatal volt még az idő, sok ilyen menet várt még rájuk.

Az éj hátralévő része hasonlóképpen telt el. A két férfi felváltva szeretkezett Isabelle-lel, aztán megfürödtek, és felhajtották az erősítőszert, melyet Guy kevert nekik. Guy időnként apró falatkákkal etette Belle-t.

— Hogy jó erőben maradjál, aranyom - motyogta.

Belle végül kimerülten az ágyra omlott, és elnyomta az álom.

— Remekül végezted a dolgod, barátom - bizonygatta Guy d'Bretagne Hugh-nak. — Szinte bizonyos, hogy megfogant, de ha mégsem, néhány hét múlva újból próbálkozunk! .

— Vivienne-ért tettem — közölte Hugh. - Azt állítja, boldog lenne egy gyermektől, bár nehezen hiszem.

Guy csak fél füllel hallgatta Hugh-t, figyelme Belle-re összpontosult. A lány sápadtan hevert az ágyon, de álma nyugodt volt. Nem is vette észre, mikor Hugh távozott, egyszer csak azt látta, már nincs ott. Guy Belle mellére hajtotta fejét, és álomba merült.

— Feltétlenül szükséges volt az egész éjszakát velük töltened? — támadt Hugh-ra Vivienné, mikor a férfi belépett a hálójukba.

— A fivéred biztosra akarta venni, hogy teherbe ejtettem — felelte Hugh elcsigázva. Minden vágya az volt, hogy beessen az ágyába, s már húzza is a lóbőrt. A háta közepére kívánta Vivienné féltékenységi jelenetét.

- Hány alkalommal háltál vele? - faggatta tovább a nő.

- Háromszor, négyszer? Nem emlékszem. Guy egyfolytában valami átkozott afrodiziákummal tömött minket, hogy fokozza a kéjvágyunkat. Vivi, aludni szeretnék! Nem akarok erről beszélni! Hagyj békén! Megtettem, amire kértél, mert boldoggá tett téged, de most fáradt vagyok!

Bizony, alig állt a lábán. Rájött, megoldást kell találnia, hogyan másszanak ki Belle-lel a slamasztikából. Először azonban alvásra van szüksége. Agyonhajszoltan döntést hozni nem bölcs dolog.

- Rendben van, Hugh, aludj! Azt hiszem, kiérdemelted ma éjjel-adta meg magát Vivienné, és elhallgatott.

Hugh déltájban ébredt, és látta, hogy Vivienné már felkelt. Agyában fekve azon morfondírozott, újonnan visszatért emlékezetének fényében vajon mihez kezdjen. Talán dörgölje a d'Bretagne-ok orra alá, hogy mindent tud? És mi legyen hitvesével, Isabelle-lel, aki oly könnyen odavetette magát Guy d'Bretagne-nak? Hogy került ide, és egyáltalán miért? Persze a két solymász szolgálhat némi válasszal. Kilépett az ágyból, és talpra állt.

Nem hívta a cselédséget, inkább egymaga látott neki az öltözködésnek. Mikor belépett Vivienné szalonjába, a szolgálók riadtan szétrebbentek. Egyikük felpattant, az asztalhoz rohant, és borostyán-színű italt töltött az egyik kupába. Meglátva, mit művel, Hugh leintette.

- Nincs szükségem erősítőszerre, Marié! - közölte. Nyilván attól az átkozott löttytől nem emlékeztem semmire, gondolta. Vivi mindenre ismert valami bájitalt vagy csodaszert. Most is biztos a kis vackában kotyvasztja az elixírjeit. — Hol van az úrnőd? - kérdezte a szolgálót.

- A varázskamrájában, uram!

- Megkeresem, mielőtt a madárházba megyek! — jelentette ki Hugh. Ez majd leszereli a cselédet! Nem fog rögvest úrnője után rohanni, hogy beszámoljon: nem vette be a napi bájitaladagját. A kamra helyett Hugh azonban a madárházat célozta meg. — Lind, Alain, ide hozzám! — kiáltotta, mihelyt a kőtoronyhoz ért.

A két solymász egy szemvillanás alatt ott termett az oldalán, s kórusban üdvözölték:

— Uram!

— Emlékezem! — újságolta Hugh.

— Hála Istennek és a Szent Szűznek! — ujjongott Alain.

— Senki sem tudja! Még nem döntöttem el, elmondjam-e nekik. Csak mi hárman tudjuk!

— És Lady Isabelle? — hökkent meg Lind.

— Hogy került ide? — tudakolta Hugh a legénytől.

— Mikor nem jöttél haza, sir Rolffal felkerekedett. Felmentek Henrik király udvarába, hogy híreket kapjanak felőled, uram. Úrnőm egyfolytában távolléted miatt emésztette magát. A király megígérte, hogy segít neki, de aztán szemet vetett úrnőmre, és erőszakkal az udvarban tartotta. Lady Isabelle felettébb leleményesen tért ki az útjából. Drága Agneathám azt mesélte, hogy az udvarhölgyek közé rejtőzött. Egy nap aztán bejelentette, hogy Normandiába megyünk, mert tudomására jutott, hogy legutoljára hitvány gazember fivérénél, Richárd de Manneville-nél láttak, uram. Sir Rolfot nem avatta be a tervbe, s én hiába könyörögtem úrnőmnek, hogy jól fontolja meg, mire készül, nem hallgatott rám. Fogalmam sincs, honnan, de szerzett magának fiúruhát, levágta a haját, és dióval sötétre festette. Anzelm érsek társaságában jöttünk át Normandiába, úrnőm ugyanis meggyőzte az intézőjét, hogy két solymászának személyesen kell kézbesítenie a király unokaöccsének, a herceg újszülött fiának szánt ajándékát, egy kis sólymot. Mikor elváltak az érsektől útjaink, egyenesen Manneville-be tartottunk, ahol néhány hétig úrnőm fivérének madarait tanítottuk be. Sieur Richárd hitvese összebarátkozott velünk. Úrnőm felfedte kilétét Lady Blanche előtt. O mondta el, hova vittek, uram. Ismét óva intettem úrnőmet, de ő értésemre adta, hogy mielőtt Róbert herceg segítségéért folyamodnánk, meg kell győződnünk róla, valóban itt vagy-e. Miután azonban elhatároztuk, hogy felcsapunk a d'Bretagne-ok solymászának, nem volt menekvés. Üldözés nélkül nem állhattunk volna odébb La Citadelle-ből. Aztán Guy urunk felfedezte, hogy úrnőm egyáltalán nem fiú, és a többit már te is tudod, uram.

— Nem, a többit asszonyomnak kell majd elmesélnie - súgta Hugh fenyegető hangon.

— Uram! — szólt közbe Alain. — Mindannyian azon voltunk, hogy kiszabadítsunk! Ragadd meg a lehetőséget, és az első adandó alkalommal menekülj innen haza Langstonba! Vár a fiad! Úrnőmnek az volt a legnagyobb félelme, hogy gyermeketek atyja nélkül nő fel! Bátor, eszes asszony Lady Isabelle, mindent kockára tett, hogy téged kimentsen, uram!

- Mikor tájt szokott idejárni?

- Délelőttönként, uram - felelte Lind.

- Holnap megpróbálok eljönni - ígérte Hugh -, de ha valami oknál fogva nem tudnék, el ne áruljátok neki, hogy visszatért az emlékezetem! Ezt csak és kizárólag tőlem tudhatja meg!

A két solymász beleegyezően bólogatott.

NEGYEDIK RÉSZ

La Citadelle és Langston 1104 nyarának vége—1106 ősze

Tizenhatodik fejezet

— Marié szerint nem vetted be az erősítő elixíred! — hányta Vivienné a szeretője szemére, ahogy aznap este az ágyban feküdtek. Hosszú, kecses ujjaival a férfi selymes mellkasát cirógatta.

— Nem kell erősítő, Vivi — közölte Hugh Fauconier a nővel. — A fivéred biztos elmesélte, milyen derekasan helytálltam múlt éjjel a drága kis Belle-jével. Nincs szükségem báj italokra, Vivi,

hacsak nem arra szolgálnak, hogy ne emlékezzek semmire. De miért kéne ettől tartanod? — Hugh elkapta Vivienné kezét, ajkához emelte, és finoman megrágcsálta az ujjait.

— Nem tartok tőle — hazudta a nő, de a szíve hevesen kalimpált.

— Remek, akkor ezt megbeszéltük— zárta a társalgást, Hugh majd maga alá gurította a nőt, és belehatolt. Fülében még ott csengett Vivienné örömujjongása, mikor rádöbbent: ez a nő csak ezt akarja tőle, hogy gyönyört adjon, és úgy táncoljon, ahogy ő fütyül. Az elmúlt hónapokban tanúsított behódolás és jámbor megadás elhitette Vivienne-nel, hogy szereti. Mostantól sem lesz másképp, továbbra is igyekszik a kedvében járni, amíg el nem határozta, mi legyen a következő lépés!

Isabelle teljesen összezavarta. Minden joga meglett volna, hogy sorsára hagyja, melyet magának választott. Miért nem tudott tisztességes asszony módjára Langstonban maradni, és megülni a fenekén? Egyúttal azonban, somolygott magában a férfi, mennyire jellemző rá, hogy fiúruhát öltve fogja magát, és utána ered. Világéletében fúria volt, s ezen sem a kötelességtudat, sem az anyaság nem változtatott semmit. Az ám, s ha nem indult volna a keresésére, vajon visszatérnek-e valaha is az emlékei, mint múlt éjszaka, amikor a nevét kiáltotta az orgazmus alatt? Nagyon valószínű, hogy nélküle

örökre a d'Bretagne-ok bűvöletében rekedt volna. Alighanem többel tartozik neki, mint amit valaha vissza tud fizetni.

Ugyanakkor meg tudja-e bocsátani, hogy ennyi időn át Guy d'Bretagne szófogadó kis szeretője volt? No és mi a helyzet a te szeretőddel, aki ott hever melletted, súgta egy hang belülről. Az más! A férfi tarthat szeretőt, a nő azonban ha törik, ha szakad, maradjon hűséges és igaz az urához! De mégis, hogy maradhatott volna Isabelle igaz ilyen helyzetben? Tán jobban örülne, ha mardosó bűntudata miatt asszonya levetné magát La Citadelle lőréses oromzatáról? Beszélnie kell vele! És ki kell találnia, mi módon juthatnának ki La Citadelle ölelő karmaiból! Ha hitvese valóban megfogant, a d'Bretagne-ok semmi szín alatt sem kaparinthatják meg a gyermeket!

Reggel nesztelenül kiosont hálójukból, ahol Vivienné a felettébb aktív éjszaka fáradalmait kipihenve édesdeden szunnyadt. A madárház felé vette az irányt. Isabelle már ott volt, Couperrel foglalkozott.

— Jó reggel, Langstoni Isabelle! — köszöntötte.

Isabelle arany pontocskákkal tarkított zöld szeme elkapta a férfi kék pillantását.

— Hát emlékszel? — súgta gyengéden. — O, Hugh, mondd, hogy emlékszel!

— így van, Belle, emlékszem — mormolta Hugh. Isabelle rögtön karjaiban termett, és a fülébe zokogva görcsösen belécsimpasz-kodott.

— De hát hogyan, és mikor?

— Mikor múlt éjjel a nevemet kiáltottad a csúcson.

Isabelle irult-pirult, szempilláin még ott rezgett egy csillogó könnycsepp.

— Hugh, senki sem akart segíteni nekem! Sőt, a király, ahelyett, hogy kerestetett volna, inkább megpróbált elcsábítani! Azt akarta, maradjak az udvarban, hogy kedvét lelhesse bennem! Rolfnak sejtelme sem volt, mitévők legyünk. Én éreztem, hogy nem haltál meg! Csak az nem volt világos, merre lehetsz. Meg kellett találnom! Nagyon mérges vagy rám? — Csak úgy dőlt belőle a szó, hogy mindent elmagyarázzon férjének. Vajon megérti? Vagy örökké gyűlölni fogja már azért, ami itt történt?

— Miért nem maradtál Langstonban, Isabelle?

7.1 A.

— És ha úgy tettem volna?! A langstoni legények, akiket veled együtt elfogtak, annyira berezeltek a d'Bretagne-ok varázserejétől, hogy a kisujjukat sem mozdították érted! Még annyi sütnivalójuk sem volt, hogy megszökjenek, és segítséget kerítsenek! Ha én nem kereslek meg, Hugh Fauconier, ki más tette volna ? A j átszótársadat, Szépdiák Henriket jobban érdekelte, hogy elcsavarja a hitvesed fejét, mint hogy a keresésedre induljon! Ha elgondolom, hogy az ő parancsára jöttél Normandiába! Szégyen-gyalázat! Róbert herceg meg egy húron pendül a fivérével! Ha Lind és én nem eredünk a

nyomodba, akkor alig két napja az lebegett volna a szemed előtt, hogy valami sehonnai nőszemélyt teherbe ejts! - Isabelle tajtékzott a dühtől.

Hugh jót mulatott rajta. Isabelle a legelviselhetetlenebb nő a világon. Igazi fúria, aki mindent kockára tenne, hogy megszerezze, amit akar. Hugh a karjaiba vonta a lányt, és eltökélten megcsókolta. Isabelle ajkai egy pillanatra ellágyultak csókja alatt, aztán hirtelen kirántotta magát, és akkora pofont kevert le neki, hogy alig állt meg a lábán.

— De Belle! - tiltakozott.

— Ki az a marha, aki Manneville-be megy, miközben tudja, micsoda hitvány gazember a fivérem?! Nem köthettetek volna békét Róbert herceg udvarában ? Muszáj volt Manneville-be menned vele ?

— Udvariatlanság lett volna elutasítanom a meghívását, főleg azért, mert annyira bűnbánóan és nyájasan viselkedett a herceg előtt — magyarázkodott Hugh, miközben az arcát dörzsölgette. Ez a fúria jól képen törölte!

— Az egész a te hibád, Hugh Fauconier! — sziszegte Isabelle. — Az egész a te hibád!

— Uram, úrnőm! — Alain a madárházba lépett. — A kastély ébredezik. Nem biztonságos itt tovább beszélgetnetek!

— Igaza van! Nem szabad, hogy túl gyakran együtt lássanak minket, még a végén gyanút fognának! Üzenjünk a solymászokkal, Hugh!

Hugh bólogatott, de még mielőtt távozott volna, egy utolsó kérdése volt:

— Várandós vagy, ma Belle?

— Még túl korai lenne megmondani, de azt senki sem állíthatja, hogy te nem tettél meg minden tőled telhetőt, hogy legifjabb Hugh-nak hugicát vagy kisöcsit adjál - mosolygott rá Belle.

— Szereted őt? - faggatta Hugh a lányt.

Isabelle sejtelmesen férjére pillantott, aztán se szó, se beszéd, Couperrel a kezén sarkon fordult, és ott hagyta. Hugh figyelte, amint a sziklára helyezi a madarat, és megeteti nyers csirkefalatkákkal. Miért nem felelt a kérdésére? Egyszerű kérdés volt, még a hülye is megérti! Szereti Belle Guy d'Bretagne-t? És ha igen, mi lesz velük? És Langstonnal? És legifjabb Hugh-val? Épp kezére akarta ültetni vadászsólymát, hogy csatlakozzon hitveséhez, mikor észrevette, hogy a lány eltűnt. Beszélnie akar vele, de gyanította, hogy napokba telhet, mire újra találkoznak. Ez az Isabelle más, mint az ő Isabelle-je! Ez az Isabelle sokkal erősebb, szinte ijesztő', milyen erős. Kijózanító volt a tudat, hogy ilyen felesége van.

A nyár lassan elszállt, a gabona beérett a földeken. A d'Bretagne-ok Belle-en tartották a szemüket, mikor azt hitték, nem figyel, de a lány mindig résen volt. Tudta, mit akarnak: bizonyosságot, hogy várandós. Guyt egyre jobban megbabonázta Belle hasa. Nagy lapátkezével örökösen gyengéd, körkörös simogatásokat végzett rajta, és állandóan ínyencfalatkákkal etette a lányt. Belle néha már úgy érezte, mintha kacsatömésen lenne, s ő lenne a kacsa.

- Mit gondolsz, teherbe estél? - szegezte neki a kérdést Guy néhány hét elteltével. Belle érezte, mennyire foglalkoztatja a férfit a téma.

- Nem vagyok biztos benne - ismerte be a lány, mert figyelemmel kísérte a havi ciklusát. - Lehetséges, de még várnom kell egy kicsit, Guy uram, hogy bízvást kijelenthessem.

- Szerintem nem kétséges - közölte Guy a lánnyal, majd kezébe vette a kezét, és csókot nyomott rá. - Majd hagyjuk, hogy Vivienné úgy tegyen, mintha övé lenne a gyermek - súgta neki -, de valójában te leszel az anyja. A te melled fogja táplálni, te fogod felnevelni.

- És szeretni — fűzte hozzá Belle. - De az Isten szerelmére, uram, várj még egy kicsit, ne mondj neki semmit! Tényleg nem vagyok biztos a dolgomban!

Aznap lovas érkezett La Citadelle-be, az első látogató, mióta soksok hónappal ezelőtt Isabelle és Lind megérkezett. Vivienné engedélyezte a lovasnak, hogy egyen-igyon, frissítse fel magát, aztán magához hivatta, hogy közölje jövetele célját.

A legény udvariasan meghajolt.

— Gazdám, Bretagne grófja hűségesküdet kéri, úrnőm! Mihály napján fivéreddel jelenj meg az udvarban, hogy kifejezhesd hódo-latodat Alan grófnak! Ha így teszel, egy sereg úriember közül választhatsz magadnak férjet, aki védelmezni fogja La Citadelle-t a gróf nevében Bretagne számára. - A hírnök újból meghajolt.

Vivienne-nek leesett az álla.

-Hűségeskü? Hódolat? Férj? Tán megőrült a gazdád, hogy velem packázik? Tán nem tudja, ki vagyok? Fivérem és én Merlin hitvesének, a nagy boszorkánynak, Vivienne-nek a leszármazottai vagyunk! Mi senkinek sem esküszünk fel, s hódolatunkra se számítson senki ember fia, de kiváltképp az a ványadt bretagne-i gróf ne! Ami a férjhez menést illeti... - harsány hahotára fakadt, még a szolgálók is vele nevettek —, mondd meg a gazdádnak, hogy nekem csak olyan férj kell, akit én magam választok, egyébként találtam már magamnak társat! Azt is tudasd vele, hogy a d'Bretagne-ok világ életükben maguk védelmezték kastélyukat, de ha gazdád szerint erre képtelenek vagyunk, jöjjön, és próbálja meg elvenni! Állunk elibe! Micsoda élvezet lesz gazdád hadát egy rakás varanggyá változtatni! — A csarnok ismét baljós kacagásban tört ki. — Ma éjjelre kapsz szállást, de reggel rögvest indulj vissza uradhoz, és közöld vele üzenetem! Jelenléte nem kívánatos számunkra!

Mikor a d'Bretagne-okon és szeretőiken kívül mindenki eltűnt a csarnokból, Guy megszólalt:

- Bölcs dolog, petité soeur, ilyen nyersen bánnod a gróf hírnökével?

- Azt hiszed, nem tudom, miben mesterkedik Alan gróf? - fakadt ki Vivienné. Ibolyakék szeme sötéten csillogott. — Rá akarja tenni a mocskos mancsát La Citadelle-re, és ez még csak a kezdet! De én nem hagyom annyiban! Remélem, a hírünk távol tartja az átkozottat, különösen így, hogy elég keményen megmondtam a magamét.

— Legjobb lenne betakarítani a terményt, chérie — szólt közbe Hugh -, amint csak lehet! La Citadelle-t meg lehet védeni, Vivi, de óriási csapás lenne, ha a gabona odaveszne! Amennyiben a gróf mégis felveszi a kesztyűt, első dolga lesz felégetni a földeket! Jó évben sincs elég termés, a szomszédoktól felvásárolt kalászossal kerülhetitek csak el az éhezést, s ha azok megneszelik, hogy hadilábon állsz a hűbér-urukkal, egy szemet sem fognak nektek eladni! Meg kell védened a terményt!

-Te honnan tudsz ilyeneket? — álmélkodott Vivienné. Hugh az utóbbi idó'ben nagymértékben függetlenítette magát. Lehet, hogy eszébe jutott a múltja, bármi volt is az? Neki persze fogalma sem volt, milyen élete lehetett a férfinak La Citadelle elő'tt, hisz Richárd de Manneville-nek esze ágában sem volt felvilágosítani, s akkortájt cseppet sem érdekelte. Hugh egyszerű ábrázatát olyan megkapónak találta, hogy mindenáron magának akarta. Mit érdekelte akkor, mi lappang a háttérben? Ennek azonban vége! Már egyáltalán nem volt meggyőződve, hogy hasznos ez a tájékozatlanság.

— Amit mondtam, azt a józan paraszti ész diktálta — felelte Hugh szépséges szeretőjének. - Szerintem te is fel bírod fogni. Egyszerűen csak dühös vagy, hogy Alan gróf ilyen otrombán rád támadt. Én nem bánom, ha férjhez mész, chériel Milyen jó móka lenne felszarvazni hites uradat! — hahotázott.

— Hugh-nak tökéletesen igaza van a védelmet illetően, petité soeur! - bólogatott Guy. — Gondolkozz csak el egy percre! Nem nehéz belátni! Úgy kell terveznünk, mintha máris hadban állnánk!

— Igen, talán igazatok van - adta meg magát Vivienné. - Gorombaság volt a gróf részéről, hogy nem ő maga járult elibém. Kimutatta, milyen keveset gondol a családunkról. Csak a birtokainkra fáj a foga. El tudom képzelni, milyen alakot szemelt ki férjemül! Egy behemót, jóravaló, nagy rakás szerencsétlenséget, aki szívét-lelkét kitenné gazdájáért. Igen, jobb lesz, ha felkészülünk a csatára!

— Nem hinném, hogy Mihály napig várni fog a támadással - jegyezte meg Hugh.

— Honnan tudsz te ilyen dolgokat?! - vonta Vivienné ismételten kérdőre.

— Tett egy ajánlatot, te pedig kerek-perec elutasítottad, Vivi! Jóformán rákényszerítetted, hogy erőszakkal vegye el azt, amit ő rábeszélés útján kívánt! Bretagne-i Alan harcedzett lovag. Most kénytelen lesz támadást intézni La Citadelle ellen, különben közröhej tárgyává válik!

-Visszatért az emlékezeted! - kiáltotta Vivienné d'Bretagne. Isabelle lélegzetvisszafojtva várta a folytatást. Bevallja Hugh az igazat?

— Vivi, nem emlékszem a múltamnak minden részletére, de mindketten tudjuk, hogy katona voltam. Most katonaként mondom, hogy mit kell tenni. Ösztönösen érzem, hogy mi lenne a helyes. Ennyi! Még mindig veled vagyok. Nem elég ez neked? Miért olyan fontos számodra, hogy semmire se emlékezzek? — Hugh kíváncsian nézett Vivienné szemébe. — Chérie?

— Nem szeretném, ha elhagynál!

— Ne butáskodj! Amúgy hol élhetnék ilyen könnyű életet, egy ilyen álomszép gyönyörűséggel, ha nem La Citadelle-ben? Te magad mondtad, hogy senki sem jött a keresésemre, ezért nagy valószínűséggel jelentéktelen fickó voltam. A jelentéktelen fickóknak nincs ilyen gyöngyéletük, mint nekem melletted!

Isabelle elképedt Hugh mondókája hallatán. Sosem hitte volna, hogy férjének ennyire könnyedén megy a színlelés. Ezt a Hugh-t ő nem ismerte. Vajon Langstonban is előfordult, hogy leplezte az érzelmeit? Ezen érdemes elgondolkodni.

— Szerintem — javasolta Guy — hagyjuk La Citadelle védelmét Hugh-ra!

Nővére a beleegyezését adta.

Másnap reggel Hugh kikísérte a gróf hírnökét.

— Hol jöttél? - tudakolta.

— A tengerparti úton.

— Én a helyedben az ingoványon vágnék át visszafelé — tanácsolta Hugh. — Az az út kicsit hosszabb ugyan, de vihar közeleg, és olyankor a tengerpart járhatatlanná válik.

— Köszönöm.

Hugh a kastélyoromzatról figyelte a tengerpart felé igyekvő hírnököt. Elmosolyodott. Igazat mondott a legénynek, de persze azok után, amilyen fogadtatásban Vivienné d'Bretagne részesítette, joggal feltételezte, hogy rá akarja szedni, sőt akár le is gyilkolná. Elnézett a tenger felé. Egy üllő alakú, hatalmas felhő rohanvást közelgett a part felé. A szerencsétlen hírnök kénytelen lesz menedék után nézni, ha az elkövetkező napokat meg akarja úszni szárazon, és sokkal tovább tart majd útja, mint ha megfogadta volna a tanácsot. És ez bizony jó hír, ugyanis időre volt szükségük.

Megcélozta a madárházat. Ott találta Isabelle-t is. Napok óta ez volt az első alkalom, hogy kettesben lehettek.

- Jottányi hatalmad sincs afelett a nő felett? - ugrott a torkának Isabelle. - Még a végén háborúzni kezd Bretagne hercegével! És akkor hogyan menekülünk el? Mindannyiunkat leöldösnek!

- Várandós vagy! - csillapította Hugh. Jól emlékezett, milyen ideges volt Isabelle, mikor legifjabb Hugh-val volt terhes.

- Persze, hogy várandós vagyok! - csattant fel a lány.

- Múltkor nem válaszoltál a kérdésemre!

- Miféle kérdésedre - hepciáskodott, bár tudta, miről van szó.

- Szereted?

- Természesen nem szeretem, bár ő azt hiszi. Megannyiszor szerelmet vallottam neki, nehogy kiadja az utamat! Ha elküld, hogy a pokolban segítek neked? Egyáltalán, hogy kérdezhetsz ilyen falrengető ostobaságot, Hugh Fauconier? Te vagy az egyetlen, igaz szerelmem!

- Bizonyos vagy benne? - firtatta Hugh komoran.

- Gyermekeink vannak! - zárta le a témát Isabelle, majd ő következett: — Téged cseppet sem érdekel Vivienné d'Bretagne, Hugh? Láttam, mennyire a védelmedbe vetted! Még az után is, hogy visszatért az emlékezeted!

- Igen! - sóhajtotta a férfi. - A kegyetlenkedései ellenére olyan elveszett! Vivi voltaképp még gyerek. Görcsösen ragaszkodik egy olyan életvitelhez, mely rég a múlté, s ezáltal magát is, és Guyt is keserűségre kárhoztatja, bár ezzel nincs tisztában.

- Egyikünk sem fogja elfelejteni az itt történteket - mondta Isabelle —, de meg kell bocsátanunk egymásnak, Hugh!

- Először kereket kell oldanunk, és haza kell térnünk Langstonba! Nem lesz könnyű, ma Belle!

- Lehet, hogy itt kéne hagynod, és nélkülem menned! - fontolgatta Isabelle. — Visszajöhetsz értem, mivel a hites feleséged vagyok, és a gyermekedet is a szívem alatt hordom, akármit képzelnek is a d'Bretagne-ok. Most az ostrom előtt játszi könnyedséggel megszökhetnél a langstoni legényekkel, később jóval nehezebb lesz. Egy asszony csak kolonc lenne a nyakadban, és tovább hátráltatná a szökésedet, uram!

- Nem, nem hagylak itt. Most nem. ígérem, megtalálom a módját.

- Meg kell mondanom nekik, hogy gyermeket várok. Guy már így is gyanítja, nem merek hazudni nekik.

- Nem is kell. Az állapotod csak előnyünkre válhat! Ne feledd, egy várandós asszony nagy igényeket támaszt, törődni kell vele! És ne feledd, mennyire sóvárognak ez után a baba után!

Belle egy gyors mozdulattal megcirógatta férj ura arcát.

- Azt az érdes hangodat leszámítva, megint a régi vagy, Hugh. Repesek az örömtől, hogy azt az aranyos, jólelkű embert kaptam vissza, akihez feleségül mentem. Vivienné d'Bretagne durva, kegyetlen szeretője cseppet sem nőtt a szívemhez. Kíváncsi lennék, miért váltál olyanná, mikor nem emlékeztél. Mindazonáltal tovább kell játszanod a szereped, nehogy megorrontsák! — Isabelle egy csókot nyomott az arcára, és elsietett.

- Megmondtam előre! — ujjongott Guy aznap este, mikor Isabelle bejelentette terhességét a két testvérnek.

Vivienné nem szólt semmit. Családja kedvéért akarta ezt a gyereket, de őt magát nem érdekelte különösebben. Gondolatai szüntelenül Alan gróf körül forogtak, akinek felbukkanása nagy veszélyt jelentett eddigi életvitelükre. Hiába fenyegetőzött varázslattal, tudta, hogy már nincs a családja kezében igazi hatalom, mellyel sarokba szoríthatná ellenségét. Valahogy az idők folyamán elveszett az a csodálatos erő. Az utóbbi generációk a megfélemlítés és a kegyetlenkedés eszközéhez folyamodtak, hogy megvédjék La Citadelle-t és földjeiket. Az egyháznak sosem volt hatalma a d'Bretagne-ok birtokain. A jobbágyok ostoba, babonás népség voltak, és a hegyfokra épült La Citadelle kellőképpen távol esett mindentől, hogy ne foglalkozzanak vele. Mitől ez a nagy érdeklődés Bretagne grófja részéről? Vajon sikerült-e biztosítania nyugalmukat azzal, hogy alaposan ráijesztett a hírnökre? Vivienné d'Bretagne őszintén remélte. Egyszerűen azt akarta, hogy hagyják őt békén.

Eközben Hugh nekiállt felkészíteni a várat, mintha háború várna rájuk. A jobbágyokat kiterelték a földekre, és éjjel-nappal dolgoztatták őket, hogy La Citadelle biztonságos falain belül tudhassák a terményt. A pajtákat dugig töltötték szalmával, leszedték a gyümölcsöt, és leszüretelték a szőlőt. A várudvarban csak a mesteremberek kaptak menedéket a családjukkal, a többiek kénytelenek voltak magukról gondoskodni. Jobbágyokból sosem volt hiány.

A kapukat korán bezárták, a felvonóhidat felhúzták, és másnap reggelig le sem engedték. A kastély oromzatán huszonnégy órás ó'rség tartotta szemmel a környéket, de mint kiderült, a strázsák messze nem voltak elég éberek, ugyanis egyik reggel az ó'r arra riadt, hogy Alan gróf serege a falakon kívül tanyázik. A kapu elé pedig halomba szórták a kastély körül garázdálkodó, vérengző' ebek hulláit.

Hugh komoran somolygott, mikor értesült az eseményekről.

-A gróf elfogadta a meghívásod, drága Vivienne-em! - vetette oda a nőnek szárazon. - Most két választásod van: vagy védelmezed La Citadelle-t, míg mindannyian itt nem veszünk, illetve halálra

nem éheztetnek bennünket, vagy megragadod az utolsó lehetőséget, hogy békét köss a gróffal. - Lepillantott az alant összegyűlt seregre. -Én az utóbbit javasolnám.

- Megőrültél? - visított a nő. - Hogy összeálljak egy férjjel, és tegyek hűségesküt annak a marhának? Soha!

- Guy, szót tudsz érteni a nővéreddel? - tudakolta Hugh. Guy d'Bretagne megragadta a dühöngő asszony kezét.

- Mi, bretonok a temperamentumunkról vagyunk híresek, Vivi, de látod, nem vagyunk abban a helyzetben, hogy mi diktáljuk a feltételeket! Egyikünk sem hitte volna, hogy Bretagne grófja felveszi a kesztyűt, és ellenünk vonul, mégis így állunk. Fogadd el a gróftól a kiszemelt férjet! Azt a fickót könnyűszerrel elintézhetjük, és ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk! Hűtsd le a kedélyed, petite soeur, és kössünk békét a gróffal, még mielőtt késő! Ha tovább makacskodsz, és La Citadelle elesik, mit gondolsz, milyen sors vár ránk? Karóba húzatnak minket! A családunk kihal, és a grófé lesz mindenünk! Erre megy ki a játszma!

Vivienné hosszasan gondolkozott, majd hatalmasat sóhajtva bólintott egyet.

- Hugh — kérte Guy -, lovagolj ki a fehér zászlóval, és intézkedj a nevünkben! Úgy tűnik, te értesz ezekhez a dolgokhoz.

- Hát nem mondasz semmit? - támadt Vivienné a szeretőjének.

-Mit kéne mondanom? - kérdezte Hugh csikorgó hangon. -Feleségül mész egy fickóhoz, akit aztán majd rögvest felszarvazol. Nem áll szándékomban lemondani rólad, Vivienné! Talán azt szeretnéd, ha férjeddel együtt hármasban hemperegnénk, mint ahogy

Guyjal közösen meghágtuk Belle-t? - Baljósan felnevetett, de lelke mélyén érezte, hogy ezzel a válasszal valóban sikerült a nő gyerekes hiúságát legyezgetnie.

- Hát mégiscsak szeretsz ?! - lelkendezett Vivienné. - Ó, Hugh, megteszek mindent, amit csak akarsz, a lényeg, hogy együtt maradjunk! - Ibolyakék szeme gyémántként ragyogott.

Hugh Fauconier felpattant nagy fekete harciménjére, utasította az őrszemet, hogy engedje le a hidat, és fehér zászlóját lengetve kimérten előreléptetett. Hugh-t a híd túloldalán egy kapitány fogadta, aki elvezette a gróf sátrához. Hugh útközben megvitatta magában, mennyire lenne bölcs dolog felfednie a grófnak kilétét, és La Cita-delle-ben tartózkodásának valódi okát, de tudta, hogy a grófnak Hódító Vilmos egyik fiából sincs sok haszna, hiába vette nőül a nővérüket. És hogy magyarázhatná Isabelle égbekiáltó bűnét? Nem, nem. Jobb lesz, ha követi Guy tervét. Nem akarta, hogy kapcsolatuk még jobban elmérgesedjen a gróf miatt. Hadd tépelődjön a két testvér azon, mi legyen az újdonsült férjjel, miközben ő a szabadulásukat tervezgeti!

Hugh Fauconier mélyen meghajolt Bretagne grófja előtt.

- Uram, La Citadelle úrnője, tipikus nőiévén, meggondolta magát! Hites urának fogadja az általad választott férjet, és hűséget esküszik neked! - közölte, mihelyt szót kapott.

- Te nem breton vagy!

- Nem, uram, én angol vagyok. Hugh-nak hívnak. Sem a vezetéknevemre, sem a múltamra nem emlékszem. A d'Bretagne-ok találtak rám, mikor sebesült voltam. Ok hoztak ide, és gyógyítottak meg. Azóta őket szolgálom, rajtuk kívül nincs hova mennem. Nekik köszönhetem az életem, ezért most megpróbálok segíteni rajtuk.

- Jól neveltnek tűnsz, és igen választékosan fejezed ki magad -jegyezte meg a gróf vontatottan.

- Ügy vélik, lovag lehettem, mivel számos lovaghoz méltó készséggel bírok - válaszolta Hugh. Nem szerette volna, ha a gróf azt hinné, egyszerű parasztta van dolga. Micsoda sértés lenne!

- Szerinted milyen férj lenne La Citadelle úrnője számára alkalmatos, sir Hugh? - kérdezte a gróf ravaszul. - Sosem találkoztam vele, bár a családja híre eljutott hozzám is. Tudom, egyesek reszketnek tőle, de mi bretonok kelták vagyunk, s ha volt is varázserő e családban valaha, az már rég a múlté, különben a seregem itt brekegne a lábaim előtt. - A gróf jót kuncogott saját elmésségén. Hugh is somolygott egyet a bajsza alatt.

-Vivienné d'Bretagne kiváltképp ért a balzsamok és gyógyírek keveréséhez, uram, ami szerfelett kívánatos egy kastély úrnője esetében, ha meg kívánja gyógyítani népét. Ami a férjet illeti, én tagbaszakadt, erős embert választanék úrnőmnek, mivel ő maga is szívós asszony, és nagyon lobbanékony természete van. Csakis egy robusztus, állhatatos és rendkívül buja ember birkózhat meg vele!

- Pont akad egy ilyen emberem! - mosolygott a gróf. - Értékelem az elfogulatlanságodat, sir Hugh. Érted a hűbéres feladatát, de közben hű maradsz a d'Bretagne-okhoz. Ha kedved van, szívesen látlak az udvaromban!

- Hálásan köszönöm, gróf uram, de a magamfajtának, aki nem emlékszik a múltjára, jobb itt. Egyébként sincs más lovag rajtam és úrnőm fivérén kívül ebben a kastélyban.

- Hagyd leengedve a hidat! - utasította a gróf. - Embereim és a vőlegény kíséretében délben meglátogatlak benneteket. Kérd meg úrnődet, hogy a nagycsarnokban várjon ránk!

Hugh mélyen meghajolt, és kihátrált a sátorból. Mikor visszaért a kastélyba, elmesélte, mi történt. A felvonóhidat a parancsára leengedve hagyták, hogy kimutathassák a gróf iránti bizalmukat.

_ No? - faggatta Vivienné, mikor Hugh visszatért.

- Alan gróf pont délben ellátogat a kastélyba, hogy emberei és a vőlegény társaságában csatlakozzon hozzánk a nagycsarnokban.

- De úgy volt, hogy választhatok! - sivította Vivienné.

- Azt a lehetőséget eljátszottad, mikor először visszautasítottad! -dörrent rá Hugh. - Kiválasztotta a férjedet, és te szépen elfogadod a választását! Most eridj, csinosítsd ki magad, hogy illendően fogadhasd, én meg áthurcolom a holmim egy másik szobába! Ezentúl ha velem akarsz hálni, neked kell átjönnöd. Aligha űzhetjük a kis játékainkat a hitvesi ágyadban!

Guy felettébb jól szórakozott. Micsoda dilemma ez büszke nővére számára! Életében először kénytelen lesz úgy viselkedni, mint a többi nő. Legalábbis átmenetileg, kuncogott Guy magában.

- Tudom, mire gondolsz! - ripakodott rá Vivienné.

- Akkor azt is tudod, miért nevetek.

- Hogy gyűlöllek benneteket! - kiáltotta Vivienné hevesen. Guy hangosan felkacagott.

- Ugyan, Vivi! Csak rövid ideig kell jól viselkedned! Alan gróf eljön, marad egy napot, és már itt sem volt. A férjed biztos valami ütődött, tunya alak lesz, aki szívvel-lélekkel szolgálja a grófot. Elég lesz egy pillantást vetnie rád, s máris elalél a gyönyörtől. Könnyedén az ujjad köré csavarod azt a szerencsétlen flótást! A gróf meg azt hívén, hogy az embere majd a nevében védelmezi La Citadellet, elégedetten távozik, és az életünk visszatér a régi kerékvágásba. Semmi sem változik, egyedül sir Akárkivel bővül a társaságunk. -Atyáskodón Vivienné vállára tette a kezét. — Ha megszületik a gyermek, megmérgezzük a férjedet, és bejelentjük a grófnak: megvan az örökösöd, de lám, közben urad jobblétre szenderült, mindazonáltal tovább védelmezzük neki a kastélyt. Kicsi az esély rá, hogy újabb férjet küld, ha nem érzi magát veszélyeztetve.

- De hát nem jelentünk rá nézve veszélyt! - tiltakozott Vivienné.-Mégis itt dörömböl a kapun, és azt követeli, hogy kössem össze az életem egy vadidegennel!

- Valószínűleg egész Bretagne-ban mi vagyunk az egyetlen család, amely nem esküdött fel rá, Vivi! - magyarázta Guy a nővérének.

- Ne feledd, a grófság észak felől Normandiával, dél felől Poitou-val és Aquitaine-nel határos! Biztosítania kell a saját uradalmát. Ha úgy találja, hogy nem állunk mellette, akkor azt képzeli, hogy ellene akarunk fordulni!

- Ezek az ostoba férfiak! - dörmögte Vivienné d'Bretagne, és kiviharzott a nagycsarnokból.

- Hiába dühöng, azt teszi, amit kell - jegyezte meg Guy. — Nem olyan jótét, szófogadó lélek, mint te, drága Belle. Nyisd ki a szád, chérie, hadd pottyantsak bele egy falat sajtocskát! Keménykötésű babát akarunk! - Belle szájába tette a sajtot, és megcsókolta. Aztán az ölébe emelte a lányt, és szórakozottan cirógatni kezdte a keblét.

- Sajnálom, Hugh, hogy egy időre nélkülöznöd kell a nővérem társaságát. Én a világ minden kincséért sem szeretném Belle-t elveszíteni.

- Ha rám jön a bujálkodhatnék - vetette oda Hugh szárazon -, majd elszórakozom a cselédekkel. Akad egy-két szolgálatkész fruska a kastélyban. - Ezzel felállt, és távozott. Hogy is maradhatott volna, mikor Guy d'Bretagne annyira kisajátította a feleségét! Az már csak olaj volt a tűzre, hogy Isabelle szeretőjét bálványozva a vállára hajtotta a fejét. Hugh mindazonáltal tisztában volt vele, hogy hozzá hasonlóan ő is csak szerepet játszik. Tudta, hogy a lány bízik benne, s hiszi, hogy megleli szabadulásuk nyitját. De vajon hogyan? Fogalma sem volt, mitévő legyen, pedig Belle, a két solymász és a langstoni legények mind belé helyezték bizodalmukat, hogy hazavezeti őket.

A csarnokban Belle közelebb bújt Guyhoz, és lelkesen dorombolt szeretője kényeztetésére. Állapota szerencsésen megszabadította a kis fallosz kínzásától. Valami oknál fogva Guy keze nyugtatóan hatott rá, bár előzőleg csak irritálta, vagy éppen szenvedélyre lobbantotta.

- Sétáljunk egyet a parton, uram! - javasolta. - Kedvem támadt egy kis tengeri levegőre! Majd csak megbirkózom a meredek ösvénynyel, még nem vagyok olyan testes.

- Ha akarsz, lemehetünk a tengerhez - szólt Guy engedékenyen -, de nem kell ahhoz sziklát mászni. A kastélyból is megközelíthetjük, kis drágám. - Megcirógatta a lány haját.

Isabelle meglepetten rápillantott.

- Valóban?

- Bizony. Van egy lépcső, amely a pincén át egyenesen a tengerpartra visz. Még az őseink vájták az alagutat a sziklába. Ma nem mehetünk Alan gróf miatt, de ha eltűnt a színről, megmutatom, és akkor sétálsz a partra, amikor csak kedved szottyan. Egyedüli kikötésem, hogy mindig szólj valakinek, ha lemész.

Isabelle alig bírta magába fojtani izgalmát. Végre megvan, merre szökhetnek meg! Alig várta, hogy elmesélje Hugh-nak. Hálásan szájon csókolta Guyt.

- Köszönöm, uram! Annyira szeretek a tengerparton sétálni!

- Vigyáznod kell a dagállyal, szerelmem! - óvta a lányt.-Telihold idején egykettőre megemelkedik a vízszint, és elárasztja a kastély alatti barlangokat. Nehogy a tengerparton rekedj!

Pontosan délben Alan gróf és kísérete átmasírozott a hídon. A nagycsarnokba lépve a rájuk várakozó Vivienné d'Bretagne-nyal találták szembe magukat. Vivienné kedvenc lilájában pompázott, szoknyája sötétlila, tunikája ezüst- és aranyszállal, igazgyönggyel és kristállyal díszített levendulaszínű brokát. Haja fekete zuhatagként omlott vállára, fejdísze ametiszttel és holdkővel kirakott ezüst- és aranyfonat volt. Ellenállhatatlan szépségével fenséges látványt nyújtott.

Jobbján feszített fivére, akit a gróf könnyedén azonosított: a hasonlóság szembeszökő volt. La Citadelle úrnőjének balján pedig sir Hugh fogadta. Guy d'Bretagne mellett azonban egy hasonlóan gyönyörű nő állt sötétzöld szoknyában és csillámló kristályokkal ékített fűzöld tunikában. Aranylóan vörös haját két fonatba fonta, és egy malachitberakású rézgyűrűvel fogta össze.

Alan gróf fejet hajtott Vivienné előtt, aztán kinyújtotta kezét.

- Jöjj, hölgyem! Bemutatom férjedet, akit uradul és védelmeződül választottam!

Vivienné a gróf mellé lépett, és egy bólintással üdvözölte.

- Uram! - mondta. Lopva szemrevételezte a gróf kíséretét. Hat férfiból állt, plusz egy pap. Ám még mielőtt találgatni kezdhetett volna, a gróf beszélni kezdett hozzá, ezért felé fordult, és káprázatos ibolyakék szemét megpihentette a férfin.

- A szépséged, hölgyem, legendás, s most, hogy magam is szemtanúja lehettem, hírét viszem a világba, hogy a legenda messze nem ér fel valós személyeddel - kezdte lovagiasan. - Egy ilyen szépséges, törékeny virágszálnak szüksége van férjre, hogy megvédje, és tiszta szívből imádja! La Citadelle roppant felelősség egy ilyen kecses hölgynek, mint te vagy!

- Gróf uram! Örömest esküszöm hűséget neked, bár ez az eskü példa nélküli a d'Bretagne családban. A mi famíliánk soha, de soha nem játszotta ki Bretagne grófját, igaz nem is kereste a

társaságát -felelte Vivienné merészen. - Ugyanakkor meg kell mondanom, egyáltalán nem tetszik, hogy magadra vállaltad férjem kiválasztásának terhét. Családunk nőtagjai nem követik az átlagember gyakorlatát társuk kiválasztásában, mégis túl vagyunk néhány évszázadon.

-Változnak az idők, hölgyem! Családod valaha oly ragyogó, büszke csillagának fénye megkopott, s én kénytelen vagyok Bretagne érdekeit szem előtt tartva La Citadelle-ről gondoskodni. Biztos vagyok benne, hogy fivéred érti, miről beszélek. Sir Hugh biztosított felőle, mikor ma reggel átjött, hogy barátságodat kínálja nekünk. Sajnálom, nem tehetek mást, kénytelen vagyok téged kész helyzet elé állítani.

- Hadd biztosítsa Guy fivérem La Citadelle-t a nevedben! - javasolta Vivienné a grófnak.

- Ebben a családban, mióta világ a világ, női ágon történik az utódlás. Nem kívánom felrúgni a megszokott rendet. Tudod, milyen babonásak az emberek. Egy ilyen gyökeres változás a hitükben rendítené meg őket. Nem. Hozzá kell menned választottamhoz, mégpedig most és itt! O biztosítja majd számomra La Citadelle-t! így kívánom, és vitának helye nincs! - Odabólintott társának. - Simon de Beaumont, lépj elő!

Az öt lovag közül egy marcona alak lépett elő. Olyan magas volt, mint Hugh, de sokkal testesebb. Haja koromfekete, akár Vivienne-é, szeme sötét. Rövid, ápolt szakállt viselt, mely elfedte állát és húsos száját.

- Uram! - felelte.

- Ez tehát a lovag, akit férjedül választottam, hölgyem! Pál atya rögtön levezeti a szertartást!

- No de, uram! - kiáltott Vivienné feldúltan. - Meg sem ismerhetem ezt az idegent, akit jövendőbelimnek szántál?

A déjà vu érzésére Isabelle szeme egy pillanatra összefonódott Hugh-éval. Belle szívből sajnálta Vivienne-t. Simon de Beaumont cseppet sem tűnt birkatürelmű, megértő, jótét léleknek. Szeme máris az asszony kebleit méregette. Megnyalintotta a száját.

- Nincs annál jobb mód, hogy megismerjük jövendőbelinket, mint összekötni vele életünket! És nincs abban semmi szokatlan, hogy a menyasszony és a vőlegény az esküvő napján találkozik életében először. Jöjj, Pál atya, kezdj neki a szertartásnak! így is elég időt vesztegettem már La Citadelleben!

- És ha újból meggondolom magam, és nemet mondok, uram? -kísérelte meg Vivienné visszakaparintani sorsa irányítását.

- Itt helyben lemészároltatlak a fivéreddel együtt, hölgyem! Hírhedt múltadat ismerve, senki sem fog vádolni - közölte Alan gróf, majd kézen fogta Vivienne-t, és kezét Simon de Beaumont lapáttenyerébe nyomta.

Vivienné megkísérelte kirántani kezét a férfi vasmarkából, de az csak még erősebben szorította, és ezt dörmögte:

- Ugyan már, hölgyem, ne butáskodj!

A pap ledarálta az esküvői szertartást, amilyen gyorsan csak merte. Egyáltalán nem érezte magát biztonságban a d'Bretagne-ok nagycsarnokában. Átkozott hely ez, gondolta. Élt benne a gyanú, hogy Isten igéjét évszázadok óta nem vette a szájára a d'Bretagne família, s a szertartást követően nem is fogja többé. Mikor a ceremónia végére ért, sebesen keresztet vetett az újdonsült párra, és bólintott a grófnak.

- No hát - kedélyeskedett Bretagne grófja, mintha örömteli eseményen vettek volna részt -, hozass bort, hogy koccinthassunk rád és férjedre, aztán fivéreddel együtt felesküdtök nekem!

Mikor mindannyian megkapták az italukat, a gróf tósztra emelte kupáját:

- Isten éltesse az ifjú párt, sok boldogságot és bőséges gyermekáldást kívánok!

Simon de Beaumont vigyorgott, mint a fakutya.

- Megtesszük, ami tőlünk telik, uram, hogy uraságod számára hűséges gyermekeket neveljünk Bretagne-nak! - Karja Vivienné nádszálkarcsú derekára fonódott, de végül kénytelen volt lazítani szorításán, hogy a két testvér felesküdhessen a grófnak.

- Mielőtt búcsút intenénk, mondd, ki az a másik hölgy, aki jelen volt a szertartáson? - tudakolta Alan gróf.

- A hölgy a feleségem - jelentette ki Guy d'Bretagne.

- Felettébb bájos - jegyezte meg a gróf, aztán Simonhoz fordult. -Tudod, mi a dolgod, de Beaumont! Védelmezd La Citadelle-t a nevemben! - Ezzel a gróf és kísérete távozott.

- Ellenőrzöm az oromról - súgta Hugh -, és tudósítalak a történtekről, úrnőm! - Meghajolt, és elsietett.

- Az embereidnek meg kell tudniuk, hogy mostantól én vagyok az úr a háznál! - követelte Simon de Beaumont zordan.

- A nővérem ura vagy, de Beaumont! - világosította fel Guy. -La Citadelle továbbra is Vivié! Megtervezheted a kastély védelmét, hogy kedvében járj gazdádnak, de itt a hitvesed viseli a nadrágot! Ha nem szerzed meg a jóindulatát magadnak, a kutya sem fog hallgatni rád! Alan gróf pedig már messze jár!

-Nem átallasz szembehelyezkedni Bretagne uralkodójával? -vágott vissza de Beaumont.

- Te lázadásról beszélsz, mert nem érted - magyarázta Guy. -Hadd világosítsalak fél, de előtte helyezzük magunkat kényelembe! -Visszatért az asztalhoz, letelepedett, ölébe húzta Belle-t, és sajtos kenyérdarabkákkal kezdte etetni. - Itt La Citadelle-ben mi mindannyian a matriarchátus üdvös keretei között éljük mindennapjainkat. Ez a kastély időtlen idők óta a legidősebb lányra száll. Ma már senki sem tudja, miért van ez így, de Beaumont, ám ezek a lányok hol férjhez mennek, hol nem. Családunk fennmaradását illetően azonban ez abszolút lényegtelen, ugyanis férjjel vagy férj nélkül, de ők La Citadelle teljhatalmú urai! Egy férj vagy szerető nem más számukra, mint játékszer. O, mellesleg hallottad, hogy nővérem zsenge leányka kora óta szeretőt tart? Remélem, jól bánsz a fütykösöddel, Simon bátyó! Vivienné zabolátlan kis cafka az ágyban! Érted végre, ugye? Mi nem gördítünk eléd akadályokat, ha Alan gróf csatlósaként tenni akarod a dolgodat, cserébe te békén hagysz minket, és nem avatkozol bele az életünkbe, amit mi annyira szeretünk itt La Citadelle-ben!

Simon de Beaumont dühödten dúlt-fúlt magában, de mikor körbetekintett, mindenütt csak martalócokat látott. Tudta, hogy ha meg akarja úszni élve, nem szállhat vitába. Ezek a banditák alig várták, hogy tiltakozni kezdjen, és okot adjon nekik egy kis vérengzésre. Micsoda pokolfajzatok közé vetette gazdája! Új fivére arcára kiült a gonosz vigyor. Már csak az hiányzik, hogy ez a fickó vagy a nővére terrorizálja!

- Mivel eteted hölgyedet? - kérdezte Guytól, hogy témát váltson.

- Belle csak akkor ehet és ihat, amikor nekem kedvem tartja. Nagyon engedelmes kis asszonyka - tájékoztatta Guy, és gyengéden megcirógatta a lány mellét az elegáns tunika alatt. — Én is fürdetlek, ugye, drágaságom? Angyali teremtés, ugye'az vagy, Belle?

- Ha te mondod — felelte a lány szórakozottan.

- Látod, Simon bátyó? Igazi gyöngyszem! Hugh belépett a csarnokba.

- A gróf serege átkelt a hegyen, már nem látom őket. Biztos, ami biztos, utánuk küldtem néhány lovast. Hamarosan jelentik: tényleg elvonultak-e, vagy ez csupán csapda. - Letelepedett Vivienné mellé, a boroskancsóért nyúlt, színültig töltötte a kupáját, és jó nagyot kortyolt az üdítő nedűből.

Amint felszolgálták a vacsorát, viszonylagos csendben nekiálltak falatozni. Étkezés után Guy tovább piszkálta az ifjú párt.

- Szerintem, nővérkém, ideje, hogy elvezesd a vőlegényed a hálóba! A külseje alapján ítélve igazi csődört fogtál ki magadnak. -

Simonhoz fordult. - Vigyázz, nehogy szétlapítsd szegényt a behemót testeddel! Nem kétséges, örömedet leled majd törékeny karcsúságában, no és persze senkinek sincs olyan tejfehér bőre, mint Vivinek!

- Mintha tapasztalatból beszélnél - vetette oda Simon de Beaumont.

- Még szép, hogy tapasztalatból beszélek! Mit gondolsz, ki volt a nővérem első szeretője? Hát én! - hahotázta Guy.

A gróf lovagja elsápadt a döbbenettől.

- De hát ez vérfertőzés! Az ilyesmi tilos!

-Tilos?! A d'Bretagne-oknak semmi sem tilos, Simon bátyó! Az égvilágon semmi sem tilos!

- O, Guy — pirított rá fivérére Vivienné. — Muszáj az összes titkunkat kitálalnod? - Azzal felnevetett.

- Hölgyem! - emelte fel Simon de Beaumont a hangját. - Mostantól fogva példamutató, keresztényi életű asszonyom leszel, vagy móresre tanítalak!

- Jobb szeretnéd, ha olyan lennék, mint Belle, Simon, férjuram? Belle roppant szófogadó. Fivérem kérésére egyszerre feküdt le vele és Hugh-val. Mi is hívjuk az ágyunkba sir Hugh-t, ha már jobban megismertük egymást? - dorombolta Vivienné a fülébe, majd hegyes kis nyelvével megnyalta ajkait.

Simon de Beaumont-nak a szőr is felállt a hátán. Fogalma sem volt, higgyen-e Vivienne-nek, mindenesetre a nő hangja kellőképpen felizgatta. Érezte, hogy nőttön-nő a vágya. Feltápászkodott, és magával húzta hitvesét.

- Vigyél a hálódba, Vivienné! Most jobban megismerkedünk! De óva intelek, hölgyem! Én fáradhatatlan szerető vagyok!

-En is — kacagott Vivienné, és elvezette a lovagot. Guy felállt.

- Kövessük őket! - indítványozta, s kivonszolta Belle-t a csarnokból.

Hugh magára maradt. Bizonyos értelemben örült, hogy megszabadult tőlük. Ma éjjel, hónapok óta először, egyedült tölti az éjszakát. Felemelkedett, és elindult, hogy megkeresse a solymászokat a pajtában.

- Sikerült beszélnetek a langstoni legényekkel? - tudakolta. -Mit mondtak?

— Lady Isabelle nélkül nem hajlandók távozni! Az átkozott bolondok! Mintha a sorsára akarnánk hagyni úrnőnket!

— O is ezt javasolta, de én is azt akarom, ha már egyszer megszökünk, akkor senkit se hagyjunk hátra!

— De hogyan szökünk meg, uram, és mikor? - kérdezte Lind. Hugh tétován rázta a fejét.

— Nem tudom, legények. Járatom az agyam, de hiába, ez idáig egyetlen okos gondolat sem pattant ki belőle. Sajna, nem gyúlt benne isteni szikra. Azon töprengtem, elmeséljem-e Alan grófnak a történetünket, de attól tartottam, a kisujját sem mozdítaná értünk. Reggel, mikor ma Belle meglátogatja Coupert, lejövök a madárházba. Majd közösen meghányjuk-vetjük a dolgok állását, talán neki lesz néhány jó ötlete — mondta, aztán visszatért a kastélyba, hogy új szobájában éjszakázzon.

Mikor eljött a hajnal, Hugh lement a madárházba. Belle már ott volt.

— Ismerek egy lejáratot a kastélyban — újságolta Belle izgatottan. -Nem kell félni az őrtoronytól, és a felvonóhidat is elkerüli. Tegnap tudtam meg, de nem volt időm elmondani a Vivienné esküvőjét övező nagy felhajtás miatt.

— Merre van? — Hugh izmai megfeszültek.

— Guy ma fogja megmutatni. Van egy lépcső a legmélyebb pincéből, amely a sziklán át, egy alagúton keresztül a tengerpartra vezet. Meg kell tudnunk, mikor van dagály, mert olyankor a víz elárasztja a barlangot, és ha ott rekednénk, mind odavesznénk. Jaj, Hugh, olyan boldog vagyok! Végre, ebbe a szalmaszálba belekapaszkodhatunk!

— Valóban — osztozott Hugh a lány lelkesedésén. - Ki kell puhatolnunk, járható-e Normandiáig a tengerpart! És meg kell találni a módját, hogy köthessük el a lovainkat meg Coupert!

— Mi lenne, ha a langstoni legények a kapun át távoznának, mondjuk, elvinnék a lovakat egy kis testedzésre? Én tudom hozni Coupert. Nem, nem is. Inkább Lind és Alain hozza! Kiviszik a madarakat a mezőre tanítani! Senki sem fog gyanút. így van, ezt kell tennünk! — Aztán töprengett egyet, majd Hugh-nak szegezte a kérdést: — De hova menjünk, uram? Róbert herceg roueni udvarába?

Biztos segítene, hogy visszatérjünk Angliába. En nem látok más kiutat. És te?

- Fohászkodjunk Istenhez, hogy épp jó viszonyban legyen Henrik királlyal, ma Bellel Ha a két fivér hadban áll, akkor két szék között ismét a pad alá esünk. Pedig leghőbb vágyunk, hogy nyugodtan élhessünk... - somolygott Hugh, s Belle vele kacagott.

Tizenhetedik fejezet

Megtörtént a lehetetlen. Egyetlen éjszaka leforgása alatt Vivienné d'Bretagne kiábrándult Hugh Fauconier-bó'l, és fülig szerelmes lett a férjébe, Simon de Beaumont-ba. 0 maga is alig hitte, újságolta a fivérének ömlengve.

- O olyan csodálatos, Guy! Megtestesíti mindazt, amit egy férfiban szeretek! Fáradhatatlan szerető! És cseppet sem tart tőlünk! Képzeld, megvert! — súgta Vivienné.

- Mit csinált? - gerjedt éktelen haragra fivére. Nem hitt a fülének. O is szerette gyengéden, okító szándékkal elpaskolni szeretőit, de sosem vetemedett brutalitásra. Most vette csak észre, hogy Vivienné hófehér bőrét kék-zöld foltok tarkítják. Guy d'Bretagne soha, de soha nem emelt volna kezet ilyen kegyetlenül egy nőre.

- Rossz kislány voltam - vihorászott Vivienné bárgyún.

- Teljesen elment az eszed ? — rivalt rá Guy. — Te Vivienné d'Bretagne vagy, nem valami alacsony sorból származó ribanc! Ez a fickó még csak nem is egyenrangú veled, különben saját birtoka lenne! Hogy merészel ilyen brutálisan bánni veled?

- Nekem tetszett! - jelentette ki a nő védekezőn. - Hát nem érted, Guy? Ez az ember erősebb nálam! Egész életemben a nagy Vivienné d'Bretagne voltam, híres boszorkányok leszármazottja, aki ölni tud a pillantásával. Nem volt olyan szeretőm, aki ne rettegett volna tőlem. Kivéve talán Hugh-t, ő emlékei hiányában nem tudhatta, mi a félelem. De mondok neked valamit, amit eddig sosem mertem hangosan megfogalmazni, bár a lelkem mélyén éreztem. Hugh szeretett valakit régen. És akárki legyen az a nő, még az emlékei nélkül is szereti őt! Sosem adta át magát teljesen nekem, bár egyszer sem okozott nekem szándékosan csalódást. Szerettem, de sosem mertem teljes odaadással szeretni, mert féltem, hogy egyszer csak visszatérnek az emlékei, és megvetne. Simonnal egészen más a helyzet. Még nem szeret, de majd fog! Úgy imádom, mint még senkit! Testestül-lelkestül az övé vagyok! Különben megöl! O maga mondta. És én ujjongva helyezem a kezébe az életem! Guy d'Bretagne elborzadva hallgatta.

— Vivi — szólt rábeszélőn —, úgy viselkedsz, mint egy ostoba kölyök. A mifajtánk nem szerethet úgy, ahogy a pórnép! Ha úgy tennénk, meggyengülnénk, s odalenne a hatalmunk! Petité soeur, élvezd ki a buja csődöröd, de ne imádd ilyen mély, múlhatatlan szenvedéllyel! Ez egyenlő lenne a halálos ítéleteddel!

— No és te, fivérem? — kérdezett vissza Vivienné gyengéden. — Nem tiszta szívből szereted csinos kis Belle-edet? Ne hazudj nekem! Láttam, hogy nézel rá!

— Igen, Vivi, szeretem — ismerte be Guy -, de veled ellenben én sosem hagynám, hogy uralkodjon felettem! Kézben tartom az érzéseim!

— Torkig vagyok vele, hogy mindig fékeznem kell magam, ha szenvedélyről van szó! Belefáradtam abba, hogy mindenki retteg tőlem! Olyan akarok lenni, mint a többi ember, Guy!

— Te sosem leszel olyan, mint a többi ember! - vágta oda Guy mérgesen a nővérének. — És ha mást akarsz, akkor szégyent hozol az örökségünkre! Mi d'Bretagne-ok vagyunk! Egy felsőbbrendű faj

leszármazottai! Hasonlattal élve, te, nővérkém, olyan vagy, mint a legnemesebb, legpompásabb kanca, mely valaha a világra született, ám sajna, társadul beéred egy ordenáré, sárban hempergő, kanos va-racskos disznóval! Remélem, nem bánod meg, amikor már túl késő!

— El kell küldened Hugh-t! — mondta Vivienné fittyet hányva fivére dühére.

— Eszemben sincs! — ellenkezett Guy. — Szépen beszámolsz neki a férjurad iránt benned lobogó tüzes szenvedélyről, aztán felajánlod neki a választás lehetőségét: vagy a kastélyban marad lovagként, vagy nyakába veszi a nagyvilágot! Melegen remélem, hogy velünk marad, Vivi, mert él bennem a gyanú, hogy hamarosan, a nem is oly távoli jövőben, szükségünk lesz rá, különben férjurad a maga fajtájával tölti meg La Citadelle-t!

— De ugye mellettem leszel, mikor elmondom Hugh-nak? — kérlelte Vivienné a fivérét. — Ha elönti a pulykaméreg, te tudod a módját, hogyan csillapítsuk le.

- Melletted leszek. Hol van Simon?

- Alszik - felelte Vivienné fülig pirulva. - Rögtön visszamegyek hozzá.

Guy fitymálóan felhorkant. Sosem volt még rá példa, hogy Vivienné szende szűzként iruljon-piruljon. Felettébb aggasztó, mi több, émelyítő!

Hugh Belle társaságában lépett be a csarnokba, de Guyt és Vi-vienne-t túlontúl lekötötte a kettejük között feszülő ellentét, semhogy felfigyeljenek erre.

- Gyere, Hugh, reggelizz velünk! - invitálta Guy. - Egyszersmind Vivi hajmeresztő hírrel szolgál nekünk. - Guy teletöltötte a kupákat frissen préselt borral, lekanyarított egy karéj kenyeret, és odatolta Hugh-nak. - Gyere, Belle, csüccsenj az ölembe! Megetetlek, amíg a nővérem beszél!

Isabelle engedelmesen a férfi ölelő karjaiba telepedett, és kitátotta a száját, mint egy fióka. Egészen hozzászokott, hogy így fogyassza el a táplálékát.

- Hugh - kezdte Vivienné -, ne mondd el Simonnak, hogy a szeretőm voltál! Még csak utalást se tégy rá! Érted, mit mondok?

- Ha úgy kívánod, úrnőm! Állok rendelkezésedre - felelte Hugh. Azon törte a fejét, mi a csudát jelenthet ez. Vivi sosem szégyellte a szeretőit, ám ni csak, most úgy dadog, mintha sose látott volna férfit. Hihetetlen!

Vivienné d'Bretagne mélyen búgó, drámai hangon előadta furcsa kérésének okát. Bizarr indoklását ekképp zárta:

- Ha akarod, maradhatsz a kastélyban lovagként, de ha kedved van, embereiddel együtt el is mehettek. Egyet azonban tudnod kell! Soha többé nem lesz köztünk semmi, Hugh! Megértesz?

Hugh megkukult. Vivienné alig egy napja még múlhatatlan szerelemről papolt neki, és őrült módjára csapkodott, mikor Alan gróf úgy döntött, hogy egy vadidegenhez kell feleségül mennie. S most, mint derült égből villámcsapás, bejelenti, hogy vége, és új szenvedélye felől nézve, ami köztük volt, az semmit sem jelent. Hugh igencsak megkönnyebbült, ugyanakkor kifejezetten zokon vette, hogy ilyen könnyedén elhajítják, mint a kapcarongyot. Belle-re lesett, majd nagyot nyelt. Az arany pontocskákkal tarkított zöld szemekben felvillanó örömre nem tudott mit mondani. Alig bírt uralkodni magán.

- Nem szólsz semmit? — nógatta Vivienné. Őrjöngést várt, szerelmi vallomást, nem kuka hallgatást.

— Úrnőm, szavaid meglepnek — dohogta Hugh.

- Ugye nem árulod el Simonnak? - nyaggatta Vivienné kétségbeesetten.

Hugh megrázta a fejét.

- Visszaadtad az életem, ezért hálával tartozom. Nem áll szándékomban harcolni érted azzal a vadállattal, Vivi, akihez feleségül mentél. Idővel, ha az iránta érzett szenvedélyed elhalványul és meg-kopik, majd visszahúz a szíved az ágyamba, chériel

— Akkor most mész, vagy maradsz?

Mennyivel nagyobb biztonságban érezné magát, ha fognám magam, és eloldalognék, gondolta Hugh, de nem hagyhatta hátra La Citadelle-t, míg ki nem menekítette asszonyát. Belle-t, akiről a többiek nem is sejtették, hogy az asszonya. Harsányan felnevetett.

- Látom, most minden vágyad az, hogy eltűnjek az életedből, de inkább tovább szolgállak. Amúgy sincs hova mennem.

- Pompás - kiáltott Guy. - Nagyon örülök, hogy nem fordítasz nekünk hátat.

Vivienne-t szemmel láthatólag kényelmetlenül érintette a dolog, ezért Hugh úgy döntött, odavet neki egy kis koloncot, hadd rágódjon rajta.

— Nem akartam elárulni, annyira tartottál tőle, de néhány napja visszatért az emlékezetem — vallotta be töredelmesen. — Egyeztettem a legényeimmel, ki is vagyok valójában. Eddig nem mertek a segítségemre sietni, annyira rettegtek tőled, úrnőm.

— Tudtam! - állította Vivienné diadalmasan. Hangján furcsamód érezhető volt a megkönnyebbülés.

— Hugh Fauconier vagyok, Worcesterből származó közönséges lovag. Másodszülött fiúgyermekként utazgattam a nagyvilágban, hogy megleljem a helyemet. Sieur de Manneville azzal áltatott, hogy van számomra egy állása, de nem tudtunk megegyezni, ezért a tömlöcébe záratott. Ott találtál rám.

— Nincs feleséged?

- Nincs, úrnőm, de várt rám egy hajadon, aki lehet, hogy azóta férjhez ment. Talán egy szép napon hazamegyek, és találok magamnak egy másikat, de most még semmim sincs, amiből eltarthatnám.

Vivienne-nek nagy kő esett le a szívéről. Micsoda szerencse, hogy visszatért Hugh emlékezete! így biztosan nem fogja elárulni!

— Örülök, hogy a szolgálatomban maradsz, sir Hugh Fauconier — köszönte kedvesen. Elmosolyodott, a tányérjára szedett némi ennivalót, majd a következő magyarázatot adva elsietett: - Most vissza kell térnem a férjemhez! Hamarosan felébred, és farkaséhes lesz.

— Teljesen elment az esze - ismételte Guy dühösen, mihelyt nővére kihúzta a lábát. - Mint egy szende szűz az első szeretőjével. Annyira boldog vagyok, Hugh, hogy nem hagysz minket faképnél. Szükségem lesz a segítségedre, hogy megvédjem a gróf mocskos disznajától azt, ami emberemlékezet óta a d'Bretagne-ok tulajdonát képezi. Mintha megbabonázta volna a nővéremet! Igen, csak ez lehet a magyarázat! Megbűvölték a boszorkányt!

— Nem hinném, uram — vetette ellen Belle finoman —, Vivienné úgy érzi végre, hogy szerelmes. Ne tagadd meg tőle a boldogságot!

— Sosem álltam a boldogsága útjába, de Simon de Beaumont veszedelmes alak, aki csak arra vár, hogy lecsaphasson ránk! Egyáltalán nem tetszik a fizimiskája, és cseppet sem bízom benne! Elsősorban a gróf embere, csak utána jön a nővérem!

-A hűbéresnek mindennél előrébbvaló hűbérura — fejtegette Hugh -, csak aztán következik az asszonya. Szerintem várjunk kicsit, míg kiderül, hogyan bánik Vivivel.

Guy savanyúan bólintott. Pillanatnyilag meg volt kötve a keze. Ha Simon de Beaumont tényleg az, akinek tartja, előbb-utóbb kimutatja a foga fehérjét, és akkor lesz nemulass!

Isabelle megpróbálta feledtetni Guy d'Bretagne-nyal a történteket. Hozzáhajolt, finoman megrágcsálta a fülcimpáját, és odasúgta:

— El tudom képzelni, mivel foglalatoskodhatnak éppen. Nem követjük a példájukat? - Lágyan Guy fülébe fújt. - Hugh majd gondoskodik La Citadelle-ről! Auu, hogy szorít ez a ruha!

Guy d' Bretagne talpon termett, és szeretőjét karjában ringatva, futólépésben távozott a csarnokból. Azt sem mondta Hugh-nak: fapapucs.

Hugh figyelte az elsiető alakokat. Tisztán látta, miben mesterkedik Isabelle, mégis féltékenység gyötörte. Képtelen volt szemet hunyni a tény felett, hogy hitvese Guy szeretője. Mikor ott volt még

neki Vivienné, jobban elviselte, most azonban más színben látta a világot. Hát nem bődületes marhaság, hogy még mindig itt van, mikor Vivienné felajánlotta neki a távozás lehetőségét? De hogy vihette volna magával Isabelle-t? Ha nyoma vész, azonnal rájönnek, hol lehet. Mi módon szabadíthatná ki, hogy hazatérhessenek Angliába?

Tán vegye rá Simon de Beaumont-t, hogy vigye Vivienne-t Alan gróf udvarába? Hugh a fejét ingatta. Nem kétséges, Simon de Beaumont szívesen páváskodna álomszép asszonykájával és hatalmával, de nem ők okozzák a gondot. A probléma gyökere Guy. Nem szívesen hívnák magukkal, és Guy amúgy sem tartana velük Isabelle nélkül. Isabelle feletti birtoklási vágya túltesz mindenen. Hugh csendben vívódva kereste a választ.

Simon de Beaumont híreket hozott a külvilágról. Egy este az asztalfőn feszítve a kastély urát játszotta, Guy pedig magában acsarogva fixírozta. Titokban Vaddisznó névre keresztelte sógorát. Simon de Beaumont megközelítőleg olyan magas volt, mint Hugh, de sokkal testesebb és izmosabb. Apró fekete malacszeme ide-oda villogott, hogy felmérje környezetét, ritkán állapodott meg egy helyben. S bár észnek nem volt bőviben, semmi sem kerülte el a figyelmét.

- A Hódító vénhedő kölykei ismét hadilábon állnak egymással -mesélte, amint zsírtól csillogó virsliujjaival megragadta a kupáját. -Alan gróf bölcsen kivár, egyikük mellett sem kötelezi el magát.

- Hogy lehetséges ez? - tudakolta Hugh. - Igaz, a nővérüket vette feleségül. Nem állhat egyikük pártjára sem, hacsak nem ezt kívánja éppen az érdeke.

- Pontosan - helyeselt Simon, és az asztalra csapta kupáját. — Nem ezt kívánja az érdeke, bár mindketten megpróbálták maguk mellé édesgetni.

- Miért marakszik megint a két fivér, Simon uram? - kérdezte Belle csendesen. Minden információra szükségük volt, hisz Normandián át vezetett az útjuk Angliába.

- Azok az átkozott Montgomerie-k az okai mindennek. Róbert herceg tárt karokkal fogadta Róbert de Belleme-et azok után, hogy Henrik király a lázongásai miatt kitette a szűrét Angliából. Az angol király jogosan húzta fel az orrát fivére gesztusán.

- Teljesen érthető a reakciója - bólogatott Belle.

- Azért gurult Henrik dühbe, mert a fivére az udvarába fogadta Róbert de Belleme-et? Ennél azért többről van szó, nem? — töprengett Hugh.

- Valóban - helyeselt Simon tudálékosan. — De Beüeme garázdálkodásra adta a fejét, mégpedig az angol királyhoz hű lovagok normandiai birtokain. A hercegnek nem volt se kedve, se eszköze kordában tartani. Aztán, hogy tetézze a bajt, felettébb kedélyesen eliszogatott vele az udvarban, és ezt Szépdiák Henrik érthető módon nem nézte jó szemmel. — Simon felkapott egy szarvashússzeletet, jókorát harapott belőle, és serényen rágni kezdte. Mikor Vivienné újratöltötte kupáját a nemes vörösborral, elégedetten dörmögött, és a nőre kacsintott.

- És mi történt? Támadtak az angolok?

- Csak maroknyi sereggel. Azok a normannok! Micsoda népség! Nem bízhatsz bennük, de te angol vagy, neked biztos nem kell ecsetelnem! A herceg legnagyobb tekintélynek örvendő nemesei keblükre ölelték őket, és elbratyiztak velük. Nem mintha jelentősége lett volna. Aztán valami normann főnemes, bizonyos Mortaini Vilmos, szedte a sátorfáját, meglógott Angliából, és szövetkezett a herceggel a király ellen. A király persze rögtön lecsapott Mortaini birtokaira. Ezek a normannok! Az embernek megáll az esze! Bretagne-ban legalább tudja az ember, hogy kivel hányadán áll. - Simon nagyot kortyolt a borába. - Bretagne-ban nem kérdés, ki az ellenlábasod, mert az ellenség mindhalálig ellenség! így sokkal kézenfekvőbb, mint hol kibékülni, hol egymás torkának ugrani.

Hugh nem bírta elfojtani vigyorát.

- Igaz - bólogatott. - Akkor nem lehet azt állítani, hogy Normandia biztonságos hely manapság. Szerencse, hogy La Citadelle ilyen távol esik a határtól.

Simon de Beaumont egyetértett.

- Egy emberöltőre elegendő csatában vívtam már. Alan gróffal még a Szentföldön is jártam. Leghőbb vágyam, hogy megállapodjak, és családot alapítsak.

Pallérozatlan fickó, annyi szent, vélte Hugh, de alapjában véve nem rossz ember, bármit is gondoljon Guy d'Bretagne. Simon de Beaumont szókimondó, egyenes ember, és hűséggel viseltetik hűbérura iránt. Hány, de hány ilyet ismerek, tűnődött Hugh. Simon megteszi, ami tőle telik, és becsülettel védi majd gazdájának La Citadelle-t. Ahogy én is védeném Langstont Henrik királynak, ha hazajutnánk, szögezte le magában Hugh.

A helyzet tehát Simon de Beaumont szerint nem festett valami fényesen. Hugh semmi pénzért sem kockáztatta volna, hogy Isabelle-lel nekivágjon Normandiának. Túl veszélyesnek tűnt, különösen az ő állapotában. Hugh még azt is megkérdőjelezte, vajon ő és emberei megúsznák-e épp bőrrel. Róbert herceg udvarába semmilyen körülmények között nem menekülhetnének, hisz Hugh tagadhatatlanul Henrik király embere, és ő a világ minden kincséért sem árulná el gyermekkori öreg cimboráját. Nagy veszélyben lennének Isabelle-lel Rouenban, kiváltképp ha Richárd de Manneville is ott van, s Róbert herceg a kegyeibe fogadta.

Isabelle-nek elég volt egy pillantást vetnie Hugh-ra, máris olvasott a gondolataiban. Csapdába estek, s a közeljövőben kilátásuk sem volt a menekülésre.

— Vidd az embereket, és menj! — könyörgött neki Isabelle, mikor legközelebb találkoztak a madárházban. - Én csak a terhetekre lennék, de ti átjuthatnátok. Itt biztonságban vagyok. Ide visszajöhetsz értem, Hugh!

— Alig várod, hogy megszabadulj tőlem, és lelkiismeret-furdalás nélkül tovább enyelegj a szeretőddel, mi? — Hugh gyűlölte magát a kirohanásáért.

Isabelle szemébe könnyek szöktek. Férjét válaszra sem méltatva sarkon fordult, és faképnél hagyta.

— Másik ember gyermekét hordja a szíve alatt - hergelte Alain. -Legjobb lenne itt hagyni, uram!

Hugh átkozódni kezdett.

— Az az én gyermekem, te tökkelütött hülye! — Aztán kénytelenkelletlen elmondta Alainnek és Lindnek az igazat, hogy tisztára mossa Isabelle nevét.

A két solymász döbbenten hallgatta a történetet.

— Ezek a d'Bretagne-ok bizonyosan pokolfajzatok - nyögte végül Alain elsápadva.

Lind egy árva szót sem szólt, de Hugh el tudta képzelni, mi járhat a fejében. Lind imádta Isabelle-t. Isabelle az ő istennője volt!

Isabelle terhessége lassan szemmel láthatóvá vált, pocakja enyhén kidomborodott szoknyája és tunikája alól. Megérkezett az ó'sz, kellemes meleg nappalok és tiszta, hűvös, egyre hosszabbodó éjszakák váltogatták egymást. Az ördögi szenvedély, mely egykor rátelepedett Guy lelkére, lassan ködbe veszett, ahogy figyelte Belle gyermektől domborodó pocakját. Már jó ideje sajátjának tekintette a magzatot. Az, hogy miféle körülmények között fogant a baba, huszadrangú kérdés volt számára csupán, végül is ő is aktívan részt vett aznap éjjel a megtermékenyítésben, vagy nem? Számára Hugh szerepe azon a tavaszi éjszakán teljességgel elhanyagolható volt. Guy a sajátjának tekintette a gyermeket, s ha ezt bárki meg meri kérdőjelezni, annak ellátja a baját. Simon de Beaumont nem ismerte az igazságot. Vivienne-nek meg esze ágában sem volt elárulni, hisz azzal egyértelműen beismerné, hogy az ő keze is benne volt a dologban.

Guy tiszta szívből gyűlölte sógorát. Simon olyan, de olyan közönséges ember! Először elveszi tőle az álomszép, egzotikus Vivienne-t, s most fivéri szemei előtt változtatja közönséges, hétköznapi fehércseléddé. Vivienné újabban befonva viselte gyönyörű koromfekete hajzuhatagát, és fejére egyszerű fehér fátylat terített. Inkább tűnt istenverte apácának, mint érzéki hús-vér nőnek. Mikor egyik este megjegyzést tett az öltözködésére, sógora vette magához a szót, ahelyett, hogy hagyta volna Vivienne-nek, hadd magyarázza el a változás okát.

— Valamikor régen az angolszászok a női alázat és megadás jeleként leborotváltatták hitvesük haját — vihogott. - Egy nő kerülje a felesleges cicomát! Vivienné túlságosan feltűnő jelenség volt, bár ennek nem volt tudatában, hisz sosem mozdult ki innen. Férjeként kötelességemnek tartom, hogy átneveljem. Igazam van, ugye, angyalkám?

— Igen, uram — felelte Vivienné megadóan, aztán ajkaihoz emelte férjura szőrös lapátkezét, és megcsókolta. — Azt csinálsz velem, amit csak akarsz! Testestül-lelkestül a tiéd vagyok, uram!

Guynak szinte fizikai fájdalmat okozott a jelenet. Mivé lett az ő büszke, önérzetes nővére? Nem bírta tovább. Felpattant az asztaltól, és kirohant a csarnokból. Végeznem kell ezzel a tohonya állattal, aki ilyen nevetségessé tette az én csodálatos nővérkémet, gondolta. Ha sokáig várok, annyira eldeformálódik a lelke, hogy a végén képtelen leszek visszaváltoztatni!

Guy megmutatta Belle-nek a tengerre vezető lépcsőt, s miután a lány kikutatta az árapály titkát, nap mint nap lejárt a homokos partra. Többnyire egyedül ment, s ez remekül megfelelt neki. A szél és a köd jótékony hatással volt zilált idegrendszerére, lelkében béke honolt. A Guy és Simon között teszülő, napról napra élesedő ellentét miatt egyre puskaporosabb lett a levegő a kastélyban.

Simon de Beaumont az elején még megkísérelte lecsillapítani Guy d'Bretagne Vivienné felett érzett haragját, de mikor nyilvánvalóvá vált, hogy próbálkozása eleve kudarcra van ítélve, felhagyott az igyekezettel, s azt dörgölte Guy orra alá, hogy ő, Simon de Beaumont La Citadelle teljhatalmú ura, s ha ez valakinek nem tetszik, fel is út, le is út. Ezen idő alatt Vivienné, arcán önelégült mosollyal, mindvégig Simon oldalán álldogált. Ettől aztán Guy még inkább feldühödött.

- Vivienné tudja, hogy nem mehetek el! — tiltakozott Guy fenyegető hangon. Nővére elsápadt a félelemtől.

- Hallgass! — rivallt rá fivérére. — Úgy teszel, mintha aki nem tudja, hogy szívesen látunk, míg tiszteletben tartod uram tekintélyét és hatalmát! - Férjéhez fordult. - O, uram, jobban kell igyekezned, hogy kiengeszteld fivéremet!

- Miért nem tűnik el innen? - kérdezte Simon. Fogytán volt a türelme.

- Mert az én gyermekem, a gyermek, akit Belle a szíve alatt hord, örökli majd egyszer La Citadelle-t! — acsargott Guy.

- Ez a család női ágon biztosítja a fennmaradását! — vitatta Simon.

- Igaz, te viszont azt állítod, hogy stramm fiúkkal fogod megajándékozni a nővérem! — kötötte Guy az ebet a karóhoz. — Mindazonáltal nem látom jelét, hogy várandós lenne, s akár fiú-, akár lánygyermekkel gömbölyödne a pocakja! Ebből kifolyólag az én leányomra, mert afelől bizonyos vagyok, hogy Belle leányt fog szülni nekem, tehát az én leányomra száll majd a kastély. És ugye mondanom sem kell, hogy nem szívesen nevelném föl távol otthonától. -Simonra vigyorgott. — Nálunk ez járja.

- Változnak az idők — dörmögte Simon. — Kötve hiszem, hogy a fiaim lemondanának a jussukról a lányod javára. Ünnepélyesen megígérem, hogy majd teszek róla, nehogy így történjen!

Guy ismét elvigyorodott. Nála volt a labda.

- Ha hitvesed fiat szül neked, megvitathatjuk a kérdést! Addig ne vesztegessük az időnket haszontalan szócséplésre! - Sötét, ibolyakék szeme Vivienne-ébe fúródott, s kihívón arra sarkallta, próbáljon csak meg akár egy szó erejéig ellentmondani neki. Akkor aztán kesereghet az ő lánya után!

Tizennyolcadik fejezet

Guy d'Bretagne-nak ettől fogva egyetlen cél lebegett a szeme előtt: mielőbb kiűzni sógorát, Simon de Beaumont-t Vivienné szívéből. Egymás iránti ellenszenvük senki előtt nem maradt rejtve. Egy nap a két d'Bretagne testvér dajkája titokban találkozót kért Guytól.

— Meg akarsz szabadulni ettől az alaktól, nem igaz, uram ? Szeretnék neked segíteni, mert cseppet sem szívelem, ahogy ez az alak bánik az én szeretett úrnőmmel! - Fogatlan vigyorral és csillogó szemmel meredt Guyra.

— Mit hallottál, drága Marié? — kérdezte Guy izgatottan.

— Még a vak is látja, hogy összetöri úrnőm szívét! — sutyorogta a vénasszony. — Már nem éri be az úrnőmmel, Guy uram! — Ujjával orr-cimpáját ütögetve, tudálékosan bólogatni kezdett, fel-alá járt a feje.

— Mondd, mi történt! Meséld el, s megjutalmazlak ezzel a balzsammal! Ez majd kiveszi a csúzt a lábadból, Marié! — Elegáns kezével megcirógatta a szipirtyó bütykös ujjait.

— Az az élvhajhász, kéjsóvár csődör két konyhalánnyal, egy fejőlánnyal meg a kovács középső lányával bujálkodik egyszerre! Már mind viselős tőle! Nem telik bele sok idő, s hamarosan seregnyi fattya lesz! Szegény úrnőm szíve meg fog szakadni, ha megtudja. Mindannyian látjuk, mily odaadással csügg férjén, a cselédek meg rettegnek a haragjától. Ha tudomására jut ura gálád hűtlensége, rajtuk tölti ki majd a dühét, nem az alávaló gazfickón. Olyan elvakultan szerelmes, hogy egy rossz szót sem akar uráról hallani. A szemében ő szent ember.

Guy d' Bretagne alig bírta leplezni örömét.

— Bölcsen tetted, hogy hozzám fordultál, Marié — mondta a vén dajkának. — Ha Simon de Beaumont megcsalja őt, Vivinek jogában áll tudni róla. Ne aggódj, drága Marié! Megvédem a nővéremet!

Egykettőre megszabadulunk ettől az elvetemült Simon de Beau-mont-tól!

Az öregasszony bólintott egyet.

- Jól sejtettem, Guy uram, hogy neked kell elmondanom. Te majd a végére jársz. Ne hagyd, hogy az a vadállat fájdalmat okozzon az én szépséges kicsikémnek! - Megpaskolta a férfi vállát. - Jó fivére vagy a nővérednek!

De Beaumont tehát nagykanállal habzsolja az életet, illetve a cselédek bájait! Guy jót kuncogott magában. Mennyire a küszöbön állt ez a szaftos kis skandallum! Hogy nem jött rá ő maga? No de a jó öreg Marie-nak hála, kezében a fegyver, amivel elűzheti sógorát. Titokban a varázskamrájába sietett, még Belle-nek sem szólt. Sőt, legkevésbé őt akarta beavatni, mert ha rájönne, milyen szörnyűséget forral, még a végén megpróbálná lebeszélni. Nem! Kerüljön, amibe kerül, ma este Simon de Beaumont a rövidebbet húzza, s megint minden a régi lesz.

Aznap este az asztalnál az elegáns esküvői ruhájában pompázó Vivienné, La Citadelle úrnője jóformán belediktálta urába a nemes, bíborszínű nedűt, melyet kifejezetten a számára hozatott fel a pincéből. Simon de Beaumont ugyanis hallatlanul nagyra becsülte a jófajta bort. Felfordul a gyomrom ettől a negédeskedéstől, gondolta Guy.

Isabelle érezte, hogy Guynak minden idegszála megfeszül, csak azt nem értette, miért.

- Igyunk a sógorom egészségére! - pattant fel Guy váratlanul, s a magasba emelte kupáját. - Fejet kell hajtanom teljesítménye előtt! Simon de Beaumont lovag farkával szerzett hírneve ugyanis messze túlszárnyalja kardjával kivívott dicsőségét.

De Beaumont határozottan kényelmetlenül érezte magát. Vivienné tanácstalanul nézett fivérére.

- Miféle köszöntő ez, Guy?

- De hát, nővérkém, nem tudtad? Az lehetetlen! Te mindig mindenről tudsz, ami La Citadelle berkeiben történik! A férjed nagy himpellér, Vivienné, nyárra legalább négy fattya születik! Te nem vagy terhes, drágaságom ? A cselédeknek legalább a fele viselős, hála uradnak, Simon de Beaumont-nak-állt elő Guy a farbával, s sátáni vigyor ült ki az arcára.

Vivienné elsápadt döbbenetében. Elkerekedett ibolyakék szeme kérdőn Simonra siklott.

- Uram? Ez igaz?

Simon de Beaumont nagyot hörpölt a borából.

- Na és, mi van, ha igaz? - fortyant fel. — Mi haszna a meddő földre pazarolni a magot, hölgyem? Annyi szent, hogy te terméketlen vagy, különben már a hasadban rugdalózna a gyerekem! Tán azt képzeled, hogy ezek életem első fattyai? Fiakat akarok, s úgy látszik, te nem adhatod meg, amire vágyom! Ha felnőttek, a legrátermettebb fattyaimat a nevemre veszem. Mihelyt leválasztják fiaimat anyjuk csecséről, felhozatom őket a kastélyba. Te meg szépen jó modorra neveled őket. Nem

foglak kiebrudalni az otthonodból, nem vagyok én szívtelen gazfickó! - Felhajtotta kupája tartalmát, hátradőlt székében, s hangosat böfögött.

A szépséges Vivienne-t lesújtották férjura kemény szavai. Egy pillanatra szóhoz sem jutott.

- Hallottad, petité soeur? Fényes jövő vár a fattyaira! Örülsz, hogy részed lehet a bitangok neveltetésében? Mostohaanyjukként jó modorra okíthatod őket! - Guy szeme sötéten villogott a benne fortyogó haragtól. — Nem hagyom, hogy megalázd a nővéremet, de Beaumont! A neked kevert méreg, te buja vaddisznó, már rohasztja a beleidet! Erzed-e? - Guy hahotára fakadt. Isabelle hátán a hideg futkározott. Szeme összetalálkozott Hugh Fauco-nier-val.

- Guy? Mit tettél? - sikította Vivienné, ahogy Simon de Beaumont holdvilág képe hamuszínt öltött, és az iszonyatos görcsöktől kétrét görnyedt. A haldokló férfi arcát kiverte a hideg veríték. Szederjes ajkaival levegő után kapkodott.

- Te tényleg azt hitted, de Beaumont, hogy ország-világ előtt porig alázhatod a nővéremet? Valóban azt képzelted, hogy a te Alan grófod hatalma túltehet a d'Bretagne-ok erején? Ha gazdád hogy-léted iránt érdeklődne, könnyes szemmel elmondjuk neki, hogy -minő tragédia! - levert a betegség a lábadról, és még most is téged siratunk. - Guy fagyosan figyelte, ahogy áldozata szemében megjelenik a halál.

A behemót lovag embertelen kínok közt fetrengett, ahogy lesújtott rá a kaszás.

— Ttte____Áááátokfajzat! - nyögte. Egy darabig még görcsösen

rángatózott, aztán légzése abbamaradt, teste megmerevedett.

Isabelle szívére jeges marok fonódott. Nem hitte, hogy ilyesmi megtörténhet. Igaz, Simon de Beaumont nem volt kifejezetten kedves egyéniség, de nem érdemelt ilyen vérfagyasztó halált, amilyet az imént Guy d'Bretagne mért rá.

Vivienné nyüszíteni kezdett fájdalmában, és gyönyörű fekete haját tépte leírhatatlan bánatában.

— Az isten szerelmére, Vivi! — ripakodott rá fivére. — Ez az alak egy barom állat volt! Kegyetlenül elvert, megcsalt, ország-világ előtt megalázott, és te még siratod? Már aznap végeznem kellett volna vele, amikor hozzámentél. Most végre visszatérhet életünk a régi kerékvágásba! A testét meg a tengerbe hajítjuk, hadd lakmározzanak rajta a halak! ízletes fogás lesz, azt meghiszem!

Vivienné ellenségesen méregette fivérét.

— Még mindig nem érted, ugye, Guy? En szerettem őt! Bármit tett is, szerettem! — Könnyes pillái fátylán át fivérére meredt. — Hogy tehettél ilyen szörnyűséget, Guy? Hogyan? Mindannyian ittunk a borból, mi miért nem haldoklunk?

— Vivi, Vivi — rázta a fejét Guy lemondón. — Hát elfelejtetted, hogy nem kell legyilkolni az egész csarnokot ahhoz, hogy végezzünk az ellenséggel? Nem a bort mérgeztem meg, mert azzal mindannyiunk életét kockára tettem volna. Csak férj urad kupájának belsejébe kentem a méregből. Mihelyt teletöltötted borral, a méreg elegyedett vele, s máris a mohó bendőjébe csúszott. Sosem ártanék neked, Hugh-nak, vagy szerelmetes Belle-emnek, petité soeur!

Isabelle vigasztalón átkarolta Vivienné vállát, de a nő mérgesen lerázta magáról a kezét.

— Az én Simonom halott! Életem hátralévő részére örök boldogtalanságra kárhoztattál, fivérkém, míg neked ott van a te meseszép Belle-ed! Ez nem fair!

— Hugh-ban vigaszra lelsz!

— De nekem nem kell Hugh! - sikította Guy arcába. — Nekem a férjem kell! — Isabelle felé fordult. — Bárcsak sose talált volna rád a fivérem! Gyűlöllek!

— Nem, nem, Vivi — intette Guy a nővérét. — Ne gyűlöld Belle-t, mert melletted őt szeretem a világon legjobban!

— Tényleg? Csak nem? — Vivienné ibolyakék szeme veszélyesen villogott. — Szóval azt akarod, hogy minden úgy legyen, mint régen, ugye? Hát akkor most teszek róla! — Karja a magasba lendült, kezében megcsillant egy ezüstkés, aztán egy hirtelen mozdulattal lesújtott Isabelle védtelen mellkasára.

Guy d'Bretagne nagyot kiáltva a két nő közé vetette magát. Vivienné kése a mellkasába fúródott, csak sárkányforma markolata látszott ki. Guy hitetlenkedve meredt a testéből kiálló fegyverre.

— Guy! — visította Vivienné ijedten. Szeme kiguvadt, ahogy rádöbbent, mit is tett. — O, Guy, bocsáss meg nekem! - kiáltotta, aztán felkapta Simon kupáját, ajkaihoz emelte, s felhajtotta a maradék bort. — Nélküled és Simon nélkül nem élet az élet! — sírta, aztán a székbe vetette magát. — Találkozunk a halál kapujában, drága fivérem!

Guy d'Bretagne térdre hullott, ahogy vére sugárban lövellt fekete bársonytunikájára.

— Belle! — zihálta, majd a lány lába elé omolva meghalt.

Isabelle szája elé kapta a kezét, hogy elnyomja sikolyát. Aranypontocskákkal tarkított zöld szeme Guyról Vivienne-re siklott. A nő már alig élt. Szemmel láthatólag iszonyatos fájdalmai voltak, de nem jajongott. Teste haláltusáját vívta, de káprázatos szeme még mindig gyűlölködőn meredt a lányra, akit kezdettől fogva ellenségének tekintett.

— Látod — kezdte lassan, de artikuláltan —, te is elvesztetted a szerelmed! Guy hozzám tartozik! O az enyém! — Feje mellkasára bukott, de végső erőfeszítésében még kinyögte: — La Citadelle... örökké... az enyém... marad!—Azzal Vivienné d'Bretagne megrázkódott, és meghalt.

A csarnok egy pillanatra elnémult, aztán valaki felordított:

— La Citadelle-t elátkozták! Meneküljünk! Meneküljünk!

A nagycsarnok pillanatok alatt kiürült, a cselédek és harcosok a szélrózsa minden irányába szétszéledtek, s hírét vitték a d'Bre-tagne-ok pusztulásának. Csak a hat langstoni legény, a két solymász, valamint Hugh és Isabelle maradt a helyén.

— Isabelle! Isabelle! - Hugh kiáltása elért Belle tudatába. Kábán férjére nézett. A drámai események hatására sírógörcsöt kapott, s mintha képtelen lett volna megálljt parancsolni könnyáradatának.

— Jól vagy? - kérdezte Hugh gyengéden, s bátorítón átkarolta. -Szabadok vagyunk, drága fúriám! Mindannyian hazamehetünk!

— El kell temetnünk őket! Nem hagyhatjuk itt a testüket, Hugh! -Belle-nek sikerült visszanyernie önuralmát. Keze fejével letörölte arcáról a könnyeket.

— Igazad van. El kell temetnünk őket, mielőtt meggyalázzák porhüvelyüket. Lind, keress egy eldugott zugot, mielőtt teljesen besötétedik! Aztán gyere vissza, hogy megtegyük kötelességünket! Ma éjjel itt maradunk, de holnap magunk mögött hagyjuk La Citadelle-t, s hazatérünk Angliába!

— Igenis, uram, máris! — felelte Lind, s Alainre meg a langstoni legényekre vigyorgott. Jó látni, hogy Hugh Fauconier ismét a régi, gondolta, s tudta, hogy a többiek is így éreznek.

Őket kivéve egy teremtett lélek sem volt a kastélyban. Mindenki elmenekült. Az istállóban azonban a két solymász ott lelte a fővadászt és társait.

— Vigyetek, amit csak akartok! — buzdította őket Alain. — Igazán rászolgáltatok! De a lovainkat ne bántsátok, azokon mi menekülünk! Mi hoztuk, mi is visszük el őket! És Lady Isabelle lovát se bántsátok! Az az övé, nem a d'Bretagne-oké! Szüksége lesz rá! Velünk jön.

A fővadász bólogatott.

— ÁH az alku! Ti sem önszántatokból jöttetek ide, jogosan tartotok igényt a lovaitokra. De minek viszitek magatokkal Lady Isabelle-t? Nem fogja lassítani a menekülőseteket? Hisz várandós!

— O is angol, ráadásul Lind féltestvére — emlékeztette Alain a vadászokat. —Lind nem hajlandó a sorsára hagyni, márpedig ő közibünk való!

A bretonok nem akadékoskodtak tovább. Az angolok lovait leszámítva összeterelték a jószágokat, s elvonultak.

Lind talált egy rejtett, ligetes zugot a La Citadelle falain kívül. Társaival szélsebesen ásott három gödröt, aztán visszatért a nagycsarnokba. A langstoni legényekkel vállvetve kicipelték Simon de Beaumont, hitvese, Vivienné, s végül Guy d'Bretagne holttestét. Isabelle ajkait mozgatva hangtalanul imádkozott, miközben Hugh-val a menetet kísérték. A legények a két férfi holtteste közé fektették

Vivienne-t, majd félrehúzódva várták, hogy uruk és úrnőjük csendesen elmormoljon néhány imát a három halott lelki üdvéért.

Hugh egy pillantásra sem méltatta Guy-t és de Beaumont-t. Csak szépséges szeretőjét látta, aki kiszabadította őt sógora tömlöcéből, s megajándékozta szerelmével. S bár Vivienné kegyetlen, önző, vérszomjas nő volt, sokkal tartozott hát neki. Végtére is megmentette az életét. Ha önmaga lett volna, sosem szeret bele. Igen, vallotta be magának Hugh. Isten bocsássa meg bűnömet, valóban szívből szerettem.

Belle aranypontocskákkal tarkított zöld szeme Simon de Beau-mont-ról először Vivienne-re, majd Guy d'Bretagne-ra vándorolt. Sosem látott még halottat. Szomorú végérvényességet sugalltak. Sajnálta Simont és Vivienne-t. Ám azt, hogy Guyban is kihunyt az élet szikrája egyszerűen képtelen volt elhinni és elfogadni. Hisz olyan eleven, élettel teli ember volt! Isabelle sosem ismert hozzá hasonlót, s gyanította, többé már nem is fog. Guy kéjvágya oly mérhetetlenül vad, erotikus élményt jelentett számára, amilyenben még sosem volt része. S a lelke mélyén tudta, hogy Guy igaz szerelmet érzett iránta, s noha eddig még maga előtt is titkolta, ő is szerette a férfit a maga sajátos módján. Persze erről esze ágában sincs beszámolni visszakapott régi Hugh-jának. Amúgy is vége. Ugyan sosem felejti el Guyt, de nem fogja kísérteni a férfi emléke. Isten veled, drága Guy uram, köszönt el csendesen.

— Fedjétek be a tetemeket, és temessétek be a sírokat! — utasította Hugh az embereit. - Próbáljátok meg álcázni, nehogy felfedezzék őket! Hadd higgye a babonás népség, hogy a sátán személyesen jött el értük! Hadd éljen tovább a d'Bretagne-ok legendája. — Felnevetett. — Azt hiszem, ez tetszene nekik!

Mikor mindannyian visszatértek a kastély riasztóan süket nagycsarnokába, Hugh és Belle összedugta a fejét, hogy megtanács-kozzák, melyik úton térjenek haza Angliába. A langstoni legények és a solymászok szótlanul figyelték, amint uruk és úrnőjük az útvonalon civakodott.

— Boulogne és Dover között a legrövidebb az út — érvelt Isabelle. — Roppant hálás lennék, ha a lehető legkevesebb időt kéne a tengeren töltenem!

— Boulogne túl messze van innen, s a király meg a fivére még mindig viaskodik. Nem emlékszel, mit mondott Simon de Beaumont? Normandia nem biztonságos, amíg Róbert de Belleme szabadon garázdálkodik! És ne feledkezz meg Mortaini Vilmosról se! Nincs messze a birtoka, s mindkét fickó ismer engem! Ha elfognak, bérelt helyünk lesz a tömlöcükben! Nem vagyok ugyan se befolyásos, se gazdag, de azért a király jó barátjának ismernek! Túl veszélyes lenne hosszasan Normandiában időzni, chériel

— Akkor mit javasolsz? — támadt neki Belle. - Remélem nem az jár a fejedben, hogy a La Citadelle-ben maradjunk? Hiába halt meg Vivienné és Guy, én még mindig érzem, hogy köztünk vannak! Kísértetjárta, baljós kastély ez, minél előbb szedjünk a sátorfánkat, annál jobb!

— Én is így gondoltam - felelte Hugh. - Mivel Vivienné esküvője óta sokkal szabadabban járhattam-kelhettem, mint előtte, felfedeztem, hogy a d'Bretagne-oknak van egy kis halászfalujuk alig néhány mérföldre innen északra. Mihelyt pirkad, odasietünk, és megparancsoljuk a bárkásoknak, hogy vigyenek át minket Angliába.

— A La Manche csatorna legszélesebb részén ? — kiáltott fel Isabelle olyan hangosan, hogy a legények elnémultak, s kérdőn urukra és úrnőjükre tekintettek.

— Több sziget is akad odafelé, ma Belle — csitította Hugh. — Csak apránként haladunk majd előre. Egyikről a másikra. Aztán a legutolsó szigetről, Alderneyről egyenesen a Weymouth-öbölbe hajózunk! Ha jó szelet fogunk ki, ez az utolsó szakasz sem tart tovább egy napnál! Még épp elegendő időnk van, hogy az északi szél beállta előtt átkeljünk. Ha megérkezik a szél, az hónapokra ellehetetleníti a hajózást a csatornán! Hiába érkeznénk meg biztonságban Bou-logne-ba, bár efelől egyébként is erős kétségeim vannak, a téli szelek megelőznének! — magyarázta Hugh.

-De mi lesz a lovakkal? - feleselt Belle. - Nem engedhetjük meg magunknak, hogy búcsút intsünk tíz lónak! Nehogy azt hidd, hogy hűbérurad, Szépdiák Henrik meg fogja téríteni a károdat! -jegyezte meg gunyorosan. - És a madarak? Nem vagyok hajlandó megválni Coupertől!

— Nem egy hajón megyünk, és a lovak meg a madarak is velünk tartanak.

-Akkor legjobb lesz, ha egy percet sem vesztegetek tovább! Istenhez kell fohászkodom, hogy küldjön kedvező szeleket, mert látom, eltökélt szándékod, hogy tengerre keljünk!

— Annál hamarabb leszünk Angliában — ígérte Hugh somolyogva. -Meglásd, chérie, jobb lesz így!

- Hiszem, ha látom! — felelte Langstoni Isabelle harapósan. Isabelle visszavonult Guyjal egykor közös lakosztályába, hogy

összeszedje holmiját. A hely tele volt emlékekkel. Belle maga előtt látta a férfit, amint érzéki ajkai mosolyra kunkorodnak, miközben ördögi tervet forral, hogy tegye szeretkezésüket még vadítóbban izgatóvá. Eltett néhány egyszerű, elnyűhetetlen, jó szolgálatot tévő ruhadarabot s még egy-két apróságot, melyekre szükségük lehet az úton. Aztán kiemelt a falból egy követ, a lyukból kivett egy puha, szarvasbőr szütyőt, s poggyásza közé dugta. Guy tarsolyában ezüstérmék csilingeltek. Ezeket megtartja a babának. Egy ezüstöt azonban kiemelt, és gondosan szoknyája szegélyébe varrta, hogy legyen pénzük az úton.

Hirtelen hangos morajlás ütötte meg a fülét. Odaszaladt az ablakhoz, kitárta a spalettákat, és elibe tárult a tengeren tomboló vihar. A villáságú villám a fodrozódó habokba sújtott. Ez aztán a szerencse, gondolta Isabelle bosszúsan. Csak Istenre számíthatunk! Igazi csoda lesz, ha holnapra kitisztul! Háta mögött valaki hátborzongató haho-tára fakadt. Ez Guy nevetése! Isabelle sarkon perdült, de senkit sem látott. Egyedül volt. Vagy lehet, hogy Vivienne-t hallotta?! Gyorsan összedobálta motyóját, s kivágtatott a lakosztályból, hátra se nézett. Tehát igaza volt! Kísértetjárta hely ez! Guy és Vivienné sosem hagyja itt a La Citadelle-t! Örökre itt fognak kísérteni!

Éjszakára a kandalló köré húzódtak, s szalmazsákokon aludtak. Nem sokáig pihenhettek, hajnal előtt már talpon voltak. Lind és Alain a konyhában sürgött-forgott: zabkását melegítettek, előző napi kenyeret kerítettek, szereztek egy fél kerék sajtot. Még egy kosár almára is rábukkantak, ezt azonban minden más fellelhető elemózsiával egyetemben, Isabelle utasítására, félretették az útra. Gyorsan haraptak valamit, aztán sebtiben kihurcolkodtak a nagycsarnokból. Milyen furcsa ez a süket csend, gondolta Isabelle. Alig egy napja még tele volt élettel, s emberek tucatjaitól zsongott.

Az udvaron megvárta, hogy elővezessék a lovakat. Alain és Lind a madárházba siettek, hogy szabadon engedjék a madarakat. Csak Coupert meg egy vándorsólymot vittek magukkal, amelyiket Lind idomított be. Nagyon a szívéhez nőtt, nem bírt megválni gyönyörű kis tanítványától. A többiek szárnyra keltek. Étel-ital nélkül biztos halál várt volna rájuk a madárházban. Isabelle a szemével követte a sisaktól és lábbéklyótól megszabadított, égen repkedő' madarakat. Eleinte nem tudták, mitévó'k legyenek. Végül egy norvég vadászsólyom, mind közül a legbátrabb, szárnyra kapott, s örömében nagyokat vijjogva a felkelő nap felé tört. Társai sem sokat tétováztak, gondolkodás nélkül követték példáját. Hugh szíve szerint megtartotta volna a vadászsólymot, de az előttük álló utazás fényében túl nagy felelősség lett volna.

A lovak készen álltak, de a kis társaság nem pattant nyeregbe. Hugh úgy vélte, kevésbé vonják magukra a figyelmet, ha a La Citadelle belső lépcsőjén átvágva kerülnek a tengerpart felé, mintha lóháton kinyargalnának a földekre. Apály volt, bőven akadt idejük, hogy elérjék a d'Bretagne-birtok elszigetelt csücskében fekvő kis halászfalut, Bretagne-sur-Mert. A falusiak fülébe bizonyára nem jutott még el uruk és úrnőjük halálának híre, s ha elhiszik, hogy az angolok a d'Bretagne família parancsára érkeztek, talán készek lesznek együttműködni.

A legények bevezették állataikat Isabelle és Hugh nyomában a kastélyba, a tágas csarnokon áthaladva a széles, enyhe lejtésű lépcső felé vették az irányt, és lassan, óvatosan letessékelték a jószágokat. Eleinte csak a paták dobbanása visszhangzott a pincében, aztán meghallották a morajló

tenger zaját, mely minden lépéssel egyre erősödött. Végül egy magas, széles szájú barlangban kötöttek ki. Itt felhágtak hátasukra, és kilovagoltak a szikrázó napfénybe. Bal kézről, míg a szem ellátott, égkék tenger tárult eléjük.

- Csak tartson ki a jó idő! - fohászkodott Isabelle Couperrel a kezén. Aztán finoman megsarkantyúzta Grist, és előrevágtatott.

Pillanatokon belül elérték a halászfalut. A nap épp felkelt, a halászok még nem eveztek ki a nyílt vizekre. Isabelle látta az arcukra kiülő gyanakvást, ahogy kis csapatuk feléjük közeledett, de senki sem fogta menekülőre a dolgot. Tudták, hogy abból az irányból csak La Citadelle-ből érkezhettek. A társaság megtorpant a halászok és bárkáik előtt.

- Hol van az intéző? - kérdezte Hugh nyersen.

Egy hosszú percre mindenki hallgatott, aztán egy magas, szakállas férfi előrelépett.

- Én vagyok az elöljáró, uram. Nem mondták a kastélyban, hogy Jean-Pault keresd?

- Nekem csak azt mondták, hogy az elöljáró majd intézkedik, hogy hazajuthassunk Angliába - felelte Hugh. - Sir Hugh Fauconier vagyok, nemrég kerültem a d'Bretagne-ok szolgálatába. Most hazafelé igyekszem feleségemmel és fegyveres legényeimmel. Szükségünk van hajókra, hogy elvigyenek minket és jószágainkat. Minden egyes hajó után egy ezüst üti a markotokat. A felét most fizetnénk, a másik felét, ha már átértünk Angliába. Mit gondolsz, Jean-Paul mester? Kitart még a jó idő két-három napig?

Az elöljáró megfontoltan bólogatott. Egy ezüst hajónként? Kész vagyon! A kastélyból még soha senki nem tett ilyen gavalléros ajánlatot! Tíz utas, tíz ló. A két ragadozó madár nem probléma. A legtöbb falusinak piciny bárkája volt, de akadt három nagyobb hajó is, melyen megtehetnék az utat. Az egyik az övé volt, a másik kettő másé.

- Kitart az idő jövő hétig, uram! - közölte Hugh-val. - El tudunk vinni benneteket. Guilliame! Luc! Készítsétek a hajótokat! -Az elöljáró visszafordult Hugh-hoz. - Az ezüstöt, uram!

Hugh kihalászta tarsolyából a kialkudott összeget. Mindegyik érmét kettétörte, s mindháromnak a felét az elöljáró markába nyomta. A többi halász irigyen figyelte az eseményeket. Anélkül hogy több szót vesztegettek volna egymásra, előkészítették az útra a három hajót. Guilliame és Luc hajójára öt-öt ló és három-három ember került, míg Isabelle, Hugh és a két solymász az elöljáró hajójára szállt, előtte azonban a lány gondosan háromfelé osztotta élelmüket. Aztán nagy vizes hordókat gurítottak a fedélzetre, hogy senki se szomjazzon, s már készen is álltak.

Sem túl erős, sem túl gyenge frissítő szél szegődött hozzájuk, amint kihajóztak Bretagne-sur-Merből. A tenger lágyan hullámzott, esőnek vagy ködnek híre-hamva sem volt. A partvonal lassan keskeny csíkká zsugorodott, végül Isabelle nem látott egyebet, csak tengert, amerre szem ellátott. Megborzongott. Szorosan összehúzta köpönyegét. Minden porcikája tiltakozott a víz ellen. Isten segedelmével talán nem kell többet az életben tengerre szállnia, csak most érjenek haza ép bőrrel Langstonba! Anglia, gondolta magában. Langston! Voltak idők, mikor azt hitte, sosem látja többé. Alig várta, hogy beléphessen saját csarnokába, s keblére ölelhesse anyját és kisfiát.

Milyen boldog is lenne, ha visszatérne megszokott, nyugodt életük! Hugh karja a derekára fonódott. Mosolyogva felnézett rá, s pocakjában a baba is elégedetten rugdalózni kezdett. Anyáskodva a hasára tette a kezét.

— A baba is alig várja, hogy végre hazaérjünk! — újságolta férjének. — Gondolkoztál már, mi legyen a neve?

Hugh Belle kezére kulcsolta kezét.

— Ha fiú lesz, kénytelenek leszünk Henriknek nevezni, ma Belle, de ha lányunk születne, akkor drága királynénk után feltétlenül Matild legyen a neve!

— Az én fiamat sosem nevezzük Henriknek! — méltatlankodott Belle. - Az egésznek a király az oka! Majdnem odavesztünk! Ráadásul egy szem fiunkat sem láttuk felcseperedni! És ki az oka? Szépdiák Henrik! Henriknek tehát nem nevezzük!

— De az is a királynak köszönhető — idézte Hugh dúló-fúló asszonya emlékezetébe —, hogy mi összeházasodtunk, nem így van, te fúria? Egyébként is a te ötleted volt, hogy utánam eredj, nem pedig a királyé! Mégiscsak kénytelen leszek Henrik névre keresztelni a második fiamat, különösen, ha vissza akarom lopni magam a kegyeibe!

— Ha nem indultam volna a keresésedre — emlékeztette Isabelle az urát vagy századszor —, nem nyered vissza az emlékezetedet! Egyébként mi mást tehettem volna? Ha az udvarban maradok, biztos a király ágyában kötök ki. Az jobban ínyedre való lett volna?

— De mivel nem maradtál az udvarban - súgta Hugh —, Guy d'Bretagne ágyában kötöttél ki! Hogy melyik a szerencsésebb választás, nem tudom.

— Legalább nem az én szégyenemről pletykálkodnak Anglia-szerte — szájalt a lány —, és a gyermek, akit a szívem alatt hordok, Guy meddőségének hála a tiéd, nem fattyú! A király messze földön hírhedt nemzőképességéről. Tán szívesebben neveltél volna fel királyi fattyat, uram? - kérdezte Belle fagyosan.

— Te nyertél, te fúria! — adta meg magát Hugh. Asszonyának már megint sikerült magát kimagyaráznia, s vitájukat ellene fordítva, győztesen kikeveredni szócsatájukból! — Lehetetlen egy fehérnép vagy!

Isabelle férjére tekintett.

— Bizony - mondta Isabelle békésen. - De talán jobban szeretnéd, ha olyan lennék, mint drága jó, jámbor anyám? Alette sosem élte volna túl ezt a kalandot, uram! Ahhoz ő túlontúl szelíd és túlontúl kedves!

Ebben a pillanatban diskurzusuk tárgya, Alette épp szitkokat szórt Langston új vártornyának ormáról mostohafia és faragatlan tuskó csahosa, Luc de Sai fejére.

— Martalócok! Gyáva pokolfajzatok! — kiabálta Alette de Briard, majd rájuk zúdította éjjeliedénye tartalmát.

Richárd de Manneville még épp időben ugrott félre, hogy kikerülje a bűzös végterméket, de társa nem volt ilyen szerencsés, s fején toccsant a trágyáié. De Manneville hasát fogva vihogott egy sort, aztán visszakiabált mostohaanyjának:

— Nagy butaságot követsz el, asszonyom! Úgyis bejutok hozzátok, és akkor bánhatod, hogy bezártad előttem az ajtót! Langston most már az enyém, és Anglia törvényes királya, Normandiai Róbert nevében én védelmezem!

— Anglia törvényes királya Szépdiák Henrik, te barom állat! Ha hazaér a férjem meg Hugh és a húgod, azt fogod kívánni, bárcsak meg se születtél volna, Richárd de Manneville!

— Hugh Fauconier-t többé nem látod - jelentette ki Richárd teljes bizonyossággal. - Ami pedig húgomat illeti, jöjjön csak vissza az a kis vakarcs, s meglátja, hogy nem csupán Langston, de személye felett is én rendelkezem immár!

— Ha atyja nem térne vissza, az unokám Langston vártornyának ura! — közölte Alette önelégülten. — Henrik király fenntartja a kis Hugh jogát, téged pedig, csontos hátsódba jókorát rúgva, úgy kipenderít az országból, hogy a lábad sem éri a földet! Meg sem állsz majd Manneville-nek nevezett vacak kis kőhalmodig! — kiáltotta, majd a spalettákat bevágva eltűnt a torony belsejében.

— Kerítsem csak a kezeim közé ezt a kis ribancot! — fenyegetőzött Luc de Sai. - Ne félj, megtanítom én neki, mi az a jó modor! -Bőszen rázta nedves ingét, de tudta, hogy a bűz megmarad, míg ki nem mossák.

— Ha sikerül birtokba vennem a helyet, azt csinálhatsz a mostohaanyámmal - fogadkozott Richárd —, amit csak akarsz. De ha Isabelle visszatérne, nőül kell venned, hogy biztosítsd a követelésemet Langstonra nézvést. Hugh Fauconier az életben nem szabadul a d'Bretagne-ok karmai közül! Az is lehet, hogy már rég feldobta a talpát! — Gonoszul felröhögött. — Alette lesz a szeretőd, Isabelle a hitvesed. Valóságos paradicsom, Luc! Ha Róbert herceg nem bírja megkaparintani Angliát a fivérétől, hűségesküt teszek Szépdiák Henriknek Langstonért cserébe, s te védelmezheted

számomra. Nem veszíthetek, édes cimborám, Luc! Nem veszíthetek! A toronyban Alette fennhangon füstölgött.

- Egyszerűen nem érem fel ésszel, hogy sétálhatott be Richárd, hogy rátegye a mocskos kezét Langstonra! O, ha itt lett volna az én drága Rolfom! Nem merészelte volna!

- Igazad van, leányom — bólogatott Bemard atya. Rolf de Briard a király hívására összeszedte jól képzett langstoni seregét, s most mindannyian Normandiában csatáztak. Csak zöldfülű legények maradtak hátra Langston védelmére. Ezek az újoncok nem ismerték Richárd de Manneville-t, s szemükben amúgy is elképzelhetetlennek tűnt, hogy két lovag négy felfegyverzett kísérője társaságában veszélyforrás lehet Langston számára. Ilyen vakmerőséget még Rolf sem tételezett volna fel Richárdról. — Sieur de Manneville biztos kifigyelte Rolf urunk távozását. Valószínűleg tudomása volt róla, hogy királyunk magához rendeli, s Langston védtelen marad.

- Hála Istennek és a Szűzanyának, hogy sikerült a gyerekekkel átmenekülnöm a tornyunkba! Ha Richárd sejtené, melyikük a kis Hugh, gondolkodás nélkül felnyársalná a kardjára. És ha Hugh nem térne haza, valóban nem lenne Langstonnak örököse. — Alette beleborzongott. - Hála Istennek, hogy saját kutunk van a tornyon belül, és a szolgálók be tudják csempészni az elemózsiát, de jó atyám, meddig tarthatunk így ki? Elhiheted, nem magamért aggódom, hanem a gyerekekért! Richárd ízig-vérig apja, még a kegyetlenkedésben is rá ütött. Mindenáron meg kell védenünk a gyerekeket!

- A toronyban biztonságban vagytok, leányom — biztosította az abbé. — A sieurnek nincs annyi sütnivalója, hogy kifundálja, hogy jutunk élelemhez! Nem sokáig marad, a szavamat adom rá. Ismerem a királyt, ismerem Róbert herceget. Szépdiák Henrik győzelmet arat, ígérem. Biztosítja Angliát, és egy éven belül megszerzi Normandiát.

-t f o

A király sosem adná Langstont Richárd de Manneville-nek! Kétkedés nélkül kijelenthetem, hogy kitartunk, míg sir Rolf haza nem ér!

A csarnokban Richárd de Manneville asztalhoz telepedett Luc de Saijal. Hiába hőzöngött, s játszotta a rettenthetetlent, kifejezetten kényelmetlenül érezte magát. Sőt mondjuk ki nyíltan: elfogta a félsz, Richárd de Manneville ugyanis a leggyávább nyulat is lekörözte pipogyaságban. A cselédek roppant udvariasak voltak, nem adtak okot panaszra. Egy csapat lelkes parasztlány még ágyasnak is felajánlkozott, hogy szórakoztatásukról gondoskodjon. Mindennek ellenére Richárd nem felejtette el, hogy húga birtokára tört be. Mostohaanyja elbarikádozta magát a toronyban a kölykeivel és Langston jogos örökösével, az abbé meg csak jött-ment, de sehogysem tudott rájönni, mi módon.

Bemard atya óva intette, hogy nagy kárhozatnak teszi ki halhatatlan lelkét.

— Róbert herceg alulmarad — jósolta előre. — Térj vissza Manne-ville-be, mon seigneur, míg nem késő, és verd ki a fejedből ezt az ostobaságot, hogy megszerezd Langstont!

— Langston atyám vártornya volt, s egyetlen életben maradt fiaként engem illet!

— Bizton tudom, hogy atyád, Isten nyugosztalja lelkét, húgodra, Lady Isabelle-re hagyta Langstont. Mind Vörös Vilmos, mind Henrik király elismeri a várra tartott jogát a tiéddel ellenben. Lady Isabelle ráadásul feleségül ment Langston egykori angolszász urának fiához! Ezzel te kifogytál érveidből! Még nem történt helyrehozhatatlan kár, mon seigneur, bár Lady Alette félti a gyerekek életét. Menj haza Normandiába, amíg még lehet!

— Soha! - szájhősködött Richárd. Bemard atya lemondóan sóhajtott egyet.

— Akkor Isten óvja lelkedet, mon seigneur, mert sem Rolf de Briard, sem Hugh Fauconier nem kegyelmez neked, ha Langstonban találnak!

— Hugh Fauconier soha többé nem tér vissza Langstonba — mondta hetykén Richárd de Manneville. — Unokaöcsém alig totyog, s a gyerekek egyébként is hajlamosak egyik napról a másikra megbetegedni, s bizonyos betegségek halálos kimenetelűek is lehetnek! Én vagyok Langston egyetlen jogos ura! Amennyiben Róbert herceg nem szerzi meg Angliát, Henrik királyhoz fordulok. A de Manne-ville-ek mindig hű alattvalói és hűbéresei voltak családjának, mióta világ a világ.

Bemard atya beszámolt Alette-nek Richárddal folytatott beszélgetéséről.

- Miért olyan bizonyos benne, hogy Hugh nem fog hazatérni? -töprengett. - És hol a csudában lehet a lányom? Már egy éve, hogy nyoma veszett, és semmi hír felőle! Meg is mondom neki a magamét, csak jöjjön egyszer haza! Fogja magát, és elszökik, s a kis Hughie meg itt árválkodik! De hát világéletében önfejű lány volt!

- Ahogy mondod, leányom - felelte az abbé szárazon. Alette de Briard ugyan maga volt a megtestesült álomfeleség és -anya, az atya időnként felettébb idegesítőnek találta. Be kellett ismernie, hogy hiányolja Isabelle-t. Mióta kereket oldott, nem telt el nap, hogy Bemard atya ne rebegett volna el érte imát. Imádkozott Hugh-ért is. Alig várta, hogy hazajöjjenek. Érezte, hogy hazajönnek mindketten. Addig meg kell óvnia Alette-et és a gyerekeket, s még buzgóbban imádkozni, hogy megszabaduljanak Richárd de Manneville-től.

Tizenkilencedik fejezet

Közel volt a szabadulás. Hugh Fauconier, asszonya és legényei társaságában háromnapnyi hajózás után épségben megérkezett Angliába a Weymouth-öböl sziklás partjain. A breton halászok megkapták a nekik járó ezüstöt, és rögvest visszaindultak Bretagne-sur-Merbe, ám még mielőtt hajóikat a vízre tolták volna, Hugh beszámolt nekik a d'Bretagne-ok végzetéről.

— Szabadok vagytok, barátaim — közölte a megrökönyödött halászokkal. - Nem kell többé tartanotok a d'Bretagne-októl, varázserejük velük halt.

Jean-Paul hitetlenkedve ingatta a fejét.

— Talán, lovag uram, talán — mondta.

Isabelle hirtelenjében azt sem tudta, ki örül jobban a partraszállásnak: ő, avagy a lovak. Igaz, nem volt oka panaszra, gyorsan haladtak, és semmi sem jött közbe. A talpa alatt korcogó kövek csikorgása mégis zene volt füleinek. Kerestek itatót a lovaknak, aztán elindultak Winchesterbe, ahol Hugh híreket remélt a király felől. Isabelle nem repesett, hogy újra találkoznia kell a királlyal, de Hugh megnyugtatta:

— A csábítási kísérlete csendes próbálkozás volt csupán. Mikor megszöktél az udvarból, nem szégyenítetted meg ország-világ előtt, de azért észben tartja, hogy kikosaraztad! Ne félj, nem támad rád, ma Belle, különösen így, hogy velem vagy!

— Sosem kellett volna rám támadnia! — vetette ellen Isabelle mogorván.

— Ő a király! - magyarázta Hugh vállrándítva.

— Az nem mentség a viselkedésére!

Hugh erre már nem is felelt. Hogy is érthetné meg Isabelle egy olyan ember gondolkodását, mint Szépdiák Henrik? Neki sem volt ugyan ínyére, hogy megkörnyékezte asszonyát, de igaz, ami igaz, a királyok a köznép felett állnak. Sosem történt volna meg, ha Isabelle az ő társaságában van. Ha hallgatott volna Rolfra, és megül Langs-tonban, erre sosem kerül sor! Persze ha kimondja, amit gondol, Isabelle nem mulasztja el kapásból emlékeztetni. Ha nem jön az udvarba, meg aztán Bretagne-ba, ő még mindig nem emlékezne semmire, és tovább raboskodna a d'Bretagne-ok karmaiban. Hugh Fauconier elmosolyodott a bajsza alatt. A hallgatás időnként aranyat ér! Ebben az esetben mindenképp, különben sosem menekül asszonya Henrik király erkölcsi érzékének siralmas állapotát taglaló szigorú leckéztetése elől.

Mint kiderült, a király valóban Winchesterben szállt meg, de két hétre vadászni ment. Hugh Fauconier felkereste a király magánkáplánját, és üzenetet hagyott nála: visszaért Angliába, s hazaindul Langstonba. Ahogy kilépett a káplán szobájából, megpillantotta a folyosón Rolf de Briard-t. Utána kiáltott.

Rolf barátja hangját hallva meglepetten hátrafordult, arcára kiült a megkönnyebbülés. A két férfi megölelte egymást.

- Hol a pokolban bujkáltál, Hugh? - esett neki Rolf. - Veled van Lady Isabelle? Nélküle nem mehetünk haza Alette-hez!

- Igen, velem van Belle. Hála az én drágalátos sógoromnak, mindkettőnket fogságban tartottak Richárd de Manneville cimborái. Bretagne-ban voltunk, ezért nem találtak ránk. Bár, ha jobban belegondolok, Belle-nek sikerült kinyomozni, hova lettem. A langstoni legények és solymászaink segítségével néhány napja szabadultunk. Annyit mondhatok, felettébb kellemesen teltek fogságunk órái. Jövő tavaszra babát várunk!

Ezt a mesét ötlöttek ki Isabelle-lel, hogy megmagyarázzák hosszú távollétüket. A solymászok és a langstoni legények egyetértettek, hogy hihető történet, és remekül megállja a helyét. Meg is esküdtek, hogy igazolják. Nem sokat tudtak a kastélyban folyó életről, de amit láttak, az megrémisztette őket. Akár a bretagne-sur-meri halászok, ők sem voltak meggyőződve afelől, hogy a d'Bretagne-ok varázsereje a semmibe veszett. Minél kevesebb szó esik bretagne-i tartózkodásukról, annál jobb.

Isabelle örömmel hallotta, hogy a király vadászni ment. A hab a tortán azonban mostohaapja felbukkanása volt.

- Ne korholjál, Rolf atyám! Hugh nem jött volna haza nélkülem!

- Szerintem hamarabb hazajutott volna, ha nem lóg asszonya koloncként a nyakában! — vitatkozott Rolf. Még nem bocsátotta meg Isabelle fricskáját, hogy oly könnyedén túljárt az eszén, s szépen meglépett Bretagne-ba.

- Nem valószínű - védte meg Hugh a hitvesét, majd még néhány elemmel fűszerezve meséjüket, így folytatta: - Leütöttek, és Belle segített, hogy visszanyerjem az emlékezetemet. Addig azt sem tudtam, ki vagyok! Belle volt gyógyulásom kulcsa!

Másnap hazaindultak. London zaj és mocsok terén messze túlszárnyalta az Isabelle emlékeiben élő állapotot. Mihelyt kihúzták a lábukat a fővárosból, Belle felszabadultan fellélegzett. Colchester felé vették az irányt. Otthon! Olyan közel jártak. Még a levegő illata is kezd ismerőssé válni, gondolta Belle, s vidáman szimatolt a levegőbe.

Esős, ködös délután értek a Blyth folyóhoz. Amíg a dereglyére vártak, Isabelle-nek feltűnt, hogy két torony áll a várudvaron. A dereglye eléjük siklott. A révész meglepetten, egyben megkönnyebbülten járatta a szemét, hol Hugh-ra, hol Isabelle-re pillantva.

— Uram! Úrnőm! Azt hittük, odavesztetek! — kiáltotta.

— Ki szedett rá benneteket ilyen galádul? — kérdezte Isabelle zsém-besen.

— Agg Albert mondta, hogy sosem látunk benneteket viszont. Hosszasan el is siratott titeket, uram és úrnőm, mielőtt kilehelte lelkét — mesélte a révész, aztán Hugh-ra pillantva így folytatta: — Nem vihetlek át benneteket, uram! Azt kell mondanom a látogatóknak, hogy Langston vártornyába tilos a bejárás. Újabban Róbert herceg nevében védelmezik. - A révész idegesen fészkelődött. Póznáját még mélyebbre nyomta az iszapban, hogy megtartsa a dereglyéjét a hullámverés ellenében.

— Ki parancsol Langstonban? — tudakolta Hugh döbbenten.

- Richárd de Manneville úr, fia annak az úrnak, aki valaha Vilmos király nevében védelmezte a vártornyot.

- És mi történt Lady Alette-tel? - faggatta Rolf.

— Bezárkózott a gyerekekkel az új toronyba, uram. Állítólag nincsen nap, hogy válogatott sértéseket ne vágna Langston bitorlója fejéhez. Az meg kitartóan azt követeli, úrnőm adja meg magát.

— Hány embere van Richárd úrnak? — kérdezte Hugh.

— Van egy másik lovag meg négy felfegyverzett legény.

— Hogy a pokolba foglalta el egy lovaggal meg négy emberrel a vártornyot? — fakadt ki Hugh. — Csak nem úrnőd invitálta be ezt a csőcseléket?

— Azt hiszem, az én hibám - vallotta be Rolf. — Magammal vittem a tapasztaltabb legényeket, mikor Henrik király magához hivatott. Normandiába kellett mennünk, hogy felmérjük a terepet a király új hadjáratához, és felvegyük a kapcsolatot a Henrik királyhoz hű urakkal. Manapság mozdulni sem lehet felfegyverzett sereg nélkül Normandiában. Azt hittem, mostanra Sieur de Manneville már

elvesztette az érdeklődését Langston iránt. Csak újoncokat hagytam hátra a torony védelmére. De Manneville valószínűleg fogta magát, és besétált. Azoknak a zöldfülű őröknek bizonyára eszükbe sem jutott, hogy a két lovag és a négy emberük veszélyt jelenthet rájuk.

— Pontosan ez történt, uram — bólogatott a révész.

— Eridj vissza, és ha megkérdezik, kik voltak a hívatlan vendégek, mondd azt: utazók, akik éjszakára szerettek volna bebocsátást nyerni! Aztán ha leszállt az éj, gyere vissza értünk a dereglyéddel! Visszafoglaljuk Langstont! És gondoskodj róla, hogy a toronyba is eljusson a hír! Hadd járjon örömtáncot Richárd de Manneville ma este! Köny-nyebben csapunk le rá, ha eltelt borral! Tehát van egy másik lovag is?

— Igen, uram. Bizonyos Luc de Sai, egy felettébb otromba fickó -közölte a révész. Aztán ellökte magát, és visszaevickélt a Blyth túlpartjára.

Isabelle tüsszögni kezdett.

— Egyre jobban elered az eső. Meddig kell még itt rostokolnunk? Nincs a közelben menedék? — bosszankodott.

— Vissza kell vonulnunk az erdőbe, nehogy észrevegyenek minket a torony faláról! Elég sokan vagyunk! Még a végén aggódni kezdene a fivéred. Nem szeretném, ha felvonná a hidat éjszakára!

— Azzal nem tudna kifogni rajtunk! Mikor felhúztuk az új tornyot, alagutat vájtunk a föld alá. Kivezet a toronyból. Végveszély esetén azon át lehet kimenekülni. Ha besötétedik, az éj leple alatt átkelünk a folyón, és ott majd behatolunk a toronyba. Az új és a régi torony közé még nem építettük meg az átjárót. Azt későbbre terveztük. Megnyitottuk ugyan az egyik falat, hogy ott kapcsolódjon a régi toronyhoz, de egyelőre csak a kapun és a titkos alagúton át közelíthető meg.

— Ez aztán a jó hír! — örvendezett Hugh. — Richárd Vivienné d'Bretagne állítása szerint szörnyen babonás. Remek tervem van, hogyan füstöljük ki Langstonból, mégpedig vérveszteség nélkül!

— Pedig helyesebb lenne egyszer s mindenkorra végezni vele meg a csahosával! — jegyezte meg Isabelle rosszallóan. — Soha, de soha nem fog lemondani Langstonról! Ha csak nem szagolja alulról az ibolyát, egész életünkben rághatjuk a körmünk, mikor bukkan fel újra. Fogadok, hogy a fiaiba is beleplántálja ezt a marhaságot! Sosem szabadulunk meg a de Manneville-ektől. Add meg neki a kegyelemdöfést, uram, amíg lehet! — Megint tüsszentett egyet.

— Van a közelben egy istálló, ott meghúzhatná magát, úrnőm — vetette közbe az egyik legény.

Hamar ráakadtak. Sebtiben kerestek száraz fát, szalmát, és tüzet raktak az ólban. A madarakat letették egy elkerített zugba, ahol a tehenek alá való szalmát tárolták. Sokan tolongtak az istállóban, hamar bemelegítette az emberi pára és a tűz melege a kis helyiséget. Elcsigázva, korgó gyomorral ledőltek pihenni. Mit nem adtak volna egy váltás száraz ruháért!

— Mit szándékozol tenni de Manneville-lel? — érdeklődött Rolf, amint letelepedtek.

— A két testvérről, akik fogva tartottak minket Belle-lel, azt híresztelték, hogy nagy varázslók leszármazottai. Erre a hírnévre alapozva tartották a jobbágyikat kordában, a szomszédaikat meg rettegésben. Richárd hűséget esküdött nekik. Cserébe ők neki ígérték Langstont. A hűségeskü után tüstént idevágtatott, Isabelle azonban kiadta az útját. Sejthetitek, milyen bőszen nyargalt vissza a d'Bretagne-okhoz! Ez a két állítólagos boszorkány szépen elmagyarázta neki, ha türelmes, és szépen kivárja a sorát, ölébe hull a hőn áhított birtok. Milyen jót mulathattak a háta mögött. Valójában semmi beleszólásuk nem volt a dolgok alakulásába — mesélte Hugh Rolfnak igencsak leegy-szerűsítve a történteket. — Ezért most el fogom hitetni Richárd de Manneville-lel meg az undok féreg cimborájával, hogy varázserőt kaptam a két testvértől, és a varázserőm segítségével móresre tanítom, amennyiben nem fordul haladéktalanul sarkon, és tér vissza Normandiába. Többé ne is lássuk!

— Sosem veszi be — ingatta a fejét Rolf.

— Dehogyisnem! — kacarászott Belle. — Emlékszem, Richárd már kislány koromban is babonás volt. Ha átfutott előtte egy fekete macska, és azt tudni kell hozzá, hogy volt egy cirmosunk, amelyik egyfolytában fekete cicákat potyogtatott, tehát ha az útjába került egy fekete cica, keresztet vetett, háromszor megpördült, és köpött egyet. Ha télen villámlott, ami ugye néhanapján előfordul, azt állította, az ördög közeleg. Rettegett mindentől, amire nincs ésszerű magyarázat. Könnyen elképzelhető, hogy Hugh egy ügyes csellel rá tudja szedni. Szinte bizonyosan elhiszi, hogy varázsereje van. Ennek ellenére én helyesebbnek tartanám, ha végeznénk vele. A fivéremnél sosem lehet tudni!

— Próbáljuk meg békésen elsimítani az ügyet! — kötötte Hugh az ebet a karóhoz.

Megvárták, míg felkelnek a csillagok, aztán lelovagoltak a folyóhoz, ahol a révész már várt rájuk. Az eső elállt, de finom ködfátyol ereszkedett a folyóra. Elsőként a legények keltek át, hogy megvédjék urukat és úrnőjüket egy esetleges támadástól. Rolf is az első csoporttal tartott. Utolsónak Hugh, Isabelle és a két solymász jutott át a folyón. Amint a dereglye a partra siklott, Isabelle leléptetett Grisszel, nyomában a többiek. Halkan átlovagoltak Langston faluján. A falusiak a kapuban állva némán, de mosolyogva figyelték hazatérő gazdáikat a házakból kiszűrődő gyenge fényben.

A szél felerősödött. Alig értek a toronyhoz vezető földhányásra, ismét eleredt az eső. Jól sejtették, a kapu el volt reteszelve. Rolf a menet élére állt, és elvezette őket a másik torony falához. Óvatosan félrevonta az aljnövényzetet, s lám, a cserjés mögül elibük tárult egy ajtó. Leszálltak lovukról, a jószágokat a fák takarásában kipányvázták, aztán az olajozott sarokvasakon nesztelenül nyíló ajtón át követték Rolf de Briard-t. Rolf az átjáróba tessékelte mindannyiukat. Mikor az utolsó ember is benn volt, visszasietett az ajtóhoz, és bezárta.

Egy kőurnából mind fáklyát ragadtak. Rolf az egyik sarokban halványan pislákoló kőmécseshez sietett, a láng fölé tartotta fáklyáját, aztán emberről emberre járva, meggyújtotta mindenki szövétnekét, hogy kellőképp bevilágítsák a járatot. Majd a sor élére állt, és odasúgta:

- Kövessetek!

Szaporán lépdeltek a poshadt levegőjű, hűvös alagútban. Nem telt bele sok idő, s máris megpillantották egy másik ajtó körvonalait. Még oda sem értek egészen, mikor az ajtó minden előzetes figyelmeztetés nélkül felpattant, s a járatot elárasztotta a fény. Egy feketéllő alak állta el a bejáratot. Hugh és Rolf a kardja után kapott.

- Gondoltam, hogy erre jöttök, uram — csendült fel Bemard atya hangja. — Isten hozott benneteket! Csak nem Lady Isabelle-t látom mögötted? — Az abbé beterelte őket a szögletes előcsarnokba, mely egykettőre megtelt a társasággal.

- Hol vagyunk? — tudakolta Hugh.

- Ez az új torony bejárata a várudvar felől, uram - magyarázta az atya, aztán a helyére igazgatta az alagút bejáratát rejtő falikárpitot, és elétolt egy tölgyfa asztalt. — Jó anyád már odafönt vár, leányom — mondta Isabelle-nek. — Sokat imádkoztam, hogy mindketten épségben hazatérjetek.

- Látod, atyám, az imáid meghallgatásra találtak— felelte Isabelle hálásan. Felesleges lett volna hozzáfűznie, hogy bárcsak Isten gyorsabban megnyitotta volna fülét a könyörgésre. Az atya, normann neveltetése ellenére, nem tehet semmiről. Sosem fordulna meg a fejében, mi mindenen mentek keresztül Hugh-val. Ezért rágódás helyett inkább nekiiramodott a lépcsőnek, melynek végén anyja tárt karokkal várta.

Alette egy pillantást vetett lányára, s könnyekre fakadt.

- Hála Istennek és a Boldogságos Szűz Máriának! — zokogta. Isabelle melegen átölelte.

- Ugyan, asszonyom! Muszáj minden kittyre-kottyra itatnod az egereket? A saját szemeddel láthatod, hogy itt vagyok, ragyogok, és kutyabajom. Egyébként hamarosan újabb unokát kényeztethetsz a kis Hughie mellett! Hol a fiam? Most azonnal látni akarom!

- A gyerekek alszanak, Isabelle. Nem ébresztheted fel legifjabb Hugh-t! Még mindig csak kisbaba, halálra rémisztenéd. Akkor aztán hiába ringatnám, az Istennek sem aludna el. Várnod kell reggelig!

- De már egy éve nem láttam a fiamat! — feleselt Belle kétségbeesetten.

- Az már nem az én hibám, sem a gyereké, hogy az anyja csak úgy, ukmukfukk meglépett, s őt alig egyévesen magára hagyta!

Várnod kell reggelig! Nem vagyok hajlandó az éjszaka kellős közepén felzavarni a csöppségeket! Különben is tudni akarom, mikor szabadít meg minket a férjed Richárd de Manneville-től.

— Azt Hugh-nak kell elmondania, anyám - mondta Belle. Egy világ dőlt benne össze, hogy nem láthatja gyermekét, mindamellett elismerte, hogy anyjának kivételesen igaza van. Alette-re pillantott, s arca felderült.

— Te is gyermeket vársz!—kacagta. — Hányadik is lesz ez, asszonyom ?

— A harmadik — közölte Alette önelégülten. — Remélem, ez alkalommal lányunk születik. Szeretném, ha öreg koromra gondoskodna valaki rólam.

— Csak nem arra akarsz ezzel célozni — fortyant föl Belle —, hogy rám nem számíthatsz?

— Te túlságosan a magad ura vagy, Belle! Mikor épp szükségem lenne rád, te majd valahol a nagyvilágban kalandozol. Én egy jámbor, szelíd lányra áhítozom, aki olyan lesz, mint én. Nem egy fúria, aki szélvihar módjára végigseper az országon! — Gyengéden gömbölyödő pocakjára tette a kezét. — Na és hol tekeregtél ennyi időn át?

Isabelle előadta történetük Hugh-val gondosan előre kifundált, anyja szelíd füleihez idomított verzióját. Mikor a végére ért, meglepetten látta, hogy Alette helyeslően bólogat. Tökéletesen egyetértett, hogy ösztöneire hallgatva férjura után eredt.

— Nem hittem volna, hogy igazat adsz nekem, mivel, mint te magad mondtad, mindig a saját fejem után megyek.

— Hugh nem lelt volna önmagára nélküled, Isabelle. Napnál is világosabb, hogy helyesen cselekedtél.

Hugh és Rolf belépett az új torony parányi családi csarnokába. Alette férjéhez szaladt, arcát csókra tartotta, melyet Rolfnak esze ágában sem volt megtagadni, majd egymást átkarolva társalogni kezdtek.

— Meg kell, hogy dicsérjelek! Nagyon okos és bátor voltál, szerelmem — magasztalta Rolf Alette-et.

— Ez nem bátorság kérdése! Sosem tartottam Richárdtól, uram. Gyáva nyúl, semmi más. Hogy intézitek el? És mikor?

— Nem fogjuk megölni - szólt közbe Hugh.

— De ha nem végeztek vele, sosem lesz tőle nyugtunk! — intette Alette a vejét. — Ilyenek ezek a de Manneville-ek. Isten hozott újra itthon, Hugh! Isabelle mesélt nekem a kalandjaitokról.

2*70

- Hol vannak a legények? - jutott eszébe Isabelle-nek hirtelen. -Kiosontak a barakkokhoz. El kell fogniuk a fivéred négy

emberét, nehogy riaszthassák gazdájukat. Aztán az egyik legény besurran a nagycsarnokba, hogy felmérje, mennyire részegedett le mostanra a fivéred meg a csahosa. Ha még nem ittak eleget, embereink majd gondoskodnak róluk. Aztán ha végre kiütötték magukat a sok itallal, átszállítjuk őket a folyón túlra abba a tehénistállóba, hogy ott töltsék el borgőzös éjszakájuk hátralévő részét.

- És vajon hova lett Agneatha? -töprengett Isabelle fennhangon. -Biztonságban van?

- Igen, elrejtőzött a faluban. Túl csinos ő ahhoz, hogy fivéred meg Luc de Sai előtt lófráljon — közölte az anyja. - Majd érte küldetünk, leányom. Nagyon fog örülni neked.

Nem sokkal később a legények jelentették Hugh Fauconier-nek, hogy Richárd de Manneville négy emberét elfogták, és tömlöcbe vetették, majd a szolgálókkal közölték, hogy igazi uruk és úrnőjük visszaérkezett a várba. Richárd de Manneville és Luc de Sai válogatott borokat iszogattak. Ezekbe keverték az altatóport, hogy az elkövetkező tíz órán át égzengés és földindulás se legyen elég az ébresztésükhöz.

- Eltart egy darabig, míg átszállítjuk őket. Szerintem pihenj le, ma Belle! Ha tehetném, én magam segítenélek ki abból az átnedvesedett göncödből - jegyezte meg Hugh kacsintva.

- Elepedek egy forró fürdőért!

- Most nem lehet, chériel Először meg kell szabadulnunk a fivéredtől meg a társától. Ha emlékezetem nem csal, nagy bajba keveredtél, mikor legutoljára forró fürdőre vágytál! - súgta, hogy csak a lány hallja. - Ez egyszer nagyobb türelemmel kell lenned!

- Na jó, még ez egyszer, de aztán soha többé! — mosolygott Belle.

- Lepihensz? - tudakolta Alette.

- Még nem. Igaz, a köpönyegem átnedvesedett, de alatta viszonylag száraz vagyok. Inkább bort innék, meg harapnék valamit, asszonyom! Gyere, Rolf de Briard, meséld el nekem, hogy ment a sora Langston népének a távollétünkben! - Isabelle lekanyarította válláról a köpönyeget, és az öles farönkökkel megpakolt, perzselő meleget ontó kandalló elé telepedett. Alette fűszeres forralt bort nyomott a kezébe, aztán serényen kenyeret és sajtot szelt a lányának.

— Az a nyár, amikor Hugh keresésére indultál, talán még emlékszel, nagyon rossz volt - vágott bele Rolf. - A kalászos silány volt, a gyümölcstermés nemkülönben gyatra. Az állatokat vész tizedelte, hullt a marha tucatszám, de a birka megmaradt. Lőrinc-nap reggelén olyan szélvihar kerekedett, amilyet még ember nem látott. Hatalmas kárt okozott mindenütt. A falvakban egy tető sem maradt érintetlenül. Az idei év jobb volt, bár a király mindenkire kivetette adóját, s ez bizony nem lendített a helyzetünkön. És mindez azért, hogy fedezze a Normandiával vívott csatáit. Az utolsó garasunkat is elszedi, teljesen megkopaszt minket. Kénytelen vagyok a parasztokra hárítani ezt a terhet, bár igyekszem kímélni őket. Meg kellett értetnem velük, hogy senki sem kivétel. Mindenkinek áldozatot kell hoznia Angliáért! A legtöbbjük megadóan bólogatott. Értékelik, hogy tavaly, azon a farkasordító télen kényesen ügyeltünk rájuk, és nem éhezett senki emberfia. Nem véletlen, hogy más uradalmakkal szemben Langstont elkerülte a lázongás.

— Remek munkát végeztél, uram — dicsérte Isabelle. — Hálásan köszönöm. Nélküled Langston óhatatlanul elbukott volna. Hugh és én soha többé nem hagyjuk a sorsára.

— Hugh nem húzhatja ki magát a király szolgálata alól, Isabelle! -vitatkozott Rolf. - Ha Henrik hív, hát mennünk kell! Kötelességünk, különben felségárulást követünk el!

Isabelle gondterhelten szürcsölte a bort. Nem válaszolt. Mit is mondhatna erre? Egyre csak azon fohászkodott, hogy Szépdiák Henrik Hugh Fauconier-nek és Rolf de Briard-nak még a létezését is törölje ki emlékezetéből, mikor eljön az ideje, hogy visszaszerezze fivérétől Normandiát. Gondolataiba mélyedve elnyomta az álom. A kupa kibillent kezéből, tartalma a padlóra csorgott.

Hugh lehámozta a lány ujjait a kupa nyakáról, és leült falatozni.

— Ne zargassuk, amíg a betolakodók a toronyban vannak! Utána majd elviszem a saját hálónkba. Ennyi hét és hónap elteltével végre ismét a saját ágyunkban éjszakázhatunk! Szinte csoda!

— Isabelle eléggé leegyszerűsítve adta elő, mi történt veletek. Érzem, hogy valamit rejteget előlem - jegyezte meg Alette olyan beleérző képességről téve tanúságot, mely igencsak meglepte Hugh-t. - Mit titkol?

- Ha titkol előled valamit, Belle, jobb, ha nem faggatod! - mondta Hugh komoran. - Nyilvánvalóan csak arról számolt be, amiről tudnotok kell. Erről a témáról nincs több mondandónk, Alette. Kérve kérlek, ne hagyd, hogy felülkerekedjen kíváncsiságod! - Hugh Fauconier-nek már a gondolatra is égnek állt a haja, hogy finom lelkületű anyósa tudomást szerezzen Guy d'Bretagne és nővére perverzióiról. Még legjobb barátjával, Rolf de Briard-ral sem tárgyalná ki, ami velük történt! Persze nem áshatják el a titkaikat örökre. Egyszer úgyis kénytelen lesznek kitálalni.

Éjfél körül az egyik legény jelentette, hogy Richárd de Manneville és Luc de Sai alszik, mint a bunda. Hugh és Rolf azonnal a színen termett, hogy felügyeljék a két betolakodó eltávolítását. A nagycsarnokba lépve jót vigyorogtak, mikor megütötte fülüket a két normann gazfickó hortyogása. Az elkábított, mélyen alvó alakokat kicipelték, és mindkettejüket két ló közé kifeszített hámra

fektették. A jószágokat terhükkel együtt kivezették a várudvarból, le a dombon, át a szunnyadó falun a révészhez, aki dereglyéjén átszállította őket az éjszakában feketéllő folyón. A túlparton levezették a lovakat a dereglyéről, és megcélozták az istállót, ahol előzőleg Hugh és társai húzták meg magukat. Ott lepakolták Richárd de Manneville-t és Luc de Sait, és a két békésen szunnyadó akasztófavirágot a szalmába helyezték.

- Mit nem adnék érte, ha láthatnám, milyen pofát vágnak a barátaink holnap reggel! -kuncogott Rolf. - Kíváncsi lennék, mit sütnek ki: hogy kerültek ide.

- Először, nem vitás, teljesen meg lesznek zavarodva - felelte Hugh. - De aztán, szerintem megegyeznek, hogy részegségükben evickéltek át a vízen. Micsoda meglepetésben lesz részük, ha átkelnek a Blythen, és itt találnak minket a toronyban! Lesz ám nemulass!

A legényekkel és a lovakkal ismét dereglyére szálltak. Hugh Fauconier-nek, Langston urának arcára kiült a megkönnyebbülés, ahogy belovagolt a várudvarba. Mihelyt bezárták maguk mögött a kapukat, asszonya után indult, hogy saját tornyukba vigye. Letérdelt széke mellé, és arcon csókolta.

Belle felnyitotta a szemét.

- Kész?

- Igen, ma Belle, kész. Megszabadultunk Richárd de Manneville-tol és a csahosától. Gyere, menjünk a szobánkba! - Karjába kapta a lányt, és az új toronyból átvonultak a régibe. Isabelle csendben férje vállára hajtotta a fejét. Kimondhatatlanul fáradt volt.

A mosolygós Agneatha előbukkant az árnyékból.

- Isten hozott itthon, uram! Isten hozott itthon, úrnőm! - Pillantása Lindre röppent. A legény olyan szerelmetesen nézett vissza rá, hogy Agneatha rögtön megenyhült. Még mindig szereti őt! Összeszedte magát. Könnybe lábadt szeme ékes bizonyítéka volt, hogy az ő érzelmei sem változtak semmit.

- Amíg ti kicipeltétek azt a két zsiványt, uram, felköltöttem a cselédeket. Sebtiben kiszórtuk a holmijaikat, és friss huzatot húztunk az ágyra. Nyugodalmas éjszakátok lesz. Segítsek úrnőmnek levetkőzni?

- Azt hiszem, úrnőd túl fáradt ahhoz, hogy levetkőzzön. Feküdj csak le! Holnap majd találkozhattok! Úrnőd nagyon örül majd neked! — mondta Hugh kedvesen. - Kérlek, mindössze a csizmáját húzd le, és takargasd be! Látod, hogy elnyomta az álom?

Isabelle hangokat hallott. Ismerős hangokat. Ösztöne megsúgta, hogy biztonságban van, hát motyogva elfészkelődött, és álomba merült.

* * *

Isabelle a hajnal első sugarával ébredt. Egy pillanatra eltűnődött, hol lehet, aztán mint a villám, belenyilallt a felismerés: otthon van! Otthon, Langstonban, a saját ágyában!

- Ébren vagy? — kérdezte Hugh.

- Itthon vagyunk! — örvendezett a lány.

- Igen, de még mielőtt belefeledkeznénk a nagy örömbe, és folytatnánk régi, megszokott életünket, meg kell beszélnünk, Belle, hogy hányadán állunk! Kezdjük a fivéreddel! Segítesz lóvá tenni?

- Hát persze, uram, de szerintem nagy dőreség, hogy futni hagyjuk. Lehet, hogy te lezártnak tekinted az ügyet, de Richárd soha. Egész életében Langston miatt fog zaklatni minket.

- Sajnálom, chérie, de itten vagyok az úr! Én mondom meg, hogy mi legyen! Én pedig így szeretnék pontot tenni az ügy végére! -jelentette ki Hugh.

Isabelle-t felette bosszantotta férjura hangneme. Ostoba, felfuvalkodott hólyag, gondolta magában. Richárd de Manneville veszélyes alak. Azzal, hogy homokba dugjuk a fejünket, még nem zártuk le az ügyet! Jön még kutyára dér! Keservesen meg fogod te még azt bánni, Hugh, hogy futni hagytad Richárdot, ahelyett hogy koporsóba dugtad volna!

- Mintha Agneatha hangját hallottam volna tegnap este, mielőtt elaludtam - váltott témát Belle találékonyan.

- Valóban őt hallottad. Fogadok, hogy most is itt bujkál valahol. Milyen igaza volt. Agneatha a nevét hallva előrontott a fürdőből. -Elkészítettem a fürdővized, úrnőm! - közölte asszonyával,

mintha mi sem történt volna. - Ó, úrnőm, halálra rémítettél! Felébredtem Winchesterben, neked meg hűlt helyed volt! Hetekig azon rágódtam, mi történhetett veled!

Isabelle megfürdött cselédje gondos, figyelő tekintetétől követve, s közben megbeszélték Belle kalandjait. Azt a verziót, melyet Belle és Hugh mindenkinek mesélt. Mihelyt Agneatha megmosta, megszárogatta és csinos fonatba fonta Belle pompás vörös haját, a lány kedvenc zöldjébe bújt, és cselédje kíséretében a kis Hughie-hoz sietett.

- El sem hinnéd, mekkorát nőtt, úrnőm! Ada, a dajkája igen jól gondját viselte. Már jár és beszél, pedig hároméves sincs! Mindenki imádja. Agg Albert élete utolsó napjaiban kiült a házikója elé, és várta, hogy arra sétáljon a kis Hughie uracska. Még bütykös ujjait sem kímélte, hogy meglephesse a kis úrfit! Egész állatseregietet faragott neki fából.

Végigszaladtak a nagycsarnokon, át a várudvaron, fel az új torony gyerekszobájába. Isabelle szeme elkerekedett. Ez lehetetlen! Pedig tudta, hogy nem történt tévedés. A hűséges Ada karjában trónoló kisfiú kiköpött apja volt. Isabelle kinyújtotta a kezét.

- Hugh, fiacskám, gyere, üdvözöld anyádat!

A kisfiú szégyenlősen Ada szoknyája mögé rejtőzött. Isabelle lágyan elmosolyodott.

- Hughie, mon petit. Tavasszal, lehet, hogy pont a születésnapodon, egy kistestvérkét adok neked! Jó lesz?

Legifjabb Hugh meghányta-vetette a dolgot, aztán méltóságteljesen bólintott.

-Játszhatok majd vele? — kérdezte.

- Idővel, kisfiam - felelte Isabelle, s ölelő karjaiba zárta gyermekét. - Oóó, bébe, hiányoztál!

Hugh Fauconier belépett a szobába. Neki is leesett az álla a kisfiú láttán. Határozottan emlékezett, hogy mikor nekivágott útjának, egy pirospozsgás, gőgicsélő csecsemőt hagyott itthon.

- Én vagyok az apád, Hugh! - mondta a gyereknek, aki elámult a hatalmas ember látványától. Hugh lehajolt, és karjába vette a fiúcskát. - A férfiak mindig szemtől szemben beszéljenek egymással! - Arcon csókolta a gyermeket, aztán lerakta, és Belle-re nézett. -Induljunk a csarnokba, hölgyem, hogy illendően fogadhassuk vendégeinket!

A csarnokban várakozó szolgálók arca csupa mosoly volt, mikor megpillantották urukat és úrnőjüket. Hugh és Isabelle letelepedett a reggelihez. Kapros-tejfölös rántotta, mazsolás zabkása, melegen illatozó, ropogós kenyér, frissen köpült vaj és hatalmas adag lépes méz volt az asztalon. A fenséges reggeli mellé frissen préselt almabort is hoztak sebtiben. Isabelle hónapok óta nem evett ilyen jót, bár kissé furcsa volt, hogy újból saját kezére kellett hagyatkoznia. Hiányolta a finom falatokat szájába pottyantó ujjakat. Hugh szintén jó étvággyal lakmározott. Mint hitvesének újságolta, őrszemet állított, így elég idejük volt, míg Richárd átvergődik a folyón.

Miután befejezték az étkezést, Hugh a nagycsarnokba hívatta a cselédeket. Elmagyarázta nekik, hogy ennyi sok időn át fogságban tartották valahol Bretagne-ban az asszonyával együtt, és dióhéjban beszámolt nekik a Richárd de Manneville-hez és a d'Bretagne-okhoz fűződő viszonyukról.

- Most tehát, mikor a sógorom visszajön a toronyba, elhitetem vele, hogy a varázserőmnek köszönhetően kötött ki a szénakazalban, és elég hatalmam van, hogy megbüntessem, ha nem átallja még egyszer idedugni a mocskos képét, hogy rátegye a kezét Langstonra. Nem szeretném, ha a saját népem rettegne tőlem, ezért bevallom, nincs semmiféle varázslat. Richárd de Manneville-nek azonban ezt nem szabad megtudnia! Megrögzötten babonás alak, és a hír hallatán majd inába száll a bátorsága. Nem fog többé minket zaklatni. Bízzatok bennem! Most pedig mindenki térjen a dolgára!

Déltájban hírt hoztak, hogy mozgolódni látták Richárd de Manneville-t és cimboráját, Luc de Sait a folyó túlpartján. A toronyra kihelyezett őrszemek szorosan nyomon követték a vártoronyba tartó alakok mozgását.

Mikor beléptek a csarnokba, Richárd de Manneville azonnal borért kiáltott. Csak ekkor vette észre az asztalnál álló Hugh Fauconier-t és Isabelle húgát. Arcából azonnal kiszaladt a vér.

- No hát, fivérem - kezdte Isabelle különösen barátságtalan hangon. - Látom, a múltkori figyelmeztetésem ellenére mégiscsak visszatértél! Te nemcsak a más, de a saját károdon sem tanulsz? Jól tudtad, hogy nem látunk szívesen Langstonban, s lám, mire kell hazatérnem Bretagne-ból? Hogy bezártad anyámat és fiamat a toronyba, és riogatod őket! Ez bizony nem járja, Richárd! Egyszerűen nem járja!

- Bretagne-ban voltál?-kérdezte Richárd de Manneville hamuszínre vált arccal. - Mi a fenének mentél te Bretagne-ba, te hülye kis szuka?

- Hogy felkutassam a férjem, akit te Manneville-be csábítottál, hogy Vivienné és Guy d'Bretagne kezére juttasd! Sok elszámolni-valónk van, fivérkém, de először uram kíván szólni hozzád és a társadhoz, Luc de Saihoz.

- Jól aludtál, Richárd ? - kérdezte Hugh ártatlanul. - Kényelmesnek találtad az istállót? - Behízelgőn sógorára mosolygott.

- Honnan a pokolból tudtad, hogy ott aludtunk? - kérdezte Richárd de Manneville idegesen. - Még én magam sem emlékszem, hogy kerültünk oda!

- Én juttattalak oda! Aprócska trükk, amit Guy d'Bretagne barátom tanított nekem, uram.

- Tanított neked? - hápogta Richárd, arcára kiült a rettenet.

- Egy kis varázslat. Igazán semmiség. A cimborád is ott volt a közelben? Néha, amikor az ember ilyen trükkökhöz folyamodik, nem mindig sül el úgy, ahogy szeretné. Te is az istállóban voltál, Luc de Sai, vagy kint rekedtél? - húzta fel Hugh kérdőn a szemöldökét.

- Mindketten az istállóban voltunk, de az ellenkező oldalon -válaszolta Luc de Sai vontatottan. Sötét szeme eltelt félelemmel.

- Hát ez nagyszerű. Mikor Guy d'Bretagne először megmutatta nekem ezt a trükköt, az egyik szolgát Guy varázsszobájából La Cita-delle tornyának legmagasabb csúcsára küldtem, pedig a nagycsarnokban kellett volna kikötnie. Szerencsétlen alak annyira megrémült, hogy lehempergőzött a tetőről, és halálra zúzta magát. De hát mi nekünk egy szolga, nem igaz? Akad belőlük bőven, ugye, Richárd? — A nyers hang nagyon hitelesnek hangzott. Sieur de Manneville megborzongott.

— Nem hiszek neked — nyekegte. Hugh ördögi vigyorra húzta a száját.

-Valóban? Csak nem akarod, hogy Manneville-be küldjelek a cimboráddal, Richárd? Hosszú távon sajnos nem vagyok olyan jó, mint Guy d'Bretagne. Könnyen lehet, hogy a La Manche csatorna kellős közepén landoltok. Tudsz úszni, de Sai?

— Uram — makogta Luc de Sai reszketve. — ígérem, most azonnal távozom Langstonból, csak könyörgök, ne babonázz meg! Esküszöm, soha többé nem látsz engem!

Hugh mintha a csarnok fölé magasodott volna. Fagyosan Luc de Saira sandított, és így szólt:

-Takarodj! - Aztán a sógorát méregetve, váratlanul csettintett egyet, mire ujjbegyéből kék láng csapott fel. - Nos, Richárd testvér?

Richárd de Manneville kiguvadt szemmel bámulta a Hugh Fauconier ujjain táncoló lángnyelvet. Szíve hevesen dobogni kezdett. Száját eltátotta, mint aki szólni akar, de hang nem jött ki rajta. Ehelyett falfehérré vált, és összeesett.

- Meghalt? - tudakolta Isabelle a szolgától, aki Richárd oldalán térdepelve megpróbálta kitapintani a pulzusát.

- Igen, úrnőm - hangzott a döbbent válasz.

— Nagyszerű — ujjongott Isabelle.

Luc de Sai sarkon fordult, s amilyen gyorsan csak lábai engedték, eszét vesztve kivágtatott a csarnokból. Többé nem kellett tartaniuk tőle.

- Ne angol földön temessük el Richárdot! - követelte Isabelle a férjétől ellentmondást nem tűrő hangon. - Vigyék haza az emberei! Ősz végére jár, nem fog elrothadni, amíg hazaér. Sógornőm nem fogja sokáig siratni, arra mérget vennék.

A szolgák egykettőre követték úrnőjük utasítását. Kicipelték a holttestet a nagycsarnokból, ládába helyezték, és átadták Richárd négy emberének. Isabelle eltűnődött. Vajon eljut fivérem Manneville-be, vagy a négy fickó késlekedés nélkül megszabadul a kolonctól, és más gazda után néznek? Na mindegy. Fő, hogy Langston megszabadult Richárdtól.

- Hogy csináltad, hogy lángolt az ujjad? — érdeklődött Belle kíváncsian.

- Hadd maradjon ez az én titkom, ma Belle — mosolygott a férfi. — Nem akartam ilyen jelentéktelen trükkel halálra rémiszteni a fivéred, de a benne lakozó félelem megtette hatását.

- Tökkelütött fajankó volt! - jelentette ki Isabelle.-Tudom, nem nézed jó szemmel, de örülök, hogy feldobta a talpát. Többé nem zaklat minket. Végre ott folytathatjuk a régi életünket, ahol abba-hagytuk. Rettegés nélkül.

- Előtte meg kell beszélnünk néhány dolgot, ma Belle — mondta Hugh komoran.

- De nem ma! Legalább erre a kis időre hadd élvezzem, hogy újra itthon vagyunk. Utána majd beszélünk, uram! — zárta le a vitát Belle, és kisietett a ragyogó őszi napsütésbe.

Hugh sóhajtott egyet. Nagyon is jól értette, miért vonakodik asszonya tisztázni a helyzetet, de amíg nem jutnak közös nevezőre, nem lesz igaz megbékélés közöttük. Pedig az volt a leghőbb vágya, hogy kibéküljön Isabelle-lel, és ne csak a családjuk miatt tűrjék meg egymást.

Aznap este, mikor lefekvéshez készülődtek, ismét előhozakodott a témával. Nemes édes bort töltött a kupákba, és belevágott:

- Intézzük el egyszer s mindenkorra, Belle!

Isabelle nagyot sóhajtott. Férfiak! Miért nem elégedhet meg Hugh azzal, hogy végre épségben hazaértek, és teljes szívéből szereti?

- Fogalmam sincs, mit mondhatnék, uram.

- Egyszer azt mondtad, hogy nem szeretted Guy d'Bretagne-t — kezdte Hugh.

- Nem is szerettem - bólogatott Isabelle. - Csak azért mondtam, mert a kedvében akartam járni. El akartam nyerni a bizalmát. Szükségem volt a bizalmára, hogy segíthessek rajtad, Hugh Fauconier! Miért nem vagy hajlandó felfogni ezt azzal a csökönyös fejeddel?

- Én viszont úgy láttam, hogy roppant mód jól érezted magad a karjaiban!

Isabelle eltűnődött.

- Valóban. Elő'fordult, hogy akkor is élveztem a szenvedélyét, amikor eszem ágában sem volt szeretkezni vele. Nem voltam ura a testemnek, de a lelkem mindvégig a tiéd volt, uram! És csak nem azt akarod állítani, hogy te nem szórakoztál jól Vivienné d'Bretagne-nyal? És amíg, hála nekem, ismét magad nem lettél, nem tápláltál gyengéd érzelmeket az iránt a cafka iránt? Mondd, Hugh, mennyiben különbözünk? Ha megmondod, ígérem, a bocsánatodért fogok esedezni!

- Én férfi vagyok, hölgyem! - közölte Hugh gőgösen. - Egy férfi, akárki fia-borja, azt tehet, persze a törvény keretein belül, amihez kedve szottyan. Egy tisztességes úrinő, ha törik, ha szakad, ragaszkodik a tisztaságához!

Isabelle a férjéhez vágta a boros kupát.

- Te oktondi, begyöpösödött, nagy szamár! - kiabálta. - Mi köze ehhez a te férfiasságodnak? Nem vagyok hajlandó addig szóba állni veled, amíg észre nem térsz! Most pedig lefekszem! - Bemászott az ágyba, és hátat fordított a férjének.

Hugh megrökönyödve bámult maga elé. Ösztöne azt súgta, ragadja meg a lányt, és alaposan csépelje el, de becsületére legyen mondva, nem tette. Ehelyett se szó, se beszéd, kivágtatott a szobából, és teljes erejéből bevágta maga mögött az ajtót.

Másnap reggel mind Alette-nek, mind Rolfnak feltűnt a kibékíthetetlen ellentét, mely Langston ura és úrnője között feszült. Mikor a pár távozott a csarnokból, Alette szomorkásán a férjére nézett.

- Attól tartok, Rolf, búcsút mondhatunk nyugalmas életünknek. Mintha mélységesen mély szakadék tátongana a lányom és az ura között. Nem tudom, lehet-e segíteni rajtuk.

- Ha lehet, hát saját maguknak kell rendezniük az ügyeiket, ma petitel Mindkettő megátalkodott, csökönyös ember. Isabelle olyan makacs, mint az öszvér, Hugh-nak meg majd szétdurran a feje a gőgtől. Az én feladatom az, hogy Langston intézőjeként helytálljak. Neked a gyerekekről kell gondoskodnod, a mieinkről és a kis Hugh-ról, hogy ne őrajtuk csattanjon az ostor Hugh Fauconier és Istenátka Isabelle csetepatéja miatt!

- Ne merészeld még egyszer így hívni a lányomat! - fakadt ki Alette. - Sosem bocsátom meg Agg Albertnek, Isten nyugosztalja a lelkét, hogy ilyen csúfondáros gúnynevet akasztott a lányomra!

Hugh nem jött haza aznap este. Alette nagyon ügyelt a szavaira, mikor a lányával beszélgetett, de felesleges volt aggódnia. Isabelle gondolatai máshol kalandoztak. Úgy tűnt, leginkább fia köti le. Egész nap vele játszott, este ő dugta ágyba. Az új torony gyerekszobájában fektette le, mivel nem akarta elválasztani két kis unokatestvérétől, akikkel oly boldogan megvolt. Aztán visszavonult hálójába, s magányosan töltötte az éjszakát.

Másnap reggel Belle a csarnokban találta Hugh-t. Arca vértelen volt, színehagyott, de le nem tette volna a kupát.

— Sikerült szert tenned valami csélcsap vászoncselédre ? — kérdezte Isabelle harapósan. Intett a szolgálónak, hogy hozzon neki reggelit.

— Egyedül éjszakáztam.

— Lerí rólad, mennyi lőrét nyakaltál az éjjel, uram. Fehér vagy, mint a fal.

— Csak nem aggodalmat hallok ki a hangodból, ma Belle? — motyogta Hugh. — Hiányoztam az éjjel? Maradtam volna, de a borotvaéles nyelvedtől és a heves vérmérsékletedtől inamba szállt a bátorság!

— Nekem sincs különösebben ínyemre a pökhendiséged, uram! Aludj, ahol akarsz! Cseppet sem érdekel! — vágott vissza Belle. A kupája után nyúlt.

Hugh szélsebesen elkapta a karját.

— Ne merészeld! Torkig vagyok a megátalkodottságoddal!

— Én meg a felfuvalkodottságoddal, uram! Eressz el, Hugh! Csak inni szeretnék egy kis bort! Nem akarom hozzád vágni! így is kékzöld leszek a nyomorgatásodtól! — Lerázta a férje kezét.

— Tán nem nyomorgatlak olyan kéjesen, mint Guy d'Bretagne tette? - kötekedett a férfi.

— Szánalomra méltó alak vagy, uram! — jelentette ki Isabelle fásultan, aztán hirtelen nyugodt, kimért hangon folytatta: — Guy halott, Hugh! Értem halt meg, hogy én tovább élhessek! Ezért ugrott elém, és védte ki Vivienné aljas támadását! Jobb szeretted volna, ha én hagyom ott a fogam ? És velem hal a kisbaba ? Akármilyen furcsának tűnhet, mindketten hálával tartozunk neki!

— Bármivel is tartoztam neki, hölgyem - felelte Hugh fagyosan -, te, ma Belle, százszorosan visszafizetted neki!

— Aha, itt van a kutya elásva, ugye, Hugh! Guy d'Bretagne a szeretőm volt, és ezt nem bírod kiverni a fejedből, mi? Én megbocsátottam neked Vivienne-t! Te miért nem tudsz szemet hunyni Guy felett? Nem szerettem egy percre sem. Mindvégig téged szerettelek! És még most is téged szeretlek - vágta a fejéhez Belle mérgesen. Micsoda hatökör az ura! A pokolba! Tán azt képzeli, neki könnyebb megemészteni a Vivienne-nel való afférját? Hát nagyon téved! De ahhoz, hogy ismét boldogságra leljenek, hátat kell fordítaniuk a múltnak! Nem csak neki, mindkettejüknek!

- Az kevésbé feküdte volna meg a gyomromat, ha jó asszony módjára itthon maradsz Langstonban, és ahelyett, hogy utánam koslatsz, megülsz a fenekeden! - emelte fel a hangját Hugh.

-Hányszor védjem még meg magam, uram? - támadt neki Belle. - Ha nem eredtem volna utánad, akkor ma nem lennél itthon! Igazság szerint hálával tartozol nekem, de te csak toporzékolsz itt! Mikor Langstonba jöttél, én vajon faggattalak-e, hány nővel szerelmeskedtél?

- Akkor még nem voltam az urad, a fene egye meg! Mit gondolsz, hogy érzem magam azok után, hogy Guy d'Bretagne az ágyába vitt? A szádat csókolta? Dédelgetett? És te a gyönyörtől a karjaiban sikoltoztál? Én is szeretlek téged, Isabelle, de korántsem vagyok biztos abban, hogy meg tudok neked bocsátani! - Elgyötört arccal asszonyára nézett.

- Akkor ostoba szamár vagy, Hugh! Hagyod, hogy a büszkeséged közénk álljon! Ezt nem hittem volna rólad, uram! Bölcsebbnek képzeltelek!

- Hát most mitévők legyünk? - kérdezte Hugh lemondó hangon.

- Amíg nem tudsz fátylat borítani a múltra, uram, nem hinném, hogy bármit is tehetnénk - súgta Isabelle szomorúan. - Én készen állok ott folytatni életemet Langston úrnőjeként, ahol abbahagytam. A saját csatádat magadnak kell megvívnod, uram! - Felemelkedett az asztaltól, és magára hagyta a férfit a csarnokban.

Hugh Fauconier szemével követte emelt fővel távozó asszonyát. Egy pillanatra azt hitte, semmi sem változott. De a pillanat tovatűnt, s ő a fejét fogva magába roskadt. Isabelle lefeküdt egy másik férfival! Sosem felejti el! És ha nem bírja elfeledni, hogyan boríthatna rá fátylat? Hogy bocsáthatna meg neki?

A következő hetekben úgy tűnt, minden visszatért a normális kerékvágásba. A cselédek úgy tettek, mintha Isabelle csupán néhány hétre tűnt volna el, s most a vártorony úrnőjeként ismét a birtok élére állt. Még Alette-nek sem esett nehezére alkalmazkodnia a lányához. Legifjabb Hugh igyekezett behozni a lemaradást. Bárhova ment csinos anyja, ő hű kutyusként ügetett a nyomában, valahányszor tehette, az ölébe kucorodott, vagy éppen imádattal nézte, miközben a kandalló mellett ücsörögtek a csarnokban.

Egyedül Hugh Fauconier volt képtelen kitörölni agyából gyötrő emlékeit: Isabelle-t, amint aranyló vörös buksija Guy d'Bretagne vállára nehezedik. Guy kisajátító tekintetét, miközben elegáns, hosszú ujjaival falatkákat vagy bort kínál asszonyának. A lány tekergő testébe nyomuló falioszt. Belle mámoros sikolyait. Guy úgy rendelkezett Isabelle felett, hogy az minden képzeletet felülmúlt. Vajon Belle valóban vonakodva adta neki magát? Ezen sokat emésztette magát, bár legbelül érezte, hogy megbízhat hitvesében. Mégis, hiába játszott Belle szemmel láthatólag nyílt kártyákkal, a férfi fejében ott motoszkált a gyanú. Még mindig maga előtt látta, ahogy Isabelle jámboran Guy d'Bretagne ölébe kucorodik, s gyönyörűbb, mint valaha.

Most, hogy hazatértek, és ismét ismerős terepen mozgott, olyan méltóság és béke áradt belőle, amit sosem feltételezett volna gömbölyödő hasú asszonyáról. Jobban bízik magában, mint hajdanán, konstatálta keserűen. S neki ehhez mi köze? Az égvilágon semmi! Talán Guy miatt nőtt meg ennyire az önbizalma? Hogy lehet, hogy a d'Bretagne-ok még mindig a markukban tartják? Rég halottak, a föld alatt nyugszanak, de varázserejük tovább kísérti őt.

Alette végül megelégelte a dolgot, s felcsapott közvetítőnek.

- Nem folytathatjátok így Hugh-val! - pirított gyengéden a lányára. -Mit tanácsolsz, asszonyom? - kérdezte Isabelle türelmesen.

Nem mondhatta el Alette-nek a teljes igazságot. Hogy is érthetné jámbor lelkű, szelíd anyja?

- Hát, valamit tenned kell - erősködött Alette.

- Forgassam vissza az idő kerekét? - nevetett Isabelle szomorkásán. - Nekem nem megy! De ha te képes vagy rá, kérve kérlek, tedd meg! Engem is elkeserít a köztünk tátongó szakadék.

Rolf is megpedzegette a témát, mikor egy téli nap kivágtattak a földekre.

-Aggódunk miattatok Alette-tel. Miért ez a kibékíthetetlen ellentét? Tehetünk értetek valamit? Nem bírom nézni, hogy így lógatod az orrod!

Hugh rádöbbent, nincs más választása. Egyszerűen nem bír egyedül ezzel a roppant teherrel.

- Ha megígéred, hogy Alette sosem tudja meg, elárulom, mi bánt! - mondta, s töviró'l-hegyire beszámolt barátjának, hogyan töltötték idejüket La Citadelle-ben. - Ha tudsz rá módot, miképp feledhetném, hát ki vele, barátom! Ebbe belepusztulok! Egyfolytában őt látom, amint egy másik férfi karjaiban hever! Nem bírom kiverni a fejemből, pedig mindenkinél jobban szeretem!

Rolf döbbenten hallgatta Hugh beszámolóját.

- Hugh, nagy butaságot csinálsz - okította barátját józanul. -Nem Isabelle a felelős a La Citadelle-ben történtekért! O tisztában van vele, különben elbujdosna szégyenében. Honnan tudhatta volna egy olyan ártatlan bárányka, mint a te feleséged, Hugh, hogy a női test bárki kényeztetésére reagál? Te voltál az egyetlen szeretője! Elképzelheted, mennyire megriadt, mikor ráébredt, hogy egy olyan alak, akihez érzelmek sem fűzik, ily mértékben hatással tud lenni a testére! De észnél volt! Bátor asszony a feleséged! Az én édes Alette-em összeroppant volna, és a biztos őrület várt volna rá. Isabelle viszont nem adta föl! Megbékélt a megváltoztathatatlannal, és az égvilágon mindent elkövetett, hogy kiszabadítson téged a bűvöletükből! Maradéktalanul feláldozta magát érted, Hugh! Ennél jobban asszony nem szeretheti az urát! Rettenthetetlen lány, büszke lehetnél rá!

- De magam előtt látom őket! - siránkozott Hugh borúsan.

- Te egyedül gőgöd torzszüleményét látod, barátom - vonta le Rolf bölcsen a következtetéseket. - Isabelle hamarosan világra hozza második gyermeked! S bár fogantatásának körülményei, hogy finoman fogalmazzak, felettébb furcsák, mindazonáltal a te gyermekedről van szó! Feledd a kínzó képeket, s gondolj helyettük arra, milyen jó újból együtt itthon lenni! Csak ekkor szabadulhatsz meg kínzó gyötrelmeidtől! Hisz a lelked mélyén pontosan tudod, hogy Isabelle szeret téged! Rajtad kívül sosem szeretett mást! Es tudom, hogy te is szereted őt!

Hirtelen kiáltozás hallatszott a hátuk mögül. A két férfi megpördült, s látta, hogy egy karjait lengető jobbágy közeledik rohanvást feléjük. Megfordították lovukat, és mellévágtattak.

- Lady Alette - hörögte a levegő után kapkodó ember -, azt mondja, uraim, jön a baba!

Hugh és Rolf visszanyargalt a toronyba, de mire a csarnokba értek, Isabelle, kezében egy pólyával, már mosolyogva jött elibük.

- Kishúgom született-újságolta derűsen, s apja karjaiba helyezte a babát. - Anyám azt mondja, Edith lesz a neve, mert így hívták jó királynénkat, mielőtt Angliába érkezett.

Rolf álmélkodva bámult a bájos rózsaszín gombócra. A kék szemű kis szőke csöppség gondosan tanulmányozta őt.

- Pont úgy fest, mint az én Alette-em! - mondta meghatottan, s könnybe lábadt a szeme.

- Láttam - kuncogott Isabelle. - Reméljük, valóban őróla álmodozott anyám, s nem ilyen széltoló mihaszna lesz, mint én. - Jót kacagott mostohaapja aggódó tekintetén, s ugratásképpen még hozzátette: - Az ember sosem tudhatja!

Az Edith megszületését követő napokban Hugh Fauconier alaposan fontolóra vette barátja tanácsát. Rolf de Briard sosem mutatta, hogy ennyi éleslátás szorult belé. Rolfot sosem nyomasztotta se gond, se baj. Barátja hirtelen sokkal tapasztaltabbnak, sokkal bölcsebbnek tűnt a szemében. Hugh jól megrágta Rolf minden egyes szavát. Valóban igaza lenne? Béküljön ki Isabelle-lel, hogy elfeledje a történteket? Ilyen egyszerű lenne? Isten látja lelkemet, mennyire vágyom erre, gondolta Hugh. Egy új kezdetre! De mi van, ha Rolf téved? Akkor mi vár rájuk?

Hugh úgy döntött, még behatóbban meghányja-veti a dolgokat, mielőtt végleges döntésre jutna. Vajon értékelné-e Isabelle, ha kezdeményezni próbálna? Nem kosarazná ki mérgesen? Megfigyelte, valahányszor Isabelle azt hitte, hogy nem veszi észre, végtelenül szomorú szemmel vizslatta őt, ám ha felpillantott, mindig ugyanaz a dölyfös tekintet nézett vissza rá.

Valami megváltozott, gondolta Isabelle. Hugh már nem gyűlölködve szól hozzá. Belle nem tudhatta biztosan, férje túltette-e magát ellenérzésein. Mi történhetett? Történt egyáltalán valami, vagy csak képzelődik? Sem anyja, sem mostohaapja nem mondott semmit.

Anyja egyébként is örömtáncot lejtett volna a Hugh viselkedésében beállt legapróbb változásra.

Belle március utolsó napjának reggelén kezdett vajúdni. Hugh az oldalán termett, akár legifjabb Hugh szülésénél. A férfi jelenléte különösen megnyugtatóan hatott Belle-re. Hugh már a vajúdás kezdetén kezébe vette a dolgok irányítását, s míg Alette a lányának, addig ő a cselédségnek osztogatta az utasításokat. Kihozatta a bölcsőt és a pólyát, és gondoskodott róla, hogy Ida és kis Hughie dajkájának húga, Ada készen álljon a csecsemő fogadására.

Isabelle kényelmesen elhelyezkedett, már amennyire ezt a szülőasztal lehetővé tette. Könyökére támaszkodva felült, pendelyét felhúzta, és szélesre tárt lábakkal várt. A baba meg majd jön, amikor jönnie kell, egy perccel sem előbb. Felidézte, milyen könnyedén megszülte legifjabb Hugh-t. Nem váratott magára. Anyja még sopánkodott is egy sort, hogy ilyen könnyű szülése volt. Isabelle hunyorgott a fájdalomtól. Gyanította, hogy most nem ússza meg olyan könnyen.

Egész nap jöttek a fájások. Eleinte finoman, aztán ahogy teltekmúltak az órák, egyre erősebben, de a baba csak nem akart a világra jönni. Alette elégedett lehetett, hogy Isabelle most belekóstol az igazi szülésbe. Az meg sem fordult a fejében, hogy alig néhány hónapja ő milyen könnyen pottyantotta ki a kislányát. Hugh tapodtat sem mozdult Isabelle mellől. A cselédek hoztak neki ételt, italt, de mindössze pár falat csúszott le a torkán. Nagyon aggódott Belle-ért.

Egy órával éjfél előtt végre nyilvánvalóvá vált, hogy a baba rövidesen megszületik. Belle erőlködött, aztán nyomott egyet, és a csecsemő végre kicsusszant belőle.

— Lány — kurjantotta Alette.

- Nem sírt fel! - kiáltotta Isabelle megrettenve.

A két nő legnagyobb meglepetésére, Hugh, egy veleszületett ösztön sugallatára, elvette az újszülöttet, Belle hasára helyezte, szétnyitotta a száját, és ujjával gyengéden lenyúlva kipiszkált némi váladékot. Aztán ráhajolt a kislányra, és finoman a szájába fújt néhányat. A babára rájött a köhöghetnék. Szeme felpattant, nyelt egy nagy adag levegőt, és teli tüdőből visítani kezdett.

Belle megkönnyebbülten felzokogott. A melléhez szorította a csecsemőt, és lecsendesítette.

- Megmentetted, uram! Megmentetted! Honnan tudtad, mit kell ilyenkor tenni, Hugh?

A férfi maga is elámult.

- Nem tudom, ma Belle - rázta a fejét -, de nem hagyhattam, hogy meghaljon azok után, amin keresztülmentünk érte.

A dajka elvette a kicsit, letisztogatta, és a bölcsőbe helyezte, míg Belle-t rendbe szedték. A szülés után Hugh hitvese oldalán üldögélt, kezét szorongatta. Egy darabig egyikük sem szólt semmit, aztán Hugh megtörte a csendet.

- Matild legyen a neve a királyné után.

- Rosamund lesz a neve, uram! Még hogy Matild! - zúgolódott Belle. - Borzalmas név, pedig szeretem a királynét. Köszönjük, de nem kérünk sem a Henrikből, sem a Matildból!

- Legyen, ahogy akarod, hölgyem - kacagta Hugh. - Nekem sem tetszik igazán a Matild.

- Mégis képes lettél volna szegényt ilyen névre kárhoztatni? -fortyant fel Isabelle. - Szégyen-gyalázat, uram!

- Emlékszem milyen kedves volt hozzám a király édesanyja, az első Matild. Azt hiszem, az ő emlékére szerettem volna Matildnak nevezni.

Egy percre elfeledték a történteket, s úgy beszélgettek, mint régen, de nem sokáig tartott ez a boldog pillanat. A köztük húzódó fal ismét egy csapásra elválasztotta őket.

Pár hét múlva a király hírnököt küldött Langstonba, hogy maga elé rendelje Langston báróját, alias sir Hugh-t, sir Rolf de Briard-t, valamint a torony két másik lovagját: az egykor fegyvernökként szolgáló sir Fulkot és sir Gilest, akiket uruk és úrnőjük távollétében Rolf személyesen ütött lovaggá. A király normandiai hadjáratát tervezgette. Nincs ellenvetés, a lovagoknak menniük kell.

- Valóban menni akarsz? - hitetlenkedett Isabelle.

- Nem mondhatok nemet a királynak - felelte Hugh mogorván.

- Alig fél éve, hogy itthon vagyunk! - kiabált Belle. Betelt a pohár. Az oly régóta kordában tartott, benne gyülemlő feszültségtől egyszeriben eszét vette. - Nem hiszem el, hogy Szépdiák Henrik annyira kifogyott a lovagokból, hogy nem tud téged nélkülözni! A normandiai küldetésed nem volt még elég? Csaknem az életünkbe került!

Három lovag Langstonból kevés neki? A változatosság kedvéért itthon akarom tudni a férjemet, biztonságban! Majd megmondom én a királynak a magamét, az Isten verje meg!

— A királynak már elege van belőled, asszonyom! — üvöltötte Hugh. - Befogod a szád, és hagyod, hogy tegyem a dolgom! Milyen példával szolgálnék a kis Hughie-nak, ha megtagadnám hűberuram szolgálatát?

— Akkor csak eridj! — csattant fel Isabelle. — De ha nem térsz haza épen és egészségben, sosem bocsátok meg neked, Hugh Fauconier! Sosem!

Hugh Fauconier hahotára fakadt a lány logikátlan érvelése hallatán.

— Jaj, ma Bellel Ha nem térnék haza, honnan tudnám, megbocsá-tottad-e, vagy sem, hogy ilyen hatökör vagyok, chérie? — Odalépett, s átölelte a rúgkapáló lányt. - Isabelle, Isabelle. Mitévők legyünk? Annyira szeretlek, majd kicsordul a szívem! Nem bírok rád haragudni tovább! Olyan fájdalmat okoztál, majd belepusztultam, de nem tudok meglenni nélküled! - Megcirógatta a lány selymes, levendulaillatú haját.

— 0, Hugh — szipogta Belle, s a férfi vállába temette arcát. — Én is szeretlek. Csak azt akartam, hogy ismét együtt legyünk! — Sosem fogja megérteni, milyen szerepet játszottam a szabadulásában, gondolta szomorkásán, de számít ez? Az volt leghőbb vágya, hogy visszakapja az urát, s tessék, most visszakapja. Boldogan felsóhajtott, s még jobban befészkelte magát férje ölelő karjaiba.

Hugh lágyan felkacagott.

— Furcsa módját választottad, hölgyem!

— Akkor most kibékültünk? — kérdezte Isabelle ártatlanul. — Nem engedhetlek el a csatába úgy, hogy nem békültünk ki!

Válaszul Hugh felkapta a lányt, átvágott a csarnokon, és megcélozta a hálót. Isabelle egy árva mukkal sem tiltakozott. Inkább férjéhez simult, és halkan mormogott a fülébe. Egy cseléd sem volt a színen. Mind eltakarodtak, ahogy mindenki más is. Hugh az ágyra fektette asszonyát, és rávetette magát. Két kezébe vette a szépséges arcot, és szorosan magához húzva csókzáport zúdított rá. Isabelle-t túláradó boldogság töltötte el. Elragadtatottan visszacsókolt. Keze ölelgette, simogatta férjét, ahol csak érte. Mindvégig egy gondolat dübörgött a fejében: olyan rég volt már!

Hugh nem emlékezett, hogy történt, olyan sebesen peregtek az események, de hirtelen ott álllak egymást csókolva és ölelgetve anyaszült meztelen. Mintha La Citadclle meg sem történt volna, gondolta meglepetten. Belle, mint mindig, most is szerelemittasan adta át magát ölelésének. Hugh ajkai ráleltek egy kemény mellbimbóra. Köré csapta nyelvét, és fogait finoman végighúzva rajta, megszopogatta. Belle boldog sóhaja végigsöpört testén. Ujjai férjura szőke hajába túrtak. Hugh csókokkal árasztotta el az asszony karcsú testét. Hasra fordította a lányt, s gerincén végighaladva semmit sem hagyott ki. Belle beleborzongott a gyönyörbe. Hugh végül visszafordította, s magához ölelte.

— Annyira hiányoztál, édes uram! - súgta Isabelle. Keblei szorosan a csupasz mellkashoz préselődtek, ahogy magához húzta férjét.

— Rettenetes volt nélküled, ma Belle! — súgta vissza Hugh. Térdével szétnyitotta a lány combjait.

— Mondd, hogy megbocsátottad a vétkeimet, ahogy én is megbocsátottam a tieidet! — követelte Belle. Érezte, hogy Hugh perzselő hímtagja hüvelyének bejáratát keresi. A derekára kulcsolta lábait.

— Megbocsátom, te lehetetlen, mégis ellenállhatatlan fúria! — kiáltotta, s kéjeset sóhajtva behatolt a lány üregének mélyére. — Teljesen... tökéletesen... visszavonhatatlanul... megbocsátok. 0, ma Bellel - nyögte, majd tempósan döngetni kezdte.

Belle-nek olyan gyönyörben volt része, amilyenben még soha, és tudta is, hogy miért. Mert maradéktalanul szerették egymást. Nem sziporkázó kéjmámor volt ez, hanem szerelem! Boldogan felzokogott, és átadta magát az elsöprő érzésnek, míg békés megnyugvásra nem lelt.

— 0, ma Belle, ne sírj! Ne sírj! — vigasztalta Hugh, de neki is könnyek szöktek a szemébe a meghatottságtól. Majdnem örökre elvesztették egymást, s mindez miért?

— Olyan boldog vagyok! — pityeregte Isabelle, amint egymást ringatták.

A nagycsarnokban mindenki csendesen tett-vett. Tudták, hogy eljött a kibékülés nagy pillanata. Az ilyesmi nemigen tartható titokban. Alette reménykedve Rolfra nézett. A hálóból nem hallatszott éktelen veszekedés vagy vázák csapkodása. Lehet, hogy Hugh és Isabelle végre rendezték nézeteltérésüket?

Rendezték bizony, és Langston csak örülhetett ennek a hírnek. Isabelle ugyan nem bírt megbékélni azzal, hogy férje csatába indul, de megértette, hogy csorba esne büszkeségén, ha nem tenné. Hálás volt, hogy még indulása előtt elásták a csatabárdot. Nem mintha féltette volna. Inkább azért, mert tiszta szívből szerette, és azt akarta, csak az életben maradásra koncentráljon.

Mennyire más minden, gondolta férje indulásának reggelén. Néhány éve Langstonnak csak egy tornya volt, s lám, ma kettő áll. Nemrég csupán két lovag volt, s most négy van. Egykor alig néhány íjászuk volt, s számuk mára ötven főre duzzadt. Megcsókolta férjét, jó utat kívánt, és büszkén figyelte elvonuló alakját.

Henrik király félelmetes sereg fegyverest és lovagot gyűjtött maga köré. Augusztus végén indultak Normandiába, ahol az előző évben rá felesküdött, befolyásos normann családok fogadták. Hűségesek maradtak Szépdiák Henrikhez. Nem csoda! Gondosan felmérték, hogy a Hódító két élő fia közül melyik alkalmasabb a felettük való uralkodásra. Szemmel láthatóan csak két nagyúr nem volt köztük: Róbert de Belleme és Mortaini Vilmos. De Belleme előző télen megkísérelt békét kötni Henrikkel. A király azonban nem bízott benne, mindazonáltal futni hagyta.

Végül az Úr ezeregyszázhatodik évében, szeptember 28-án, pontosan negyven évvel azután, hogy Hódító Vilmos, Normandia hercege betört Angliába, legifjabb fia, az Angliában világra jött Henrik megvívta a nagy tincherbrai csatát, hogy magához ragadja Normandiát. Mire a nap leszállt, megfutamította fivére seregét. A vereséget szenvedett Róbert herceget Angliába küldték, ahol hátralévő napjait kényelmes, de spártai zárkában töltötte. Ugyanerre a sorsra jutott Mortaini Vilmos is. Róbert de Belleme elmenekült az országból, ám később elfogták, és tömlöcbe vetették. A Normandiáért vívott csatában csodálatos mód egyetlen lovag sem vesztette életét, bár Hugh megsebesült, s egyik szemét elvesztette.

— Mintha Isten azt akarta volna — mesélte Hugh Fauconier a hitvesének, miután hazatért —, hogy egyszer s mindenkorra rendeződjön az ország sorsa.

— Akkor nem mész többé háborúzni, uram?

- Csak ha a király úgy kívánja - ugratta Hugh a lányt. - Mellesleg Szépdiák Henrik kijelentette, hogy nem tudja hasznát venni az egyszemű lovagoknak, akármily nagyot tudnak is sújtani kardjukkal. - Szorosan magához vonta asszonyát. - Attól tartok, ma Belle, többé nem szabadulsz tőlem!

Langstoni Isabelle mosolyogva férje egyszerű, de nyílt ábrázatába nézett.

- Megérdemlem a sorsomat, és örömest hajtok fejet Isten akarata előtt!

- Ámen - szólt közbe Bemard atya lelkesen. A csarnokban kitört a kacagás.

-Ámen, bizony! - zárta Langstoni Isabelle, mert mindig övé kellett legyen az utolsó szó.

Utószó

A Szépdiák Henrik néven ismeretes I. Henrik 1135-ben bekövetkezett haláláig uralkodott Anglia és Normandia felett. Harcias szelleme nem hagyta nyugodni. Kisebb-nagyobb megszakításokkal küzdött Franciaország királya, Anjou hercege és Flandria grófja ellen. Sosem indított támadást, míg szert nem tett diplomáciai erőfölényre. 1119-ben megverte VI. Lajos francia királyt. Anjout egyetlen

fia, Vilmos, és Anjou grófja lányának házassága révén biztosította magának. Sajnos Vilmos 1120 novemberében alig pár mérföldre Angliától, a La Manche csatornán hajótörést szenvedett a „fehér hajón", és odaveszett. A király egyetlen törvényes örököse lánya, Matild maradt. Skót királyné asszonya 1118-ban jobblétre szenderült.

Két és fél hónapra fia halála után I. Henrik feleségül vette Lou-vaini Adelaide-et, de ebből a házasságból nem született gyermeke. Bár a királynak több mint húsz fattyat tulajdonítottak, egyik sem kaparinthatta meg a trónt. Mikor lányának férje, V. Henrik, német király 1125-ben elhalálozott, I. Henrik visszahívta lányát, hogy báróit feleskesse rá. Amennyiben fiú örökös nélkül hunyna el, őt fogadják el törvényes uralkodójukként. Ezek után Matildot, a nő heves tiltakozása ellenére, ismét kiházasította. Ezúttal a tizenhat esztendős Plantagenet Godofrédhoz kényszerítette, de a normann urak nem vették jó néven, hogy egy Anjou uralkodik felettük.

Henrik hatvanhét évesen halt meg. Túl sok orsóhalat evett. Halála nyomán polgárháború söpört végig királyságán. Blois-i István, Champagne grófjának legifjabb fia, és hitvese, Adela, Henrik nővére magának követelte a trónt. Az elkövetkező tizenhat év során István és unokatestvére, Matild véres küzdelmet folytatott Angliáért. Mindketten befolyásos szövetségesekkel bírtak. István feleségül vette

a ni

Boulogne örökösnőjét, s ezzel megszerezte a La Manche csatorna feletti fennhatóságot, és mivel az angolszász-normann uraknak eszük ágában sem volt ismét két urat szolgálni, mellé álltak.

Henrik lányának azonban szintén megvoltak a maga támogatói, köztük nagybátyja, Skócia királya, és féltestvére, Róbert, Gloucester hercege, valamint férjura, Godofréd, Anjou grófja. Mind Anglia, mind Normandia gyászos évek elébe nézett. Mikor haderejük megcsappant, az összes diplomáciai csatornát kimerítve végre sikerült megállapodniuk. István egész életében uralkodhat a két ország felett, őt viszont unokatestvére, Matild fia, Henrik, Normandia hercege, Anjou grófja, és hitvesének, Elenornak hála, Aquitaine hercege követi.

István halálával a normann dinasztia nyolcvannyolc éves uralma véget ért.